

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple is shown in a close embrace, about to kiss. The woman has long, dark, wavy hair and is smiling with her eyes closed. The man is wearing a white shirt and has a ring on his finger. The background is a soft, warm light.

HED SENİ

#ORPPERSEPHONE

JENNIFER L. ARMENTROUT

DE
X
PLUS

Hep Seni Bekledim

Özgün adı: *Wait For You*

© 2013, Jennifer L. Armentrout

Yazan: Jennifer L. Armentrout

Çeviri: Serkan Göktaş

Yayına hazırlayan: Serenim Kade

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Yayın hakları Taryn Egerness Agency ve D&K Ajans tarafından satın alınmıştır.
Uluslararası Telif Hakları tarafından korunmaktadır.

1. Baskı / İstanbul 2014

ISBN: 978-605-09-2187-8

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

Ahmed Y. Akın Köyü Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul

Tel: (0212) 415 4147

Sertifika no: 11940

HEP SENİ *bekledim*

JENNIFER L. ARMENTROUT

*Şu an bu kitabı okuyanlara adanmıştır.
Siz olmasaydınız, hiçbir şey mümkün olmazdı.
Her biriniz kesinlikle muhteşemsiniz.*

Birinci Bölüm

Şu hayatta ödümü kopartan iki şey vardı. Gecenin bir yarısı uyanıp burnumun dibine kadar sokulmuş bir hayaletle karşılaşmak bunlardan ilkiydi. Pek olası görünmesine rağmen, yine de bunu düşünmek beni çok korkuturdu. İkincisi ise kalabalık bir sınıfa geç girmekti.

Geç kalmaktan ölesiye nefret ediyordum.

İnsanların başlarını çevirip beni izlemelerinden nefret ediyordum ki ders başladıktan bir dakika sonra sınıfa girdiğinizde bunu hep yaparlardı.

Bu sebeple hafta sonu evimle fakültenin önündeki öğrenci otoparkı arasındaki mesafeyi Google'dan takıntılı bir şekilde defalarca planlamıştım. Ayrıca Google'ın beni yanıltmadığından emin olmak için pazar günü iki defa bu yolcuğun fiilen provasını yapmıştım.

Tam olarak bir kilometre dokuz yüz metreydi.

Otomobille beş dakika sürüyordu.

Hatta on beş dakika erken çıkmıştım ki dokuzu on geç başlanan dersime on dakika önce varabileyim.

Hesaba katmadığım nokta ise dur tabelasının ardında uzanan bir buçuk kilometrelik araç kuyruğuydu çünkü tarihi kentte ne adam gibi bir trafik lambası vardı ne de kampüste

boş park yeri. Aracıma kampüsün bitişiğindeki tren istasyonuna park etmek zorunda kaldım ve parkmetre için çantamda çeyreklik ararken çok kıymetli zamanımı yitirdim.

“Mademki ülkenin diğer ucuna taşınmak konusunda ısrarlısın, bari yurttan kal. Orada yurt vardır, değil mi?”

Tarihteki en dik, en zahmetli yokuşu tırmanıp da nefes nefes Robert Byrd Fen Binası’nın önünde durduğumda annemin sesi zihnimde yankılanıyordu.

Elbette yurttan kalmayı tercih etmemiştim çünkü adım gibi biliyordum ki bir noktada bizimkiler kafalarına göre çıkıp beni ziyarete gelmeye başlayacaklar, kaldığım yeri yargılamaya ve ileri geri konuşmaya başlayacaklardı. Masum insanların buna tanık olmasındansa, kendimi çatıdan atmayı yeğledim. Bunun yerine, alnımın teriyle kazandığım birikimlerimi yağmalayarak kampüsün yakınında iki oda bir salon bir daire kiraladım.

Bay ve Bayan Morgansten bundan hiç hoşlanmadılar.

Bu da beni son derece mutlu etti.

Fakat şimdi bu küçük asice eylemimden pişmanlık duyuyordum çünkü ağustos ayının sonlarına denk gelen bu sabahın nemli sıcağından aceleyle çıkıp klimalı tuğla binaya girdiğim esnada saat dokuzu on bir geçmişti bile ve astronomi dersim ikinci kattaydı. Hem, ne demeye astronomi seçmiştim ki ben?

Belki de başka bir biyoloji dersi daha alma fikri midemi bulandırdığı içindi? Evet. Sebebi buydu.

Geniş merdivenlerden yukarı koşarak çıktım ve çift kanatlı kapıları var gücümle açmamla birlikte tuğladan bir duvara güm diye çarptım.

Geriye doğru sendeledim, kollarım kafası güzel bir trafik polisi misali dört bir yana savruldu. Tıka basa dolu çantam omzumdan kayarak yana doğru eğilmeme sebep oldu.

Saçlarım öne doğru düşerek tüm görüşümü kapattı, tehlikeli biçimde sallanıyordum.

Aman tanrım, düşünüyordum. Bir anda beynimin içinde boynum kırık halim canlandı. Bu çok korkunç olurdu...

Güçlü ve sert bir şey belime dolanarak düşüşümü durdurdu. Çantam yere düştü ve pek pahalı ders kitaplarımla kalemlerim cilalı zemine yayıldı. Kalemlerim! Muhteşem kalemlerim her yere saçılmıştı. Bir saniye sonra duvara yapıştırılmıştım.

Duvarın tuhaf bir sıcaklığı vardı.

Duvar kıkırdadı.

“Vay be,” dedi derin bir ses. “İyisin değil mi tatlım?”

Duvar aslında duvar filan değilmiş. Bir erkekmiş. Kalbim duracak gibi oldu ve dehşet dolu bir saniye boyunca göğsümde korkunç bir baskıyla ne kıvıldaıyabildim ne de düşünebildim. Beş sene öncesine gitmiştim. Sıkışmıştım. Hareket edemiyordum. Ciğerlerimdeki hava acı vererek dışarı çıkarken boynumdan yukarı bir karıncalanma yükseliyordu. Bütün kaslarım kilitlenmişti.

“Hey, iyi misin?” Ses yumuşamış ve kaygılı hale bürünmüştü.

Kendimi zorlayıp derin bir nefes almaya çalıştım; sadece nefes almaya. Nefes almam gerekiyordu. Nefes al. Nefes ver. Bunu beş yıldır defalarca tekrarlamıştım. Artık on dört yaşında değildim. Orada değildim. *Buradaydım*. Ülkenin diğer ucunda.

Çenemin altından tutan iki parmak, başımı yukarı kaldırdı. Muhteşem mavi gözler ve onları çevreleyen kalın, siyah kirpikler benim gözlerime sabitlenmişti. Öyle parlak ve elektrik yüklü bir maviydi ve siyah gözbebekleriyle o kadar net bir kontrast oluşturunıyordu ki gözlerinin gerçek olup olmadığını merak ettim.

En sonunda jeton düşmüştü.

Bir erkeğin kollarındaydım. Daha önce hiçbir erkeğin kollarında olmamıştım. O tek seferi saymıyordum çünkü o tek sefer hiçbir anlama gelmiyordu. Beni sıkıca kendine bastırmıştı, bacaklarım bacaklarına, göğsüm göğsüne yapıştı. Sanki dans ediyorduk. Parfümünün hafif kokusunu içime çekince duyularım adeta kavruldu. Vay be. Çok iyi ve pahalı kokuyordu, tıpkı *onun*...

Birden içimde bir öfke dalgası yükseldi. Tanıdık ve hoş bir histi, tüm panik ve akıl karışıklığını alıp götürmüştü. Çaresizce bu hisse tutundum ve nihayet konuşabildim. “Beni. Bırak. Artık.”

Mavi Gözlü, anında kolunu geriye çekti. Bu ani destek kaybına hazırlıksız yakalanan ben, yana doğru savruldu ve çantama takılıp düşmeden önce kendimi toparladım. Beş kilometrelik bir koşuyu şimdi tamamlamışım gibi nefes nefeseydim. Gözüme düşen gür saç tellerini elimle çektim ve nihayet Mavi Gözlü’ye alıcı gözle bakabildim.

Yüce tanrım, Mavi Gözlü...

Kızlara her türlü aptallığı yaptıracak kadar muhteşemdi. Uzun boyluydu, benden bir ya da iki kafa boyu daha uzundu ve omuzları geniş, beli inceydi. Tam bir sporcu vücuduna sahipti; yüzücü müydü yoksa? Dalgalı siyah saçları alnına düşüyor, onlarla uyumlu kaşlarına kadar dökülüyordu. Geniş elmacık kemikleri ve dolgun dudakları, kızların salyalarını akıtacak paketi tamamlıyordu. Bir de üstüne o safir rengi gözler...

Shepherdstown adında bir yerde böylesine bir hazine saklı olabileceğini kim düşünebilirdi?

Ben de ona çarpmıştım. Kelimenin tam anlamıyla. Çok hoştu. “Özür dilerim. Derse yetişmek için aceleyle koşturuyordum. Geç kaldım ve...”

Dizlerinin üzerine çökerken dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Yere düşen eşyalarımı toplamaya başladı ve birden ağlayacak gibi oldum. Gözyaşlarının boğazımda biriktiğini hissedebiliyordum. İyice geç kalmıştım, o sınıfa artık hayatta giremezdim. Hem de ilk günden. Fiyasko.

Yere eğilirken saçlarımı öne doğru düşürerek yüzümü gizledim ve kalemlerimi toplamaya başladım. “Bana yardım etmene gerek yok.”

“Sorun değil.” Yerdeki bir kâğıt parçasını aldı ve sonra başını kaldırıp bana baktı. “Astronomi 101 mi? Ben de o derse girecektim.”

Harika. Bütün dönem boyunca koridorda öldüreyazdığım çocuğu görecektim. “Geç kaldın,” dedim kekeleyerek. “Çok özür dilerim.”

Tüm kitaplarımı ve kalemlerimi çantama yerleştirdikten sonra bana uzattı ve ayağa kalktı. “Önemli değil.” Yüzündeki hafif gülümseme daha da yayıldı ve sol yanağında bir gamzesi çıktı ama sağ yanağında bir şey yoktu. “Kızların kendilerini kucağıma atmalarına alışkınım.”

Gözlerimi kırıştırdım, mavi gözlü erkek güzelini doğru duymuş olamam diye düşündüm çünkü bu kadar yavan bir laf etmiş olamazdı.

Hayır etmişti ve bu kadarla da kalmadı. “Sırtıma atlamaya çalışmak yeni bir şey ama. Hoşuma gitti diyebilirim.”

Yanaklarıma ateş bastığını hissederek birden patladım. “Ben senin sırtına atlamaya ya da kendimi üzerine atmaya filan çalışmıyordum.”

“Öyle mi?” Çarpık gülümsemesi yüzünden silinmemişti. “Çok yazık. Öyle olsaydı, bugün tarihteki en güzel ilk okul günü listesinde zirveye yerleşirdi.”

Ağır çantamı göğsüme sıkıca bastırırken ne diyeceğimi bilemiyordum. Geldiğim yerde erkekler benle flört etmezdi.

Lisedeyken çoğu, benim olduğum yöne bakmaya bile cüret edemezdi ve bakan az sayıdaki erkek de kesinlikle benle flört etme amacı taşımazdı.

Mavi Gözlü'nün bakışları elinde tuttuğu kâğıda odaklandı. "Avery Morgansten?"

Kalbim yerinden fırlayacaktı. "İsmimi nereden biliyorsun?"

Gülümsemesi biraz daha yayılırken başını hafifçe yana eğdi. "Ders programında yazıyor."

"Ha." Dalgalı saçlarımı yüzümden çektim. Programımı bana geri uzattı ve ben de alıp çantama tıktım. Çantamın sapı bana engel olunca beceriksizliğimi bir posta daha sergiledim.

"Benim adım Cameron Hamilton," dedi Mavi Gözlü. "Fakat herkes bana Cam der."

Cam. İsmi ni zihnimde tekrarladım, hoşuma gitmişti. "Tekrar teşekkür ederim Cam."

Öne eğildi ve yerden o ana dek fark etmediğim siyah bir sırt çantası aldı. Birkaç siyah perçem alnına düştü ve doğrulurken eliyle bunları düzeltti. "Haydi öyleyse, muhteşem girişimizi yapalım."

Cam arkasını dönüp de 205 numaralı sınıfın kapalı kapısına doğru bir iki metrelik mesafeyi yürürken ayaklarım olduğum yere kök salmıştı. Elini kapının koluna attı, omzunun üstünden dönüp bana baktı, beni bekliyordu.

Bunu yapamazdım. Muhtemelen kampüsteki en seksi erkekle karşılaşmış olduğum gerçeğiyle hiç alakası yoktu. Sınıfa geç girip de herkesin dönüp bana bakmasını kaldıramazdım. Son beş yıldır gittiğim her yerde herkesin dikkatinin odak noktasında olmaktan bıkmıştım. Alnımda boncuk boncuk terler birikmeye başladı. Geriye doğru bir adım atıp sınıf kapısından ve Cam'den uzaklaşırken midem kasıldı.

Bana döndü, muhteşem yüzünde merak dolu bir ifadeyle kaşlarını çatı. “Yanlış yöne gidiyorsun tatlım.”

Görünüşe bakılırsa hayatımın yarısı boyunca yanlış yöne gitmişim. “Yapamam.”

“Neyi yapamazsın?” Bana doğru bir adım attı.

Fırlayıp koşmaya başladım. Bir gören olsa, dünyadaki son fincan kahveyi kapmak için ölümüne bir yarışa girdiğimi zannederdi. O aptal kanatlı kapıları iterken arkamdan ismimi seslendiğini duydum ama durmadım.

Merdivenlerden telaşla inerken yüzüm alev alev yanıyordu ve fen binasından dışarı kendimi attığımda nefesim kesilmişti. Bitişikteki kütüphane binasının dışında bir banka oturana dek koşmaya devam ettim. Başımı yukarı kaldırıp gözlerimi sımsıkı yumduğumda sabah güneşi bana fazla parlak gelmişti.

Offf.

Yeni bir şehirde, yeni bir okulda... yeni bir hayatta ne güzel bir ilk izlenim bırakmıştım böyle. Baştan başlamak için bin altı yüz kilometre uzağa taşınmış ve birkaç dakika içinde her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmıştım.

İkinci Bölüm

Bu noktada iki seçeneğim vardı: Ya üniversite hayatımın ilk dersine girme teşebbüsümün nasıl bir felaketle sonuçlandığını göz ardı edecektim ya da eve dönüp kendimi yatağıma atacak ve yorganın altına gömülecektim. İkinci seçeneği tercih etmeyi çok istiyordum aslında ama bu hiç bana göre değildi.

Kaçmak ve saklanmak benim tarzım olsaydı, liseyi asla bitiremezdim.

Elimle sol bileğimdeki gümüş bilekliğe dokundum ve yerinde durduğundan emin oldum. Az kalsın liseyi bitiremeyecektim.

Ülkenin öbür ucundaki bir üniversiteye gitme planlarımı kendileriyle paylaştığımda annemle babam neredeyse kriz geçireceklerdi. Harvard, Yale ya da Briar filan olsaydı dert etmezlerdi fakat en saygın okulların dahil olduğu Ivy League kategorisinde olmayan bir üniversiteye ne diyeceklerdi? Ne ayıp. Bir türlü anlamıyorlardı. Hiçbir zaman anlamamışlardı. Onların mezun olduğu ya da memleketteki golf kulübü üyelerinin yarısının çocuklarını gitmeye zorladıkları üniversitelere hayatta gitmezdim.

Tanıdık bir alaycı bakışla karşılaşmayacağım veya hâlâ

insanların dudaklarından asit misali dökülen fısıltıları duymayacağım bir yere gitmek istiyordum. İnsanların başıma gelenleri ya da gerçeğin kim bilir hangi çarpıtılmış versiyonunu duymadıkları bir yere. İş o kadar çığırından çıkmıştı ki bazen beş yıl önce Cadılar Bayramı'nda gerçekten ne olduğunu kendim bile sorgular olmuştum.

Ancak burada hiçbirinin önemi yoktu. Kimse beni tanımıyordu. Kimse bir şeyden şüphelenmiyordu. Kimse de uzun kollu bir şeyin giyilemeyeceği yaz günlerinde bilekliğimin neyi gizlediğini bilmiyordu.

Buraya gelmek benim seçimimdi ve doğru bir karardı.

Ailem yatırım hesabımın musluğunu kapatmakla tehdit etmişti beni ki bunu gerçekten çok komik bulmuştum. Bu benim kendi paramdı; on sekiz yaşına bastığım anda üzerlerinde hiçbir kontrol yetkilerinin kalmayacağı bir paraydı. Bizzat *kazandığım* paraydı. Onlara sorarsan, bir kez daha kendilerini yüzüstü bırakmıştım ancak Teksas'ta kalsaydım veya bu insanlardan herhangi birinin yakınında, ölürdüm.

Cep telefonumun saatine bakıp ayağa kalktım ve çantamı omzuma attım. En azından tarih dersime geç kalmayacaktım.

Tarih dersi sosyal bilimler binasında veriliyordu, yani az önce koşa koşa çıktığım yokuşun dibinde. Binanın arkasındaki otoparkın içinden ve kalabalık yoldan geçtim. Etrafımdaki tüm öğrenciler ikili ya da daha kalabalık gruplar halinde yürüyorlardı, birçoğu belli ki birbirini tanıyordu. Kendimi dışlanmış hissetmek yerine, hiç tanınmadan derse gitme özgürlüğünün tadını çıkardım.

Yaşadığım sabah fiyaskosunu bir kenara bırakarak binadan içeri girdim ve sağ taraftaki ilk merdivenleri çıktım. Üst katın koridoru dersliklerin boşalmasını bekleyen öğ-

rencilerle doluydu. Gülüp sohbet eden grupların arasından ilerledim, hâlâ yarı uyur haldekilerden de uzak durmaya özen gösterdim. Sınıfımın kapısının karşısında boş bir alan bulup yere oturdum ve duvara yaslanarak ayaklarımı altımda topladım. Elimi kotumda şöyle bir gezdirdim, tarihe başlayacağım için heyecanlıydım. Çoğu insan Tarih 101 dersinde sıkıntıdan ağlama noktasına gelirdi ama bu benim üniversitedeki ilk bölüm dersimdi.

Şansım varsa bundan beş yıl sonra sessiz ve serin bir müzede ya da kütüphanede tarihi metinleri ve eserleri sınıflandırıyor olacaktım. En havalı meslek olmayabilirdi ama benim için son derece uygundu.

Eskiden New York'ta profesyonel dansçı olmak isterdim ve bu ondan çok daha iyi bir seçimdi.

Annemin hayal kırıklığı yaşamasına sebep olan bir başka durum daha. Yürümeye başladığımdan beri aldığım bale derslerine ödenen tüm paralar on dört yaşına basmamla birlikte çöpe gitmişti.

Yine de dans etmenin sakinleştirici etkisini özlüyordum. Sadece kendimi bunu bir kez daha yapmaya zorlayamıyordum.

"Kızım, neden yerde oturuyorsun?"

Kafamı kaldırdım ve karşımda Jacob Massey'in yakışıklı, bebek yüzünün esmer tenine yayılmış kocaman, ısıltılı gülümsemesini görünce ben de gülümsedim. Geçen hafta birinci sınıf öğrencileri için düzenlenen tanıtım etkinliğinde tanışmıştık ve kendisi benimle birlikte tarih alıyordu. Ayrıca salı ve perşembe günleri sanat dersinde de birlikte olacaktık. Dost canlısı kişiliğine anında ısınmıştım.

Üzerindeki pahalı görümlü kot pantolona baktım ve ustaca kesimi hemen tanıdım. "Burası pek rahat. Sen de bana katılmalısın."

"Hiç işim olmaz. Güzelim kıçımı yerlere oturarak kir-

letemem.” Kalçasını sırtımı yasladığım duvara dayadı ve sırtıttı. “Bir saniye. Senin bu saatte burada ne işin var? Saat dokuzda dersin var sanıyordum.”

“Nasıl hatırlıyorsun?” Geçen hafta bir saniyeliğine birbirimizin ders programlarına bakmıştık.

Bana göz kırptı. “Hiçbir işime yaramayan şeyler konusunda korkunç bir hafızam vardır.”

Güldüm. “Bunu öğrendiğim iyi oldu.”

“İlk günden dersi mi kırdın? Seni yaramaz kızsın.”

Yüzümü buruşturarak başımı iki yana salladım. “Evet ama geç kalmıştım ve ders başladıktan sonra sınıfa girmekten nefret ederim. Bu yüzden de ilk günüm çarşamba olacak; tabii o zamana kadar dersi bırakmazsam.”

“Bırakmak mı? Aptal olma kızsın. Astronomi çok kolay bir derstir. Bütün üst sınıflar saldırıp da dersin kotasını iki saniyede doldurmasalardı ben de alırdım.”

“Öyle ama sen derse yetişeceğim diye koşarken koridor-da çocuğun tekini neredeyse öldürecek duruma düşmedin; üstelik de mevzubahis kolay dersi alan bir çocuk.”

“Nasıl?” Siyah gözleri ilgiyle ardına kadar açıldı ve yanına çömelecek oldu. O an biri dikkatini çekti. “Bir saniye Avery.” Sonra kolunu sallayıp zıplamaya başladı. “Hey! Brittany. Bu tarafa gel!”

Kısa boylu, sarışın bir kız koridorun ortasında zınk diye durdu ve sonra bize doğru döndü. Hoplayıp zıplayan Jacob’ı görünce gülümsedi. Yanımıza gelip önümüzde durdu.

“Brittany, bu Avery.” Jacob neşe içindeydi. “Avery, bu da Brittany. Merhaba deyin bakayım.”

Brittany, “Merhaba,” dedi ve beni elini sallayarak selamladı.

Ben de ona el salladım. “Hey.”

“Avery koridorda elemanın tekine çarpıp az kalsın öldürü-

yormuş. Belki bu hikâyeyi duymak istersin diye düşündüm.”

Yüzümü buruşturdum ancak Brittany’nin kahverengi gözlerinde beliren ilgi ışığı beni eğlendirmişti. “Haydi anlat,” dedi gülümseyerek.

“Yani, kimseyi öldürmedim elbette,” dedim iç geçirerek. “Ama bayağı yakınından geçtim ve çok utanç vericiydi.”

“Utanç verici hikâyeler en güzelidir,” diye atıldı Jacob ve yanıma çömeldi.

Brittany güldü. “Doğru söylüyor.”

“Haydi, anlat bakalım.”

Saçımı kulağımın ardına sıkıştırdım ve sesimi alçalttım ki etraftaki herkes nasıl rezil olduğumu duymasın. “Astronomi dersime geç kalmıştım ve ikinci kattaki kanatlı kapılardan koşarak geçtim. Önüme bakmadan gidiyordum ve koridordaki bu zavallı çocuğa dan diye çarptım.”

“Vah vah.” Brittany’nin yüzünden bana acıyan bir ifade gelip geçti.

“Evet, neredeyse yere devirecektim çocuğu. Eşyalarımı düşürdüm. Kitaplar, kalemler her yere dağıldı. Felaket bir andı.”

Jacob’ın gözleri muzipçe parladı. “Yakışıklı mıydı?”

“Ne?”

“Yakışıklı mıydı?” diye tekrarladı elini kısacık kesilmiş saçlarında gezdirerek. “Çünkü yakışıklıysa, bunu lehine kullanabilirdin. Bu, tarihteki en iyi kaynaşma vesilesi olabilirdi. İkiniz birbirinize deli gibi âşık olurdunuz ve herkese o seni tavlamadan senin onu nasıl tavladığını anlatırdın.”

“Aman, sen de.” Yanaklarımda bildik bir yanma hissettim. “Yani, hoş çocuktu.”

“Eyvah eyvah,” dedi Brittany. Yakışıklı bir erkeğin varlığının böyle bir durumu nasıl daha da utanç verici kılabilceğini anlayan tek kişi oydu. Sanırım bunu idrak etmek için bir vajinanızın olması gerekiyordu çünkü Jacob bunu

öğrenince daha da coşmuştu.

“Söyle bakalım bu hoş çocuk neye benziyordu? Bu illa bilinmesi gereken bir detay.”

Bir yandan bundan bahsetmek istemiyordum çünkü Cam’i düşününce acayip rahatsız oluyordum. “Eee... şey, bayağı uzun boyluydu ve kaslı bir vücudu vardı.”

“Kaslı olduğunu nereden biliyorsun? Bir de dokundun mu yoksa?”

Brittany başını iki yana sallarken ben de güldüm. “Cidden adama *çarptım* Jacob. O da beni tuttu. Kasten dokunmuş filan değilim ama iyi birisine benziyordu.” Omuz silk-tim. “Her neyse, koyu renkli, dalgalı saçları vardı. Senin-kindenden uzundu, hafifçe dağınıktı ama...”

“Hadi ya, dağınıktan kastın ‘hiç umurumda değil, ben seksi bir hayvanım’ tadında bir şeyse, ben de bu herife çarp-mak istiyorum.”

Brittany kıkırdadı. “Öyle saçlara bayılırım.”

Yüzümün hissettiğim kadar alev alev görünüp görün-mediğini merak ettim. “Yani, öyleydi denilebilir. Gerçekten çok yakışıklıydı ve gözleri o kadar maviydi ki adeta...”

“Bir saniye,” diye heyecanla araya girdi Brittany. Bu se-fer onun gözleri fal taşı gibiydi. “Gözleri gerçek olamayaca-ğını düşündürecek kadar mavi miydi? Peki ya çok mu hoş kokuyordu? Bunun sana çok tuhaf geldiğinin farkındayım ama lütfen sorularıma cevap ver.”

Gerçekten de biraz tuhaf ve ürkütücüydü ama çok da eğ-lenceliydi. “İkisine de cevabım evet.”

“Yok artık.” Brittany yüksek sesli bir kahkaha patlattı. “İsmi ni öğrendin mi?”

Artık iyice kaygılanmaya başlamıştım çünkü Jacob da yüzünde aynı şaşkın ifadeyle bana bakıyordu. “Evet, ne ol-muş ki?” Brittany dirseğiyle Jacob’ı dürttü ve sonra sesini

alçalttı. “Cameron Hamilton mıydı?”

Ağzım bir karış açık kalmıştı.

“Evet!”

Brittany’nin omuzları bir anda sarsıldı. “Sen gidip *Cameron Hamilton’a* mı çarptın?”

Jacob gülmüyordu. Sadece bana... hayranlıkla bakıyordu? “Şu an seni inanılmaz kıskandım. Ben Cameron Hamilton’a çarpmış olmak için sol testisini verirdim.”

Buna tepkim yarı gülme, yarı tıkanma şeklinde oldu. “Vay. Bu çok ciddi bir şey.”

“Cameron Hamilton da ciddi bir konudur Avery. Sen bilmezsin. Buralı değilsin,” dedi Jacob.

“Sen de birinci sınıfsın. Sen onu nereden tanıyorsun?” diye sordum çünkü Cam birinci sınıf olamayacak kadar büyük görünüyordu. En az üçüncü ya da son sınıf olmalıydı.

“Kampüsteki herkes onu tanır,” diye cevapladı Jacob.

“Sen kampüse geleli bir hafta bile olmadı!”

Jacob sıırttı. “Çok gezerim ben.”

Başımı iki yana sallayarak güldüm. “Anlamıyorum. Tamam, çok... yakışıklı. Ne olmuş yani?”

“Biz okulu Cameron’la beraber okuduk,” diye açıkladı Brittany, omzunun üstünden bana bakarak. “Yani, benden iki yaş büyüktü tabii. Lisenin gözdesiydi. Herkes onun etrafında veya onunla birlikte olmak isterdi. Burada da aşağı yukarı aynı durum geçerli.”

Brittany’nin söyledikleri bana başka birini hatırlatmış olmasına rağmen içimde bir merak uyanmıştı. “Demek sizler buralısınız?”

“Hayır. Biz Morgantown’ın dışındanız, Fort Hill bölgesinden. Neden West Virginia Üniversitesi yerine bu okulu seçtiğini bilmiyorum ancak benim seçme nedenim hep aynı tipleri görmeye devam etmemektir.”

Bunu anlayabiliyordum.

“Her neyse, Cameron kampüste meşhurdur işte.” Jacob ellerini birbirine vurdu. “Kampüs dışında oturuyor ve söylenenlere bakılırsa en muhteşem partilere o ev sahipliği yapıyormuş ve...”

“Lisede de namı almış yürümüştü,” diye araya girdi Brittany. “Fazlasıyla hak ederek kazanılmış bir şöhretti bu. Beni yanlış anlama. Cameron her daim çok havalı ve çekici bir çocuk olmuştur. Pek tatlı ve eğlencelidir ama jigolo diye adının çıkması ta o zamanlarda olmuştur. Artık biraz durulmuş gibi görünüyor ama insan yedisinde neyse...”

“Peki.” Bilekliğimle oynayıp duruyordum. “Bunu öğrendiğim iyi oldu ama benim için hiçbir anlamı yok. Yani, alt tarafı ona koridorda çarptım. Cam hakkında tüm bildiğim bundan ibaret.”

“Cam?” diye merakla soran Brittany bana göz kırptı.

“Evet?” Ayağa kalktım ve çantamı yerden aldım. Sınıf kapıları birazdan açılırdı.

Brittany’nin kaşları çatıldı. “Onu tanımayan insanlar ona Cameron derler. Sadece arkadaşları ona Cam diye hitap eder.”

“Ya.” Ben de kaşlarımı çattım. “Bana insanların kendisine Cam adıyla seslendiklerini söyleyince ben de herkes bu kısaltmayı kullanıyor sandım.”

Brittany hiçbir şey söylemedi ve açık konuşmak gerekirse, bu kadar abartılacak ne olduğunu anlayamamıştım. Cam/Cameron/Her neyse sadece kendisine çarpmış bir kıza kibarlık etmişti. Kendisinin ıslah olmuş bir çapkın olması, benim için ondan uzak, hem de çok uzak durmam gerektiği dışında bir anlam ifade etmiyordu.

Kapılar açıldı ve öğrenciler koridora döküldüler. Küçük grubumuz herkesin çıkmasını bekledikten sonra içeri girdi

ve arkalarda üç yer seçerek oturdu. Jacob ortamızıdaydı. Birinin kafasına vursam bayıltabileceğim ağırlıktaki devasa beş bölümlü defterimi çıkarırken, Jacob kolumdan tuttu.

Bakışlarında muziplik ve tam bir yaramazlık ifadesi vardı. “Astronomi dersini bırakamazsın. Bu dönemi bitirebilmek için senden haftada en az üç gün *Cam* hakkında bir şeyler öğrenmem lazım.”

Hafifçe güldüm. “Dersi bırakmayacağım...” dedim aslında bunu içten içe istiyor olmama rağmen, “...ama sana anlatacak bir şeylerim olacağından şüpheliyim. Tekrar konuşacağımızı hiç sanmam.”

Jacob kolumu bıraktı ve arkasına yaslanarak bana baktı. “Tarihe geçmiş son sözler Avery.”

Günün geri kalanı, olaylı sabahıma yaklaşamadı bile ve bu da beni fazlasıyla memnun etti. Yere düşürmeme ramak kalan masum seksi oğlanlar ya da başka rezil olaylar görülmeydi. Öğle yemeğinde Jacob’ı memnun etmek için yaşadıklarımı bir kez daha yaşamak zorunda kalmış olsam da, onun ve Brittany’nin öğle aralarının benimkine denk gelmesinden mutluydum. Ciddi ciddi günümün geri kalanını bir başıma geçirmeyi planlıyordum ve bu yüzden insanlarla... yaşlılarımla konuşmak iyi gelmişti.

Sosyal olmak, bisiklete binmek gibi bir şeydi galiba.

Jacob’ın bir dahaki sefere Cam’e bilerek çarpmam yönündeki gereksiz tavsiyesi dışında tuhaf bir an yaşanmadı. Günün sonunda gerçekten Cam’i büyük ölçüde unutmuştum.

Kampüsten çıkmadan önce yarı zamanlı bir iş için başvuru formu almak üzere muhasebenin olduğu binaya gittim. Paraya ihtiyacım yoktu ama bir şeylerle meşgul olmalıydım. On sekiz kredilik ders alarak programımı doldurmuştum fakat yine de tonla boş vaktim olacaktı. Kampus

içinde bir işte çalışmak doğru bir hareket gibi görünüyordu ancak hiç müsait pozisyon yoktu. İsmimi upuzun bir bekleme listesinin sonuna eklediler.

Kampüsün yabansı, huzur verici bir güzelliği vardı. Büyük üniversitelerin uçsuz bucaksız kampüslerine hiç benzemiyordu. Potomac Nehri ile ufak, tarihi Shepherdstown kasabası arasında yerleşikti, kartpostallarda gördüğünüz yerleri andırıyordu. Çan kulelerine sahip büyük binalar, modern yapılarla karışmıştı. Her yer ağaçtı. Tertemiz bir havası vardı ve ihtiyaç duyduğunuz her şey yürüme mesafesindeydi. Havanın daha güzel olduğu günlerde yürüyebilir veya parkmetreye para ödememek için batı kampüsüne park edebilirdim.

Bekleme listesine yazılmak için gerekli bilgileri verdikten sonra ılık meltemin tadını çıkararak arabama doğru yürümeye koyuldum. Sabah geç kaldığım için etrafıma bakamamıştım ancak bu defa tren istasyonuna doğru giderken etraftaki evleri inceledim. Yan yana üç evin verandasını üniversiteli erkekler doldurmuştu. Büyük olasılıkla okulun erkek yurtlarıydı bunlar.

Elinde birayla bir tanesi bana baktı. Gülümsedi ancak açık kapıdan fırlayan bir futbol topu sırtında patlayınca geriye döndü. Küfürler havada uçuşuyordu.

Evet, burası kesinlikle erkek yurduydü.

Daha hızlı yürümeye başlayıp aceleyle evlerin önünden uzaklaşmaya çalıştım. Bir kavşağa geldim ve yola adımımı atmamla az kalsın gri renkli bir kamyonetin altında kalacaktım. Şu kocaman nesnelerden biriydi, muhtemelen Toyota Tundra'ydı. Geçmeye çalıştığım dar yolda hızla gidiyordu. Sürücü frene asılıp da tam önümde durduğu an kalbim yerinde fırlayacaktı neredeyse.

Adımımı geri alıp tekrar kaldırıma çıktım. Şaşkınlık

içindeydim. Sürücü bana bağırarak mıydı acaba?

Yolcu tarafındaki kapının film kaplanmış koyu renkli camı aşağı indiği an az kalsın düşüp bayılacaktım.

Cameron Hamilton direksiyondaydı ve bana sırtıyordu. Beysbol kepini başına ters takmıştı. Şapkanın kenarlarından siyah saçlarının kıvrılmış uçları çıkmıştı. Belden yukarısı çıplaktı, tek bir giysi bile yoktu. Görebildiğim kadarıyla, ki sadece üst tarafını görebiliyordum, gayet sağlam bir göğsü vardı. Göğüs kasları... adamın bildiğin göğüs kasları vardı. Bir de dövmesi. Göğsünün sağ tarafında bir güneş vardı ve yayılan kızıl ve turuncu alevler omuzlarına doğru genişliyordu.

“Avery Morgansten, tekrar karşılaştık.”

Görmek istediğim son kişi oydu. Bu kadar talihsiz olabildim. “Cameron Hamilton... merhaba.”

Öne doğru eğildi ve tek kolunu direksiyona dayadı. Düzeltiyorum. Çok güzel pazıları da varmış. “Bu şekilde karşılaşmaya bir son vermeliyiz.”

Söylenebilecek en doğru söz buydu. Pazısına bakmayı kesmeliydim... ve göğsüne... ve dövmesine. Hiç bilmezdim güneşin bu kadar... seksi olabileceğini. Vay be. Bu çok abes bir durumdu.

“Sen neredeyse beni eziyordun, ben neredeyse seni eziyordum?” diyerek detaylı bir açıklama yaptı. “Her an patlak vermeye hazır bir felaket gibiyiz.”

Buna karşılık ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ağzım kurumuştı, aklım karmakarışık olmuştu.

“Nereye gidiyordun?”

“Arabama,” diyebildim güç bela. “Parkmetrenin süresi dolmak üzere.” Aslında bu doğru değildi çünkü sabahleyin bonkör davranıp bol bol para atmıştım makineye ve park cezası filan yeme ihtimalim yoktu ama onun da bunu bilme-

si gerekmiyordu. “Yani...”

“Atla o zaman tatlım. Seni arabana bırakayım.”

Yüzümden kan çekilmiş ve vücudumun diğer bölgelerine çok tuhaf ve anlaşılmaz biçimde hücum etmişti. “Hayır, gerek yok. Hemen şurada zaten. Hiç gerek yok.”

Gülümsemesi daha da yayılarak o tek gamzesini ortaya çıkardı. “Sorun değil. Az kalsın eziyordum seni. Bırak da en azından bunu yapayım.”

“Çok sağ ol fakat...”

“Hey! Cam!” Bira içen çocuk verandanın korkuluklarının üzerinden atladı ve kaldırımından koşar adımlarla ilerleyerek yanımıza geldi. Bana şöyle bir bakış attıktan sonra, “N’aber dostum?” dedi Cam’e.

Yurtta kalan çocuk kurtarıcım olmuştu.

Cam’in bakışları benden ayrılmamıştı ama yüzündeki gülümseme silinmeye başladı. “Hiç Kevin, sohbet etmeye çalışıyorduk.”

Cam’e aceleyle el sallayıp, Kevin’in etrafından ve aracın ön tarafından dolaştım. Arkama bakmadım ancak beni izlediğini hissedebiliyordum. Yıllar boyu arkamdan bakıldığından bu konuda ustalaşmıştım.

Tren istasyonuna doğru koşmamak içim kendimi zor tutuyordum çünkü bir gün içinde iki kez aynı adamdan koşarak kaçmak kabul edilebilir tuhafılık sınırının ötesindeydi. Benim için dahi.

Arabamın direksiyonuna geçip de motoru çalıştırana dek nefesimi tutmakta olduğumu fark etmemiştim.

Yüce tanrım.

Başımı direksiyona dayadım ve inledim. Her an patlak vermeye hazır bir felaket ha? Evet, galiba bu doğrudu.

Üçüncü Bölüm

Salı akşamı üç saatlik bir sosyoloji dersi zannettiğim kadar kötü geçmemişti ancak ders çıkışında karnım zil çalıyordu. Daireme dönmeden önce Sheetz'in önünde durdum. Burası, Teksas'ta bulunmayan market/benzinlik karışımı bir dükkândı. Kendime hazır salata aldım. Kızarmış tavuk parçaları ve salata sosu bakımından zengindi.

Mmm. Pek sağlıklı.

Otopark dopdoluydu. Hatta bazı araçlar batı kampüsünün arkasındaki boş arsaya doğru yayılmıştı. Akşam dersi için evden çıktığımda böyle bir durum söz konusu değildi ve sebebini merak etmiştim. Ta ana caddenin yakınında bir park yeri bulabildim ve kontağı kapattığım sırada bardak yuvasında duran cep telefonum titredi.

Jacob'ın gönderdiği kısa mesajı okuyunca gülümsedim. Dersteyken birbirimize telefon numaralarımızı vermiştik.

Kahrolsun sanat yazıyordu sadece mesajda.

Bir kahkaha atıp ona çabucak ödevimizle ilgili bir mesaj yazdım. Ödev, hangi tablonun hangi döneme ait olduğunu belirlemektir. İyi ki Google vardı çünkü ödevi bu sayede yapacaktım.

Çantamı ve yemeğimi alıp arabadan indim. Hava çok nemliydi ve enseme yapışan saçları kaldırdım. Keşke atkuy-

ruğu yapsaydım şunları. Yine de havada sonbahar kokusu vardı ve daha serin havaları hevesle bekliyordum. Belki de kışın karını. Parlak bir şekilde aydınlatılmış otoparktan ortadaki apartman bloklarına doğru ilerledim. Benim evim beşinci, yani en üst kattaydı. Görünüşe bakılırsa, burada çok öğrenci yaşıyordu ve çoğu bugüne dek memleketlerinden dönmemişti ancak kaldırıma adımımı attığım anda bunca otomobilin nereden çıktığını anladım.

Oturduğum binanın içinde bir yerlerden bangır bangır müzik sesi geliyordu. Birçok dairenin ışığı yanıyordu ve merdivenden çıkarken kulağıma çeşitli sohbetler çalınıyordu. Beşinci kata ulaştığımda suçluyu buldum. Koridorun sonunda, iki kapı ötedeki dairede veriliyordu parti. Kapı aralıktı ve içeriden ışık ve müzik dışarı taşıyordu.

Kapımın kilidini açarken içimden hafif bir kıskançlık duygusu geçti. Tüm o kahkahalar, şamata ve müzik ile ortam çok eğlenceli görünüyordu. Her şey çok normal gibiydi, sanki benim de yapmam *gerekliyordu* ama partiler....

Partiler benim için iyi sonlanmamıştı.

Kapıyı arkamdan kapatıp ayakkabılarımı çıkardım ve çantamı kanepeye bıraktım. Bu daireyi döşemek banka hesabımda hatırı sayılır bir gedik açmıştı ancak dört yıl boyunca burada yaşayacaktım ve giderken satarım ya da yanımda götürürüm diye düşünmüştüm.

Üstelik hepsi de *benim* eşyalarımdı. Bunun benim için anlamı büyüktü.

Pek de sağlıklı denemeyecek salatamı bitirdikten, yatar-ken giydiğim şortumu ve sweatshirt'ümü üzerime geçirdikten ve sanat dersi ödevimi bitirdikten çok sonra, koridorun sonundaki parti hâlâ devam ediyordu. İngilizce ödevimi okumayı bırakıp yatak odama yöneldiğimde vakit gece yarısını henüz geçmişti.

Ancak koridordan geçerken durdum, ayak parmaklarım halının tüyleri arasında kıvrılmışlardı.

Boğuk kahkahalar dışarı taşıyordu ve daire kapısının açık olduğunu tahmin ettim çünkü sesler öncekinden daha yüksek geliyordu. Donup kalmış, öylece alt dudağımı kemiriyordum. Ya kapıyı açıp da sınıftan tanıdığım biriyle karşılaşırısam? Belli ki partinin sahibi üniversiteli birisiydi. Belki de onu tanıyordum? Ne olurdu yani tanıyorsam? Sutyensiz, pijamalar içinde ve gelmiş geçmiş en özensiz atkuyruğu ile partiye katılacak değildim ya.

Dönüp banyo ışığını yaktım ve aynadaki yansımama baktım. Makyajım tamamen temizlenmiş haldeyken burnumun üzerindeki çiller iyice öne çıkmıştı ve yüzüm normalden daha kızarık görünüyordu. Annemin görse güleceği lavaboya doğru eğildim ve aynaya daha da yaklaştım.

Babamdan aldığım kızılımsı kahverengi saçlarım dışında, hık demiş annemin burnundan düşmüştüm. Dümdüz burun, yuvarlak çene ve çıkık elmacık kemikleri. Annemin yıllar boyu genç görünmek için başvurduğu tüm o kozmetik destekler sayesinde anne kızıdan ziyade, kardeş gibi görünüyorduk.

Dışarıda ayak sesleri yankılanıyordu. Kahkahalar daha da çoğalmıştı.

Aynadaki yansımama bakıp yüzümü buruşturdum ve banyodan çıktım. Yeniden koridordaydım ve kendime yatağa yatmam gerektiğini söylerken bir de baktım ki dış kapıya doğru yürüyorum. Ne yaptığım veya neden burnumu olaylara bu kadar soktuğum hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat dışarıda her şey o kadar... sıcak ve eğlenceli gibi görünüyordu ki. İçeride ise her şey soğuk ve sıkıcıydı.

Sıcak ve eğlenceli mi?

Gözlerimi devirdim. Tanrım, ne saçmalıyordum ben. İçerisi soğuktu çünkü klimayı deli gibi açmıştım.

Yine de kapıya gelmiştim ve beni durduracak hiçbir şey yoktu. Kapıyı açıp merdivenlere doğru baktığımda aşağı inen iki kafanın gözden kaybolduğunu gördüm. Partinin olduğu dairenin kapısı hâlâ açıktı ve olduğum yerde öylece dikiliyordum. Burası memleketim değildi. Kimse bana dik dik bakmaz veya ağzına geleni söylemezdi. En fazla kapısının aralığından yarı yarıya çıkmış, gözlerini patlatarak dışarı bakan ve evindeki tüm soğuk havayı dışarı veren manyağın teki olduğumu düşünürlerdi.

“Raphael’i geri getir!” diye bağırان tanıdık bir ses duydum ve hemen arkasından yükselen kahkahaya inanamadım. Midem kasılmıştı. “Angut herif!”

Bu sesi tanıyordum! Yok artık...

Bu kadarı da olamazdı. Dışarıda o kocaman gümüş rengi kamyoneti görmemiştim ama her taraf araba doluydu ve gözlerim özellikle kamyoneti aramıyordu.

Karşı dairenin kapısı ardına kadar açıldı ve içeriden çıkan bir genç, kahkahalar atarak bir kaplumbağayı –*bu da nereden çıkmıştı böyle?*– yere koydu. Hayvancağız kafasını dışarı çıkardı, etrafına bakındı ve yeniden kabuğuna sığındı.

Bir saniye sonra, kaplumbağayı dışarı bırakan kişi içeri girdi ve arkasından belden yukarısı çıplak, görkemli bedeniyle Cam kapının eşiğinde belirdi. Eğilip yerdeki minik yeşil adamı kaldırdı. “Affedersin Raphael. Arkadaşlarım ne yazık ki tam birer...” Başını kaldırdı.

İçeri kaçmaya çalıştım ancak çok geçti.

Cam beni görmüştü.

“Hödük...” Bana bir kez daha baktı. “Nasıl yani?..”

Kendimi kaldırıp içeri atsam çok mu abes görünürdü? Evet... aynen öyle olurdu. Bu yüzden kekeleyerek, “Selam...” diyebildim.

Cam birkaç kez gözlerini kırptı; sanki gözleri bulanık görüyordu da, karşısındakinin kim olduğundan emin olmaya çalışıyordu. “Avery Morgansten? Bu iş artık alışkanlık halini almaya başladı.”

“Evet.” Kendimi yutkunmaya zorladım. “Öyle.”

“Burada mı oturuyorsun, yoksa birine mi geldin?..”

Kaplumbağa kaçıp gitmeye çalışır gibi bacaklarını oynatmaya başlarken ben de hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. “Ben... ben burada oturuyorum.”

“Hadi canım?” O masmavi gözleri kocaman açıldı ve kasılarak sırtını iyice dikleştirdi. Spor şortunun daracık kalçalarında ne kadar düşük durduğunu fark etmemek imkânsızdı. Ya da karın kaslarını. Boğum boğumdu, altılı kas grubunu sekizliye çıkarmıştı adeta. “Sahiden bu binada mı oturuyorsun?”

Kendimi zorlayarak bakışlarımı yukarı kaldırdım ve güneş dövmesine takılıp kaldım. “Evet. Sahiden bu binada oturuyorum.”

“Bunu... ben bile bilmiyordum.” Bir kere daha güldü ve gözlerimin içine baktı. “Cidden çok acayip bir durum.”

“Niyeymiş?” Oturduğum apartmanın koridorunda bel-den yukarısı çıplak ve yalınayak halde, kucagında Raphael adına bir kaplumbağa tutuyor olması hiç acayip değildi sanki?

“Ben de burada oturuyorum.”

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Yarı çıplak halde olması artık akla mantıklı geliyordu, galiba kaplumbağa da. Ama yine de bu olamazdı. Tesadüfün iğne deliğiymiş gibi artık bu kadarı da. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Hayır. Bayağıdır burada oturuyorum. İki yıldır filan. Bir de ev arkadaşım var hatta. Az önce zavallı Raphael’i dışarı atan şu angut işte.”

“Hey!” diye bağırdı içeriden birisi. “Benim bir adım var. *Señor Angut* diyeceksin!”

Cam güldü. “Boş ver sen onu. Ee, hafta sonu filan mı taşındın?”

Sorusunu farkında olmaksızın başımla onayladım.

“Mantıklı. Ben eve, ailemi ziyarete gitmiştim.” *Raphael*’i diğer eline aldı ve debelenen hayvancağızı göğsüne bastırdı. “Hişt, rahat dur bakayım.”

Kapının kolunu sımsıkı kavramıştım, parmaklarım bembeyaz kesilmişti. “Bu... senin kaplumbağan mı?”

“Evet.” Ufaklığı havaya kaldırırken hafifçe gülümsedi. “*Raphael*, *Avery* ile tanış.”

Kaplumbağaya şöyle bir el salladım ve hemen ardından böyle bir hareket yaptığım için kendimi salak gibi hissettim. Hayvan kafasını yeşil ve kahverengi kabuğuna geri soktu. “Çok ilginç bir evcil hayvan seçimi.”

“Seninki de çok ilginç bir şort seçimi.” Bakışları aşağı kaydı. “Nedir bu desenler?” Öne doğru eğilip gözlerini kıstı ve bunu görünce gerildim. “Pizza dilimleri mi?”

Yanaklarına ateş basmıştı. “Hayır, dondurma külahları.”

“Ya. Sevdim.” Doğruldu ve bakışları yavaşça yukarı kalkarken arkalarında hiç aşına olmadığım bir sıcaklık bıraktılar. “Hem de çok.”

Anında kapının kolunu bıraktım ve kollarımı göğsümde çaprazlama kavuşturdum. Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. Gözlerimi kıstım. “Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı nasıl büyük anlatamam.”

“Öyle olmalı. Benden onay aldılar.” Kirpiklerini yukarı kaldırırken alt dudağını ısırdı. O gözler benimkileri delip geçiyordu. “*Raphael*’i hemen yuvasına koymam lazım, yoksa elime işer ve bunu sık sık yapmak gibi bir eğilimi var ne yazık ki. Ben de bundan nefret ediyorum.”

Hafifçe gülümsedim. “Tahmin edebiliyorum.”

“Gelsene. Çocuklar birazdan giderler ama bir süre daha buralardalar. İstersen gelip tanışabilirsin.” İyice yakınımaya sokuldu ve sesini alçalttı. “Hiçbiri benim kadar ilgi çekici değildir ama fena sayılmazlar.”

Omzunun üstünden dairesinin kapısına doğru baktım. Bir yandan içim gidiyordu ama diğer yandan da hiçbir şekilde bulaşmak istemiyordum. Maalesef kazanan ikinci dürtü oldu. “Teşekkür ederim ama yatmak üzereydim.”

“Bu saatte mi?”

“Vakit gece yarısını geçti.”

Suratındaki gülümseme yayılıyordu. “Daha erken.”

“Senin için olabilir.”

“Emin misin?” diye sordu. “Kurabiyem var.”

“Kurabiye?” Kaşlarım havaya kalkmıştı.

“Evet, ben yaptım. Mutfakta çok ustayımdır.”

Her nedense, bunu kafamda canlandıramıyordum. “Sen kurabiye mi yaptın?”

“Bir sürü şey yapabilirim ve eminim hepsini öğrenmek için ölüyorsundur. Fakat bu gece çikolatalı ve cevizli kurabiye var. Gerçekten harika olmuşlar.”

“Kulağa ne kadar çekici gelse de, pas geçmek zorundayım.”

“Belki daha sonra o zaman?”

“Belki.” Hiç olası değildi aslında. Geriye doğru bir adım atarak elimi kapıya attım. “Evet, seni yeniden gördüğüme sevindim Cameron.”

“Cam,” diye düzeltti. “Ha, bu arada. Bu defa birbirimizi ezmenin kıyısından dönmedik. Gördün mü bak, tarzımız değişiyor.”

“Ne güzel.” Kapıdan içeri girmiştim ve o hâlâ karşımdaydı. “Raphael eline işmeden eve dönsen iyi olacak.”

“Bu riske girmeye değer bence,” diye cevapladı.

Kaşları m çatıldı. “Niye?”

Soruma cevap vermedi ama uzaklaşmaya başlamıştı. “Fikrini değiştirecek olursan, bir süre daha ayaktayım.”

“Değiştirmeyeceğim. İyi geceler Cam.”

Gözleri hafifçe açıldı ancak yüzündeki yarım gülümseme şimdi iyice büyümüşü ve karşısında midemin kasıldığını hissettim çünkü gülümsemesi muhteşemdi. “Yarın görüşürüz?”

“Yarın?”

“Astronomi dersinde mi? Yoksa yine mi okulu kıracaksın?”

Yanaklarıma tekrar ateş basmıştı. Tanrım, adamın önünden tam bir salak gibi kaçıp gittiğimi *neredeyse* unutmuşum. “Hayır,” diye iç geçirdim. “Derse geleceğim.”

“Harika.” Yine uzaklaşmaya başladı. “İyi geceler Avery.”

Kapımın ardına çekilip kapattım ve sonra da kilitledim. İçeriden onun kıkırdamasını duyduğuma yemin edebilirdim ama bu kesinlikle delice bir düşünceydi.

Bir süre olduğum yerde dikildim ve sonra arkamı dönüp yatak odama koştum. Yorganın altına girip yüzüstü yattım ve suratımı yastığa gömdüm.

Uyu. Gözünü kapat ve uyu.

Cam karşı daire de mi oturuyordu?

Sabah erken kalkman lazım. Uyu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Nereye gitsem karşımdaydı.

Uyu.

Hem neden evcil hayvan olarak kaplumbağa besliyordu ve ciddi ciddi ismini Ninja Kaplumbağalar’dan esinlenerek mi koymuştu? Bu gerçekten çok komikti.

Birazdan sabah olacak.

Sadece dersteyken mi giyinik olurdu bu çocuk? Aman tanrım, gerçekten karşı dairemde oturuyordu. Jacob bunu

öğrenince havalara uçacaktı... ve muhtemelen yanıma taşı-
nırdı. Bu eğlenceli olabilirdi. Jacob'ı gerçekten sevmiştim
ama içimden bir ses benim giysilerimi ödünç alma ihtimali-
nin olduğunu söylüyordu.

Uyu zıbar artık.

Önce çarptığım, sonra da koşa koşa kaçtığım seksi ço-
cuğun karşı dairemde oturduğuna inanamıyordum. Bunu
neden önemsedığimi hiç bilmiyordum aslında. Umurumda
bile değildi. Erkeklerle ya da kızlara ilgi duymuyordum ama
bu çocuk aşırı çekiciydi... ve esprili sayılırdı... ve etkileyi-
ciydi.

*Hayır. Hayır. Hayır. Onu düşünmeyi bırak çünkü bu fay-
dasız ve umutsuz bir durum. Uyumana bak sen.*

O salatanın hepsini yemiş miydim ben? Off, o kurabiye-
ler şimdi ne iyi giderdi.

“Ahh!” diye inleyerek yüzümü yastığa iyice gömdüm.

Bu saçmalık yaklaşık bir saat kadar sürdü ve kendimi
yatağın dışına attım. Salona gittiğimde Cam'in dairesinden
herhangi bir müzik sesi ya da gürültü gelmiyordu. Muhte-
melen ben burada saplantılı bir şekilde kurabiyeleri, kızar-
mış tavukları ve boğum boğum kasları düşünürken, o fosur
fosur uyuyordu.

Daha ziyade kütüphane/çalışma odası gibi düzenlediğim
diğer odaya geçip bilgisayarımı açtım ve e-posta hesabıma
girdim. Gelen kutusunda kuzenimden gelen okunmamış
bir e-posta vardı. Hiç açmadan sildim. Sol tarafta, gereksiz
postalar klasöründe birkaç tane okunmamış ileti olduğunu
gördüm. Sıkıntıdan patlamış haldeydim ve reçeteli ilaçları
reçetesiz satın alabileceğinizi iddia eden, “yabancı bir ülke-
deki banka hesabında param var ama çekemiyorum” şek-
linde insanları kandırmaya çalışan sahte e-postalar ile bir
kozmetik firmasında indirim olduğu duyurusunu okudum.

Gözlerim dün gece saat on bir civarında gelen bir e-postanın konu satırına takıldı.

AVERY MORGANSTEN yazıyordu ve tanımadığım bir e-posta adresinden gönderilmişti.

Bu çok tuhaftı çünkü e-posta hesabım gerçek ismimle düzenlenmemişti. Bu yüzden de e-postanın sahtekarlık amaçlı bir ileti olma ihtimali düşüktü. Annem babam ve kuzenim dışında kimsede e-posta adresim yoktu ve telefon numarama sahip olmalarına rağmen, beni aramak yerine bu şekilde temas kurmalarını yeğliyordum.

Parmağım farenin üzerinde havada bekliyordu. Midem kasılmıştı ve iyice huzursuzlanmıştım. Dizlerimi göğsüme doğru çekip, kendime bu e-postayı açmamam gerektiğini söyledim. Sil gitsin dedim ama yine de tıkladım çünkü buna mecburdum. Durup çok kötü bir trafik kazasını izlemek gibi bir şeydi bu. Yapmamanız gerektiğini biliyordunuz ama yine de yapıyordunuz.

Açar açmaz pişman olmuşum. Midem daha da kasıldı ve boğazıma bir yumru oturdu. Masadan kalktım ve dizüstü bilgisayarımın monitörünü sertçe kapadım. Odanın ortasında dikilirken derin bir nefes aldım ve ellerimi yumruk yaptım.

Sadece üç satırdı.

Hepsi bu kadar.

Üç satır, binlerce kilometreyi sıfıra indirmişti.

Üç satır, bütün gecemi mahvetmişti.

Üç satır, beni ta West Virginia'da ufacık bir üniversite kasabasında bulmuştu.

Sen bir yalancısın Avery Morgansten. Önünde sonunda payına düşeni alacaksın. Ancak bu, para biçiminde olmayacak.

Dördüncü Bölüm

Astronomi dersine sürüne sürüne on dakika erken gittim ve amfi şeklindeki sınıfın ortasında göze çarpmayacağını düşündüğüm bir yer seçtim. Birkaç öğrenci daha gelmişti ve ön sıralara yerleşmişlerdi. Esneyerek yerime oturdum ve gözlerimi ovuşturdum. Sadece bir saat uyuduğum için bu sabah içtiğim bir kova kahvenin üzerimde hiçbir etkisi olmamıştı.

Üç kısa cümle.

Gözlerimi sımsıkı yumup başımı koluma dayadım. E-postayı ya da bilgisayarımı yeniden açıp silinmiş iletiler dosyasında duran kuzenimin e-postasını okuduğum gerçeğini düşünmek istemiyordum. Yolladığı ileti ailemin yüzünü nasıl kara çıkardığım ve onun ailesinin de bu konuda ne kadar endişelendiği ve annemle babama yeni bir kriz geçireceğim yönünde ileri geri konuşmalarından ibaretti. *Eve dönmen gerek*, diye yazmıştı. *Yapılacak en doğru şey bu*. Onlar için doğru olan buydu ve şehrin yüzde doksanından farksız olarak annemle babamın tarafını tutan kuzenimin bu gizemli e-postada parmağı olduğundan şüpheleniyordum.

Gönderen e-posta adresini tanıımıyordum ve bunu gön-

derebilme ihtimali olan bir sürü insan vardı ancak kim olduğunu hiç bilemiyordum. *O kişi* olamazdı çünkü o bile benimle temas kurmayı deneyecek kadar gerzek olamazdı.

Yoksa o muydu?

Ensemden aşağı bir titreme indi. Ya Blaine ise? Ya nereye taşındığımı öğrendiyse? Ailem söylemezdi. Fakat onun annesiyle babasına söylemiş olabilirlerdi çünkü golf kulübünden tanışıyorlardı. Eğer böyle bir şey yaptıysalar onları öldürürdüm. Cidden. Teksas'a giden ilk uçağa atlar ve onları öldürürdüm çünkü ta buralara kadar gelmemin tek mantığı kaçmaktı...

"Günaydın tatlım," diyen derin bir ses düşüncelerimi böldü.

Kafamı kaldırdım ve oturduğum yerde döndüm. Şaşkınlıktan hiçbir şey diyemeyerek Cam'in yanımdaki boş yere oturmasını izledim. Müdahale etmekte biraz yavaş kalmıştım çünkü oranın dolu olduğunu ya da oturmaması gerektiğini söyleyebilirdim ama öylece baktım.

Arkasına yaslandı ve yan gözle bana baktı. "Bu sabah biraz yorgun görünüyorsun."

O ise dün gece parti vermiş birine göre son derece dinç ve yenilenmiş görünüyordu. Saçları nemliydi ve dağınıktı, gözleri pasparlaktı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Bu defa derse gelebildiğine sevindim." Duraksadı, başını arkaya dayayıp, ayağını ön sıraya koydu ve bana baktı. "Yine de şu birbirimize çarpma olayını özlediğimi söyleyebilirim. Pek heyecanlıydı bence."

"Ben hiç özlemedim," diye itiraf ettim ve eğilip çantamda defterimi aramaya başladım. "Çok utanç vericiydi."

"Öyle olmamalıydı bence."

"Senin için söylemesi kolay. Sonuçta sana geçiren bendim."

Bunu duyunca Cam'in ağız açık kaldı. Aman tanrım, bunu gerçekten söylemiş miydim? Evet söylemiştim. İliklerime kadar kıpkırmızı kesilip defterimi açtım.

"Raphael çok iyi bu arada."

Rahatlamış bir şekilde gülümsedim. "Bunu duyduğuma sevindim. Eline işedi mi?"

"Hayır ama ramak kalmıştı. Sana bir şey getirdim."

"Kaplumbağa çışı mi?"

Cam güldü ve sırt çantasına elini atarken başını iki yana salladı. "Seni hüsrana uğrattığım için üzgünüm ama değil." Birbirine zımbalanmış kâğıtlar çıkardı. "Dönemlik ders planı. Evet biliyorum, çok da heyecan verici bir şey değil ama pazartesi günü derse gelmediğin için buna ihtiyacın olacağını düşündüm ve Profesör'den bir tane senin için aldım."

"Teşekkür ederim." Bu yaptığına bayağı şaşırarak kâğıdı ondan aldım. "Gerçekten çok düşüncelisin."

"Öyleyse kendini hazırla derim. Bu hafta düşünceliliğim üstümde. Sana bir şey daha getirdim."

Cam çantasında aranırken kalemimin ucunu ısırdım ve beni göremiyor olmasını fırsat bilerek ona aval aval baktım. Karşı cinsle benimle ilgili olmayan bir sohbet içine girmeyeli gerçekten çok uzun zaman olmuştu ancak yıllar boyu yaptığım insan gözlemlerine bakacak olursak, şu an bayağı iyi idare ediyordum. Geçirmek yorumu dışında kendimle gurur duysam yeriye.

Cam çantasından bir peçete çıkardı ve uzun parmaklarıyla katlı peçeteyi açtı. "Sana kurabiye. Kendime kurabiye."

Kalemi ağızımdan çıkarıp başımı iki yana salladım. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Sadece bir kurabiye tatlım."

Yeniden başımı olumsuzca salladım çünkü bu bana mantıklı gelmiyordu. Cam bana mantıklı gelmiyordu. Aslında çoğu insan bana mantıklı gelmiyordu.

İnanılmaz derecede uzun kirpiklerinin arasından bana baktı ve iç geçirdi. Peçeteyi ortadan ikiye bölüp kurabiyelerden birini buna sardı ve kucağıma bıraktı. “Yabancılardan şeker alma derler biliyorum ama teknik olarak bu bir kurabiye, şeker değil ve teknik olarak ben bir yabancı değilim.”

Yutkundum.

Cam kurabiyesinden bir ısırık aldı ve gözlerini kapadı. Boğazının derinlerinden bir ses yükseldi; bir memnuniyet hırıltısı. Onu izlerken kalbim pır pır atmaya başladı ve yanaklarıma iyice ateş bastı. O sesi yeniden çıkardı ve bir anda çenem aşağı düşüverdi. Bir sıra aşağıda oturan bir kız oturduğu yerde dönüp bize baktı.

“O kadar mı lezzetli?” diye sordum, kucağımdaki kurabiyeye bakarken.

“Kesinlikle mükemmel. Dün gece de söylemiştim sana. Biraz süt olsaydı daha iyi olurdu.” Bir ısırık daha aldı. “Mmm, süt.”

Cesaret örneği göstererek ona bir kez daha baktım. Orgazm olmanın ya da ona benzer bir şeyin eşiğinde gibi görünüyordu.

Tek gözünü açtı. “Ceviz ve çikolatanın birleşimi. Bu ikisini karıştırdığın zaman ağzında bir seks patlaması yaşıyor adeta fakat o kadar yapış yapış bir şey değil. Bundan daha güzel tek şey şu küçük Reese’s marka kekler olabilir. Hamuru ısıtıp ağzına attığın gibi... Her neyse, bunu denemen lazım mutlaka. Ufak bir ısırık alsana.”

Aman, ne olacaktı sanki? Alt tarafı kurabiyeydi, eroin dolu bir şırınga değil ya. Aptallık ediyordum. Peçeteyi açtım ve bir ısırık aldım. Kurabiye ağızda dağılıyordu.

“Güzel mi?” diye sordu Cam. “Haklı mıymışım?”

Bir ısırık daha aldım ve başımı öne doğru salladım.

“Evde daha tonlarca var.” Peçetesini toplayıp gerindi. “Bilgin olsun.”

Kurabiyemi bitirdim ve çok çok güzel olduğunu kabul etmek zorundaydım. Parmaklarımı silip peçetemi katlamaya başladım ancak Cam uzanıp peçeteyi elimden aldı. Oturduğu yerde hafifçe dönünce dizi bacağıma sürttü.

“Kırıntı,” dedi.

“Ne?”

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve sonra uzanıp, peçeteyi kullanmadan ve ben ne yapmaya çalıştığını anlayamadan, başparmağını alt dudağıma sürterek üzerinde kalan kırıntıyı aldı. Vücudumdaki her kas kilitlendi ve acı verecek derecede gerildi. Gözlerim kocaman açıldı ve nefesim boğazımda düğümlendi kaldı. Dokunuşu çok hafifti, dudağıma neredeyse değmediğini bile söyleyebilirdim ama vücudumun birçok yerinde hissetmiştim onu.

“Aldım.” Gülümsemesi iyice yayıldı.

Dudağımda hâlâ tatlı bir karıncalanma vardı. Tek düşünebildiğim buydu. Hiç kıınıldamadım; ta ki sınıfın ön tarafındaki kapı açılıp da hayatımda gördüğüm en tuhaf adam içeri girene dek. Tepeden tırnağa zeytin yeşili giyinmiş adamın yer yer kırışmış siyah, kıvrıkcık saçları her yöne doğru uzamıştı. Gözlüğü kocamandı ve burnunun ucunda duruyordu. Tahtanın önünden geçerken ayağında kravatıyla uyumlu bir çift kareli Vans marka ayakkabı olduğunu gördüm.

Cam alçak sesle kıkırdadı. “Profesör Drage son derece... özel bir adamdır.”

“Görüyorum,” diye mırıldandım.

Profesör Drage’nin tam olarak çıkaramadığım bir aksa-

nı vardı ancak koyu ten renginden yola çıkarak Akdenizli ya da Orta Doğulu olduğunu tahmin ediyordum. Doğruca derse başladı...ne yoklama ne bir uyarı. Ben hocanın astronomi ve birimler konusuna yaptığı girişi takip etmeye çalışırken, Cam iyice önüne eğildi ve defterini açtı. Kâğıdın üzerinde kalem hızla, kısa hareketlerle geziniyordu ancak not tutmuyordu.

Çizim yapıyordu.

Başımı yana eğip astronomik birim de ne ola ki diye odaklanmaya çalıştım; şu an kesinlikle hatırlayamadığım delice bir sayı olduğunu biliyordum sadece. Meğer dünyanın güneş etrafında bir tur dönerken kat ettiği ortalama mesafeymiş. Bu önemliymiş çünkü tüm astronomik birimler güneş sistemimizdeki mesafe ölçümlerinin çoğunda kullanılıyorymuş ancak bunları dinlerken kendimi Cam'in defterine bakar bulmuştum.

Ne çiziyordu bu böyle?

"Evet çocuklar, eminim çoğunuz astronomik birimlerle hiç ilgilenmiyorsunuzdur ya da bunların ne olduğunu bile duymamışsınızdır," diye devam etti Profesör Drage, tatta boyunca yürüyerek. "Tek bildiğiniz terim olsa olsa 'ışık yılı'dır. Gerçi herhangi birinin gerçekten ışık yılının ne olduğunu anladığınızdan da şüpheliyim."

Cam'in Koca Ayak'ı çizdiğinden neredeyse emindim.

Ders böylece devam etti ve Profesör Drage dersin sonunda birden vites değiştirerek beni ve Cam dışında herkesi hazırlıksız yakalayıp yıldız haritalarımızı dağıtmaya başladı. "Henüz çarşamba gününde olduğumuzu biliyorum ama şimdiden hafta sonu yapacağınız ilk ödevinizi veriyorum. Cumartesi günü gökyüzünün bir bebeğin poposu kadar temiz olması bekleniyor."

"Bir bebeğin poposu kadar temiz mi?" diye mırıldandım.

Cam kıkırdadı.

“Hepinizden gökyüzünde Corona Borealis Takımyıldızı’nı bulmanızı istiyorum...gerçek anlamda karanlık bir gökyüzünde,” diye açıkladı Profesör Drage. Komik bir şey söylemiş gibi gülüyordu ama hepimiz bön bön kendisine bakıyorduk. “Teleskopa ihtiyacınız olmayacak. Gözünüzle ya da gözlükle ya da lensle, neyle bakarsanız bakın. Cuma gecesi ya da cumartesi gecesi görebilirsiniz ancak cuma günü hava biraz sıkıntılı olabilir, o yüzden akıllıca bir seçim yapmaya özen gösterin.”

“Bir saniye,” dedi ön tarafta oturanlardan biri. “Bu haritayı nasıl kullanacağız?”

Cam, herkesin elden ele dağıttığı bir harita ile karelere bölünmüş birkaç yaprak kâğıt uzattı.

Profesör Drage sınıfın ortasında durdu. “Elinizle tutup bakarak,” dedi.

Dudağımı ısırarak gülmemi bastırdım.

Soruyu soran öğrenci sinirle ofladı. “O kadarını anladım ama nereye tutacağız? Gökyüzüne mi, başka bir yere mi?”

“Bu şekilde de yapabilirsin elbette. Veya önce takımyıldızları incellersin, şekillerini öğrenirsin ve sonra gözlerinle beynini kullanarak onları gökyüzünde tespit edersin.” Profesör duraksadı. “Ya da Google’ı kullanın. Hepinizin yıldız gözlemleme ile haşır neşir olmaya başlamasını istiyorum. Bu dönem bunu bol bol yapacaksınız ve şimdilerde havalar soğumamışken yapmaya başlamanız gerekiyor. O yüzden partnerinizle bir araya gelin ve bir zaman belirleyin. Dağıttığım kâğıtlar pazartesi günü bana teslim edilecek. Bugünkü bu kadar. İyi şanslar, evrenin gücü sizinle olsun.”

Birkaç öğrenci bu yoruma güldü ancak benim paçalarım tutuşmuştu.

Sınıfta telaşla etrafıma bakınırken “Partner mi?” dedim

alçak bir sesle. Neredeyse herkes hareketlenmiş, başka biriyle konuşuyordu. “Ne zaman partner seçtik?”

“Pazartesi günü,” diye cevapladı Cam, defterini kapatıp çantasına tıkarken. “Sen yoktun.”

Kalbim yerinden fırlayacak gibi atmaya başlamıştı. *Kahretsin.* Profesör Drage çoktan sınıftan çıkmıştı. Öğrencilerin yarısı da koridora fırlamıştı.

“Avery?”

Ben şimdi nasıl partner bulacaktım kendime? Pazartesi günü küçük bir çocuk gibi kaçmamalıydım. Hepsi benim hatamdı.

“Avery.”

Neredeydi bu profesörün odası? Adamı bulup partnerim olmadığını açıklamalıydım. Eminim odası da tuhaf kokuyordur, naftalin filan gibi.

“Avery.”

“Ne?” diye patlayıp Cam’e döndüm. Neden hâlâ burada oturmuş bana bakıyordu?

Kaşları kavaya kalkmıştı. “İkimiz partneriz.”

“Nasıl?”

“Senle. İkimiz. Partneriz,” diye tekrarladı ve sonra iç geçirdi. “Gördüğün gibi Drage pazartesi günü dersin hemen başında herkese partnerini seçtirmiş. Ben de derse geç girdim ve dersin sonunda bana çarşamba günü derse katılacak biriyle partner olmamı, yoksa tek başıma kalacağımı söyledi. Tek başıma kalma fikrinden hoşlanmadığım için ikimiz partner olduk.”

Öylece ona baktım. “Tek başımıza yapma şansımız var mı yani?”

“Evet ama kim gece vakti çıkıp tek başına gökyüzünü izlemek ister ki?” diyerek ayağa kalktı ve sırt çantasını omzuna takıp sıraların arasında ilerlemeye başladı. “Hem

ödevi yapabileceğimiz mükemmel bir yer biliyorum. Ancak cumartesi yapmak zorundayız, çünkü cuma günü için planlarım var.”

“Bir saniye.” Ayağa kalkıp arkasından koşturdum. “Ben varım.”

“Senin de cumartesiye mi planın var?” Kaşları çatıldı. “O zaman ben belki...”

“Hayır. Cumartesiye planım yok ama ödevi tek başına yapmayı isteyecek kişiler arasında ben varım. Partner olmak zorunda değiliz,” diye açıkladım.

Tam kapının önünde birden öyle bir durdu ki az kalsın pazartesinin tekrarı yaşanacaktı. “Neden tüm ödevleri – ders planına bakarsan daha bir sürü olduğunu göreceksin – tek başına yapmak isteyesin ki?”

“Yani, istediğimden değil.” Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. “Ama sen benim partnerim olmak zorunda değilsin. Demek istediğim, kendini bana borçlu hissetmene filan gerek yok.”

“Ne demek istediğini anlamadım.” Cam başını yana eğdi.

“Demek istediğim...” diye başladım fakat sözümün gerisini getirmedi. Ne diyordum ben böyle? Asıl sorun, onu anlamamamdı; hiçbir şekilde hem de. Beni tanııyordu. Ben de onu tanııyordum ama yine de o kadar... *dostça* davranıyordu ki. Bir sonraki cümle ağzımdan öylece fırlayıverdi. “Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?”

Tek kaşı havaya kalktı. “Bu ciddi bir soru mu?”

“Evet.”

Bir an için bana baktı. “Galiba yalnızca iyi bir adam olduğumdan. Sen de burada yenisin. Pazartesi günü çok şaşkın bir halin vardı ve sonra kaçıp gittin, derse gelmedin ve ben de...”

“Bana acımanı istemiyorum.” Dehşet içindeydim. Çömez olduğum için bana iyi davranıyordu. Tanrım bu ne kadar da...

Cam’in kaşları çatıldı ama bayağı çatıldı. “Sana acıdığım filan yok Avery. Sadece pazartesi günü biraz dağılmış görünüyordun ve ben de partner olabiliriz diye düşündüm.” Duraksadı ve gözleri kısıldı. “Bana inanmadığımı görebiliyorum. Belki de kurabiyeden dolayıdır? Dün gece kurabiyelerimin tadına bakmayı reddettin ve dürüst olmam gerekirse, diğer kurabiyeyi de kendim yiyecektim ancak çok yorgun görünüyordun ve o kurabiyeye benden daha fazla ihtiyacın olduğunu düşündüm.”

Şaka yapıp yapmadığından emin olamamıştım fakat gözlerinde bariz bir eğlenme ışıltısı vardı.

“Ayrıca çok güzelsin,” diye ekledi.

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne dedin?”

Kapıyı açıp beni sınıfın dışına, koridora çıkarırken yüzündeki o asık ifade geçivermişti. “Sakın güzel olduğunu bilmediğini söyleme bana. Eğer öyleyse, insanlığa olan tüm inancımı yitireceğim. Bunun sorumlusu olmak istemezsin herhalde.”

“Güzel olduğumu biliyorum... yani, onu demek istemedim aslında.” Tanrım, kendini beğenmiş bir tip gibi konuşuyordum. Başımı iki yana salladım. “Çirkin olduğumu düşünmüyorum. Bunu demek...”

“Güzel. Bu meseleyi açıklığa kavuşturduk öyleyse.” Çantamdan çekistirerek beni merdivenlere doğru yönlendirdi. “Kapıya dikkat et. Her an bir terslik çıkarabilir.”

Bu yorumunu duymazdan geldim. “Şu güzellik meselesinin konuyla ne ilgisi var?”

“Neden sana bu kadar iyi davrandığımı sordun. İkimizin de işine geliyor da ondan.”

Nihayet bende jeton düştü ve Cam'in bir basamak yukarısında durdum. "Benim güzel olduğumu düşündüğün için mi bana iyi davranıyorsun?"

"Bir de kahverengi gözlerin olduğu için. Kocaman kahverengi gözlere ölürüm." Bir kahkaha attı. "Ben sığ, çok sığ bir erkeğimdir. Neticede güzel olman işleri kolaylaştırıyor. İçimdeki iyi yürekli adamı ortaya çıkarıyor. Bende kurabiyelerimi senle paylaşma isteği uyandırıyor."

Ona baktım. "Çirkin olsaydım, bana iyi davranmayacak mıydın?"

Cam şöyle bir dönüp benimle yüz yüze kaldı. Tam bir basamak alçakta durmasına rağmen, benden daha uzundu. "Çirkin olsaydın da sana iyi davranırdım."

"Peki."

Dolgun dudaklarından şeytanca bir gülümseme geçti. Başını aşağı eğdi ve "Sadece sana kurabiyemi vermezdim," diye fısıldadı.

Kollarımı bağladım ve yüzlerimizin birbirine çok yakın olduğu gerçeğini göz ardı etmeye çalıştım. "Kurabiyenin başka bir şeyin şifresi olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Belki de öyledir." Kendinden emin bir şekilde bir basamak daha geriye inerken tekrar çantamdan çekip beni de bir basamak indirdi. "Şunu düşünsene. Kurabiye şifreli bir sözcükse, temsil ettiği şey her ne ise, ağzına girdi tatlım."

Bir yandan bu sözleri beni biraz rahatsız etmişti ama peki ya öbür yandan? Boğazımda bir kahkaha yükseldi ve biraz hırıltılı bir sesle dudaklarımdan fırladı. "Sen gerçekten çok..."

"Harika mıyım? Eşsiz miyim?" Bir an duraksayıp kaşlarını kaldırdı. "Yoksa büyüleyici miyim?"

"Ben kaçık diyecektim aslında."

“Duyguları olan bir adam olsaydım, bu sözlerine cidden feci kırılabilirdim.”

Bu şakalaşmaya katılarak ben de gülümsedim. “Duygularının olmaması iyi bir şey öyleyse, ha?”

“Sanırım.” Birkaç basamak daha indi ve sahanlığa adımını atınca durdu. “Acele etsen iyi olur, yoksa bir sonraki dersini kaçıracaksın.”

Olamaz! Doğru söylüyordu.

Cam kocaman açılan gözlerimi görünce güldü ve ben hızla merdivenlerden inmeye başlayınca önümden çekildi. “Ah be, bir de kurabiyelerimi görünce böyle hızlı koşsaydın, ne mutlu bir adam olurdum şimdi.”

“Kapa çeneni!” diye geriye dönerek ona çıkıştım.

Arkamdan bağırırdı. “Hey! Kurabiyenin neyin şifresi olduğunu bilmek istemiyor musun?”

“Hayır! Kesinlikle istemiyorum!”

Kahkahası beni koridordan sınıfıma kadar takip etti.

Beşinci Bölüm

“Dairen pek hoşmuş,” dedi Brittany, oturmakta olduğu kanepemin üzerinden. Tarih kitabını açıp kucağına koymuştu ama okumuyordu. “Yurtta yaşamak zorunda olmasaydım ne güzel olurdu. Oda arkadaşım kütük gibi horluyor.”

Sehpa ile televizyon arasında dolanıyor, dersten sonra Brittany ile Jacob’ın nasıl olup da soluğu benim dairemde aldıklarını anlamaya çalışıyordum. Öğle tatilinde bir araya gelip tarih notlarını değiş tokuş etme fikri konuşuldu ve her nasılsa benim evde toplanma fikri ortaya atıldı. Bunun aslında Jacob’ın fikri olduğunu düşünüyordum ve ikisi birlikte geldiğinden hiçbir şekilde ders filan çalışmıyorduk.

Kaygı yüklü bir enerji, pır pır uçan bir sinekkuşu gibi içimde dolanıyordu. Evime birileri gelmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Memlekette ailemden başka kimse olmazdı evde ve odama sadece hizmetçi girerdi. Şehirde ve okulda dışlandığımı yetmiyormuş gibi kendi evimde de aynı hayatı yaşıyordum. Ancak o Cadılar Bayramı partisinden önce herkes bizim evde takılırdı, özellikle de dans stüdyosundaki kızlar. O zamanlar herkes benimle konuşurdu ve ben hâlâ dans ederdim. O partiden önce her şey normaldi.

Gergince bilekliğimle oynuyordum. Arkadaşlarımın burada olmalarından hoşlanmıştım çünkü bu normal bir şeydi ve bana *mazi*yi hatırlatıyordu. Üniversite öğrencileri bu şekilde sosyal ilişkiler kurarlardı ama benim için o kadar... farklıydı ki.

Jacob elinde bir paket cipsle mutfağımdan çıktı. “Boş ver şimdi daireyi. Yanlış anlama, ev güzel ama ben daha ziyade Cam’in *kurabiyelerini* merak ediyorum.”

Paketten bir cips aldım. “Sana o konuşmayı hiç anlatmamalıydım.”

“Artık çok geç,” diye cevapladı ağzı dopdolu konuşmaya çalışırken.

Brittany kıkırdadı. “Kurabiyenin neyin argo karşılığı olduğunu öğrenmezsem çatlarım.”

“Muhtemelen aletidir,” dedi Jacob ve kanepenin kenarına oturdu.

“Aman tanrım,” dedim ve bir avuç dolusu cips aldım. Bu sohbetin gidişatına bakılırsa benim biraz kalori takviyesine ihtiyacım olacaktı.

Brittany başıyla onayladı. “Mantıklı. Kurabiyelerini çirkin kızlarla paylaşmama muhabbeti filan.”

“Bence onu kast etmiş olamaz,” dedim, ağzıma bir cips atarak. “Evet, tarih notlarımıza dönecek olursak...”

“Siktir et tarihi. Cam’in aletine dönelim,” dedi Jacob. “Eğer ki kurabiye alet anlamında bir şifreli sözcükse, o zaman aleti senin ağzındaydı demek oluyor.”

Cips boğazıma takıldı ve hemen kola bardağıma uzandım. Yüzüm alev alev yanarken bardağı kafaya diktim.

“Teorik olarak konuşacak olursak, aynen o anlama geliyor,” diye ekledi Jacob ve pişmiş kelle gibi sıırttı. Sonra birden ayağa fırladı. “Bunu nasıl başarıyorsun bilmiyorum Avery. Ben onun karşı dairesinde oturuyor olsaydım, gece

gündüz kapısının önünden ayrılmazdım. *Kurabiyelerini* de ağzımdan çıkarmazdım. Hımm nefis.”

Elimi yüzümün önünde sallayıp başımla kendisini onaylamadığımı belirttim. “Kurabiyeleri senin olsun.”

“Ah tatlım, eğer bizim takım için oynuyor olsaydı, bir saniye beklemeden üstüne atlardım.”

Brittany gözlerini devirdi. “Hiç şaşırmadım.”

“Benim anlamadığım şey, sen nasıl o *kurabiyelerin* üstüne atlamıyorsun.”

Ağzımı açacak oldum fakat Brittany başını iki yana salladı ve “Kurabiyelerin alet anlamına geldiğini sanmıyorum. Yani çoğul olduğunu düşünürsek, testisleri anlamına geliyor olabilir bence.”

Jacob kahkahayı bastı. “Öyleyse, teorik olarak konuşacak olursak, testisleri ağzındaydı demek oluyor! Vay be, şu bizim fırıncıya bak sen.”

İkisine birden inanamayan gözlerle bakıyordum. Tipik muhabbetleri bu muydu yani? “Off, adamın aleti ve testisleri hakkında konuşmayı kesebilir miyiz lütfen? Yoksa bir daha asla kurabiye yiyemeyeceğim.”

“Ben ciddiyim. Nasıl oluyor da onun üzerine atlamıyorsun.” Jacob fazla besili bir kedi misali kanepenin arkahığına tırmanıp oturdu. “Düpedüz seninle flört ediyor.”

“Ee,” diye cevapladım, ölmeden güvenle bir cips daha yiyebileceğime inanarak.

Jacob’ın ağzı bir karış açıldı. “Ee mi?”

Brittany tarih kitabını kapattı ve gürültülü bir şekilde yere bıraktı. Ders çalışma işi tamamen rafa kalkmıştı anlaşılan. “Jacob otuzlu yaşlarının ortasındaki seks delisi bir kadından farksızdır ve bu yüzden ki senin böyle bir kamu hizmetinden niye yararlanmadığını aklı almıyor.”

Dönüp Jacob’a baktım ve omuzlarını silkmekle yetinip,

“Son derece doğru,” dedi.

“Benim bile aklım almıyor diyebilirim aslında. Cameron inanılmaz yakışıklı birisi,” diye devam etti Brittany. “Hem hiçbir kızın arkasından kötü konuştuğunu duymadım. Demek ki onlara iyi davranıyor.”

Ne diyeceğimi hiç bilemiyordum. Televizyonun yanında ki siyah koltuğa kendimi attım. Onlara bunun asıl nedenini açıklamam söz konusu bile olamazdı. “Ne bileyim. İlgimi çekmiyor işte.”

“Yumurtalıkların var mı senin?” diye sordu Jacob.

Ona bir bakış attım. “Elbette.”

Kanepenin arkalığından aşağı kaydı ve Brittany’nin yanına oturdu. “Öyleyse, nasıl oluyor da ilgini çekmiyor?”

Cipslerin geri kalanını ağızma tıkıp, tam bir frijit bakire gibi görünmeden nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Fakat diğer yandan da tam bir frijit bakire değil miydim? Ya da kime sorduğunuza bağlı olarak özürlü veya hastalıklı değil miydim? Her halükârda, aletler ve testisler fikri her ne kadar beni ilgilendirse de, onlarla yakınlaşmak ve şahsen tanışmak düşüncesi ensemden aşağı soğuk terler boşanmasına neden oluyordu.

Şu anda da terliyordum. Cipsler şimdiden midemi kaynatmıştı. Daha sonra bir mide hapi almam gerekecekti. Aklima anında dün gece okuduğum e-posta geldi.

Yalancı.

Ellerimle kotumu sıvazlayıp başımı iki yana salladım. “Bir ilişkimin olması ilgimi çekmiyor sadece.”

Jacob güldü. “Sanki biz Cam’in ilgisini çekiyor mu dedik? Biraz oynamak için illa onunla bir ilişkinin olması gerekmez ki.”

Brittany yavaşça başını ona doğru döndürdü. “Seni doğru mu duydum acaba?”

“Evet. Çok doğru. Bir gün bu lafımı tişörte bile bastırırım belki.” Jacob sırtıttı. “Her neyse, ben yalnızca adamın pas geçmek istemeyeceğin bir fırsat olduğunu söylüyorum.”

Bunu düşünmek için iki saniyemi bile ayırmadım. “Neden bundan bahsediyoruz ki biz? Beraber aldığımız tek bir ders var ve adam karşı dairede oturuyor...”

“Dönem boyunca partner olacaksınız,” diye ekledi Brittany. “Gece vakti çıkıp yıldızları seyretmek bayağı romantik bir şey.”

Midem daha da fena olmuştu. “Romantik filan değil. Neresi romantikmiş.”

Brittany elini kısa sarı buklelerinin arasında gezdirirken kaşları havaya kalktı. “Aramıza hoş geldin büyükanne.”

Gözlerimi devirdim. “Ben sadece onu tanımıyorum diyorum. O da beni tanımıyor. Öylesine takılıyor işte eğlence olsun diye. Adamın kamu hizmeti verdiğini söylemedin mi az önce? Muhtemelen herkese karşı böyle davranıyordur. Tatlı ve sevecen birisi. Hepsi bu. Şimdi şu konuyu kapatabilir miyiz artık?”

“Off siz de beni sıkıntıdan ağlatacaksınız az sonra ha,” dedi Jacob ve bunu duyan Brittany ona dil çıkardı. “Şu cipslerin yanına da bir salsa sosu yok muydu?”

“Alttaki dolapta,” diye bağırdım fakat Jacob çoktan mutfağa girip dolapları karıştırmaya başlamıştı.

Konu benden ve Cam’le olmayan ilişkimden uzaklaşınca rahatlamıştım. Saatler geçti ve onların burada olmasıyla rahatladım. Hatta birkaç saniyeliğine tarih kitaplarımızı bile açtık. Saat dokuza gelince toparlanıp kapıya yöneldiler.

Brittany kapıya gelince durdu ve bana doğru atıldı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan bana çabucak sarıldı ve yavaş yavaş öptü. Öylece dikilmiş, şaşkınlıkla bakıyordum. Brittany gülümsedi. “Cuma gecesi erkek yurtlarından bi-

rinde büyük bir parti varmış. Sen de bizle gelsene.”

Cam’in cuma günü meşgul olduğunu söylediğini hatırlıyordum ve partilerden hoşlandığı bariz olduğuna göre, muhtemelen o gün için planı buydu. Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum.”

“Asosyal olma,” dedi Jacob kapıyı açarken. “Biz takılabileceğin güzel insanlarız.”

Güldüm. “Biliyorum. Bu konuyu düşüneneceğim.”

“Pekâlâ.” Brittany parmaklarını oynatarak beni selamladı. “Yarın görüşürüz.”

Dışarıda Jacob kalçalarını sallayıp kıcını oynatırken Cam’in kapısını işaret ediyordu. Gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Bu şaklabanlık Brittany onu yakasından tutup merdivenlerden aşağı çekeleyene dek devam etti.

Gülümseyerek kapıyı kapadım ve kilitledim. Temizliğimi yapıp yatmaya hazırlanmak pek vaktimi almadı. Yatak aslında tamamen anlamsızdı çünkü uykum yoktu ve bilgisayarımdan, dolayısıyla e-postamdan uzak durmaya çalıştığım için sonunda banyoda bir öcü olduğuna inanana dek *Ghost Hunters*’ın tekrar bölümlerini izledim. Televizyonu kapatıp ayağa kalktım ve nefret ettiğim bir şeyi yapmaya başladım.

Evdeyken odamda yaptığım gibi dairemin ortasında volta atıp duruyordum. Televizyon kapalı ve evim sessiz olduğu için diğer dairelerden gelen tek tük sesleri duyabiliyordum. Zihnimin başka yerlere kaymasına izin vermek yerine bu seslere odaklandım çünkü bu gece güzeldi ve onu mahvetmek istemiyordum. Son birkaç gün Cam’e toslama hadisesi dışında gayet güzel geçmişti. Her şey yolundaydı.

Kanepemin arkasına gelince durdum ve yaptığım şeyin ancak o zaman farkına vardım.

Başımı eğip aşağı baktığımda giysimin kolunun yukarı sıyrıldığını ve parmaklarımın sol bileğimin etrafını kavradığını gördüm. Yavaşça, titizlikle parmaklarımı tek tek kaldırdım. Bilekliğin derime bastırması nedeniyle hafif bir kızarıklık oluşmuştu. Son beş yıldır bu bilekliği yalnızca geceleri ve banyodayken çıkarmıştım. Derimdeki pembe izler muhtemelen kalıcıydı.

Tıpkı bilekliğin gizlediği yara izi gibi.

Elimi tümden çektim. Beş santimlik daha koyu pembelikteki bir yara izi bileğimin tam ortasından, damarın üstünden geçiyordu. İlk fotoğraf lisede elden elde dolaşmaya başladıktan sonra duvara fırlattığım çerçevenin kırılan camıyla yapılmış derin bir kesikti.

Bu kesiği açtığım zaman hayatımın dibe vurduğu zamanlardı ve hiç de şakam yoktu. Hizmetçi kırılan cam sesini duymasaydı, sağ bileğimde de bunun aynısı, mor bir kesik olacaktı.

Çerçeveadaki fotoğrafta en iyi arkadaşım ve ben vardık; bana sırtını dönüp 'kaltak' ve 'yalancı' gibi lafları fısıldamaya ilk başlayanlardan biriydi bu en iyi arkadaş.

O zaman bu işe bir son vermek istemiştım. Çekip gideyim demiştim çünkü hayatımın o noktasında hiçbir şey başıma gelenlerden, ailemin razı olduklarından ve sonrasında yaşananlardan daha kötü olamazdı. Yalnızca birkaç ay içinde hayatım ikiye ayrılmıştı: öncesi ve sonrası. Bütün okul Blaine'e destek verince muhtemel bir *sonra* göremez olmuşum.

Peki ya şimdi? Sonranın bir ucu bucağı yok gibiydi ancak yara izine bakarken utanç duygusunu için için yanan bir ateş gibi karnımda hissediyordum. İntihar hiçbir zaman cevap olmamıştı ve her şey bir yana, *çekip gitmek* hepsinin kazanmasına izin vermek demekti. Terapi hiçbir zaman bir seçenek olmadığından, bu dersi tamamen kendi başıma öğ-

renmiştim. Ailem intihara teşebbüs eden ve terapiye ihtiyaç duyan bir kız sahibi olmanın utancını yaşamaktansa, bacaklarını kestirmeyi yeğlerdi. O gün öğleden sonra apar topar hastaneye getirilmem hadisesinin duyulmaması için daha fazla paranın el değiştirmesi gerekmişti.

Belli ki ailem yalancı bir kaltak yaftası yemiş bir kız çocuk sahibi olmaktan rahatsız değildi.

Fakat ben, acizliğimin fiziksel kanıtını görmekten nefret ediyordum ve herhangi bir insan bunu görecektse, yerine dibine geçerdim.

Birden apartmanın sahanlığından yükselen kahkaha sesi ilgimi o yana çekti. Cam'in kahkahasıydı bu. Kafam mutfak tarafına döndü. Fırının üzerindeki saat sabahın birini gösteriyordu.

Giyimin kolunu aşağı indirdim.

"Cuma akşamını iptal edemez misin?" diye soran bir kadının sesi duvarın diğer yanından hafif boğuk bir tonla yankılandı.

Bir an sessizlik oldu ve sonra Cam'in, "Edemeyeceğimi biliyorsun tatlım," diyen sesi duyuldu. "Belki bir dahaki sefere."

Tatlım? Vay! Dış kapımın önünde, merdivenlere doğru ilerleyen ve sonra basamakları inmeye başlayan ikilinin ayak seslerini duydum.

Kanepenin etrafından hızla dolanarak pencereye koştum. Oturduğum daire katın bir ucunda olduğu ve otoparka baktığı için tek yapmam gereken beklemektir. Derken ortaya çıkıverdiler. Üstü çıplak Cam ve bir kız.

Bayağı uzun boylu, güzel bacaklı esmer kız, hoş bir kot etek giymişti. Otoparkta yürürlerken pencereden sadece bu kadarını seçebiliyordum. Kız tökezledi fakat Cam'in müdahalesine gerek kalmadan kendini topladı. Koyu renk bir binek otomobilin arkasında durdular. Onları seyrederken

kendimi tam bir röntgenci gibi hissediyordum ancak olduğum yere sabitlenip kalmıştım.

Cam bir şey dedi ve kız bunun karşılığında işveli bir şekilde onu omzundan itince güldü. Hemen sonrasında kucaklaştılar ve sonra geri çekilen Cam, kıza kısaca el sallayıp, yönünü binaya döndü. Yolun yarısında başını kaldırıp bizim kata bakınca tam bir salak gibi kendimi geriye attım. Beni göremezdi. Dairemde ışık olmadan buna imkân yoktu.

Kendime güldüm ve sonra sahanlığın diğer ucunda bir kapının kapanma sesini duyunca sessizliğe büründüm.

Kasılıp gevşeyen kaslarımı rahatlatan bir ferahlama ile doldum. Onu başka bir kızla görmek... iyi gelmişti. Cam'in güzel kızlara kurabiye ikram etmekten hoşlanan ve Raphael adında evcil bir kaplumbağası olan son derece etkileyici, zararsız bir flört olduğu gerçeğini tamamen teyit etmişti. Bu iyiydi. Bu yapılabilirdi. Bununla başa çıkabilirdim çünkü Brittany ile Jacob'ın bana önerdikleri şey, sürekli aklımın bir köşesinde beni dürtüyordu.

Belki Cam ve ben arkadaş olurduk. Buna razıydım çünkü *eskisi gibi* çok arkadaşımın olmasını isterdim.

Ancak yatağıma girip de uyumadan tavanı seyrederken, bir an için, çok kısa bir an için, Cam'in benimle *o şekilde* ilgilenmesi halinde neler olabileceğini düşündüm. Hevesle bekleyebileceğim böyle bir şeyin olması. Bana her baktığında ya da ellerimiz yanlışlıkla birbirine değdiğinde başımın dönmesi ve heyecanlanmam. Ona ya da herhangi bir erkeğe böyle bir ilgi duymanın nasıl olabileceğini merak ettim. Randevuları, ilk öpüşmeleri ve sonrasında gelen her şeyi iple çekmenin nasıl bir duygu olduğunu. Eminim çok güzel olurdu. Tıpkı *eskiden* olduğu gibi olurdu.

Blaine Fitzgerald'ın bütün bunları elimden almasından önceki günlerde olduğu gibi.

* * *

Perşembe sabahı fırtına bulutları toplanıyordu ve kampüste yağmurlu, berbat bir gün olacağa benziyordu. Şansıma, o gün sadece iki dersim vardı. Bu yüzden çıkmadan önce üzerime kapşonlu bir sweatshirt geçirdim. Şortumu ve parmak arası terliklerimi de değiştireyim dedim ama kendimi o kadar derde giremeyecek kadar tembel hissettim.

Sanat dersinden önce kahve almamı ister mi diye Jacob'a mesaj attıktan sonra evden çıktım ve tam merdivenlere yönelmişim ki Cam'in dairesinin kapısı birden açıldı ve içerdiden tişörtünü kafasından geçirmekte olan birisi fırladı. Omzuna kadar inen dağınık sarı saçlarıyla beraber kafası tişörtün yakasından çıkıverdi ve onu hemen tanıdım. Cam'im kaplumbağasını evden çıkaran çocuğu bu; ev arkadaşı.

Gözlerimiz buluştuğu an esmer yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve bir dizi bembeyaz diş ortaya çıktı. "Hey! Seninle daha önce karşılaşmıştık."

Bakışlarım arkasına takıldı. Kapıyı açık bırakmıştı. "Evet, sen şu tosbağalı çocuksun."

Yüzünde anlamadığını gösteren bir ifade belirdi. "Tosbağalı çocuk mu? Haa." Bir kahkaha attı ve kahverengi gözlerinin çevresindeki deri kırıştı. "Sen beni elimde Raphael'le görmüştün, değil mi?"

Başımlla onayladım. "Galiba kendine de Señor Angut di-yordun."

Yüksek sesli bir kahkaha daha atıp merdivenleri benimle birlikte inmeye başladı. "O benim sarhoş olduğum zamanlardaki adım. Diğer günlerde insanlar genellikle beni Ollie adıyla tanır."

"Señor Angut'tan çok daha iyiymiş." Ona gülümsedim ve dördüncü kat sahanlığına doğru döndük. "Ben de..."

“Avery?” Gözlerimin kocaman açıldığını görünce bütün dişlerini bana göstererek sırttı. “Cam bana adımı söylemişti.”

“Ha. Evet... şey, sen nereye...”

“Hey geri zekâlı, kapıyı açık bırakmışsın!” Cam’in sesi merdiven boşluğunda gürledi ve bir saniye sonra siyah beysbol kepi başında olduğu halde merdivenlerin tepesinde belirdi. Bizi görüp de aşağı inmeye başladığı an yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. “Hey, ne işin var senin benim kızın yanında?”

Benim kız mı? Nasıl yani? Neredeyse merdivenden düşecektim.

“Ona nasıl iki isim kullandığımı anlatıyordum.”

“Bak sen?” Cam kolunu omzuma atınca şaşkınlıktan terliğim diğerinin arkasına çarptı ve sendeledim. Kolu bir anda kasıldı ve beni kendisine sıkıca çekti. “Hey bebeğim, gidiyordun az daha.”

“Baksana şu yaptığına.” Ollie basamaklardan aşağı atladı. “Kızı düşürüyordun az kalsın.”

Cam boştaki elini başına atıp şapkasını ters çevirirken kıkırdadı. “Elimde değil. Çok çekiciyim, ne yapayım?”

“Belki de kokundandır,” diye lafı yapıştırdı Ollie. “Bu sabah duş aldığını duyduğumu sanmıyorum.”

Cam yalandan bir öfkeyle ona baktı. “Kötü mü kokuyorum Avery?”

“Çok güzel kokuyorsun,” diye ağızımın içinde geveledim ve yüzüme ateş bastığını hissettim. Gerçek buydu ama. Harika kokuyordu; temiz çamaşır, hafif bir parfüm ve muhtemelen kendi teninin kokusunun bir karışımı geliyordu burnuma. “Yani... fena kokmuyorsun.”

Cam bayağı uzun sayılabilecek bir süre boyunca beni süzdü. “Derse mi gidiyorsun?”

Merdivenlerden iniyorduk ancak kolu hâlâ omzumday-

dı ve bedenimin onunkiyle temas eden tarafı uyuşmuş gibi tatlı tatlı karıncalanıyordu. Bu konuda o kadar... rahattı ki. Sanki bu onun için hiçbir anlama gelmiyordu ve muhtemelen de öyleydi. Kızla dün gece nasıl birbirlerine sarıldıklarını hatırladım fakat bana sarılması, biraz...

Bunu anlatacak kelime bulamadım.

“Avery?” Cam’in sesi alçalmıştı.

Debelenip kendimi kurtardım ve Ollie’nin yüzündeki gülümsemenin yayılmasını gördüm. Merdivenlerden inmeye devam ettim, biraz mesafeye ihtiyacım vardı. “Evet, sanat dersine gidiyorum. Ya siz?”

Cam üçüncü kat sahanlığında rahatlıkla bana yetişti. “Biz kahvaltıya gidiyoruz. Dersi kırıp sen de bize katılsana.”

“Bu hafta hakkımı yeterince kullandığımı düşünüyorum.”

“Ben kendi dersimi kırıyorum,” dedi Ollie, “ama Cam’in öğlene kadar dersi yok. O yüzden kendisi iyi çocuk oluyor.”

“Sen de kötü çocuk musun?” diye sordum.

Ollie’nin sırtışı bulaşıcıydı adeta. “Evet, ben çok, çok kötü bir çocuğumdur.”

Cam arkadaşına bir bakış attı. “Evet, tıpkı yazım kurallarında, matematikte, İngilizce’de, kendi pisliğini toplamakta, insanlarla konuşmakta kötü olduğu gibi. Daha da devam edebilirim.”

“Ama ben önemli olan konularda iyiyim.”

“Neymiş o konular?” diye sordu Cam binadan çıkarken. Dışarısı hava hafif bir nemle yüklüydü ve bulutlar suyla dolu gibi görünüyordu.

Ollie hafifçe koşturup önümüze geçti ve arkasını dönüp, o sırada geri geri park etmekte olan kırmızı kamyoneti hiç umursamadan yüzü bize dönük halde yürümeye başladı. Elini kaldırdı ve parmak hesabıyla saymaya başladı. “İç-

mek, *sosyalleşmek*, snowboard yapmak ve futbol oynamak. Bu sporu hatırladın mı Cam? Futbol?”

Cam’in yüzündeki keyifli gülümseme silindi. “Evet hatırlıyorum puşt herif.”

Ollie gülmekle yetindi ve gümüş rengi kamyonete yöneldi. Başımı kaldırıp merakla Cam’e baktım. Dişlerini sıkmış, dümdüz ileri bakıyordu ve gözleri sanki birer buz parçasıydı. Dönüp bana bakma gereği duymadan ellerini kotunun cebine soktu ve “Görüşürüz Avery,” dedi.

Sonra da Ollie ile birlikte kamyonete bindi ve o an hava sıcaklığının Cam’in tavrındaki ani soğumaya ayak uydurmak için azaldığına yemin edebilirdim. Ollie’nin Cam’in zayıf noktasına dokunduğunu ve Cam’in de ayrıntıları dile getirecek bir ruh halinde olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Serin havada ürpererek arabama koşturdum ve içeri gir dim. Hemen ardından, daha bir saniye geçmeden kocaman, şişko bir yağmur damlası ön camıma düştü. Geri geri çıkarken gözlerimle otoparkı taradım ve onları gördüm. İkisi de kamyonetin kasasının yanında dikiliyordu ve Ollie gülümserken Cam’in yüzünde hâlâ o uzak, katı ifade vardı. Arkadaşına her ne söylüyorsa, hiç de güzel bir şey olmadığı belliydi.

Altıncı Bölüm

Cam'in dersteyken astronomi ödevini yapmaya onun Arabasıyla gitmemiz konusunda beni ikna etmesine nasıl müsaade ettiğimi hiç bilmiyordum fakat cumartesi gecesı, yani ödevi yapacağımız gece, akşam karanlığı çokmeden hemen önce kendimi onun dev kamyonetine binerken buldum. Jacob'ın Brittany ile gittikleri partiye gelmem için kısa mesajla beni taciz etmeye başladığı cuma gecesinden beri içim bir hoştu. Masum bir partiydi ve gitmek istiyordum ama bir türlü kendimi ikna edemedim. Ayrıca partinin yapıldığı yeri bilmiyordum, Jacob mesaj atmaya başladığında geç olmuştı ve hava yine kötüydü.

Şimdi ise kendimi aç kedilerle dolu bir odaya kapatılmış bir fare kadar gergin hissediyordum. Bu ne kadar abes görünse de, daha önce hiç bir otomobilde bir erkekle yalnız kalmamıştım. Kendi kendine bunu itiraf etmek bile inanılmaz derecede zavallıcadı.

Cam anahtarı kontağa soktu ve bana baktı. Şapkası yine başındaydı, ters takmıştı. Kalın kirpiklerinin ardında gözlerinin mavisi parıl parıldı. "Hazır mısınız?"

İnce hırkamı çekistirerek başımla onayladım. Dün sabah astronomi dersinde onu gördüğümde normal haline dönmüştü; espri yapıyor, benle flört ediyor, kurabiye ikram ediyordu.

Bunun Ollie ile aralarında yaşanan sıkıntının hallolmuş olduğuna işaret olmasını umut ediyordum. “Bunu buralarda halledemeyeceğimizden emin misin?”

“Mükemmel bir yere gideceğiz. Seni hayatta yanlış yönlendirmem tatlım.”

“Peki,” diye mırıldandım ve ellerimi sıkıca kenetledim. Kampüsün yanından geçip köprünün ardına, Maryland’e doğru ilerlerken yan camdan dışarıyı seyrettim.

On beş dakika sonra Cam, Antietam Ulusal Savaş Meydanı’nın ziyaretçi bölümüne giden yola döndü. İçimdeki tarih meraklısı coşmuştu ancak gece vakti Cam’le burada olduğumdan ötürü aşırı gergindim. Herhangi bir şeye kalkışacak bir tip olduğundan değildi ama bildiğim bir şey varsa, bu tür mevzular söz konusu olduğunda ‘tip’ filan belli olmazdı. Sinirlerimin iyice gerilip incelendiğini ve yıprandığını hissediyordum.

“Gece vakti buraya girmemizin sakıncalı olmadığından emin misin?” diye sordum etrafıma bakınırken.

“Hayır değilim.” Otoparkta boş bir yerde durdu. Bizden başka bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar araba vardı.

Ona dik dik baktım. “Nasıl yani?”

Motoru durdururken güldü. “Şaka yapıyorum. Orman korucularından birine üniversite öğrencisi olduğumuzu söylesek yeter. Bir şey demezler.”

Öyle olmasını umuyordum. Savaş meydanında orman korucuları tarafından kovalanmak, ölmeden önce mutlaka yapmam gereken şeyler listemde değildi.

Ancak Cam’e göz ucuyla hızla bir bakınca onun bundan hoşlanabileceğine karar verdim.

“Hazır mısın?”

Çantamı yerden alıp kapıyı açtım. “Evet, haydi halledelim şu işi.”

Cam kıkırdayarak torpido gözünden bir el feneri aldı. “O kadar heyecanlanma.”

Ona kısacık gülümsedim. “Heyecanlanmadım.”

“Yalan söyleme.” Otomobilin ön tarafından dolaştı ve bana katılarak gökyüzüne doğru uzanan, kırmızı çatılı beton bir kuleyi işaret etti. “Gitmek istediğimiz yer orası.”

“Kanlı Yol’daki kule mi?”

Anında bana döndü. “Daha önce geldin mi buraya?”

“Hayır.”

“Öyleyse Kanlı Yol’u nereden biliyorsun?”

Saçımın bir buklesini elime alıp parmaklarımın arasında döndürürken hafifçe gülümsedim. “Ben tarih okuyorum. Bu yüzden böyle mekânlar ilgimi çeker. Daha önce araştırıp okumuştum. Tüm savaşın en kanlı günü o daracık toprak yolda yaşanmış.”

“Evet, ben de öyle duydum. Bir saniye.” Savaş meydanında ilerlemekte olan korucuya doğru döndü. “Hemen dönerim.”

Onun korucunun durup beklediği noktaya doğru koşarak gidişini izledim. Bir şeyler konuştular ve sonra Cam adama defterini gösterdi. Korucu güldü ve el sıkıştılar. Başımı kaldırıp baktığımda minik yıldızların şimdiden lacivert gökyüzünde belirdiklerini gördüm. Az sonra gece karanlığı tamamen çökecekti.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım.

Cam yanıma döndü. “Gidebiliriz. Hem sadece biz değil miyiz. Kulenin öbür tarafında birkaç öğrenci daha varmış.”

“Güzel.” Aramızda sağlıklı bir mesafeyi koruyarak onunla uyumlu şekilde yürümeye başladım. “Neden bu kadar insan bunu yapmak için burayı seçiyor? Kampüse daha yakın başka yerler de vardır mutlaka.”

“Burası gibi değil hiçbiri. Etrafına baksana.” El fenerini

arka cebine koydu. “Caddenin diğer yanındaki evler dışında başka şehir ışıkları ya da kuleler yok. Sadece gökyüzü var.”

“Bir de mısır tarlaları,” diye ekledim.

Başını öne doğru salladı. “Alabildiğine mısır tarlaları.”

Parke taş döşeli yoldan kuleye doğru ilerlemeye başladık. “Sence bu ne kadar sürer?” diye sordum.

“Niye sordun? Seni bekleyen bir yakışıklı mı var bu gece?”

Ufak bir kahkaha kaçtı ağzımdan. “Ha, yok.”

Koyu renkli kaşlarından teki havaya kalktı. “Sanki bu manyakça bir fikirmiş gibi konuşuyorsun. Duyan da kimse bir cumartesi gecesi dışarıya çıkamazmış sanır.”

Oynamakta olduğum saç buklesini elimden bırakıp, kendimi zorlayarak güya rahat bir tavırla omzumu silktim. “Kimseyle çıkmıyorum.”

“Öyleyse bu acelen niye?”

Burada onunla olmaktan ciddi bir rahatsızlık duyduğumu itiraf etmek ayıp olurdu; bu yüzden bir şey demedim.

“Buraya seni kötü emellerime alet etmek için getirdiğinden mi korkuyorsun?”

Birden zınk diye durdum. Mideme bir kramp girmişti sanki. “Ne?”

Cam de durdu ve bana döndü. Gülümsemesi kaybolmuştu. “Hey Avery, şaka yapıyorum. Cidden.”

Yanaklarıma ateş bastı ve midemdeki düğümlerin çözüldüğünü hissettim. Bunun yerini pek derin bir sersemlik hissi aldı. “Biliyorum. Ben sadece...”

“Gergin misin?” diye destek verdi.

“Evet, biraz.”

Bir süre daha beni izledi ve sonra tekrar yürümeye başladı. “Haydi gel. Birazdan karanlık çökecek.”

Arkasından giderken kendimi doğruca eski tahta çitlere

doğru koşup da kazık gibi sivri uçlarına saplanmış halde hayal ettim. Tanrım, toparlanmam gerekiyordu. Her erkek Blaine gibi değildi. Bunu biliyordum. Tamamıyla anlıyordum. *Sıkıntım* beni bütünüyle mahvetmiş değildi.

Kulenin diğer tarafında astronomi dersinden tanıdığımız iki öğrenci defterlerini kucaklarına açmış halde bir bankta oturuyorlardı. Bize el salladılar ve biz de onları selamlarken, Cam biraz daha ilerledi ve Kanlı Yol'un toprak patikasına bakan çimenlik tepeye doğru yöneldi.

Cam bir yer seçti ve oturmadan önce el fenerini cebinden çıkardı. Ben de cırcır böceklerinin seslerini dinleyerek birkaç adım gerisine oturdum. Dünden sonra çimenler kurumuştur ancak ıslak olsaydı bile oturmama engel olamazdı. O kadar gergindim ki.

"Bana katılmaz mıydın?" Elini yanındaki boşluğa vurarak başını hafifçe yana eğdi. "Lütfen ama? Kendimi burada çok yalnız hissettim."

Dudağımı ısırarak ona biraz yaklaştım ve sonra çantamda astronomi defterimi aramaya koyuldum. Defteri çıkarırken dönüp ona baktım ve gözlerimiz kilitlendi. Başımı çeviremiyordum. Deliciydi. Aklıma ilk gelen kelime bu oldu. Bakışları deliciydi, sanki içimi görüyordu.

Boğazımı temizleyip, dikkatimi deftere odakladım. Nihayet Cam konuştu. "Hangi takımyıldızın haritasını çıkar-mamız isteniyor."

Ben notlarıma göz gezdirirken, o da fenerini defterime tutuyordu. "Eee, sanırım Corona Borealis."

"Ha, Kuzeytacı Takımyıldızı yani."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Sen bunu şak diye kafandan mı söyledin?"

Cam güldü. "Not almıyor olabilirim ama kulak veriyorum."

Dünkü dersin büyük bölümünde uyuduğundan o kadar emindim ki. Profesör Drage'nin bizim için hazırladığı haritada kâğıdı ile yıldız haritasını çıkardım ve sonra takımyıldızı haritada buldum. "Bu yıldızlara bakıp da insan nasıl şekiller görebiliyor, gerçekten anlamıyorum."

"Ciddi misin?" Uzanıp omzumun üzerinden haritaya baktı. "Şekilleri açık seçik belli oluyor."

"Yok, ben göremiyorum. Yani, gökyüzüne yayılmış bir avuç yıldız işte. Ne görmek istersen onu görürsün."

"Şuna baksana." Parmağıyla haritaya dokundu. "Bariz bir şekilde taç biçiminde."

Bir kahkaha attım. "Alakası yok. Düzgün olmayan bir yarım daire sadece."

Başını iki yana salladı. "Baksana. Kolaylıkla görmen lazım aslında. Bu bir taç. Yedi tane yıldız var, bak."

Çantamdan bir kalem almak üzere başımı geriye doğru attım. "Yedi yıldız görüyorum fakat aynı zamanda yüz tane daha görüyorum. Ayrıca Kurabiye Canavarı'nı da görüyorum."

Cam kahkahalara boğuldu. Güzel bir sesteki kulağıma gelen, derin ve hoş. "Çok komiksin."

Kalemimi harita kâğıdının üzerine doğru kaldırırken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Hangi enlem derecesinden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Başımı kaldırıp takımyıldızına baktım ve çizmem gerektiğini düşündüğüm yere bir çizgi çizerek iki noktayı birleştirdim.

"İsminin nereden geldiğini biliyor musun?" diye sordu Cam. Ben başımı hayır anlamında sallayınca uzanıp elimdeki kalemi aldı. Parmakları benimkilere sürtündü ve ben de elimi geriye çekerek yerden bol bol fışkırmış gür çimenlerin arasına daldırdım. "Şarap tanrısı Dionysos'un Ariadne'ye verdiği tacı simgeler. Ariadne Bacchus ile ev-

lendiği zaman, Dionysos onların evliliğinin şerefine bu tacı göklere yerleştirmiş.”

Ona bakakalmıştım. “Profesör Drage derste böyle bir şey anlatmadı.”

“Biliyorum.”

Geriye doğru kaykılıp onu inceledim. “Sen nereden biliyorsun öyleyse?”

“Sen neden bilmiyorsun?”

Başımı yana eğip kaşlarımı kaldırdım.

“Pekâlâ. Çoğu insanın bunu bilmemesi kabul edilebilir bir şey diyelim.” Kalemimi parmaklarının arasında çeviriyordu. “Aslında ben bu dersi birinci sınıftayken almıştım ama bırakmak zorunda kaldım.”

“Gerçekten mi?”

Başını öne doğru salladı ancak detaya girmedi.

“Öyleyse sen ne oluyorsun bu durumda, üçüncü sınıf mı?”

“Evet. Bir sene ara vermek zorunda kalınca, okul da uzadı.”

Sebebini sormak istedim ama sonra beni ilgilendirmez diye düşündüm. “Neden astronomiyi yeniden alıyorsun?” Bunun güvenli bir konu olduğuna karar vermiştim. “Bölüm dersin mi?”

“Hayır. Sadece dersi ve Profesör Drage’yi seviyorum.” Duraksadı, el fenerini kapadı. “Ben spor bilimleri okuyorum. Sporla rehabilitasyon konusunda uzmanlaşmak istiyorum.”

“Aa öyle mi? Peki ya...” Cümlem yarım kaldı çünkü arkamızdaki kız gülme krizine girdi. Omzumun üstünden geriye bakınca, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bizim sınıftaki iki öğrenci belli ki bir çiftti ya da olma yolundaydı. Defterleri bankın üzerinde unutulmuştu. Kız çocuğun kucağındaydı, aralarında sadece birkaç santim

mesafe vardı ve çocuğun eli kızın eteğinin altından içeri kaymıştı.

“Bu da ilginç bir yıldız gözleme tekniğiymiş,” diye yorum yaptı Cam.

Havanın kararmasına minnettardım çünkü yüzüm kızarmaya başlamıştı. Önüme dönmem gerektiğini biliyordum çünkü onları izlemek beni röntgenci durumuna düşürüyordu ama yapamıyordum. Kızın eli çocuğun saçlarına dalıp da başını kendine doğru çektiğinde ve bildiğimiz öpüşmeye başladıklarında ve çocuğun eli dirseğine kadar kızın eteğinin altına girdiğinde bile.

Vay be.

Cam kalemimle kolumu dürterek dikkatimi çekti. Yüzündeki ifade... şaşkındı. “Ne oldu?” dedim.

“Hiç. Sadece...” Sıradaki sözcüklerini iyice düşünerek seçiyor gibi bir hali vardı. “Öyle bir bakıyorsun ki... sanki daha önce bir çiftin bunu yaptığını görmemiş gibisin.”

“Öyle miyim?”

Başını öne doğru salladı. “Yani bir manastırda filan büyütülmediysen, en azından bir iki kucağa oturmuşsundur, değil mi?”

“Hayır oturmadım!” Yüzümü buruşturdum çünkü bu lafı bildiğin avaz avaz bağırarak söylemiştim. “Yani, bir erkeğin kucağına hiç oturmadım.”

“Peki ya bir kızın kucağına?”

“Ne? Hayır!”

Yüzüne yavaş yavaş bir sırıtma yayıldı. “Şaka yapıyordum Avery.”

Dişlerimi gıcırdattım. “Biliyorum. Ben sadece...”

“Ne?” Beni tekrar dürttü. “Sadece ne?”

Dudaklarım aralandı ve olabilecek en kötü sözlü itiraf gerçekleşti. “Benim hiç ilişkim olmadı.” Bu sözler ağzımdan

çıktığı an kendimi tekmelemek istedim. Hiç tanımadığı birine bunu kim itiraf ederdi? Defterimin köşesini gergince parmaklarımın arasında sıkıştırırken göz ucuyla Cam'e baktım. Bana az önce Bakire Meryem olduğumu iddia etmişim gibi bakıyordu. Yanaklarım yanıyordu. "Ne? O kadar da abartılacak bir şey değil."

Gözlerini kırptı ve yeniden gökyüzüne doğru bakarken başını hafifçe iki yana salladı. "Hiç ilişkin olmadı mı?"

"Hayır." Olduğum yerinde kıpırdandım, rahatsızlığın son noktasındaydım, ruhumu tüm çıplaklığıyla ortaya sermiştim.

"Hiç mi?"

"Hayır dedim ya işte."

Cam'in ağzı önce açıldı ve sonra kapandı. "Kaç yaşındasın sen?"

Yerimde kıpırdanırken gözlerimi devirdim. "On dokuz."

"Bir tane bile ilişkin olmadı, öyle mi?" diye sordu tekrar.

"Hayır." Parmaklarımın altındaki defter yaprağı buruşmaya başlamıştı. "Ailem biraz... katıydı." Yalanın daniskasıydı bu ama en azından inandırıcıydı. "Yani *bayağı* katıydı."

"Görebiliyorum." Cam kalemimle not defterine vuruyordu. "Kimseyle dışarı da mı çıkmadın?"

İç geçirerek gözlerimi önümdeki kâğıda diktim. "Yıldızların haritasını çıkaracağımızı sanıyordum?"

"Çıkarıyoruz zaten."

"Hayır çıkarmıyoruz. Elimde sadece tek bir çizgi karalanmış bir kâğıt var ve senin hiçbir şeyin yok."

"O *karalanmış* çizgi Delta ile Gama arasında." Uzanıp iki noktayı birleştirdi. "Bunlar da Teta ile Alfa; en parlak yıldız yani. Gördün mü bak, yarısı bitti bile."

Kaşlarımı çattım ve başımı kaldırıp yıldızların gökyüzündeki konumlarına baktım. Vay be, doğru çiziyordu. Son-

ra yine öne eğildi. Harita üzerinde başka bir noktaya doğru mükemmel bir düz çizgi çizerken omzunu benimkine bastırıyordu. Cam bir kez olsun başını kaldırmadan ya da yıldız haritasına bakmadan haritayı tamamlarken dudağımı ısırarak onu izledim. Giysilerimizin altından dahi kolunun sıcaklığını rahatlıkla hissedebiliyordum. Dokunuşunun sıcaklığı omzumdan göğsüme yayılıyor, nabzımı hızlandırıyordu.

Başını bana çevirdi. “İşte yıldız haritası çıkarma işimiz bitti.”

Nefesimi tutmuştum. Aramızda en fazla birkaç santim mesafe vardı ve Cam tam anlamıyla dibimdeydi. Bakışlarım dudaklarına gitti. Bir köşeden yukarı kıvrılmışlardı ve sol yanağında o gamze belirlemeye başlamıştı. Dudakları kıpırdamaya başladı ancak konuştuğu tek kelimeyi bile duymadım. Geri çekilmek istiyordum ama... aslında hiç de istemiyordum. Utanıp geri kaçmamak... ve daha yakınına sokulmamak için çabalarken bu ikilem tüm bedenimi kasıp kavuruyordu. Zıt kutuplu iki mıknatıs arasında sıkışıp kalmıştım adeta.

Belki de dudaklarını seyretmeyi bıraksam iyi olacaktı.

Akla makul bir plan gibi geliyordu çünkü bir erkeğin dudaklarına bakmak biraz tuhaf bir davranıştı ve bu yüzden kendimi gözlerimi yukarı kaldırmaya zorladım. Off yanlış bir karar olmuştu bu çünkü şu an Jacob'ın daha önce bir kısa mesajında yazdığı üzere, insana külotunu indiren o gözlere bakıyordum. Jacob haklıymış. Bahse girerim Cam adım attığı her yerde arkasında bir dolu çıkarılmış külot bırakmıştı. Bir erkeğin onunki kadar kalın kirpikleri olması kanunen yasaklanmalıydı. Karanlıkta bile gözleri mavi mavi parlıyordu. Dayanabileceğim sıcaklığı damarlarıma yayıldıkça katlanılamaz bir yakıcılığa kavuşmuştu.

Yine kıpır kıpır olmuşum, çok uzun zamandır kendimi

böyle hissettiğimi hatırlamıyordum. En azından o Cadılar Bayramı partisinden beri. Belki daha bile öncesinden. Kesinlikle daha öncesinden. Cam'de öyle bir şey vardı ki o anın dışındaki her şeyi bana unutturuyordu. Her haliyle normal görünüyordu. Bunu seviyordum.

“Beni dinliyor musun?”

Yavaşça gözlerimi kırptım. “Ha? Evet! Evet. Kesinlikle.”

Yüzündeki gülümseme her şeyin farkında olduğunu bilen bir bakışla birleşti ve içimden dikenli bir çalının altına girip çıkmamak geldi o an. “Evet... demek kimseyle çıkmadın?”

“Nasıl?”

Cam yumuşak bir sesle güldü. “Sen beni hiç dinlemiyordun ki. Tamamen beni izlemekle meşguldün.”

“Hayır!” Bu minik yalanla birlikte tüm yüzüm alev alev yanmaya başladı ve aceleyle az önceki çiftin oturduğu yere döndüm. Gitmişlerdi.

Cam omzumu dürttü. “Evet bakıyordun.”

Yüzümü buruşturdum. “Kabul edilebilir küstahlık seviyesinin çok ötesindesin.”

“Küstah mı? Ben sadece gerçeği söylüyorum.” Cam defterini yere bıraktı ve geriye doğru uzanıp dirsekleri üzerine dayandı. Kirpiklerinin arasından beni kesiyordu. O kahrolası, dayanılmaz, asimetrik sırtışı yine yüzüne yayılmıştı. “Beni izlemende hiçbir sakınca yok. Severim ben bunu.”

Ağzım bir karış açık kalmıştı. Buna nasıl cevap vermem gerekirdi? “Ben seni izlemiyordum. Gerçekten. Sadece biraz... dalmışım. Seninle konuşmak bu kadar *heyecan verici* işte.”

“Benimle ilgili her şey heyecan vericidir,” diye yanıtladı.

“Kaplumbağanın karşıdan karşıya geçmesini izlemek bile daha iyi.”

“Tabii tabii. Sen kendini böyle kandıradur tatlım.”

“Bana tatlım demeye devam edersen buradan topallayarak ayrılacaksın.”

Cam’ın gözleri kocaman açıldı. “Bak sen şuna.”

“Amaan senle uğraşamam.”

“Bence yapmalıyız.”

Aklım bir anda hiç gitmemesi gereken yerlere gitti ve tenimde bir karıncalanma başladı. “Neyi yapmalıyız? Eve gitmek mi? Ben bu fikre tüm kalbimle katılıyorum, haydi hemen şimdi gidelim.”

“Çıkmalıyız.”

Bu konuşmada kaçırdığım çok önemli bir kısım olduğu çok barizdi. Defterimi kapatıp arkama uzanarak çantamı aldım. “Ne anlatmaya çalıştığını anladığımdan emin değilim.”

“O kadar karmaşık değil gerçekten.” Ona nasıl baktığımı görünce güldü. “Bence ikimiz birlikte dışarı çıkmalıyız.”

Dönüp bir kez daha ona baktığım anda içim bir tuhaf oldu. Yarı uzanmış halde otururken halinden pek memnun görünüyordu. Şaka mı yapıyordu? Kafası mı güzeldi? Defterimi ve kalemimi çantama tıktım. “Anlamadım.”

Cam sırtüstü uzandı ve ellerini başının altına koydu. Bu hareketi tişörtünün yukarı doğru gerilmesine ve karın bölgesi ile kalçasının iki yanındaki derin çizgilerin ortaya çıkmasına neden olmuştu... aman tanrım. Başımı yana çevirdim ve kendimi derin bir nefes almak zorunda hissettim.

“Çıkmak, iki insanın akşam vakti ya da bazen gündüz beraber dışarı çıkmaları anlamına gelir. Günün herhangi bir saati olabilir, hiç fark etmez. Çoğunlukla işin içinde bir akşam yemeği vardır. Bazen sinema veya parkta bir yürüyüş. Gerçi ben parkta yürümem. Belki plajda olabilir çünkü orada hiç...”

“Çıkmanın ne demek olduğunu biliyorum,” diye sözünü kestim ve ayağa fırladım.

Cam yattığı yerden kımıldamadı ve yakın zamanda kı-

mıldayacakmış gibi bir hali de yoktu. Kendi arabamla gelmeliydim. “Anlamadığını söyledin,” diye şakayla takıldı. “Ben de çıkmanın ne anlama geldiğini açıklıyorum.”

Yılğın... ve istemesem de eğlenir bir halde kollarımı kavuşturdum. “Anlamadığım kısmı o değil ve sen de bunu biliyorsun.”

“Sadece aynı kulvarda koştuğumuzdan emin olmak istedim.”

“Aynı kulvarda değiliz.”

Cam kollarını başının altından çekti fakat hâlâ tişörtünün eteği ile kotunun arasında bir boşluk vardı. İç çamaşırı giyiyor muydu? Yalnızca deri bir kemer ve kot pantolonunu görüyordum. Pekâlâ. Şu an bunu düşünmeye başlamama hiç gerek yoktu. “Mademki ikimiz de çıkmanın ne demek olduğunu biliyormuşuz, öyleyse birlikte çıkmalıyız,” dedi.

“Ee...”

Cam güldü ve çevik bir hareketle ayağa fırladı. “Bu bir cevap sayılmaz Avery.”

“Ben...” Çıkmak mı? Cameron Hamilton’la çıkmak mı? İçimde anında iki farklı his uyandı: rahatsızlık ve ilgi. Bir adım geriye çekilerek onunla ve diğer her şeyle arama biraz mesafe koydum. “Kız arkadaşın yok mu senin?”

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ve güldü. “Kız arkadaş mı? Hayır.”

“Öyleyse çarşamba gecesi sendeleyerek evinden çıkan o esmer kimdi?” diye sordum.

Cam’in sırtışı kocaman bir gülümsemeye dönüştü. “Sen beni mi gözlüyorsun Avery?”

“Hayır. Hayır! Ne alakası var? Seni gözlediğim filan yoktu. Kendi hayatım var benim.”

“Öyleyse Stephanie’yi nereden biliyorsun?”

“İsmi bu mu?”

“Evet, bir ismi var ve hayır, kendisi benim kız arkadaşım değil.” Gözlerimin içine bakmayı sürdürürken başını yana eğdi. “Ayrıca sendelemiyordu. En fazla ayaklarını sürüyordur.”

Gözlerimi devirdim.

“Beni izlemiyordun madem, onu nasıl gördün?” diye sordu ayak bileklerini çaprazlama birbiri üstüne atarken. “Ayrıca beni izlemenden çekindiğim filan da yok. Hatırlarsın, bunu sevdiğimi söylemiştim.”

Cidip bacağına bir tekme yapıştırmamak için kendimi ağır ağır derin bir nefes almaya zorladım. “Seni izlediğim filan yoktu. Uyuyamamıştım ve camdan dışarıyı seyrediyordum. Kıza arabasına kadar eşlik ettiğini *tesadüfen* gördüm.”

“Bu kulağa mantıklı geliyor. Camın önünde dikilip beni görmeyi umut etmen kadar eğlenceli olmasa da.”

Tek yapabildiğim ona dik dik bakmak oldu.

Gözlerini kırptı; bu kadar güzel görünmese olmaz mıydı? “Steph benim kız arkadaşım değil bu arada. Öyle bir ilişkimiz yok.”

Bunun anlamı büyük olasılıkla öylesine takıldıklarıydı ve bunda yanlış bir şey yoktu. Belki de tüm bu çıkma muhabbetini ederken benden istediği de buydu. Jacob bunu duyunca inanamayacaktı. Öyleyse şunu unutmasam iyi olacaktı: Sakın Jacob’a anlatma. “Ben öyle biri değilim.”

“Nasıl biri değilsin?” diye sordu.

İlla bana açık açık söyletecekti. Tabii ya. Neden olmasın? “Ben Stephanie gibi değilim.”

“Onu tanıyor musun?”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Sırf zevkine erkeklerle takılmam, anladın mı? Bunda yanlış bir yan gördüğümünden değil. Kimseyi yargıladığım filan yok ama ben böyle değilim işte. Bu yüzden teklifinle ilgilenmiyorum. Kusura bakma.”

“Bir saniye. Aklım karıştı. Kızı yargılamadığını söylüyorsun ama keyfine milletle takıldığı sonucuna vardın, öyle mi? Sana göre o benim yatak arkadaşım yani? Varsayımlara dayanarak fazla ağır bir yargıya varmış olmadın mı sence?”

Kahretsin, haklıydı. “Haklısın. Aranızda böyle bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Belki de çocukluk arkadaşı fi-lansınızdır.”

“Değiliz.” O hınzır sırtıma yine gelip yüzüne yerleşmişti. “Ara sıra takılırız sadece.”

“Haklıymışım işte! Neden beni yargılayıcı olmakla suçladın?”

“Ben sadece yaptığın şeye dikkatini çektim,” diye cevapladı. Gözleri tepemizdeki lanet yıldızlar gibi ıslıl ıslıldı. “Ayrıca haberin olsun diye söylüyorum, çarşamba gecesi bir şey yapmadık. Onun herhangi bir girişimde bulunmamasından değil de, benim canımın çekmemesinden.”

Kızın nasıl görüldüğünü hatırladım ve sağlıklı bir erkeğin nasıl olup da onu canının çekmediğini merak ettim. “Neyse ne. Çok aptalca bir konuşma bu.”

“Ben sevdim bu konuşmayı.”

Başımı iki yana sallayarak eğildim ve çantamı almaya davrandım ancak Cam bir anda ayağa fırlayıp ben daha parmaklarımı sapına değdiremeden çantamı kaptı. Elimini açıp ona doğru uzatarak iç geçirdim. “Ver şunu bana.”

“Benim niyetim de o zaten.”

Ona iğrenme dolu bir bakış attım.

Kıkırdayarak bana doğru geldi ve çantanın sapını omzuma taktı. Parmakları enseme sürtündü ve o küçücük temas karşısında bile içimden hoş bir ürperti geçti. Geriye doğru bir adım attı ve el fenerini aldı. “Gördün mü? Centilmenlik yapmaya çalışıyordum yalnızca.”

Parmaklarım çantamın sapını sıkıca kavrarken “Senin centilmen olduğunu hiç sanmıyorum,” diye homurdandım. “Ama yine de teşekkür ederim.”

Defterini yerden aldı, artık kimsenin oturmadığı bankın yanından geçerek Cam’in kamyonetine doğru ilerledik. Meydandan geçerken Cam el fenerini önümüze tuttu ve yolumuzu aydınlattı. Sanırım beni haksız çıkarmak için kamyonetin yanına vardığımızda bana kapıyı açtı. “Buyurun hanımefendi.”

“Teşekkür ederim,” dedim, az öncekinden biraz daha yapıcı ve takdir eder bir tonlamayla.

Cam kapıyı kapatmak yerine kapıya yaslandı ve bir eliyle arabaya dayandı. “Ee, ne diyorsun?”

“Neye ne diyorum?”

Daha önce de yüzünde gördüğüm o ilgi dolu bakış geri gelmişti. “Benimle bir akşam dışarı çık.”

Gerildim. “Neden?”

“Neden olmasın?”

“Bu bir cevap değil.” Emniyet kemerine asılıp kendimi onu yuvasına yerleştirme işiyle meşgul etmeyi seçtim. Ellerim yaprak gibi titrediği için tokayı bir türlü yerine denk getiremiyordum.

“Nasıl bir soru ki bu böyle? Ben buna nasıl... hey, alt tarafı bir emniyet kemeri. O kadar da zor bir şey değil.” Öne doğru eğildi ve kontrolü eline aldı. Elleri benimkilere sürttü ve oturduğum yerde geriye doğru sıçradım. Cam duraksadı ve bana baktı. Genellikle yukarı doğru kıvrılan o dudakları bu defa köşelerinden aşağı doğru eğilmişti biraz. Gözlerinde bir ateş vardı. Bunun ne olduğunu bilmiyordum ama emniyet kemerini yerine yerleştirdiğinde yok olup gitti. Ancak Cam geri çekilmedi. “Neden çıkmamalıyız?”

Koltuğumda iyice gerilip arkama yaslanmıştım, ellerim ku-

cağımda kıvrılıp kalmıştı. Onun bu kadar yakınımnda olması değildi rahatsızlığımın sebebi. Her ufak dokunuşunu ve bakışını fark etmemdi. “Çünkü... çünkü birbirimizi tanımıyoruz.”

Dudakları bir kez daha yukarı doğru kıvrıldı. Suratının asık halinde dudaklarının görünümünü daha çok sevdiğime karar verdim. “Çıkmak zaten tamamen bu amaçla yapılır. Birbirini tanımak için.” Cam’in gözleri dudaklarıma kilitlenmişti. “Benimle dışarı çık.”

“Benim hakkımda öğrenilecek hiçbir şey yok.” Göğsüm keskin bir hareketle yukarı kalkarken bu kelimeler ağzımdan sert bir fısıltıyla çıktı.

Başını yana eğdi. “Eminim hakkında öğrenilecek tonla şey vardır.”

“Yok.”

“Öyleyse ben konuşurum sen dinlersin.”

“Kulağa ne kadar da eğlenceli geliyor.”

“Ya, Raphael’in karşıdan karşıya geçmesini izlemekten çok daha heyecanlı olur.”

“Ha.”

Cam sırtıttı. “Bundan hoşlanacağını biliyordum.”

Çantamın bacağıma temas eden yan cebinin bir kez titreğini hissettim. Mesaj gelmişti. Muhtemelen Jacob’dandı. Telefonumu almak istiyordum ama bunu yapacak olursam Cam’in kafasına dan diye vurabilirdim. Hiç de tekrar yaşamak istediğim bir şey değildi bu. “Gidebilir miyiz artık?”

“Benimle çıkar mısın?”

“Tanrım, hiç vazgeçmiyorsun değil mi?”

“Hayır.”

Bir kahkaha attım. Kendimi tutamamıştım. Bu sese karşılık olarak Cam’in gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Seninle çıkmak isteyecek bir sürü kız olduğundan eminim.”

“Var.”

“Vay. Ne kadar da mütevazısın?”

“Neden olayım ki?” diye karşılık verdi. “Ben seninle çıkmak istiyorum. Onlarla değil.”

“Sebebini anlamıyorum.”

Koyu renk kaşları havaya kalktı. “Birkaç sebep sıralayabilirim. Sen çoğu kıza benzemiyorsun. Bu ilgimi çekiyor. Sakarlığın ve mahcup hallerin inanılmaz derecede... sevimli. Zekisin. Daha sıralayayım mı?”

“Hayır. Gerek yok,” deyiverdim hemen. Bunu ta en başındayken engellemeliydim. Almış yürümüş namını bir kenara bırakırsak, hiçbir şekilde başa çıkabileceğimi ummadığım kadar fazlaydı bana. Ona veremeyeceğim şeyler bekleyecekti benden. Onunla sohbet etmek bile bazen yeterince zor geliyordu. “Seninle çıkmak istemiyorum.”

Cam verdiğim cevaba şaşırmış ya da yılmış gibi görünmüyordu. “Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim.”

“Neden sordun öyleyse?”

Nihayet *—Tanrı’ya şükür—* geri çekildi ve elini kapıya koydu. “Çünkü içimden sormak geldi.”

“Ha. Peki. Tamam. İçini döktüğüne sevindim.”

Kaşları çatıldı. “İçimi dökmüş değilim.”

Olamaz. “Dökmedin mi?”

“Hayır.” Çarpıcı bir gülümsemeyle bana baktı. “Her zaman yarın vardır.”

“Ne olacak yarın?”

“Yine soracağım.”

Başımı iki yana salladım. “Cevap aynı olacak.”

“Belki. Belki de değil.” Elini uzattı ve burnumun ucuna dokundu. “Belki de evet dersin. Ben sabırlı bir adamım ve senin de dediğin gibi, kolay kolay vazgeçmem.”

“Harika,” diye homurdandım fakat...of, of, göğsümde hiç bilmediğim hoş bir sıcaklık vardı.

“Konuya böyle yaklaşacağını biliyordum.” Cam burnunun ucunu tutup hafifçe kıvırdı ve ben de eline vurup uzaklaştırdım. “Merak etme. Gerçeği biliyorum.”

“Ne hakkındaki gerçeği?”

Cam bir adım geri çekildi. “Evet demek istiyorsun ama henüz hazır değilsin.”

Ağzım açık kalmıştı.

“Önemli değil.” Sırıltması iyici kendini beğenmiş bir hal aldı. “Benimle başa çıkmak kolay değildir ama çok eğlencelidir.”

Sonrasında, ben bu laflara güzel bir karşılık düşünmeden burnuma bir kez daha dokundu ve kapıyı suratıma kapattı.

Evime döndüğümde çantamı kanepeye bıraktım ve hemen yanına çöktüm. Cameron’la çıkmak mı? Delirmiş miydi bu? Ya şaka yapıyordu ya da sadece flört ediyordu. Eve giderken bir daha bu konudan bahsetmemişti. Bunun yerine vaktini ders programımı öğrenmekle geçirdi. Beni soru yağmuruna tutarak aldığım derslerle ilgili her detayı öğrendi. Apartmanımıza geldiğimizde artık yorulmuştum.

Başımı kanepenin yastığına koyup gözlerimi kapadım. Öylece oturan bir insan için kalbim fazlasıyla hızlı çarpıyordu. Çarşamba gecesi Stephanie ile hiçbir şey yapmama konusunda ciddi miydi? Kız gerçekten o kadar üstünde gezdiyse, hiçbir şey yapmaması bana tuhaf gelmişti.

Açıkçası, hiçbir önemi yoktu.

Herhangi bir ilişkiye giremezdim. Belki bir gün olabilirdi. Umarım bir gün olurdu, çünkü hayatımın geri kalanı boyunca böyle olmak istemiyordum. Sonunda eve gelip bunu yapan kız olmak yerine, çıkma teklifi aldığı için heyecanlanan kız olmak istiyordum.

Gözlerimi açıp hırlayarak kendime kızdım. “Benim adım Señor Angut. Ya da Señorita Angut.”

Ayağa kalkıp yatak odama doğru yönelmiştim ki çantamdaki titreşimi hatırladım.

Aceleyle kanepeye dönüp çantamın cebine elimi attım. Jacob ya da Brittany’den gelen bir mesaj göreceğim beklentisiyle ekrana dokundum. Bunun yerine cevapsız bir arama ve sesli mesaj uyarısı gördüm.

“Bu da ne böyle?”

Parmaklarımı telefonun yan tarafında gezdirdim ve telefonu sessize almış olduğumu fark ettim. Parmağımı ekranda kaydırıp kilidi açtım ve çağrının GİZLİ NUMARA’dan geldiğini gördüm.

Kalbim bir anda sıkıştı.

Büyütülecek bir şey yoktu. Muhtemelen yanlış numara aranmıştı veya bir pazarlamacıydı. Sesli mesaj sayfasına gittim ve parmağım silme tuşunun üzerinde asılı kaldı. Geçmiş, çirkin kafasını kaldırmıştı. Numaralarını gizleyen insanlardan kim bilir kaç defa alay etme amaçlı telefonlar almıştım? Sayısını bilmeyeceğim kadar çoktu ama bu onlardan biri olamazdı. Numaram yeniydi, tıpkı e-posta adresim gibi...

Bir kez daha küfrettim.

Derin bir nefes alıp mesajı açtım ve telefonu kulağıma tuttum. Önce bir sessizlik vardı, sonra hırıltılı, tanıyamadığım bir ses duyuldu. “Yalancılara ve fahişelere ne yaparlar biliyor musun? Onlara kocaman bir...”

Bir çığlık atıp, daha fazlasını duymadan silme tuşuna bastım. Telefonu duvara çarpmak yerine kanepeye fırlattım ve kanepede bir takım zehirli yaratıklar ortaya çıkmışçasına geri çekildim.

Herhangi bir iletişim yöntemi zehirli olabilirdi. Bunu za-

ten birinci elden öğrenmemiş miydim? Ağzımdan boğuk bir kahkaha kaçtı. Hakikaten, yapacak daha iyi bir işleri yok muydu bunların? Beş yıl geçmişti üstünden. Beş yıl! Bir türlü geçmişten kopamıyorlardı.

Aynı şekilde ben de derinlerde bir yerde, bundan kopamıyordum.

Gedinci Bölüm

Yatağında sıçrayarak uyandım. Sersemlemiş ve aklım karışmış haldeydim. Nihayet uykuya daldığımda saat dörde geliyordu ve beni neyin uyandırdığına dair hiçbir fikrim yoktu. Yatakta döndüm ve saatin henüz sekiz olduğunu görünce öfkeyle inledim.

Bugün pazardı.

Sırtüstü dönüp tavana baktım. Bir kere uyandıktan sonra artık yeniden uyuma umudum...

Güm. Güm. Güm.

Yatakta doğruldum. Birisi bir kapıya vuruyordu... *benim kapıma*. Bu da nereden çıkmıştı? Yorganı üstümden atıp bacaklarımı yataktan sallandırdım. Ayak parmağım çarşafa takıldı ve neredeyse halıya yapışıyordum.

“Hay ben senin.”

Küfürler savurarak tüm bina ayağa kalkmadan önce koşa koşa kapıya gittim. Dürbünden baktığımda tek gördüğüm dalgalı, koyu ve dağınık saçlar oldu. Cam?

Mutlaka bir sorun olmalıydı. Belki de binada yangın çıkmıştı çünkü pazar sabahı bu saatte kapımın çalınmasının başka bir nedenini düşünemiyordum.

“Her şey yolunda mı?” Sesimin nasıl çıktığını duyunca yüzümü buruşturdum.

Cam olduğu yerde hafifçe döndü. Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi ve hali hazırda zaten olağanüstü güzel olan yüzüne çocukça bir seksilik kattı. “Hayır fakat on beş dakika içinde olacak.”

“N-n-ne?” Cam elinde folyoya sarılmış bir şey, bir kutu yumurta –*nasıl yani?*– ve ufak bir tavayla daireme girerken kenara çekildim, daha doğrusu çekilmeye zorlandım. “Cam, ne yapıyorsun? Saat sabahın sekizi.”

“Saat konusundaki güncellemen için teşekkürler.” Doğruca mutfağa yöneldi. “Hiçbir zaman hâkim olamadığım bir konudur bu: saati söylemek.”

Arkasından ilerlerken kaşlarımı çattım. “Neden buradasın?”

“Kahvaltı hazırlıyorum.”

“Kendi mutfağında yapamıyor musun?” diye sordum, gözlerimi ovuşturarak. Astronomi ödevinin ve telefondaki mesajın ardından sabahın köründe görmek istediğim son kişi oydu.

“Benim mutfağım seninki kadar heyecan verici değil.” Elindekileri tezgâha bıraktı ve bana döndü. Saçları nemli ve her zamankinden daha kıvrıkcıktı. Daha yeni yataktan çıkıp duş yaptığı açıkça anlaşılıyorken nasıl bu kadar iyi görünebiliyordu? Pürüzsüz yanaklarında sabaha özgü pasaklılıktan eser yoktu. Eşofman ve eski, düz bir tişörtü üzerine nasıl da yakıştırmıştı. “Üstelik Ollie salonda, yerde sızmış yatıyor.”

“Yerde mi?”

“Evet. Yüzüstü, horlayarak ve salyalarını akıtarak. Hiç de iştah açıcı bir ortam yok.”

“Benim evimde de yok.” Gitmesi gerekiyordu. Burada işi yoktu.

Cam tezgâhıma yaslandı ve kollarını kavuşturdu. “Ben hiç öyle düşünmüyorum...” Bakışları, birbirine girmiş sa-

çım başımdan ta en aşağıya, kıvrılmış ayak parmaklarıma kadar indi. Sanki fiziksel bir temastı bu, nefesimi kesmişti. “Mutfağın, tam şu esnada, gayet iştah açıcı.”

Yanaklarıma bir allık gelip yerleşti. “Seninle çıkmaya-
cağım Cam.”

“Şu an sana öyle bir şey sorduğumu hatırlamıyorum, sordum mu?” Dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. “Ama sonunda kabul edeceksin.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Hayal görüyorsun.”

“Azimliyim sadece.”

“Daha çok sinir bozucusun.”

“Çoğu insana göre büyüleyiciyim.”

Gözlerimi devirdim. “O sadece senin kafanın içinde.”

“Birçok kafanın içinde demek istedin herhalde,” diye cevapladı ve ocağa döndü. “Ayrıca ellerimle pişirdiğim muzlu ve cevizli ekmek de getirdim.”

Başımı iki yana sallayarak sırtına baktım. “Muza alerjim var benim.”

Cam bana döndü, kaşları inanamayan bir ifadeyle havaya kalkmıştı. “Dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır, geçmiyorum. Muza alerjim var.”

“Hadi ya, çok yazık. Ne kaçırdığımı hiç bilmiyorsun. Muz, dünyayı daha iyi bir yere dönüştürür.”

“Hiç bilemiyorum.”

Başını yana eğdi. “Başka şeylere de alerjin var mı?”

“Penisilin ve evimi basan erkekler dışında mı? Yok.”

“Nasıl cadaloz bir şeysin sen böyle,” diye cevapladı ve mutfak dolaplarını açıp kapatmaya başladı. “O çatal dilinle kim bilir kaç zayıf, kendinden o kadar emin olmayan erkeği kurban etmişsindir?”

“Yetmemiş belli ki,” diye homurdandım. Bilekliğimi ayarlamak aklıma geldi ve takmadığımı fark ettim. Kalbim

yerinden fırlayacaktı. “Hemen geliyorum.”

Kendi kendine mırıldanan Cam başını öne doğru sallamakla yetindi. Hızla yatak odama koştum ve komodinin üstünde duran bilekliğimi kapıp taktım. Üstüme bir rahatlık geldi. Tam odadan çıkacaktım ki asıl eksikliği fark edip bir kez daha kalayı bastım.

Sutyenim yoktu.

Tişörtümün ince kumaşı göğüslerime yapışmıştı ve göğüs uçlarım alttan fırlamış, merhaba diyorlardı. “Tanrım.”

Tişörtü çıkarıp attım ve şifonyerimden spor bir sutyen aldım.

“Hey! Saklanıyor musun sen orada?” diye bağırdı Cam. “Çünkü öyle bir şey yapıyorsan, gelip seni sürüye sürüye çıkarırım yuvandan.”

Sutyen kafamda sıkışmış ve göğüslerim ortada kalmıştı. Telaşla sutyeni aşağı çektim ve sağ göğsümü adeta ezdim. Off! “Sakin buraya adımını atayım deme!”

“Öyleyse acele et. Yumurtalarım kimseyi beklemez.”

“Off tanrım,” diye mırıldanarak tişörtümü yeniden giydim. Yine yolun yarısında fark ettim ki dişlerimi fırçalamamıştım. Cam ve yumurtaları beklemek zorundaydılar.

Mutfağa döndüğümde birkaç yumurtayı suda kaynatıyordu ve yanında getirdiği tavaya bir tane yumurtayı kırmış, hiç karıştırmadan pişirmekteydi. Buzdolabındaki doğranmış peynirlerin olduğu torbayı bulmuştu ve yumurtaların üzerine serpiyordu.

Onu mutfağında, ocağımın başında görmek sinirimi bozmuştu. O, tabakları ve çatal bıçağı rahatlıkla bulurken benim midem kasılıyordu. Kollarımı kavuşturdum, ağırlığımı bir bu ayağıma, bir ötekine veriyordum. “Cam, neden buradasın?”

“Söyledim ya sana.” Yumurtayı bir tabağa aldı ve sonra

duvara monte edilmiş masaya bıraktı. “Kızarmış ekmek ister misin? Bir saniye. Ekmeğin var mı? Yoksa, ben getiri...”

“Hayır. Ekmek filan istemiyorum.” Mutfağımın tüm kontrolünü eline geçirmişti! “Rahatsız edecek başka kimsen yok mu senin?”

“Varlığımla ödüllendirebileceğim sürüyle insan var ama ben seni seçtim.”

Bu, hayatımın en tuhaf sabahı olsa gerekti. Bir süre onu izledim. Onu evimden def etme fikrinden vazgeçerek yüksek sandalyeye oturdum ve bacaklarımı göğsüme doğru çektim. Elime çatalımı aldım. “Teşekkür ederim.”

“Bunu yüreктen söylediğine inanmayı tercih ediyorum.”

“Öyle zaten!”

Bir anda sırtıverdi. “Nedense bundan şüpheliyim.”

Şimdi kendimi tam bir cadı gibi hissetmiştim işte. “Yumurta yapmanı gerçekten takdir ediyorum. Sadece seni burada... sabahın sekizinde görmekten dolayı biraz şaşkınım.”

“Açık konuşmak gerekirse, seni muzlu ve cevizli ekmeğimle büyülemeyi planlamıştım ama artık böyle bir seçenek kalmadı. O yüzden elimde sadece leziz yumurtalarım var.”

Peynirli yumurtadan bir parça aldım. “Gerçekten güzel olmuş ama beni büyülediğin filan yok.”

“Yoo, büyülüyorum.” Buzdolabını açtı ve bir şişe portakal suyu çıkardı. İki bardağı doldurup bir tanesini önüme koydu. “Sadece üstü kapalı. Sen henüz farkında değilsin.”

Kazanma şansım olmayan bu tartışmayı kesip sohbete devam etmeyi tercih ettim. “Sen yemiyor musun?”

“Yiyorum. Ben haşlanmış yumurta severim.” Cam karşımdaki sandalyeye otururken başıyla ocağı işaret etti. Çenesini yumruğuna dayadı ve ben de tabağıma odaklandım. Bu şerefsiz çok tatlı ve sevimli görüyordu. “Ee Avery Morgansten, al işte tamamen seninim.”

Yumurtam neredeyse boğazımda kalacaktı. “Seni istemiyorum.”

“Çok kötü,” diye cevapladı sırttarak. “Bana kendinden bahset.”

Hayır olamaz, samimiyeti ilerletmemiz kabul edilemezdi. “Bunu sık sık yapar mısın? Önüne gelen kızın evine dalıp yumurta pişirir misin?”

“Sen önüme gelen bir kız olmadığın için, bu sorunun cevabı teknik olarak hayır.” Ayağa kalktı ve kaynayan yumurtaları kontrol etti. “Ayrıca şanslı hanımlara ara sıra sürpriz yapmamla tanınırım.”

“Sahiden mi? Yani, normalde bunu yapar mısın?”

Cam omzunun üstünden dönüp bana baktı. “Arkadaşıma yaparım, evet. Biz de arkadaşız, öyle değil mi Avery?”

Ağzım açık kalmıştı. Biz arkadaş mıydık? Galiba öyleydik ama yine de. Bu normal miydi? Yoksa Cam o kadar mı kendine güveniyordu? Bu tür şeyler yapmasının sebebi, yapabileceğini bilmesiydi; kimse onu gerçekten kapı dışarı etmezdi. Çoğu insan onun hiç gitmesini istemezdi hatta. Bunu gerçekten isteseydim onu buradan def edebilirdim ve gerçek de buydu. Cam muhtemelen istediğini almaya alışmış türden bir erkekti.

Tıpkı Blaine gibi.

Bu düşünce midemdeki yumurtaları yerinden oynattı ve çatalımı elimden bıraktım. “Evet, arkadaşız.”

“Nihayet!” diye bağırdı ve beni yerimden hafifçe sıçrattı. “En sonunda arkadaş olduğumuzu kabul ettin. Sadece bir haftanı aldı.”

“Birbirimizi bir haftadır tanıyoruz.”

“Yine de bir hafta sürdü,” diye yanıt verdi, sudaki yumurtaları dürterken.

Tabağımda son kalan yumurta parçasını çatalımla itele-

dim. “Ne yani? Birine en yakın arkadaşlar olduğunuzu ilan ettirmen normalde bir saatini mi alır senin?”

“Hayır.” Yumurtaları çıkarıp bir kaseye koydu. Tekrar masaya gelip oturdu. Gözlerini gözlerime dikti ve o bakışı sürdürmek çok zordu. Gözleri gerçekten çok hoş bir maviliğe sahipti, parlak ve yakıcı bir tondaydı. Bakarken kolaylıkla içinde kaybolabileceğiniz gözlerdi bunlar. “Genellikle en iyi arkadaş statüsüne geçmem beş dakikamı alır.”

Başımı iki yana sallarken gülümsememe engel olamadım. “Öyleyse sanırım tuhaf olan benim.”

“Galiba.” Haşlanmış yumurtasını soymaya başlayınca kirpikleri aşağı kıvrıldı.

Bir yudum portakal suyu aldım. “Sanırım senin için farklı bir durum bu.”

“Hımm?”

“Eminim etrafın bir sürü kızla çevrilidir. Onlarcası benim yerimde olabilmek için muhtemelen gözünü kırpmadan adam öldürür ve ben burada senin ekmeğine alerji gösteriyorum.”

Başını kaldırdı. “Neden? Yunan tanrıları kadar mükemmel olduğum için mi?”

İçimden bir kahkaha koptu. “O kadar da değil.”

Cam de güldü ve sonra omuzlarını silkti. “Bilmem. Hiç düşünmedim.”

“Bu konuda hiç düşünmüyor musun yani?”

“Hayır.” Bütün bir yumurtayı olduğu gibi ağzına attı. Bunun dışında, yemek masasında gayet görgülüydü. Yemeğini çiğnerken ağzını kapalı tutuyor, ellerini devamlı peçeteye siliyor ve ağzı doluyken konuşmuyordu. “Sadece önemli konuları düşünürüm.”

Bakışlarımız buluştu ve yanaklarım kızardı. Parmağımı bardağımın ağzında gezdiriyordum. “Demek artık durulmuş bir hovardasın?”

Tam yumurtasını ağzına atacakken duraksadı. “Sana bunu düşündüren nedir?”

“Lisedeyken çok hızlıymışsın diye duydum.”

“Öyle mi? Kimden duydun bakalım?”

“Seni ilgilendirmez.”

Tek kaşı havaya kalktı. “Sende bu çene varken, pek arkadaşın yoktur değil mi?”

Bu beni ürkütmüştü çünkü çok doğru bir gözlemdi. “Hayır,” diyebildim. “Lisedeyken pek gözde bir tip değildim.”

Cam yumurtasını tabağına bıraktı ve arkasına yaslandı. “Affedersin. Böyle söylemem çok düşüncesizceydi.”

Elimi sallayarak önemsiz olduğunu belirttim ama canımı acıtmıştı aslında. Kalın kirpiklerinin arasından beni izliyordu. “Bu söylediğine inanmak zor. Bana hakaret etmediğin zamanlarda esprili ve eğlenceli olabiliyorsun ve çok hoş bir kızsın. Hatta, işin doğrusu düpedüz seksisin.”

“Ya... teşekkür ederim.” Gözlerimi kısıp bardağımı kendime yaklaştırdım.

“Ciddiyim. Bana ailenin katı olduğunu söyledin. Lisede kimseyle takılmana izin vermediklerini?” Başımla onayladığımda, tabağına bıraktığı yumurtayı bitirdi. “Yine de senin lisedeyken gözde bir kişilik olmamanı hâlâ aklım almıyor. Sen hem birinciliği hem ikinciliği hem de üçüncülüğü tek başına kazanırsın; zekisin, esprilisin ve seksisin.”

“Gözde biri değildim işte, tamam mı?” Bardağımı elimden bıraktım ve şortumun eteğinden çıkmış bir ipi çekiştirmeye başladım. “Aslında gözde olmanın tam zıddı konumdaydım.”

Cam bir yumurta daha soymaya başladı. Kaç tane yiyecekti acaba? “Kusura bakma Avery. Bu gerçekten... kötü bir durummuş. Lise berbat bir dönemdir.”

“Evet öyle.” Dudaklarımı gergince ıslattım. “Çok arkadaşın var mıydı?”

Başını öne doğru salladı.

“Hâlâ görüşüyor musunuz?”

“Bazılarıyla. Ollie ve ben liseyi beraber okumuştuk ama o ilk iki sene West Virginia’da okudu ve sonra yatay geçişle buraya geldi. Onun dışında kampüste birkaç eski arkadaşımı görüyorum bazen.”

Kımıldamamak için bacaklarımı kollarımla sarıp çenemi dizlerimin üstüne koydum. “Kardeşin var mı?”

“Bir kız kardeşim var,” diye yanıtladı, son yumurtayı eline alırken... dördüncü yumurtasıydı bu. Yüzünde içten bir gülümseme belirdi. “On sekizine yeni bastı. Bu sene mezun oluyor.”

“Yakın mısınızdır?” Cam gibi bir ağabeyim olduğunu hiç düşünemiyordum.

“Evet yakınız.” Yüzünde karanlık bir bakış belirdi ancak hemen kayboldu ve acaba gerçekten o kadar yakınlar mı diye merak ettirdi. “Benim için çok önemli bir insandır. Peki ya sen? Buraya gelip de beni sopalamasından korkmam gereken bir ağabeyin filan var mı?”

“Hayır. Tek çocuğum. Benden büyük bir kuzenim var ama onun da böyle bir şey yapacağını sanmam.”

“İyi öyleyse.” Son yumurtasını da afiyetle yiyip midesine hafifçe vurdu. “Nerelisin?”

Dudaklarımı sımsıkı kenetleyip yalan söylesem mi söylemesem mi diye karar vermeye çalıştım.

“Pekâlâ.” Kolunu metal sandalyenin arkalığından indirdi. “Lisede ders dışında neler yaptığımı bildiğine göre, nereli olduğumu da biliyordursundur ama yine de benden duymuş ol. Ben Fort Hill civarından geliyorum. Hiç duymadın değil mi? Çoğu insan duymamıştır zaten. Morgantown yakınlarında bir yer. Neden West Virginia Üniversitesi’ne gitmedim? Herkes bunu sorar.” Omuzlarını silkti. “Sadece biraz

uzaklaşmak ama aileme de yakın olmak istedim. Ayrıca evet, lisede... çok meşguldüm.”

“Artık değil misin?” diye sordum, bu soruya cevap vermesini ciddi ciddi beklemeden. Çünkü bu beni hiç ilgilendirmezdi ama bir yandan da onu konuşturmaya devam edersem, kendim bir şey anlatmak zorunda kalmazdım.

Ayrıca... daha fazlasını öğrenmek istiyordum çünkü Cam çok çarpıcı biriydi. Lisedeki delice popüler ve seksi erkeklerden bir farkı yoktu ama onlar gibi öküz değildi. Tek başına bu bile onu bilimsel bir araştırmaya konu etmeye yeterdi. Ayrıca böylesi bir başıma oturup taciz telefonlarını ve e-postaları kafaya takmaktan daha iyiydi.

“Neyi sorduğuna göre değişir.” Sonra bir kahkaha attı. “Yani, bilemiyorum. Birinci sınıftayken ilk bir iki ay kendimden büyük onca kızı etrafımda görünce muhtemelen derslerimden çok onlara odaklandım.”

Bunu kafamda kolaylıkla canlandırabilmişim ve güldüm. “Ama artık öyle değil mi?”

Başını hayır anlamında salladı. “Ee, sen nerelisin?”

Pekâlâ. Eski hovarda hallerinden onu vazgeçiren her neyse, bunun hakkında konuşmak istemediği açıktı. Hamilelik korkularıyla ilgili bir iki sahne zihnimde canlandı. “Teksas.”

“Teksas mı?” Öne doğru eğildi. “Gerçekten mi? Hiç oralar gibi konuşmuyorsun.”

“Teksas’ta doğmadım. Ailem Ohio’ludur. Teksas’a ben on bir yaşındayken taşındık ve aksanını hiçbir zaman benimsemedim.”

“Teksas’tan West Virginia’ya? Bu da çok büyük bir değişiklik.”

Bacaklarımı indirip ayağa kalktım ve kendi tabağımla onun kasesini aldım. “Ben Teksas’ın dışındaki banliyölerden birinde büyüdüm ama büyük ölçüde buradan farksızdı.”

“Bulaşığı bana bırak.” Ayağı kalkmaya davrandı. “Ben kirlettim hepsini.”

“Hayır.” Elimde kasesiyle geri çekildim. “Sen pişirdin. Ben yıkarım.”

Yumuşayıp ısrarından vazgeçti ve folyoya sarılı ekmeği açtı. Gerçekten de harika kokuyordu. “Neden burayı seçtin?”

Sorusuna cevap vermeden önce tabakları ve Cam’ın küçük tavasını yıkadım. “Uzaklaşmak istedim, tıpkı senin gibi.”

“Zor olmalı.”

“Yoo.” Yumurta kaynatmak için kullandığı küçük tence-reyi aldım. “Bu kararı vermek inanılmaz kolay oldu.”

Ekmeği ortadan bölerken bu söylediğimi düşünüyormuş gibi bir hali vardı. “Sen çok büyük bir gizemsin Avery Morgansten.”

Tezgâha yaslanıp ona baktım. Ekmeğin yarısını yediğini görünce gözlerim kocaman açıldı. “Pek sayılmaz. Bence asıl sen öylesin.”

“Nasıl yani?”

“Az önce dört haşlanmış yumurta yedin, üstüne yarım ekmeği götürdün ve karın kasların spor aleti reklamlarındaki adamlarınkinden farksız.”

Cam bunu duyduğuna son derece memnun olmuş görünüyordu. “Demek gizli gizli beni kesiyordun? Yakıcı hakaretlerinin arasında... Kendimi canlı bir şeker gibi hissettim.”

Güldüm. “Kapa çeneni.”

“Ben hâlâ büyümeye devam eden bir delikanlıyım.”

Kaşlarım havaya kalktı ve Cam güldü. Ekmeğin yarısını bitirdiğinde, biraz ebeveynlerinden bahsetti. Masaya dönüp oturdum ve samimi bir ilgiyle dinledim. Babasının hukuk bürosu varmış ve annesi de doktormuş. Bunun anlamı Cam’ın paralı bir aileden geldiğiydi. Bizimkilerin içinde

yüzdüğü kadar çok olmasa da, rahatça masraflarını karşılayabilirlerdi. Belli ki ailesiyle yakındı ve buna imrenmiştim. Büyüme çağındayken tek istediğim annemle babamın yanımda olmasıydı ama onlar jet sosyetenin davetleriyle, yemekleriyle o kadar meşguldüler ki hiçbir zaman evde olmadılar. Başıma gelenlerden sonra ise yanımda oldukları üç beş seferde yüzüme dahi bakamadılar.

“Dönem arası tatilinde veya Şükran Gününde ta Teksas’a gideceksin, öyle mi?” diye sordu.

“Muhtemelen hayır.”

Başını yana eğdi. “Başka planların mı var?”

Omzumu silktim.

Cam konuyu uzatmadı ve evden ayıldığında vakit öğlene geliyordu. Kapıda durup bana döndü. Bir elinde küçük tava-sı, diğerinde muzlu ekmeği vardı. “Ee, Avery....”

Kalçamı kanepemin arkasına yasladım. “Ee, Cam...”

“Salı akşamı ne yapıyorsun?”

“Bilmem.” Kaşlarım aşağı iniverdi. “Neden sordun?”

“Benimle çıkmaya ne dersin.”

“Cam,” diyerek iç geçirdim.

“Bu bir hayır değil.”

“Hayır.”

“Evet, şimdi bu bir hayır.”

“Evet, öyle.” Kanepenin yanından ayrıldım ve kapıyı tut-tum. “Yumurta için teşekkürler.”

Cam yüzündeki eğik gülümsemesini kaybetmeden geri çekildi. “Peki ya çarşamba akşamı?”

“Güle güle Cam.” Gülümseyerek kapıyı kapadım. Kesinlikle tahammül edilemez bir adamdı fakat tıpkı dün geceki gibi onun yakınında olmak mucizevi bir etki yaratıyordu. Belki de aramızdaki söz düellosuydu çekici olan ama her neyse, bende... normal davranma eğilimi uyandırıyor.

Tıpkı eskiden olduğu gibi.

Duștan sonra evde ufak tefek işlerle oyalandım ve acaba Jacob'a ya da Brittany'ye mesaj atıp neler yaptıklarını sor-sam mı diye kendi kendime düşündüm. Nihayet cep telefo-numu kanepenin üstüne attım ve bilgisayarımı kucığıma çektim. E-posta hesabımdan sonsuza dek kaçamazdım.

Gereksiz postalar klasörümde birkaç tane şüpheli görü-nen ileti vardı. İki tanesinin konu satırında ismim yazıyor-du. Son e-postadan sonra dersimi almıştım ve silme tuşuna belirgin bir keyifle basıyordum.

Yine de bu e-postaları şimdi almam garipti. Lisedey-ken yine akla yatkın bir durumdu. Etrafım beni tanıyan insanlarla doluydu ama şimdi herkes üniversiteye gittikten sonra? Bunda doğru olmayan bir şey vardı. Yani hiç mi ya-pacak daha iyi işleri yoktu? Gönderenin Blaine olduğundan şüpheliydim çünkü ne kadar çarpık bir zihni olsa da, ben-den uzak duruyordu. Peki ya telefon? Telefon numaramı değiştirmeyi reddetmişim. En kötü zamanlarda bile günde üç dört telefon alırken sürekli numaramı değiştirip durur-dum ve her seferinde bulurlardı.

Başımı iki yana sallayıp gelen kutusuna tıkladım ve kuzenimden bir e-posta daha geldiğini gördüm. Manyak mıydı bu? Hiç açmamayı düşünüyordum ama nedense aptal e-postayı tıklayıverdim.

Avery,

Seninle en kısa zamanda konuşmam gerek. Beni her saatte arayabilirsin. Çok önemli. Beni ara.

David

Parmaklarım anında ilgili düğmeyi buldu.
Sil.

Sekizinci Bölüm

Sonraki bir iki hafta boyunca yaz mevsimi nihayet üzerimizden elini çektiğinde, tuhaf bir rutin ortaya çıkmaya başladı. Pazartesiden cumaya sabahları kalkıp derse gidiyordum. Günler geçtikçe astronomi dersini iple çeker olmuştum. Profesör Drage'nin ağzından o gün ne çıkacağını ya da ne giyeceğini hiç tahmin edemediğimden değildi bu. Birkaç gün önce yırtık bir kot ve batık desenli bir tişörtle gelmişti. Sanırım diğer her şeyden fazla buna odaklanmıştım. Fakat çatlak profesörün dışında, elli dakikalık dersi son derece eğlenceli kılan, malum sınıf arkadaşımı.

Drage'nin dersi esnasında Cam'in yaptığı yorumlar ve güneş sistemleri hakkındaki şaşırtıcı derecede doğru bilgisi göz önünde bulundurulduğunda, ilk gün astronomi dersinden kaçmanın uzun vadede büyük faydaları olmuştur. Ortağım ve sıra arkadaşım Cam olduğu sürece dersten kalmama imkân yoktu.

Haftanın üç günü öğle yemeğimi Jacob ve Brittany ile birlikte yiyordum ve onlarla birlikte bir futbol maçına bile gitmiştim. Partilere hâlâ katılmıyordum. İkisi de buna anlam veremiyordu ancak yine de benden uzaklaşmış değillerdi. Haftada iki gün benim evde toplanıyorduk. Pek ders çalıştı-

ğımız söylenemezdi ama şikayetçi değildim. Bana misafirliğe gelmeleri hoşuma gidiyordu. Evet, hoşuna gitmek pek de güçlü bir kelime değildi. İkisi de harika insanlardı ve aptalca davrandığımda, ki bu sık oluyordu, umursamaz görünen onlar gibi arkadaşlarım olmayalı çok uzun zaman geçmişti.

Haftada en az iki defa da Cam'i reddediyordum.

Haftada. İki. Defa.

Artık nasıl olup da konuyu buraya bağlayacak diye merakla bekler olmuştum. Çocuk yılmıyordu fakat artık aramızda bir nevi şakaya dönüşmüştü bu. En azından benim kanımca.

Ayrıca pazar günlerini iple çeker olmuştum.

O ilk sabahtan sonraki her sabah Cam sabahın kör vaktinde elinde yumurtalarla ve fırında pişirdiği bir şeylerle kapıma dayanıyordu. İkinci pazar, yabanimersinli kek getirmişti. Üçüncüsünde balkabaklı ekmek. Dördüncü ve beşinci pazarlarda ise çilekli pasta ve brownie.

Sabahın köründe brownie yemek manyaktı.

İşler gerçekten... yolundaydı; tabii e-postalar ve telefonlar dışında. Haftada en az bir defa GİZLİ NUMARA'dan bir çağrı alıyordum. Mesajları ve e-postaları okumadan siliyordum. Kuzenimden gelmiş en az on beş okunmamış e-posta vardı. Bir ara onları okuyacaktım ama kendimde bunu yapacak veya annemle babamı arayacak gücü bir türlü bulamıyordum.

Onlar beni aramıyorlardı. Bu yüzden ben de gerek duymuyordum.

Ekim başı geldiğinde, uzun zamandır olmadığım kadar mutluydum. Havada, Teksas'ta yaşarken çok özlediğim sonbahar kokusu vardı, deli zannedilmeksizin uzun kollu giysiler giyilebiliyordu ve öğle arasında vizelere hazırlanırken M&M ile Skittles tüketiliyordu.

“Biri bana bu haritada Hırvatistan’ın nerede olduğunu gösterebilir mi?” diye inledi Jacob. “Hatta bunları hatırlamamı kolaylaştıracak bir şarkı filan uydurabilir misiniz?”

“Macaristan, Slovenya, Bosna,” diyerek önümüzdeki boş Avrupa haritasını işaret ettim. “Şurası da Sırbistan.”

Jacob bana dik dik baktı. “Pis başarılı kaltak seni.”

Ağzıma kırmızı renkli bir Skittle attım. “Kusura bakma.”

“Bu isimlerin geçtiği bir şarkı bulabilir misin?” diye soran Brit patates kızartmasını mayoneze bandı.

“İğrençsin,” diye homurdandı Jacob.

Brittany omuzlarını silkti. “Bence nefis.”

“Ben sana şimdi bir formül üreteyim, hazır ol.” Elime bir M&M alıp Jacob’a gösterdim. Gözleri ödül bekleyen yavru bir köpek gibi açıldı. “Hırvatistan’ın komşularından ikisinin ismi –istan ve diğer ikisinininki de –a sesleriyle bitiyor. Hepsinin ismi birbirini andırıyor. Böyle düşünmeye çalış.”

Jacob’ın gözleri kısıldı. “Hiçbir işe yaramadı.”

İç geçirdim. “İlla şarkı mı istiyorsun?”

“Evet.” Masadan kalktı ve kantinin ortasında, “Evet! Bir şarkı istiyorum!” diye bağırmaya başladı.

“Vay be.”

Birkaç öğrenci oturdukları yerden ona doğru dönünce ellerini kaldırıp onları selamladı. “Ne var? Ne?” Sonra bana döndü. “Aşırı mı oldu sence?”

“Evet,” dedim. “Kesinlikle.”

Brit alnını ders kitabının üstüne koydu. “Vizede bize Avrupa haritası sorduğuna inanamıyorum. Ben bu zırvalığı lisede bıraktığınızı sanıyordum.”

“Bana bir şarkı yaz hadi inek kız,” diye ısrar etti Jacob.

“Yaa saçmalıyorsun.” Başımı iki yana sallayarak ellerimi masanın üzerine koydum. “Pekâlâ. Al sana bir şarkı. Macaristan sol üst köşede, sol üst köşe; Sırbistan sol alt kö-

şede, sol alt köşe. Bosna aşağıda, aşağıda. Slovenya üstte, üstte. Peki ya Hırvatistan nerede?”

“Nerede? Nerede?” diye şarkıyı sürdürdü Jacob.

“Adriyatik kıyısında, İtalya’nın karşısında!”

Jacob heyecanla atıldı. “Bi daha! Bi daha!”

Brit ikimize birden şaşkın şaşkın bakarken ben şarkıyı iki kere daha söyledim. Jacob kalemini çıkarıp ülkelerin isimlerini haritaya yazmaya başladığında suratım domates gibi olmuştu ancak bir yandan da katır gibi gülüyordum.

Üstelik Jacob haritayı doğru oluşturmuştu. Sadece İngiltere’nin yerine Fransa’yı koydu ama bunu da beni test etmek için yaptığını düşünmüştüm.

Ağızına doğru bir M&M fırlattım. Alt dudağından sekti. İkinci denememde şekerlemeyi ağızına sokmayı başardım. Ağzındakini yuttu ve bir anda ileri fırlayıp dibime sokuldu. “Bil bakalım ne oldu?”

“Ne?”

İki defa göz kırptı. “Erkek arkadaşın geliyor.”

Omzumun üstünden dönüp baktığımda Cam’i yanında bir değil, iki kızla kantine girerken gördüm. Kızlar ona kampüste kalan son eli yüzü düzgün erkekmiş gibi bakıyorlardı. Gözlerimi devirerek Jacob’a baktım. “O benim erkek arkadaşım değil.”

“Bakıyorum da rakiplerin ortaya çıkmış kızım.” Jacob kollarını kavuşturup masaya dayadı. “Sally ve Susan.”

“Ortada rekabet filan yok çünkü bizim aramızda öyle bir şey yok.” Yavaşça omzumun üstünden dönüp baktım. Üçlü, kanepelerin orada durmuştu. Cam’in dikkati iki kızın kendisine anlattığı şeydeydi. Kızlardan sarışın olanı, elini Cam’in göğsüne koymuştu ve küçük daireler çiziyordu. Gözlerim kısıldı. Göğüs muayenesi mi yapıyordu? Yeniden Jacob’a döndüm.

Jacob kaşlarını kaldırarak bana baktı.

“Onların olsun,” dedim, ağzıma üç Skittles atarak.

“Siz ikinizi anlamıyorum,” dedi Brit, kitabını kapatarak. Çalışma saati bitmişti. “Neredeyse her gün birbirinizi görüyorsunuz, değil mi?”

Başımınla onayladım.

“Her pazar gelip sana kahvaltı hazırlıyor?” diye ekledi.

Jacob bana bir el hareketi çekti. “Bunun için senden nefret ediyorum.”

“Evet hazırlıyor ama görüldüğü gibi değil işte.” Tanrıya şükür ki Cam’in bana çıkma teklif ettiğinden onlara bahsetmemiştim, yoksa bir daha asla çenelerini kapatamazdım. “Bakın, biz yalnızca arkadaşız. Hepsı bu.”

“Sen eşcinsel misin?” diye sordu Jacob.

“Ne?”

“Bak, senin cinsel tercihini yargılayacak son kişi benim. Yani, sen beni biliyorsun. O yüzden söyle bakalım, eşcinsel misin?”

“Hayır,” dedim. “Eşcinsel filan değilim.”

“Ben de değilim ama senin uğruna olurum,” diyen Brit bana gülümsedi.

“Sağ ol,” diyerek kıkırdadım. “Ben de senin uğruna eşcinsel olurum.”

“Ay ne sevimlisiniz,” dedi Jacob. “Konumuz bu değil. Bu muhteşem insan numunesi sana yangın... aman tanrım, motorları ekti buraya geliyor.”

Midem düğümlenmişti adeta ve Tanrı’ya, Şiva’ya ve Zeus’a Jacob’ın daha sonra bende kendisini öldürme isteği uyandıracak bir şey söylememesi için dua ediyordum.

“Yuh!” dedi Jacob, başını iki yana sallayarak. “Adam üzerine giydiği kotu öyle bir gösteriyor ki sanki onun için özel dikilmi... hey Cameron! N’aber?”

Gözlerimi kapadım.

“Hey Jacob. Brittany.” Cam yanımdaki boş yere oturdu ve kolumu dürttü. “Avery.”

“Hey,” diye mırıldandım. Jacob ile Brittany’nin gözlerinin üzerimizde olduğunu rahatlıkla fark edebiliyordum. Elimdeki metni kapattım ve çantama tıktım. “Neler yapıyorsun bakalım?”

“Ne olsun, yaramazlık, şeytanlık,” diye cevapladı.

“Bu bana Harry Potter’ı hatırlattı,” dedi Brit iç geçirerek. “Bir ara tekrar okumalıyım.”

Hepimiz ona döndük.

Sarı saçlarını geriye atarken yanaklarında iki parlak kırmızı nokta belirdi. “Ne olmuş? Rastgele bir şeylerin bana Harry Potter’ı hatırlattığını itiraf etmekten utanmıyorum.”

“Şuradaki herif de bana Snape’i hatırlatıyor,” dedi Cam ve çenesiyle arkamızdaki masayı işaret etti. “O yüzden seni anlıyorum.”

Siyah saçlı adam gerçekten de Snape’i andırıyordu.

“Her neyse, neler yapıyorsunuz bakalım?” Cam yerinde kıpırdandı ve bacakları benimkilere dayandı. Yutkundum. “M&M ve Skittles’la mı oynuyorsunuz?”

“Evet aynen. Bir de gelecek haftaki tarih vizesine çalışıyoruz. Avrupa’nın haritasını çıkarmak zorundayız,” diye açıkladı Jacob.

“Ahh.” Cam bacağıyla bacağıma vurdu.

Ben de onunkine vurdum.

“Fakat Avery, kesinlikle harika...” Jacob bana baktı. Yüzündeki sırıtma büyüdüğüce benim de gözlerim kısılıyordu. “Bize çalışmamızda çok yardımcı oldu.”

“Evet çok doğru,” dedi Brit.

Cam bana yan yan baktı ve ben de kafamı başka tarafa çevirdim.

Çenesini elinin üstüne koyan Jacob, Cam'e gülümsedi. "Çalışmaya başlamadan önce Avery'ye daha sık yeşil giymesi gerektiğini söylüyordum. O saçlarıyla yeşil onu seksi gösteriyor."

Ağzım bir karış açık kalmıştı. Giydiğim aptal hırka için kesinlikle böyle bir söz etmiş değildi.

"Sence yeşil ona yakışıyor mu Cam?" diye sordu Brit.

Aman tanrım.

Cam bana döndü, gözleri Teksas sahillerindeki deniz kadar maviydi. "Kesinlikle çok yakışıyor ama bence her gün güzel görünüyor zaten."

Sakince nefes vermeye çalışırken yanaklarıma ateş basmıştı.

"Güzel?" diye tekrarladı Brit.

"Evet, güzel," dedi Cam ve aramıza koymaya çalıştığım azıcık mesafeyi yeniden kapattı. Dizimi bir kez daha dürttü. "Ee, çalışmanın faydası oldu mu bari?"

Tuttuğum nefesimi bıraktım. "Bayağı kaptık."

"Senin sayende." Jacob Brit'e dönüp bir bakış attı ve bunun üzerine midem daha da kasıldı. "Avery bana ülkelerin yerlerini hatırlatacak bir şarkı uydurdu."

Yoo hayır.

"Ona şarkını söylesene." Brit bana öyle bir dirsek attı ki Cam'in koluna yapışıp geri sektim.

Cam'in gözlerinde bir ilgi ışığı yanmıştı. "Ne şarkısı?"

"O şarkıyı bir daha söylemeyeceğim."

Jacob keyifle Cam'e baktı. "Hırvatistan şarkısı."

Ona öfke dolu bir bakış attım.

Cam güldü. "Hırvatistan şarkısı mı? O da neymiş?"

"Hayır," diyerek bir kez daha reddettim. "Tekrar söylemeyeceğim. Hiç beceremediğim bir iş değil çünkü."

"Ne gibi becerilerin var peki?" diye sordu Cam ve dönüp

ona baktığımda çenesinin keskin hatlarına ve şakaklarına düşmüş saçlarına takılıp kaldım. Ne oluyordu bana böyle? Cam kaşlarını havaya kaldırmış beni izliyordu. "Avery?"

"Söylesene," diye ısrar etti Jacob.

Brit başını öne doğru sallayarak ona katıldı. "Beceriler eğlenceli bir konudur."

"Evet bence de." Cam'in bakışları aşağı kaydı ve güç bela bir nefes alabildim. Bana doğru eğildi ve dudaklarımızın arasında üç beş santim mesafe ancak kaldı. Jacob'ın ağzından yükselen hayret nidasını rahatlıkla duymuştum. "Bana becerilerini anlatsana tatlım."

"Tatlım," diye mırıldandı Jacob yumuşak bir sesle iç geçirerek.

"Dans etmek," deyiverdim birdenbire. "Dans ederdim. *Eskiden* ederdim yani."

Cam'in yüzünde merak dolu bir ifade belirdi. "Ne tür danslarmış bunlar?"

"Bilmiyorum." Skittles paketini kapıp içinde kalanları avucuma boşalttım. "Bale, caz, topuk dansı, modern dans; o tarz şeyler işte."

"Hadi canım?" diye hayretle tepki verdi Jacob. "Ben altı yaşında filan topuk dansı yapmıştım, yaklaşık bir ay kadar. Sonra da itfaiyeci olmak istediğime karar verdim ve bıraktım. Çok zor bir şeydi."

Brit kurnazca gülümsedi. "Ben de dans etmeyi denedim ama kışımı sallamak dışında hiç koordinasyon becerimin ve zarafetimin olmadığını anladım. Sen iyi dans eder miydin?"

Rahatsız bir şekilde omuzlarımı silktim. "On sene önce filan ders almıştım, birkaç yarışmaya ve bir sürü resitale katıldım."

"Öyleyse iyiymişsin!" dedi Brit. "Eminim bütün o çılgın dönüşleri ve dans numaralarını da yapıyorsunuzdur."

Eskiden hepsini yapardım ve bir zamanlar deli gibi esnektim ancak gerçekten başarılı olduğum nokta dönüşlerdi –*fouette tour*– baledeki en zor dönüş serisi olduğu söylenebilirdi bunun.

Cam bir süredir sessizce dinliyordu ki bu gerçekten çok tuhaf bir durumdu. “Kız kardeşim de beş yaşından beri dans eder. Hâlâ ediyor. Onu engellemeye kalkacak biri olursa gözünü kırpmadan boğazını kesebilir.”

Geri kalan Skittles’ı ağızma tıkıp, başımla Cam’in dediğini onayladım. “Eğer seviyorsan dans etmek bağımlılık yapabilir.”

“Ya da bu konuda iyiyisen,” diye ekledi Brit.

Cam bana bir omuz attı. “Sen neden bıraktın?”

Dans etmeyi seviyordum... her yönünü seviyordum. Çalışmalar, provalar ve özellikle de sahneye çıkacağın anı bekleme kısmı. Hiçbir şey isminizin anons edilmesini beklediğiniz o anların duygusuna yaklaşamazdı; sahneye çıkıp da aldığınız ilk nefes ve parlak ışıkların altında beklemeniz. Herkesin size odaklandığını bilerek müziğin başlamasını beklediğiniz o sessizlik anı.

Omuzlarımı silkererek kalan M&M’lere uzandım. “Sanırım bıktım,” dedim nihayet. İşte bu kuyruklu yalandı. Dans etmekten bıktığım filan yoktu. Dans etmeyi her şeyden fazla özlüyordum ancak insanların beni izlemelerine katlanamıyordum. “Kız kardeşin yarışmalara katılıyor mu?”

Başını öne doğru salladı. “Birçok şehre gitti ve yaz boyunca Joffrey Bale Okulu’ndan burs aldı.”

“İnanmıyorum,” dedim şaşkınlıkla. “Gerçekten çok iyi öyleyse.”

Cam gururla gülümsedi. “Evet.”

İmrenme hissi içimde kanser gibi ta derinlere kadar yayıldı. Dünyanın en meşhur okullarından birinde dans eden

ben olabilirdim. Ben olmalıydım ama değildim ve bunu kabullenmem gerekiyordu.

Muhabbet o noktadan sonra biraz dağıldı, en azından benim için. Cam, Brit ve Jacob ile sohbet ederken, ben ders saati gelene dek kendi düşüncelerim arasında kayboldum. Bir sonraki çalışma saatimizle ilgili plan yaptım ve onlarla vedalaştım.

Cam parlak güneş ışığının ve daha soğuk havaların yolunda olduğunu hatırlatan serin meltemin altına çıkana kadar peşimden geldi. Dersimin olduğu binaya doğru yürürken hiçbir şey konuşmuyordu. Bazen böyle yaptığı olurdu ve bu sessizlik anlarında ne düşündüğünü bilirdim ya da bu konuda fikir yürütebilirdim.

Kalabalık caddeyi geçerken ve bir grup arkadaşına selam verdiği anda az önce iki kızın yanındaki halinden ne kadar farklı olduğunu gördüm. Bu beni rahatsız ediyordu ve neden umursadığımı bile bilmiyordum.

“İyi misin sen?” diye sordu, binanın önündeki bankların orada durduğumuzda.

Başımı kaldırdım ve gözlerimi kısarak ona baktım. “Evet iyiyim. Ya sen?”

Bana hafifçe gülümsedi ve başını öne doğru salladı. “Yarın gece için bir sıkıntı yok değil mi?”

“Yarın gece mi? Ha! Astronomi ödevi.” Vize notumuzun bir kısmını gözlemevinde yapacağımız ortak çalışmalarla alacaktık. Ertesi gün sonuçları Drage’ye teslim etmemiz gerekiyordu. “Evet, bana uyar.”

“Güzel.” Cam geriledi. “Yarın görüşürüz öyleyse.”

Tam arkamı dönmüştüm ki bir şey fark edip durdum. “Cam?”

“Efendim?”

“Kantinde ne işin vardı? Senin normalde bu saatte dersin yok mu?”

Dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı ve o lanet gamze yanağında belirdi. Öyle gülümsediği zaman göğsümün içinde bir balon şişirilmiş gibi hissediyordum. “Evet, normalde şu an derste olmam gerekirdi,” dedi. Gözleri güneşin altında muazzam bir maviye dönmüştü. “Ama ben seni görmek istedim.”

Arkasını dönüp yolun karşısına geçerken diyecek söz bulamamıştım. Bir süre olduğum yerde dikildim ve sonra dönüp yürüdüm. Dudaklarımı ayıran gülümsemeyi durdurabilecek hiçbir şey yoktu.

Dokuzuncu Bölüm

“Sen bu zimbirtıları nasıl kullanacağını bildiğinden
Semin misin?” diye sordum, teleskopa bakarak.

Cam dönüp omzunun üstünden bana baktı. “Nasıl yani?
Sen bilmiyor muydun?”

“Hayır.”

“Drage derste bunları ve fotoğraf makinelerini anlatır-
ken dinlemiyor muydun yani?”

Kollarımı kavuşturdum. “Kendisi bunları anlatırken
sen de saçma sapan çizimler yapmakla meşguldün.”

Bir kahkaha attı ve teleskopa dönüp düğmeleri, sayaçla-
rı, daha hatırlayamadığım bir sürü şeyi ayarlamaya koyul-
du. “Benim kulağım hocadaydı.”

“Hı-hıh.” Ona bir adım daha sokularak çatıdan gelen se-
rin rüzgâra karşı vücudunu kendime kalkan etti. “Aslında
sen bayağı iyi bir çizersin.”

“Biliyorum.”

Gözlerimi devirdim ama gerçekten öyle olduğunu bili-
yordum. Çizdiği şeyler inanılmazdı, canlı gibiydiler.

Öne doğru eğilip bir kolu kaldırdı. “Daha önce bir iki
defa teleskop kullanmıştım.”

“Ne tesadüf.”

“Peki, tamam. Dersi geçen alışımında kullanmıştım,” diye düzeltti ve doğrulurken bana arada gülümsedi. Başını geriye atarak karanlık gökyüzüne bir baktı. “Bulutlar her tarafı sarmadan bunu başarabileceğimizden emin değilim.”

Bakışlarını takip ederek yüzümü buruşturdum. Yoğun, küme küme bulutlar gökyüzünün büyük bölümünü kaplamıştı. Havada nemin varlığı hissediliyordu, yağmur kokusu vardı. “O zaman acele etsen iyi olur.”

“Emrin olur,” diye homurdandı.

Ona bakıp sıırttım.

“Gel de sana nasıl kullanacağını göstereyim.” Bir adım geri çekildi ve ben de iç geçirerek onun yerini aldım. “Dikkatini verecek misin?”

“Pek niyetim yok,” diye itiraf ettim.

“En azından dürüstsün.” Cam sırtımdan bana sarılır gibi üzerime eğildi ve parmaklarını teleskopun üzerine yerleştirdi. Kolu benimkine sürtünüyordu ve bu benim için hiç dert değildi. Şu an rüzgârı bayağı engelliyordu. “Bu bir Philips ToUcam Pro II.” İnternet kamerasını andıran bir şey gösterdi. “Bu, teleskopa bağlanıyor. Bu ayarlara göre Satürn’ün net bir fotoğrafını çekebilirsin. Şuna basarsan fotoğrafı çekersin.”

“Peki.” Saçlarımı geriye attım. “Bize Satürn fotoğrafı çekin dendiğini sanmıyorum yalnız.”

Cam bir an duraksadı. “Hey.”

“Ne oldu?”

“Benimle çıksana.”

“Kapa çeneni.” Gülümseyerek öne doğru eğildim ve gözümü teleskopa dayadım. Zifiri karanlıktan başka bir şey görmüyordum. Astronomi benden nefret ediyordu. “Hiçbir şey görmüyorum.”

“Çünkü daha merceğin kapağını çıkarmadım,” diyen Cam kahkahayı bastı.

Dirseğimi geriye doğru hızla çekince direk karnına indi ki kolumu duvara vurmaktan farksızdı benim için. “Pislik.”

Gülmeye devam ederek mercek kapağına uzandı. Aslında Cam bunu yapmak için durduğu yeri değiştirebilirdi çünkü ona tamamıyla engel oluyordum fakat yapmadı. Bedeninin ön tarafı olduğu gibi sırtıma yapışmıştı ve ben de gözlerimi kapatarak hiç kıpırdamaz oldum.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Yana kayıp bunu yapsan senin için çok daha kolay olurdu,” diye dikkatini çektim.

“Doğru.” Başını eğip dudaklarını kulağımın hemen arkasına kadar yaklaştırdı. “O zaman ne eğlencesi kalırdı ki?”

Kendimi tutmaya çalışmama rağmen omuzlarımdan aşağı bir ürperti indi. “Git de kendi kendine eğlen.”

“Buna eğlence denmez ki,” dedi. “Haydi bir daha dene,”

Derin bir nefes alarak yeniden gözümü vizöre koydum ve onu gördüm. Gezegen biraz bulanıktı ancak soluk, kahverengimsi rengi ve etrafındaki hale açıkça görülüyordu. “Vaay.”

“Görüyor musun?”

Geri çekildim. “Evet, muhteşem. Gerçek hayatta hiç gezegen görmemiştim. Yani bunun için özel olarak çabalamamıştım. Çok güzel görünüyor.”

“Bence de.” Yüzüme düşen saç tellerini eliyle çekip başını yana çevirdi. “Neye bakacaktık biz?”

“Yay takımyıldızı ile çaydanlığı andıran şekle filan mı bakacaktık, öyle bir şey...”

Derken alnımın ortasına kocaman, buz gibi bir yağmur damlası iniverdi. Geriye doğru sıçradım ve Cam’e çarptım. “Ayy.”

Başka bir iri damla da burnuma indi ve tekrar ciyakladım. Gözlerim Cam’in gözlerine takıldı. O da kalayı bastı ve

elime yapıştı. Çatıda koşmaya başladık. Ayaklarımız ıslak zeminde kayıyordu. Gökyüzü yarılıp da buz gibi yağmur üstümüze boşanıp bizi saniyeler içinde sıırıslıklam ettiğinde neredeyse kapıya varmıştık.

Ben çığlığı bastıgım an, Cam yüksek sesli bir kahkaha patlattı. “Aman tanrım,” diye bağırdım. “Dondum.”

Birden zınk diye durdu ve dönüp beni kendisine çekti. Aniden ve hiç beklemediğim anda sert göğsüne yapışınca, gözlerim kocaman açıldı. Başımı yukarı kaldırdım ve bakışlarımız birbirine kilitlendi. Yağmur üstümüze bardaktan boşanırcasına iniyordu fakat o saniyede hiçbir şey hissetmiyordum.

Bana gülümsedi.

Bundan başka beni uyarın bir hareketi olmadı.

Tek kolunu belime dolayıp beni kaldırdı ve omzunun üstüne çuval gibi yerleştirdi. Bir kez daha çığlık attım fakat kahkahası benim sesimi bastırmıştı.

“Çok yavaş koşuyordun,” diye bağırdı yağmurun altında.

Kıyafetinin sırtına yapışıp çekiştirdim. “Beni hemen indir seni or...”

“Bir saniye!” Kahkahalar arasında kapıya doğru koştu. Kolu kalçamı sarmış, beni dengede tutuyordu.

Bir iki defa yerdeki su birikintilerine basıp kaydı ve o an kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kafatasımın karpuz gibi yarıldığını rahatlıkla hayal edebiliyordum. Her adımda serseme dönüyordum ve onu çok kötü yapacağıma dair kesin-tisiz tehditlerimin arasında dudaklarımdan minik iniltiler kaçıveriyordu.

Cam bunları dikkate almıyor ya da sadece gülüyordu.

Cam durdu ve kapıyı açtı. Başını eğerek merdivenlerin tepesindeki kuru, birazcık daha ılık sahanlığa adımını attı. Hâlâ deli gibi gülerken kalçalarımı kavramayı sürdürüyor-

du. Ona girişmeye çok hazırdım ancak beni kollarından bırakırken vücudum santim santim onunkine sürtünerek aşağı indi. Islak kıyafetlerimiz buna sebep olmuş olmalıydı çünkü bu esnada oluşan sürtünmeyle adeta ciğerlerimdeki hava boşalmıştı.

Elleri hâlâ kalçalarımıdaydı ve dokunuşu kot pantolonun üstünden etimi dağlıyordu sanki. Başını eğip bana baktığında, gözlerinin rengi insanı paramparça eden kopkoyu bir maviye dönmüştü. Mükemmel biçimli dudakları aralanmıştı ve ılık nefesi hafifçe nane kokuyordu.

Bedenimin ön tarafı tümüyle onun vücuduna bastırıyordu. Bedenimin çeşitli yerlerinde duygu patlamaları yaşıyordum; karnımın derinlerinde kaslarım düğümleniyor, göğüs uçlarım sertleşiyor ve bacaklarımın arası karıncalanıyordu. Ellerimi göğsüne bastırmıştım ve bunun nasıl olduğunu fark etmemiştim bile. Ellerimi oraya koyduğumu hatırlamıyordum ama oradaydılar işte ve kalbi avucumun altında benimkiyle aynı ritimde atıyordu.

Bir eli vücudumun yan tarafından yukarı doğru kaydı ve ardında hiç aşına olmadığım, baş döndüren bir ürperti hissi bıraktı. Parmakları yanağımda gezinirken ve ıslanmış saç tellerimi kulağımın arkasına sıkıştırırken sesli nefesler alıyordum.

“Sırılsıklam olmuşsun,” dedi ve bunu normalden daha buğulu bir sesle söylemişti.

Ağzım kupkuru, yutkundum. “Sen de.”

Eli yüzümde dolaşmayı sürdürdü. Parmakları yelpaze gibi açılmıştı ve başparmağı yanağımdaydı. Tenimde minik daireler çiziyordu. “Sanırım başka bir gece bunu tekrar denememiz gerekecek.”

“Evet galiba,” dedim fısıldayarak. Gözlerimi kapatıp kendimi onun kollarına bırakma dürtüsüyle mücadele ediyordum.

“Önceden hava durumunu kontrol etsek çok daha iyi olurdu,” dedi Cam ve bunu gülümseyerek söylediği an, ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Sonra hafifçe kımıldadı, bir iki santim kadar. O minicik hareket bizi daha da yakınlaştırmıştı. Omurgamdan aşağı sarsıcı bir titreme indi. Kendi bedenimin ve *onunkinin* bilincine varmak, muhteşemdi. Ona içgüdüsel bir şekilde tepki veriyordum, hiç de alışık olmadığım bir davranıştı bu.

Beynim deli gibi kırmızı alarm vermesine rağmen, bedenim ne yapması gerektiğini biliyordu, ne *istediğini*.

İrkilip kendimi geriye doğru attım ve temasımızı kopardım. Geriye doğru çekilmeyi sürdürüp arkamdaki duvara çarpana dek kesik nefesler almaya devam ettim. Sırılsıklamdı, giysilerim buz gibiydi ama ben yanıyordum. Tutuşuyordum. Konuştuğum zaman sesimi tanıyamadım neredeyse. “Bence artık... gitsek iyi olur.”

Cam sırtını karşı duvara yasladı, başını yukarı kaldırıp onu da duvara dayadı, bacakları hafifçe ayrıktı. Her yönden gergin görünüyordu. “Evet, bence de.”

İkimiz de uzunca bir süre boyunca kıpırdamadık ve sonra sessizce aşağı inip Cam’in kamyonetine gittik. Aramızda geçen şer her ne ise öylece sessizliğin içinde havada asılı duruyordu ve apartmanımıza vardığımızda, içimde kaygı iyice birikmiş, merdivenlerin başında tamamen duygular ve heyecandan ibaret olduğum o anları tamamen silmişti.

Kaslarım gerilmiş bir halde kamyonetinden indim ve binanın saçaklarının altına koştum. Cam yanımda başını savurarak saçlarını ıslatan yağmur sularından kurtulmaya çalışıyordu. Merdivenlerin yanında durmuş, elimde anahtarlarımı kavramıştım. Bir şey söylemem gerekiyordu. Bütün bunlardan kurtulmalıydım çünkü arkadaşlığımızın içine gerginlik girmesini ya da değişmesini istemiyordum.

O an farkına vardım ve midemde korkunç bir burulma hissi duydum.

Cam'i kaybetmek istemiyordum.

Son haftalarda hayatımın karmaşık bir parçası haline gelmiş, gündelik yaşantımın içine kendisini dahil etmişti ve işler değişecek olursa...

Fakat ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü o merdivenlerin başında ne olduğunu anlayamamıştım. Cam bir adım atıp durdu ve sonra bana döndüğü an kalbim delice bir hızla çarpmaya başladı.

"Benimle çıkar mısın?" diye sordu, parmaklarıyla ıslak saçlarını yüzünden kaldırıp geriye atarak.

"Hayır," diye fısıldadım.

Sonra o gamze yine yanağında belirdi ve ben de tutmakta olduğum nefesimi bıraktım. Cam merdivenlere yöneldi. "Her zaman yarın vardır."

Peşinden ilerledim. "Yarın hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Göreceğiz."

"Görülecek hiçbir şey yok. Vaktini boşa harcıyorsun."

"Sen söz konusu olduğunda, vaktim asla boşa gitmiş sayılmaz," diye yanıtladı.

Arkası bana dönük olduğundan, gülümsememi görmedi. Rahatlamıştım. Isınmıştım. Her şey yeniden normale dönmüştü ve Cam varken, her şey güzel olacaktı.

Onuncu Bölüm

Ağustosun sonundan 14 Ekim'e kadar kuzenimden yirmi beş e-posta gelmişti.

Bu son derece abesti.

Vizeler bitene dek bu iletileri açsam en fazla ne olabilir sorusunu ertelemiştim. Bir yandan hepsini toptan silesim vardı. Ne anlamı vardı ki bunları okumanın? Farklı farklı iletilerde aynı zırvalık.

Fakat çalışma sandalyemde geriye yaslandım ve yüksek sesle, abartılı biçimde nefes verdim.

Kendi kendime pazartesi günü okuyacağımı söylemiştim. Okumadım. Salı okurum dedim. Yine okumadım. Şimdi ise çarşambaydı, sabahın altısıydı ve yarım saattir mal gibi gelen kutuma bakıyordum.

David, Blaine ile yaşıttı ve bu olaylar meydana geldiğinde on yedi yaşındaydı, benden üç yaş büyüktü. Blaine ile arkadaşlıklar ama David partide yoktu. Her şey meydana geldikten sonra –yaşanan gerçek, ebeveynler arasındaki anlaşma ve sonrasında ortaya atılan yalanlar ile hayatımı mahveden, bitmek bilmeyen tacizler– David alınan kararları biliyordu ama yine de diğer herkesin inandığına inanmayı tercih etti.

Yani son derece aşırı bir maymun iştahlılık içinde olduğuma.

Ancak David, Blaine ile arkadaşlığını sona erdirdi çünkü kuzenime göre en başta ben doğru söylüyor olsam da olmasam da, hiçbir önemi yoktu. Bu olay David için bütünüyle *iğrençti*. Beş yıldır bana birazcık olsun sempati göstermemişti.

Ağustos sonunda atılan ilk e-postaya doğru inerek başımı iki yana salladım ve tıklayıp açtım. Daha önce okuduğumdan farksızdı. Onu ya da ailemi aramalıyımışım. Derhal. Gözlerimi devirdim. O kadar da önemli değildi demek ki. Yoksa içlerinden biri telefonu eline alıp beni arayabilirdi.

Ne var ki benim ailem böyleydi işte. Tüm fertleri telefon etme konusunda başarısızdı. Herkes bunu yapamayacak kadar meşguldü ya da önemliydi. Onlarca e-posta göndermeye gelince dünya kadar vakti olan kuzenim bile.

Okuduğum iletiyi sildim.

Sonra da diğerine geçtim.

Aynı terane fakat bu defa bir iki cümle daha fazlaydı. Liseden bir kızla alakalı mevzular. Molly Simmons. Kız ben-den bir yaş küçüktü ve tabii ki ben kendisiyle arkadaş değildim. Nasıl bir tip olduğunu bile hatırlamıyordum. David'in benimle onun hakkında konuşması gerekiyormuş. Kızla sevgiliydi de evlenecekler miydi? Öyleyse bile bana haber vermesine şaşırılmışım.

Katılamayacağım bir düşün olurdu çünkü bu.

Bunu da sildim ve bir sonrakine geçecektim ki cep telefonum titredі. Brittany, astronomi dersinden önce kahve içelim mi diye soruyordu. Hızlıca olumlu bir cevap yazdım.

Bilgisayarımı kapatıp ayağa fırladım. Brit ile kahve içmek, bir yığın saçma e-postadan milyon kat daha iyiydi.

Öğle yemeğinde Jacob sevinçten delirmiş gibi sağa sola zıplıyordu çünkü dönem arası tatili geldiğinden perşembe ve cuma günleri okul yoktu. O ve Brit, eve gitme konusunda heyecanlıydılar. Onlar adına sevinmiştim ama bir yandan da hayal kırıklığı içindeydim. Dört günlük hafta sonları üniversite öğrencilerinin bayramı demekti fakat benim için dört gün boyunca dört duvar arasında hiçbir şey yapmamak ve bir sonraki dönemin derslerine ineklemek anlamına geliyordu.

Ancak ruh halleri bulaşıcıydı ve bir anda kendimi Jacob'ın yan masadaki çocuğu, bir zombi bir vampiri ısırarak olursa zombinin vampire dönüşeceğine ikna etmeye çalışmasına gülerken buldum. Öbür çocuksa tam tersi fikirdeydi.

Brit'in, zombinin teki kantine dalsa da hepsini ısırsa der gibi bir hali vardı. "Ee, sen ne yapacaksın tatilde?" diye sordu.

"Hiç, evdeyim," dedim ve sonra hemen bahanemi uydurdum. "Dört gün için çekilecek yol değil."

"Makul." Katlanmış bir peçeteyi aldı ve Jacob'ın sırtına doğru fırlattı ancak kendisi zombi/vampir fetişine fazlasıyla dalmış haldeydi. "Bugün dersim bitince yola çıkıyorum ben." Başını omzuma koydu. "Seni özleyeceğim."

"Ben de seni."

"Bensiz tek başına kalacaksın burada."

"Biliyorum."

Birden doğruldu, gözleri heyecanla parlıyordu. "Sen de gelsene bize."

"Yaa, Brit..." Kızı kucaklamak veya ağlamak istiyordum. Bu teklif benim için cidden büyük bir anlam ifade ediyordu. "Teşekkür ederim ancak bu senin ailenle geçireceğin bir zaman."

"Sen bir düşün. Saat üçe kadar fikrini değiştirirsen bana

mesaj at.” Kolasından bir yudum aldı. “Cam ne yapıyormuş? O da eve gidecek mi?”

Güzel soruydu. Ben cevabını veremedi Jacob biri ismini seslenmiş gibi yanımızda bitiverdi. “Ne olmuş benim hayallerimin erkeğine?”

Brit bir kahkaha attı. “Avery’ye tatilde Cam eve gidecek miymiş diye soruyordum.”

“Gidiyor muymuş?” diye sordu Jacob.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak omuzlarımı silktim. “Bilmiyorum.”

Jacob’ın kaşları çatıldı. “Ne demek bilmiyorum?”

“Bilmiyorum işte. Hiç bahsetmedi.”

İkisi birbirlerine baktılar ve sonra Brit, “Sana bundan hiç bahsetmemesine şaşırdım,” dedi.

Aklım karışmıştı. “Neden şaşırdın ki?”

Jacob bana geri zekâlıymışım gibi baktı. “Sürekli götöte dolaşıyorsunuz da o yüzden...”

“Hayır, alakası yok.” Kaşlarımı çattım. Gerçekten öyle miydik yoksa? “Hayır.”

“Ne kadar sık görüştüğünüzü sayayım ister misin?” Jacob kaşlarını havaya kaldırmıştı. “Bence şimdiye dek onun planlarını ve aletin boyunu çoktan öğrenmiş olman gerekirdi.”

“Aman tanrım.” Ellerimle yüzümü kapattım.

Brit kıkırdadı. “Avery’yi utandırıyorsun.”

Bu doğrudu.

Jacob sırtıttı. “Bence sen onla gizli kapaklı bir ilişki yürütüyorsun.”

“Ne?” Başımı kaldırıp ona ters ters baktım. “Kimseyle gizli bir ilişki yürüttüğüm filan yok. İnan bana. Hem bana teklif etti...” dememle birlikte hemen sustum. “Birlikte filan değiliz.”

“Hey. Hey. *Heey*.” Jacob neredeyse oturduğu sandalyeden düşecekti. “Sana ne teklif etti?”

“Hiçbir şey.” Kollarımı kavuşturarak arkama yaslandım. “Hiçbir şey teklif etmedi.”

Jacob dönüp Brittany’ye baktı. “Bir tek ben mi öyle düşünüyorum, yoksa hanımefendi yalan söylemekte o kadar başarılı değil mi?”

“O kadar başarılı değil,” diye yorum yaptı Brit ve bana doğru döndü. “Sana ne teklif etti?”

“Hiçbir şey!”

“Hadi oradan!” Koluma bir tane vurdu. “Yalan söylüyorsunuz!”

“Ahh! Ben...”

Jacob başını iki yana salladı, az sonra yere düşecekmiş gibi bir hali vardı. “Biz senin arkadaşınız. Arkadaşlık kanunları gereği bize söylemek istemediğin şeyleri bize söylemen gerek.”

Ağzım bir karış açık kalmıştı. “Nasıl? İyi de bu çok anlamsız.”

“Kanun böyledir.” Brittany ciddiyetle başını öne doğru salladı.

“Sana ne teklif etti?” diye ısrarla sordu Jacob. “*Kurabiyelerinden* biraz daha yemeni mi? Onun bebeği olmanı mı? Yoksa onunla evlenmeni mi? Ya da her sabah, öğlen ve akşam yatağını ısıtmanı mı? Veya?..”

“Ay yeter!” Bundan kurtulmanın yolu yoktu. Jacob’ı tanıyordum. Tüm kantin benim evlendiğim ve bir bebeğim olacağı fikrine kapılana dek devam ederdi. “Pekâlâ. Delirip çılgılık atmaya başlamayacağına söz verirsen size anlatacağım.”

Jacob yüzünü buruşturdu. “Yani, bilemiyorum.”

“Söz veriyor, söz!” Brit ona ters ters baktı. “Yoksa ben onu sakat bırakırım zaten.”

Jacob başını öne doğru salladı. "Söz veriyorum."

Yüksek sesle nefes verdim. "Evet. O kadar abartılacak bir şey yok ortada. Öncelikle bunu bir halledelim. Herkes anladı mı? Güzel. Şimdi, Cam bana çıkma teklif edip duruyor..."

"Nasıl?" Jacob ciyak ciyak bağırınca birkaç kişinin kafası bize doğru döndü.

Omuzlarım bir anda çökmüştü. "Söz vermiştin."

"Affedersin." Ellerini kaldırıp özür diledi. "Ben sadece... ne bileyim. Çok heyecanlandım."

"Görebiliyorum," dedim iğneleyici bir tonla.

Brit'in elleri göğsünde kenetlenmişti. "Sana çıkma teklif edip duruyor derken, birden fazla kez mi sordu?"

Başım la onayladım. "Evet ama her defasında reddettim."

"Red mi ettin?" diye bağırdı Jacob ve ayağa fırlayıp koluna bir şaplak indirdim. Bana keyifle sıırttı. "Tamam tamam, özür dilerim. Vurma. Kızlar adama vurunca çok korkutucu olabiliyorlar."

Tekrar yerime oturup ona pis pis baktım. "Evet. Reddettim."

"İyi de neden?" diye sordu Jacob.

"O da ısrarla teklif etmeyi sürdürüyor, öyle mi?" diye sordu Brit, Jacob ile aynı anda.

"Evet, sorup duruyor ama bu... aramızda şaka gibi bir şeye dönüştü. Ciddi değil yani."

Brit onu sıkıntıya sokuyormuşum gibi bir edayla saçlarını çekiştirdi. "Ciddi olmadığını nereden biliyorsun?"

"Öyle." Ellerimi havaya kaldırdım. "Ciddi filan değil."

"Niye?" Jacob belli ki apışıp kalmıştı. "Sen zeki ve esprili bir kızsın. Partilerden hoşlanmıyorsun ama seksisin ve bu da durumu telafi eder."

"Ay, sağ ol."

“Demek istediğim, ciddi olmadığını nereden biliyorsun?”
Başımı iki yana salladım. “Değil işte.”

“Asıl önemli soruya dönelim,” dedi Brit. “Neden onu reddediyorsun?”

“Neden kabul edeyim ki?” Yer yarılrsa da içine girseydim keşke şu anda. “Birbirimizi hiç tanımıyoruz neredeyse.”

“Nasıl? Hadi oradan. Siz ikiniz ruh ikizi gibi bir şey oldunuz yahu. Birisiyle çıkmanın ardında yatan amacın ne olduğunu zannediyorsun ayrıca?” Jacob gözlerini devirdi. “O kişiyi tanımaktır amaç. Hem sen zaten onu tanıyorsun, o yüzden bu söylediğin çok saçma bir bahane.”

Saçma bir bahaneydi çünkü elimde bundan daha iyisi yoktu. “Bir insanı nasıl gerçek anlamda tanıyabilirsin ki?”

Brit ellerini yanaklarına yapıştırdı ve başını iki yana salladı. “Adam seri katil değil, emin olabilirsin.”

“Seri katillerden söz açılmışken, herkes Ted Bundy’nin etkileyici, yakışıklı bir adam olduğunu düşünürdü. Ama sonra bakın nasıl biri çıktı. Sapığın önde gideniymiş meğer.”

Jacob dik dik bana baktı. “O, Ted Bundy değil.”

“Anlamıyorum,” diye fısıldadı Brit. “Bu, dünyanın düz olduğunu söylemek gibi bir şey. Cam bu kampüsteki, hatta bu şehirde ve bu eyaletteki en gözde bekârlardan biri.”

Hiç cevap vermedim.

“Söyleyecek söz bulamıyorum.” Brit yavaşça başını iki yana salladı. “Öyle kaldım. Biri bu anın fotoğrafını çeksin.”

“Ha.” Jacob’ın sırtışı kaygılarımı daha da arttırmıştı. “İşte Cam geliyor. Aman ne tesadüf.”

Brit kıkırdamaya başladığı an yüzümü masaya koyup inilledim. Masanın altından Jacob bacağımı tekmeledi ve iki saniye sonra daha tek kelime etmemişken Cam’in geldiğini hissettim. Ayrıca kokusunu da duydum. Onu kokusun-

dan tanımam garip miydi? Garip görünüyordu. Evet, çok garipti.

“Ee, n’aber Avery?”

Kafamın içinde bir sürü bahane sıralamaya çalışıyordum çünkü Jacob’ın çenesini tutamayacağından emindim; adım gibi emindim. “Kestiriyorum.”

“Kestiriyor musun?”

“Evet.”

Cam hırkamdan tutup çekiştirdi. “Neden bunun doğru olmadığını düşünüyorum acaba?”

Omzumu silkmekle yetindim.

Yanıma oturdu, elini belime koydu. Giysilerim incelmış olmalıydı çünkü elini ciddi ciddi hissediyordum. “Hasta mısın?”

“Aa, Cam ne kadar da yakından ilgileniyor seninle!” diye heyecanla yorum yaptı Jacob. “Avery, ne gıcıksın.”

Cam gerildi ve ses tonu alçalarak daha önce hiç duymadığım bir hal aldı. “Duyamadım?”

Başımı kaldırdım, kısık gözlerle Jacob’a baktım. “Hasta değilim.”

“Güzel.” Cam masaya bakındı ve Brit gülme krizine girdi. “Neler oluyor bakalım burada?”

Onların cevap vermesine fırsat bırakmadan ben atladım. “Senin dersin yok muydu?”

Kaşları çatıldı. “Hoca erken bıraktı. Konuyu değiştirme.”

Tam ağzımı açmıştım ki kaçık Jacob araya daldı. “Avery az önce bize senin ona çıkma teklif edip durduğunu ve kendisinin de sürekli reddettiğini anlatıyordu da. Biz de ona salaklık ettiğini açıklamaya çalışıyorduk.”

“Tamam o zaman, sorun yokmuş.” Yüzündeki katı ifade kayboldu ve o an masanın altına girip yok olmak istedim. “Sevdim bu konuyu.”

Eyvah.

“Demek doğru?” diye sordu Jacob, dirseklerini masaya dayayarak. “Ona çıkma mı teklif ediyordun?”

Cam bana yan yan baktı. “Ağustos sonundan beri neredeyse her gün.”

Diğer yanımda oturan Brit, pelüş bir oyuncak gibi ciyakladı. “Ağustostan beri mi?”

Cam başıyla onayladı.

Brit kocaman açılmış gözlerle bana döndü. “Sen de bize tek kelime etmedin?”

“Alındım şahsen,” diye yorum yaptı Cam.

Böğrüne dirseği yapıştırdım. “Hayır, yok öyle bir şey. Hem bu herkesi ilgilendiren bir mesele değil.”

“İyi de biz senin arkadaşlarınız,” diyen Jacob’ın sesi o kadar acıklı çıkıyordu ki kendimi kötü hissetmeye başladım. Sonra Jacob, Cam’e döndü. “Seninle çıkmasını canı gönülden destekliyoruz.”

Vazgeçtim. Jacob’a hiç de acımıyordum.

“Arkadaşlarını sevdim Avery.” Cam benim çatık kaşlarına sırtarak bakıyordu.

“Evet, kesinlikle senle çıkmalı,” dedi Jacob. “Hem de hemen.”

“Ayrıca senin seri katil filan da olmadığını söyledik,” diye araya girdi Brit.

Cam başını öne doğru salladı. “Onur duydum, ne şeref. Hey, çocuk en azından seri katil değil. Bunu Facebook profilime yazacağım.”

Ona bakıp sıırttım.

Jacob neşe içindeydi. “Üstelik seni Ted Bundy ile kıyasladı.”

“Senden nefret ediyorum,” diye homurdanarak saçlarımı gözümün önünden çektim. “Seni Ted Bundy ile filan kıyasla-

madım. Sadece bir insanı asla tam olarak tanıyamazsın dedim. Herkes Ted Bundy'yi düzgün biri sanıyordu, hepsi bu."

Cam gözlerinde çok eğlenen bir bakışla bana bakıyordu. "Bak sen. Bu mevzu giderek daha ilginç bir hal alıyor."

"Nasıl?" dedim, gülmemek için kendimi zorlayarak.

Cam iç geçirdi ve arkadaşlarıma döndü. "Avery sürekli beni reddediyor. Zavallı kalbimi kırıyor."

Ben de iç geçirdim. "Hiç de ciddi değilsin çünkü."

"Bence gayet ciddi bir hali var," dedi Brit. Cam'e acıyan gözlerle bakıyordu. Kahretsin, Cam onu tufaya düşürmüştü bile.

Cam olabilecek en zavallı ses tonuyla konuşmaya başlayınca gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. "Şimdi de benim yeni Ted Bundy olduğumu düşünüyor."

"Senin yeni Ted Bundy olduğunu filan düşünmüyorum."

"Hem zaten Avery'nin saç rengi Ted Bundy'ye uymaz," dedi Brit. Hepimiz dönüp ona baktık. "Ne var? Ted Bundy, ortadan ayrılmış kahverengi saçları olan kızlardan hoşlanıyordu. Avery'nin saçları bildiğin kızıl."

"Bu konuda uzman olmanı çok rahatsız edici bulan tek kişi ben miyim?" diye sordu Jacob.

Brit dudaklarını büzdü. "Ben psikoloji okuyorum. Böyle şeyleri bilmem normal."

"Hı-hıh," diye mırıldandım.

"Her neyse; konumuz ben ve seri katiller hakkındaki derya deniz bilgim değil. Daha sonra bu konuda sizi şaşırtırım. Konumuz sensin Avery." Ben ona pis pis bakarken bana sırtıyordu. "Seri katil filan olmayan bu nazik, genç beyefendi sana çıkma teklif ediyor. Sen de kimseyle birlikte değilsin. Gençsin. Bence kabul etmelisin."

"Off tanrım." Ellerimle alev alev yanan yüzümü sıvazladım. "Sizin eve gitme vaktiniz gelmedi mi?"

Cam'ın derinlerden gelen gülüşünü ta içimde hissettim. "Benimle çık Avery."

Şaşkınlık içinde ona döndüm. Bütün bunların ardından onların önünde bana bunu sorduğuna inanamıyordum. "Hayır."

"Gördünüz mü?" Cam arkadaşlarıma dönüp sıırıttı. "Beni sürekli reddediyor."

Jacob başını iki yana salladı. "Sen salaksın Avery."

"Neyse," diye homurdandım ve çantamı aldım. "Ben derse gidiyorum."

"Seni seviyoruz," dedi Jacob, gülümseyerek.

"Ya tabii."

Brit kıkırdadı. "Gerçekten. Sadece verdiğin kararları sorguluyoruz."

Başımı iki yana sallayıp ayağa kalktım. "Yollarda dikkatli olun."

"Biz her zaman dikkatliyiz," dedi Brit ve yerinden fırlayıp bana sarıldı. "Benimle birlikte eve gelmen hakkında söylediklerimi unutma. Fikrini değiştirirsen, saat üçe kadar bana haber ver."

"Tamam." Ben de ona sarıldım ve Jacob'a el salladım. Tabii ki Cam çoktan ayaklanmış, beni bekliyordu. Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "Beni takip mi edeceksin?"

"Tam bir seri katil gibi," diye yanıtladı.

Kantin boyunca yürüyüp dışarı çıktık. "Dediğim gibi, sen ciddi değildin zaten, öyle değil mi? Ayrıca onlara anlattığım için de özür dilerim. Birden beni seninle ilgili sıkıştırmaya başladılar ve sonra bir de baktım..."

"Önemli değil," diyerek araya girdi ve iki bina arasındaki ağaçlık alana geldiğimizde kolunu omzuma attı. "Umu-runda değil."

Başımı kaldırıp gözlerimi kısarak ona baktım. "Umu-runda değil mi?"

Başını iki yana salladı. Bu cevabıyla beni şaşırtmıştı. Biri-ne sürekli çıkma teklif edip ısrarla reddedildiğini diğer insanların bilmelerini kim isterdi ki? Ben olsam, bunun bilinmesini istemezdim. Peki ya Cam neden hâlâ bana çıkma teklif etmeyi sürdürüyordu? Tek seçeneği ben değildim ki. O dizginlenemez dalgalı koyu saçlarıyla, ıslıl ıslıl masmavi gözleriyle, insanı yoldan çıkaracak yüzü ve vücuduyla, Cam apaçık muhteşem bir erkekti. Kampüste böyle düşünmeyen bir tane bile kız olduğundan şüpheliydim. Fakat o, insanın ağzının suyunu akıtacak bir erkek olmaktan çok daha fazlasıydı. Cam etkileyici, tatlı, nazık ve espriliydi. Eve götürüp millete hava atmak iste-yeceğiniz türden bir erkekti; asla uzun süre yalnız kalmayan ve sıırıslıkam âşık olacağınız türden bir erkek.

Cam'ın bir sürü seçeneği vardı. Öyleyse neden onları keşfetmiyordu? Belki de bunu yapıyordu. Jacob ile Brit'in zannettiğinin aksine, ben yedi gün yirmi dört saat onun etrafında değildim. Steph denen piliçle sık sık takılıyordu ve okulda onu bir sürü kızla beraber görüyordum. Bana çıkma teklif etme işi, o kadar da ciddiye almadığı bir şey olmalıydı.

Öyle olmalıydı, aradan geçen iki aydan sonra en azından.

Midemde rahatsızlık verici bir kasılma oldu. Ya başka kızlarla da çıkıyorsa? Onlarla takılıyorsa? Yani, buna tamamen hakkı vardı ve benim umurumda değildi. Hiçbir şekilde umurumda değildi.

"A-ha," dedi.

"Ne oldu?"

Kolunu indirdi ancak yüzüme düşen bir tutam saçı yakalayıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Düşünüyorsun."

Parmakları ona sürtündüğü sırada yanağımda nasıl hoş bir his meydana geldiğini göz ardı etmeye çalıştım. Belki de bir sinir rahatsızlığıydı bu. "Evet."

“Ne hakkında?” diye sordu.

“Önemli bir şey değil.” Onun başka kızlarla olduğu yönündeki düşünceleri aklımdan kovarak gülümsedim. Hiç o mevzulara bulaşmayacaktım. “Bu hafta sonu eve gidecek misin?”

“Evet.” Bir adım daha yaklaşarak yüzüme vuran güneşi engelledi. Konuşurken uzanıp saçlarımı tuttu ve ortadan ayırarak yüzümün iki yanına doğru indirdi. “Yarın sabah erkenden yola çıkıyorum. Pazar gecesi döneceğim. O yüzden bu hafta sana yumurta yok.”

“Yaa.” İçimdeki gerçek hayal kırıklığını ciyaklayarak dışa vurmuştum. Pazar sabahı yumurtayla kahvaltı tam bir hafta sonu geleneğine dönüşmüştü.

“O kadar üzülme.” Saçlarımın uçlarıyla yüzümü gıdıklarken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Brit’in teklifini kabul edip onunla birlikte gidecek misin?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Burada takılıp biraz okuma çalışması yapacağım.”

“İnek.”

“Öküz.”

Saçlarımı omuzlarıma yayarken yüzündeki gülümseme büyüdü. “Ne diyorum biliyor musun?”

“Ne?”

Cam bir adım geri çekilerek ellerini kotunun ceplerine soktu. “Bütün hafta sonu burada olmayacağım için bu gece benle çıkmalısın.”

Kahkahayı bastım. “Seninle çıkmayacağım.”

“O zaman benle takıl.”

Yüzümdeki gülümseme kayboldu. “Bunun senle çıkmaktan ne farkı var?”

“Benim sana bu gece takılmayı teklif etmemle, pazar sabahı birlikte takılmamızın ne farkı var?”

Evet, doğru bir noktaya değinmişti. Onu seyrederken kalbim hızlanıyordu. “Ne yapmak istiyorsun?”

Omuzlarını silkti. “Yemek söyler ve film izleriz.”

Birden gerilerek olduğum yerde kıpırdanmaya başlamıştım. “Bu bana çıkmaktan farksız göründü.”

“Benimle böyle çıkılmaz tatlım.” Güldü. “Seni dışarı çıkarırım, insan içine yani. Bu sadece iki arkadaşın beraber takılıp film izlemesi ve bir şeyler yemesinden ibaret.”

Dudaklarımı birbirine sıkıca bastırarak başımı başka yöne çevirdim. Her nasılsa, durumun aslında dediği gibi olmadığını biliyordum ama bir yandan da erkekler ve erkeklerle arkadaş olmak hakkında ne biliyordum ki ben? Brit ya da Jacob bana geldiklerinde hiç tereddüt etmiyordum. Cam’e niye farklı davranıyordum?

Çünkü o benim için çok farklıydı.

Bunların hiçbir önemi yoktu aslında çünkü Cam’le takılmayı gerçekten istiyordum. Cam eğleneliydi. İç geçirip, “Peki tamam, gelebilirsin,” dedim.

Cam’in tek kaşı havaya kalktı. “Ağır ol, o kadar heyecanlanma.”

“Çok heyecanlandım.” Omzuna bir tane indirdim. “Kaçta geleceksin?”

“Yedi gibi?”

Karnımın derinlerinde kelebekler uçuşmaya başlamıştı, hem de hepsi enerji içeceklerini kafaya dikmiş kelebekler. “Bana uyar. Görüşürüz öyleyse.”

Tam kaldırıma varmıştım ki Cam beni durdurdu.

“Avery?”

Geri döndüm. “Efendim?”

Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. “Akşama görüşürüz.”

İçim içime sığmıyordu. *Uzun* bir öğleden sonra olacaktı.

On Birinci Bölüm

İçimdeki kelebekler enerji içeceğinden terfi edip ot içmeye başlamışlardı. Evde deli gibi koşmak geçiyordu içimden. Düpedüz aşırı tepki veriyordum.

Cam'e sorarsan, bu bir çıkma değildi. Sadece iki arkadaş birlikte takılıyorlardı. Abartılacak, kafaya takılacak bir şey yoktu. İlk kez takılmıyorduk sonuçta. Sadece ilk kez, gelmeden önce *sormuştu*.

Gidip bir duş aldım; bugün ikinciydi.

Evi derleyip toparladım ve sonra üstümü üç kere değiştirdim ki bu çok aptalcaydı çünkü sonunda bir taytla sweatshirt giydim. Sonra inanılmaz uzun zaman harcayarak saçımı sırtımın ortasına inecek şekilde toplamaya çalıştım. Ardından biraz makyaj yaptım, sonra hepsini sildim ve bir daha yaptım.

Kapı çalındığında içimden kafamı duvarlara vurmak istedim.

Cam evime sorgusuz sualsiz her dalışında olduğu gibi görünüyordu; son derece, insanın canını sıkacak ölçüde muhteşemdi. Üzerinde yıpranmış bir kot pantolon ile önünde çoktan unutulmuş bir müzik grubunun ismi yazılı bir tişört vardı. Beyzbol şapkasını gözlerinin üstüne indirmişti.

Bir elinde bir sürü DVD ve diğesinde de etrafa Çin yemeği kokuları yayan kâğıttan bir torba vardı.

Karnım guruldadı. "Aa! Ne aldın?"

"Rüyalarında yiyebileceğin kadar güzel şeyler."

Parmaklarımı pençe gibi kıvrıp sııttım. "Kızarmış karies mi?"

"Evet." Torbayı bana verdi ve ben de çocuk gibi mutfağa koştum. "Birkaç film getirdim. Nasıl bir ruh halinde olduğunu bilemediğim için."

Dolaptan tabakları çıkarırken dönüp omzumun üstünden ona baktım. Cam şapkasını çıkardı ve parmaklarıyla saçlarını taradı. Koyu dalgaları inanılmaz tatlı bir dağınıklıktaydı. Beni kendisini izlerken yakaladı ve dudaklarının köşeleri anında yukarı doğru kıvrıldı. Kızarak başımı çeviriverdim. "Ee, şey, neler getirdin?"

"Bir bakalım... Elimizde güzel bir derleme var. Korku filmi türünde son iki *Resident Evil* filmlerini seçtim."

"İki film mi?" Tabakları tezgâha bıraktım.

Cam güldü. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

"Tüh! Başka neler var?"

"Komedi filmleri arasında Vince Vaughn ve Will Ferrell'in son filmleri var. Aksiyon kategorisinde bir *James Bond* filmi ile bir sürü patlamanın olduğu başka bir film daha. Bir de *The Notebook* var."

Öyle bir dönüverdim ki nerdeyse çatal bıçağı elimden düşürecektim. "*The Notebook*? Sende bu film mi var?"

Cam boş boş bana bakıyordu. "Ne sakıncası varmış?"

"Hiç. Sadece bu çok... kızlara göre bir film."

"Erkekliğime ve cinsel performansıma o kadar güveniyorum ki Ryan Gosling'in bu filmde *fıstık gibi* olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim."

Çenem yere yapışmıştı adeta.

Yüzündeki ifade kayboldu ve birden gülmeye başladı. “Şaka yapıyorum. *The Notebook*’a sahip olduğum filan yok. Filmi hiç izlemedim. Romantik bir film de getirmedim.”

Gözlerimi devirdim. “Seni gerzek.”

Cam bir kez daha güldü.

“Ben de izlemedim zaten. Romantik filmleri pek sevmem,” diye itiraf ettim ve yemek kutularını açmaya koyuldum.

“Gerçekten mi? Bütün kızların o filmi izlediğini ve her satırını ezbere bildiğini sanırdım.”

“Yanılmışsın.”

“İlginç.”

“Hiç de değil.” Elime bir kaşık aldım. “Ne kadar yersin?”

“Sen istediğin kadar al, ben kalanı yerim.” Arkamdan yaklaştı ve bir anda gerildim. Ensemdeki minik tüyler diken diken olmuştu. Hafifçe geriye çekilerek yan döndüm. Cam başını yana eğdi. “Ne kadar ürkeksin.”

“Neyden ürkecekmişim?”

“Mecazen söyledim.”

Tabağıma koca bir kızarmış pirinç ve karides yığını doldurdum. “Aptalca bir mecazmış.”

Cam başka bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu ama fikrini değiştirdi. “Hangi filmi izlemek istersin?”

“*Resident Evil* olsun.”

“Tam benim kafadan bir kız.” İki DVD seçti ve salona geçti. Bakışlarım onu takip ediyordu. “Zombilerin arkasındayız.”

İç geçirerek başımı iki yana salladım. Yemeğin çoğunu onun tabağına koyup, tabakları salona götürdüm ve sehpayaya koydum. Cam televizyonun başında, DVD oynatıcı ile meşguldü. Lambayı yakıp ona loş odada biraz ışık verdim. “Ne içersin?”

“Süt var mı?”

“Çin yemeğinin yanında onu mu içeceksin?”

Başını öne doğru salladı. “Kalsiyumumu almam lazım.”

Midem kalkmıştı ama yine de ona bir bardak süt, kendime de bir kutu Pepsi getirdim. “Bu iğrenç bir şey, farkındasın değil mi?” Kanepeye oturdum ve bacaklarımı altımda topladım. “Tuhaf bir kombinasyon.”

Elinde uzaktan kumandayla yanıma oturdu. “Hiç dene-din mi?”

“Hayır.”

“Öyleyse iğrenç olduğunu nereden biliyorsun?”

Omuzlarımı silktim ve tabağımı sehpadan aldım. “Öyle olduğu varsayımına inanmaya devam edeceğim.”

Bana yan yan baktı. “Bu yıl sona ermeden önce sana süt-le Çin yemeğini deneteceğim.”

Cevap vermeye tenezzül etmeyerek arkama yaslandım ve yemeğime gömüldüm. Cam filmi başlattı ve kanepeye oturdu. Bacağı dizime değiyordu. Yaklaşık on dakika geç-mişti ki Cam, “Soru?” dedi.

“Cevap.”

“Şimdi bu bir zombi istilası, değil mi? Oradan buradan zombi türüyor, sokaklarda binaların arasında koşturup du-ruyorlar. Şu noktaya kadar en az üç defa ölümden dönmüş-sün ve son derece acı veren T virüsünü iki kez kapmışsın. Bariz bir şekilde yoğun olan günlük rutin düzenin içinde saçlarını yapmaya ve makyaj yapmaya zaman ayırır mı-sın?”

Bu absürt soru karşısında kahkahalarımı tutamadım. “Kesinlikle hayır. Saçımı taramaya zaman ayıracağımdan bile emin değilim. Bir şey daha var. Herkesin nasıl da ıslıl ıslıl beyaz dişleri olduğunu fark ettin mi? Toplum düzeni çö-keli yaklaşık altı sene olmuş. Kimsenin dişçiye gittiği yok.

Sarartsanıza şunların dişlerini.”

Cam yemeğini bitirdi. “Kızların bir filmdeki saç rengiyle ötekiindekinin tutmamasına ne diyorsun?”

“E öyle. Zombi istilası olduğunda kuaföre gitmek için bol bol vaktin olur.”

Cam kıkırdadı. “Yine de bu filmleri seviyorum.”

“Ben de,” diye itiraf ettim. “Her film aşağı yukarı diğerinin aynısı ama ne bileyim. Zombilerin sopalanmasını seyretmek insanda bağımlılık yapıyor. Bir gün bir zombi istilası olursa, zombilerin suratına döner tekme yapıştırırken umarım ben de o oyuncuların yarısı kadar havalı görünebilirim.”

Gülerek boş tabakları topladı ve mutfağa götürdü. Sütünü tazelemişti ve bana da yeni bir kutu kola getirdi.

“Teşekkür ederim,” dedim.

Yerine oturdu ve kanepede bu hareketiyle birlikte biraz çö-künce ona daha da yakınlaştım. “Sana hizmet etmek için yaşıyorum.”

Sırıttım.

İlk filmin büyük bölümü boyunca ne saçmaymış dediğimiz anları yakalayıp yakalayıp, aşırı eleştirel ve aptal yorumlarımıza kahkahalarla güldük. Tam baş karakter bir zombiye dersini vermek üzereydi ki telefonum çaldı. Evde şimdiden sıkılan Brittany ya da Jacob arıyordur herhalde diye düşünerek sehpaye doğru eğildim. Ekranda GİZLİ NUMARA’yı görünce ensemden aşağı bir rahatsızlık dalgası indi. Çağırımı hemen telesekretere yönlendirdim.

“Cevap vermeyecek misin?” diye sordu Cam, kaşlarını kaldırarak.

Çaktırmadan telefonumu kapatıp ters bir konumda sehpaye bırakırken başımı iki yana salladım. “Bence yanında misafirin varken telefonla konuşmak kabalıktır.”

“Ben dert etmem.”

Arkama yaslanıp televizyon izlemeye devam ederken, bir yandan da başparmağımın tırnağıyla uğraşıyordum. Filmde neler olup bittiğini algılayamıyordum. Sadece filmin sona erdiğini ve Cam’ın kalkıp ikincisini taktığını fark etmiştim. Beni beklediğini bildiğim aramayı ya da mesajı düşünme diyordum kendi kendime. İlk aramadan sonra gelen tüm sesli mesajları dinlemeden silmiştim. Bir kez daha telefoncuya gidip numaramı değiştirsem mi diye düşünmeye başlamıştım ancak bu da bana o şerefsizin kazanmasına göz yummak gibi geliyordu. Kim olabileceğine dair hâlâ bir fikrim yoktu. Blaine olamazdı ama nereden bilebilirdim ki? Her kimse, ona internetteki troller gibi yaklaşıyordum. Buluşmıyordum.

Cam’ın parmakları aniden bileğime yapıştı ve başımı hızla ona çevirmeme neden oldu. Filmi değil, beni izliyordu. “Ne oldu?” diye sordum, bakışlarım eline doğru kayarken. Bileğimi olduğu gibi sarmıştı.

“On dakikadır tırnağını yiyorsun.”

O kadar olmuş muydu? Bu iğrenç bir durumdu.

Kolumu aşağı indirdi fakat bırakmadı. “Ne oluyor?”

“Hiç,” dedim. “Filmi izliyorum.”

“Filmi anladığını hiç sanmıyorum.” Bakışlarımız birbirine kilitlendi ve kalbimin teklediğini hissettim. “Ne oluyor?”

Kolumu çektim ve o da bıraktı. “Hiçbir şey olduğu yok. Filmini izle.”

“Hı-hıh,” diye mırıldandı fakat konuyu da kapattı.

Bu defa yorumlarımız azalmıştı ve göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı. Gözümü her kırptığımda, yeniden açmam daha uzun sürüyordu. Cam yanımda kıpırdanınca kanepeye iyice gömülüp ona daha da yaklaştım. Yan tarafım ona dayanıyordu ve geri çekilmem gerektiğini düşünüyordum

ama Cam sıcacıktı, benim rahatım yerindeydi ve bu çabayı gösteremeyecek kadar miskinleşmişim. Üstelik, Cam'in hiç de rahatsız olmuş bir hali yoktu. Öyle olsaydı, yerinden kalkmaz veya beni üstünden kaldırmaz mıydı?

İkinci film esnasında dalıp gitmiş olmalıydım çünkü gözlerimi açtığımda televizyon yer değiştirmiş gibi geldi. Bu durumu pek de hızlı kavrayamadım. Yer değiştiren televizyon değil, bendim ve *-aman tanrım-* nasıl bu pozisyona girmiştin ben?

Yan dönüp kıvrılmışım, üzerimde kanepenin arkılığına doğru yayılan bir battaniye vardı ve başım Cam'in kucağındaydı.

Bacağında daha doğrusu.

Kalbim delice çarpıyordu ve gözlerim kocaman açıldı, nefesim kesilmişti. Kalçamda hafiften bir ağırlık vardı, bir elin biçimini ve dokunuşunu hissediyordum: Cam'in eli. Uyuyor muydu? Eyvah eyvah, bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu uykumda mı yapmışım ve sonrasında zavallı Cam üzerinde uyuduğum için oturduğu yerde mahsur mu kalmıştı?

Evet, bu noktada iki seçeneğim vardı. Kanepeden aşağı yuvarlanıp, manyak gibi koşarak kendimi yatak odama atabilirdim veya bir yetişkin gibi davranıp, Cam'in uyuyup uyumadığını anlayabilirdim.

Şaşırtıcı bir şekilde, yetişkin gibi davranma seçeneğini tercih ettim ve yavaş yavaş sırtüstü döndüm. Bunun korkunç derecede yanlış bir hareket olduğu anlaşıldı çünkü kalçamdaki el benimle birlikte hareket etti ve şu an karnımın alt kısmındaydı.

Yüce tanrım...

Eli, göbeğimin altındaydı, aşağı doğru yayılan parmakları taytımın lastiğine erişiyordu. Keşfedilmemiş bölgelere

yakındı, çok yakındı. Göğsümde bir anda buz gibi soğuk bir top ortaya çıkmıştı sanki. Ancak aşağılarda, çok daha aşağılarda bambaşka bir şey yaşıyordu. Göbeğimden yayılan keskin karıncalanma hissi ılık bir titreme biçiminde aşağılara iniyordu. Aynı anda bu kadar soğuk ve sıcak hissetmek nasıl mümkün olabiliyordu?

Başparmağı hareket etti ve dudakımı ısırdım. Kazara veya uyku halinde meydana gelmiş olmalıydı. Sonra başparmağı yeniden hareket etti ancak bu defa göbeğimin hemen altında yavaş, tembel daireler çizmeye başladı. Olamaz. Nabzım iyice hızlandı ve o sıcaklık artmaya başladı. Parmağı en az otuz saniye boyunca hareket etmeye devam etti; ta ki ben daha fazla kaldıramayana dek. Bedenimin çeşitli bölgeleri hiç de adil ve aşına olmayan bir biçimde sızıyordu ve bunun olmaması gerekiyordu.

Ama oluyordu.

Derin bir nefes aldım fakat bunun ne kaslarımı rahatlatmaya ne de içimde biriken gerginliği azaltmaya bir etkisi oldu. Başımı eğip aşağı bakacak olursam, göğüs uçlarımın tişörtümün ince kumaşını zorladığını göreceğimi biliyordum. Aldığım her nefeste sutyenime sürtündüklerini hissedebiliyordum. Bununla nasıla başa çıkılacağını bilen o kızlardan olmayı çok istiyordum; muhtemelen Cam'in asıl istediği ve alışık olduğu türden bir kız olmayı yani.

Ama ben o kız değildim.

Başımı geriye attım ve tepemde duran Cam'e baktım.

Başı yan dönmüştü, yüzünü göremiyordum. Çenesinin keskin hatlarına hafiften bir gölge düşmüştü. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Pislik.

"Cam."

Tek gözü açıldı. "Avery?"

"Uyumuyorsun."

“Sen uyuyordun.” Başını kaldırdı, sağa sola çevirerek boyun tutulmasını gidermeye çalıştı. “Ben de uyumuşum.”

Eli hâlâ göbeğimin altındaydı, inanılmaz ağır geliyordu. Bir yandan pençelerini üzerimden çekmesini söylemek istiyordum ancak dudaklarımdan bambaşka sözler döküldü. “Üzerinde uyuyakaldığım için üzgünüm.”

“Ben değilim.”

Gergin bir şekilde dudaklarımı ıslatarak başka ne söylesem diye düşündüm ve aklıma, “Saat kaç?” diye sormak geldi.

Bakışları dudaklarıma doğru kaydı ve tüm bedenim hiç de tatsız denilemeyecek bir şekilde gerildi. “Gece yarısını geçiyor,” diye yanıtladı.

Kalbim güm güm atıyordu. “Saate bakmadın bile.”

“Ben tahmin edebilirim böyle şeyleri.”

“Sahiden mi?”

Gözleri kapalıydı. “Evet.”

“Muazzam bir yetenek.” Elim bacağımın hemen yanında kıvrılıp yumruk oluvermişti. “Sabah kaçta çıkacaksın yola?”

“Beni özleyecek misin?”

Yüzümü buruşturdum. “Bu yüzden sormadım. Sadece merak ettim.”

“Annemlere öğle yemeğine evde olurum demiştim.” Diğer eliyle yüzüme düşen birkaç tutam saçı çekti, o eli de saçlarımı okşamaya devam etti. “Bu yüzden muhtemelen sekiz dokuz gibi çıkarım.”

“Çok erken bir saat.”

“Öyle.” Eli saçlarımı okşarken gözlerim bir kez daha kapandı ve direnmeme rağmen gevşemeye başladım. “Ama yollar boş olur.”

“Pazar gecesine kadar da gelmeyeceksin ha?”

“Aynen,” diye mırıldandı ve göğsünün derin bir nefesle şiştiğini hissettim. “Beni özlemeyeceğinden emin misin?”

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. “Yokluğun benim için tatil olacak.”

Cam kıkırdadı. “Bu çok ağırdı işte.”

“Değil mi ya?”

“Yalan söylediğini biliyorum ama.”

“Diyosun?”

“Evet.” Elini kımıldattı ve parmak uçlarının yanağını okşadığını hissettim. Gözlerim açılıverdi. Bana bakıp gülümsüyordu. Ne var ki o gamzesini gösteren kocaman bir gülümseme değildi. “Beni özleyeceksin ama bunu itiraf etmiyorsun.”

Hiçbir şey demedim çünkü önümüzdeki dört günü düşünmemeye çalışıyordum. Sonra parmakları yine hareket edip elmacık kemiğimin kıvrımları etrafında dolaşmaya başlayınca hiçbir şey düşünmez oldum. Çeneme doğru indiler ve bir parmağı çenemin ucuna doğru devam etti. Parmacı alt dudağıma yaklaştıkça ciğerlerimdeki hava yavaşça çekiliyordu.

Başını yana eğdi. “Ben seni özleyeceğim.”

Dudaklarım aralandı. “Sahiden mi?”

“Evet.”

Aniden gözlerimi yakan gözyaşları nedeniyle gözlerimi kapadım. Bu üç sözcüğün beni neden bu kadar etkilediğini hiç bilemiyordum ancak etkilemişlerdi ve minicik bir an için de olsa, kendi kendime Cam’in gitmesini istemediğimi itiraf ettim. Bu da gözümdeki yanmayı daha fena hale getirdi.

Aradan birkaç dakika geçti. Yalnızca televizyonun alçak sesli vınlaması duyuluyordu. Alt dudağımın çizgisini parmağıyla takip ediyor, tam olarak dudağıma dokunmuyor,

ancak her seferinde daha fazla yakınlaşıyordu. Sonunda dudağıma dokunacak mıydı acaba ve ben bunu yapmasını istiyor muydum?

Galiba istiyordum.

“Uykunda sayıklıyorsun,” dedi.

Gözlerim bir anda kocaman açıldı. Yemişim dudağıma dokunmasını. “Öyle mi?”

Başıyla onayladı.

Tanrım. Mideme bir taş oturmuştu sanki. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Çünkü yemin ederim, eğer benle dalga geçiyorsan, canını yakarım.”

“Dalga filan geçtiğim yok tatlım.”

Doğrudum ve iki eli birden üzerimden kalktı. Kanepede dönerek ona baktım. Nabzım şimdi bambaşka bir sebeple delice çarpıyordu. “Ne söyledim?”

“Önemli bir şey değil.”

“Ciddi misin?”

Öne doğru eğilip elleriyle yüzünü sıvazladı. “Bir şeyler mırıldanıyordun işte. Ne dediğini anlayamadım.” Başını kaldırıp bana baktı. “Çok şirindi ama.”

Göğsümdeki korkunun etkisi azalırken kalbim de yavaşlamaya başladı. Uykumda kim bilir neler konuşmuştum. Saate baktığımda sabahın üçünü geçtiğini gördüm. “Yuh, saati tahmin etme becerin berbatmış.”

Cam omuzlarını silkti. “Ben eve gitsem iyi olacak.”

Ağzımı açacak oldum ama sonra kapattım. Ne diyecektim? Burada kalmasını mı? Kanepemde uyuklama partisi vermemizi mi? Ne çekici. Ergen kanepelerine ilgi duyduğundan şüpheliydim. “Dikkatli git,” dedim nihayet.

Ayağa kalktı ve gözlerim az önce oturduğu şimdi boş olan yere takıldı. “Merak etme.” Sonra öne doğru eğildi, ne yapmak üzere olduğunu anlamama fırsat vermeyecek bir

hızla hareket etti. Dudaklarını alnıma kondurdu. “İyi geceler Avery.”

Gözlerimi kapadım ve ellerim yumruk haline geliverdi. “İyi geceler Cam.” Ben yerimden fırlayıp da kanepenin arkasına tutunana dek o kapıyı bulmuştu bile. “Cam?”

Durdu. “Efendim?”

Derin bir nefes alarak sözcükleri ağzımdan dökülmeye zorladım. “Bu gece gerçekten güzel zaman geçirdim.”

Cam bir an bana baktı ve sonra gülümsedi. Sol yanındaki gamze kendisini gösterdi ve benim dudaklarım da aynı şekilde ona karşılık verdi. “Biliyorum.”

On İkinci Bölüm

Tarih kitabımı yatağın kenarına atıp sırtüstü uzandım ve ellerimi gözlerimin üstüne bastırdım. Henüz perşembe öğleden sonrasıydı ve ben şimdiden sıkıntıdan patlayacak gibiydim.

Temizlik mi yapsam diye düşündüm.

Çok sıkıcı.

Komodinin üstünde duran cep telefonumdan minik bir zil sesi yükselince yatakta dönerek telefona eriştim. Tek gözümü açarak korka korka ekrana baktım. Sanki böyle yapınca gördüğüm şey daha az can sıkıcı olacaktı.

Korktuğum başıma gelmedi.

Doğrulup, Cam'den gelen mesajı okudum. İki kelimelikti ve aptal aptal sırtımda yetmişti. *Beni özledin mi?*

Hemen cevap yazdım: *Hayır.*

Onun cevabı da ışık hızında geldi. *Eğer Pinokyo olsaydın, burnun buraya kadar uzanırdı.*

Bacaklarımı bilekten birbirinin üzerine atıp, kafamı yatak başlığına dayadım. *Pinokyo mu? Zekâ seviyene uygun bir kitap.*

Ha. Beni incittin. Çok derinden.

Ben senin hislerin yok sanıyordum?

Yalan söyledim. Sana karşı öyle hislerim var ki. Ben cevap yazamadan bir mesaj daha geldi. Yalan söylediğimde benim başka bir yerim uzuyor.

Bunu okuyunca sesli güldüm. Paylaştığın için teşekkürler. Bir şey değil. Seni bir güncelleyeyim dedim.

Kendine sakla sen o güncellemeyi. Dudağımı kemirerek bir sonraki mesajımı yazdım: Eve sağ salım vardın mı?

Ben öylece telefonuma bakarken aradan birkaç dakika geçti. Evet. Aile saadeti yaşıyoruz. Gel de nasıl sevgi gösterilmiş öğren biraz.

Yeterince sevmişlerdir seni.

Ben ilgi delisiyimdir.

Tabii ya, bilmem mi?

Sonra yine birkaç dakika geçti aradan. Ne yapıyorsun?

Sırtüstü uzandım. Okuyorum.

İnek.

Öküz.

Eminim beni özlemişsindir.

Suratımdaki sırtıma utanç verecek kadar büyük bir boyuta ulaştı. Eminim şu an yapacak daha iyi işlerin vardır.

Hayır. Birkaç saniye sonra ise, Kimsin sen??? diye bir mesaj geldi. Kaşlarımı çatarak yattığım yerden doğruldum. Sonra da, Kusura bakma, kardeşim telefonumu çaldı da şeklinde bir mesaj geldi.

Rahatlamıştım. Pek yaramaz bir kardeşin varmış.

Öyledir. Bazen. Benden daha fazla ilgi manyağıdır ama. Gitmem gerek.

Ben de cevap yazdım: Sonra konuşuruz.

*Öğleden sonranın geri kalanı çok yavaş geçti ve saat do-
kuza geldiğinde bir an için uyku hapi mı alsam diye düşün-
düm. Salondan yine telefonumun mesaj sesi yükseldi. Dış
fırçamı lavabonun içine atıp salona kadar bir buçuk metrelik*

bir koşu yaptım ve telefonuma yaklaştığımda sakinleştim.

Benimle çıksana.

Ağzımda diş macunu olduğunu unutup da kahkaha atınca her yere, üstüme başıma beyaz köpükler saçtım. "Off, ne salağım."

Temizlendim ve sonra Cam'e cevap yazdım. *Kısa mesajla çıkma teklif etmenin yüz yüze etmekten farkı yok ki.*

Bir deneyeyim dedim. Şimdi ne yapıyorsun? Ben pokerde babamı yenmekle meşgulüm.

Onu ailesiyle düşününce gülümsedim. *Yatmaya hazırlanıyorum.*

Keşke yanında olsaydım.

Gözlerim kocaman açıldı. Ne diyecektim ben buna?

Dur biraz, çıplak mısın yoksa?

Hayır!!! diye cevap yazdım. Sapık.

Tüh. En azından benim hayal gücüm var.

Daha fazlası da olamayacak zaten.

Göreceğiz.

Hayır, göremeyeceksin.

Bunu dikkate almamayı tercih ediyorum. Şimdi gitmem gerek. Babam canıma okuyor.

İyi geceler Cam.

İyi geceler Avery.

Son mesajın ardından telefonuma abartılı bir süre boyunca sarıldım ve sonrasında alıp yatak odama götürdüm. Son zamanlarda yatarken telefonu sessize almak gibi bir huy edinmiştim çünkü GİZLİ NUMARA'dan ne zaman mesaj geleceği belli olmuyordu. Fakat bu gece sesini kıımadım.

Her ihtimale karşı.

Pazar sabahı Cam, onun kaynamış yumurta tutkusu, o salak küçük tavası ve nefis hamur işleri olmadan bana eksik

gelmişti. Erkenden uyanmıştım, sanki içimdeki biyolojik saat kapımın çalınmasını bekliyordu. Elbette böyle bir şey olmadı. Cumartesi günü bana hiç mesaj atmamıştı. Ailesiyle ve hâlâ oralarda oturan arkadaşlarıyla takıldığını düşündüm.

Cam'i özlememeye çalışıyordum çünkü o sadece bir arkadaştı ve keşke Brit ile Jacob burada olsalardı diye düşünmeme rağmen onları o şekilde özlemiyordum. Aynı şey değildi.

Dolaptan kahvaltılık gevrek kutusunu çıkarırken yüzümü buruşturdum. Şu an yabanimersinli kek olsa, neler vermezdim. Somurtarak gevreğimi yedim. Tam kasemi yıkamayı bitirmiştim ki telefonum çaldı.

Salona koşturdum ve arayanın kim olduğunu görünce birden durdum.

Annem.

Siktir.

Telefon ısrarla çalarken, ben de kendi kendime açsam mı, yoksa camdan dışarı mı fırlatsam diye karar vermeye çalışıyordum. Ne var ki cevap vermek zorundaydım. Annem ve babam *hayatta* telefonla aramazlardı beni. Demek ki önemli bir şey vardı. Yüzümü buruşturarak telefonu açtım. "Alo."

"Avery."

Hah, işte o ses: mesafeli, görgülü, son derece resmi ve soğuk Bayan Morgansten sesi. O terbiyeli kulaklarını patlatacak bir dizi küfrü savurmamak için kendimi zor tuttum. "Merhaba anne."

Uzun bir sessizlik oldu. Beni yanlışlıkla mı aradı acaba diye düşünürken kaşlarım merakla yukarı kalkmıştı. Nihayet konuştu. "West Virginia nasıl?"

"West Virginia'yı zührevi bir hastalıktan bahseder gibi söylemişti. Gözlerimi devirdim. Bazen ailem nereden gel-

diklerini unutuyordu. “Gayet güzel. Erken kalkmışsın.”

“Bugün pazar. Theo, babanla kulüpte erken bir brunch yapmak için ısrar etti. Aksi halde, bu saatte kalkmazdım.”

Theo? Ağzım bir karış açık halde kanepeye çöktüm. Buna inanamıyordum, Theo denilen adam *Blaine*’in babasıydı. Annemle babam, o kadar... pisliklerdi ki.

“Avery, orada mısın?” Sesi sabırsızlıkla doluydu.

“Evet. Buradayım.” Bir yastık kaptım ve kucağıma bastırdım. “Bay Fitzgerald’la brunch mı yapacaksınız?”

“Evet.”

Bu konuda tek dediği bu olmuştu. Evet. Bu hiç de mühim bir olay değilmiş gibi. Fitzgerald ailesi Morgansten ailesine diyetini ödemişti ve ben de yalancı bir kaltak damgası yemiştim ancak mahallede her şey yolundaydı çünkü hâlâ hep beraber kulüpte brunch yapılabiliyorlardı.

“Okul nasıl gidiyor?” diye sordu ama sesinden bu sohbetten hiç keyif almadığı anlaşılıyordu. Muhtemelen bir yandan internette kozmetik ürünleri arıyordu. “Avery?”

Off, lanet olsun. “Okul mükemmel. West Virginia mükemmel. Her şey mükemmel.”

“Benimle bu ses tonunda konuşma küçük hanım. Bize yaşattığın onca şeyden sonra...”

“*Size* yaşattığım onca şey mi?” Ben herhalde paralel evrende filan yaşıyordum.

“Hâlâ da yaşıyorsun zaten,” diye devam etti, sanki ben tek laf etmemişim gibi. “Ülkenin öbür ucundasın, *West Virginia*’da küçücük bir üniversiteye gidiyors...”

“Bu okulun hiçbir kötü yanı yok anne ya da *West Virginia*’nın. Siz de *Ohio*’da doğmuşsunuz. Ne farkı var...”

“Aklıma getirmemeye çalıştığım bir detaydı bu.” Oflayıp puflaması tam seyirlikti. “Seni neden aradığıma gelecek olursak.”

Tanrı'ya ve Yüce İsa'ya ve Kutsal Ruh'a şükürler olsun.

"Eve dönmen gerek."

"Ne?" Yastığı alıp göğsüme bastırdım.

İç geçirdi. "Oralarda eğlenmeyi bırakıp eve dönmen gerek Avery. Böylesine çocukça bir işe kalkışarak derdinin ne olduğunu gayet güzel anlattın."

"Çocukça mı? Anne, ben orada olmaktan nefret ediyordum..."

"Sence bunun suçlusu kim Avery?" Sesindeki ölçülü ve mesafeli ton bir anda kayboldu.

Ağzım bir karış açık kalmıştı. Böyle bir şeyi ilk kez söylemiyordu. Her ne kadar şaşırmasam da, insan yine de göğsüne bir yumruk yemiş gibi hissediyordu. Pencereye doğru bakıp başımı yavaşça iki yana salladım.

"Biz senin için hep en iyisini istiyoruz," diye başladı tekrar ve saçma sapan bir lafla o soğuk duruşunu yeniden edindi. "Bugüne dek hep bunu istedik ve senin için en iyisi, eve dönmen."

Gülmeye başladım ama kahkahalarım boğazıma takılıp kaldı. Eve dönmek benim için en iyisiydi demek? Bu kadın aklını kaçırmıştı. Sırf onunla konuşmak bile deliliği bana da bulaşmış gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Burada bazı şeyler yaşandı," diye ekledi ve sonra hafif bir öksürükle boğazını temizledi. "Eve dönmen gerek."

Bugüne dek kim bilir kaç defa onların istediğini yapmıştım? Çok defa. Ama bu kez geri adım atmayacaktım. Eve dönmek, kafamı kıyma makinesine sokup, sonra da neden canım yanıyor diye sormaktan farksızdı. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi açtım. "Olmaz."

"Anlayamadım?" Annemin sesi kulak tırmalayıcı bir tizliğe erişmişti.

"Olmaz dedim. Eve dönmeyeceğim."

“Avery Samantha Morgan...”

“Kapatmam lazım. Seninle konuşmak çok güzeldi anne. Hoşça kal.” Sonra da ona bir şey deme fırsatı vermeden telefonu kapatıp sehpanın üzerine bıraktım ve beklemeye başladım.

Bir dakika geçti, iki dakika ve beş dakika. Rahatlayarak tuttuğum nefesimi bıraktım ve kanepeye çöküverdim. Başımı iki yana salladım, bu konuşma beni kelimenin tam manasıyla yıpratmıştı. Annem kafayı yemişti. Gözlerimi kapatıp şakaklarımı ovuşturdum. Pazar sabahına ne güzel bir başlangıçtı.

Birden kapım çalınca yerimden irkildim.

Ayağa fırlayıp, kim geldi acaba diye merak içinde kanepenin etrafından dolandım. Herhangi bir arkadaşımın eve dönmüş olması için çok erken bir saattti. Daha saat dokuz bile değildi ki bu da bir seri katilin ziyaretime gelmesi için de çok erken bir vakit olduğu anlamına geliyordu.

Yukarı doğru uzanıp dürbünden baktım. “Olamaz.” Kapıyı hızla açarken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. “Cam?”

Önüne döndü ve dudakları o çarpık gülümsemesiyle бүkүldü. Elinde bir market poşeti vardı. “Bu sabah saat dört gibi uyandım ve canım yumurta çekti. Seninle yumurta yemek, kardeşimle ya da babamla yemekten çok daha iyi. Hem annem balkabaklı ekmek de yaptı. Sen balkabaklı ekmeği çok seversin.”

Şaşkınlıktan ağzımı açıp tek kelime diyemedim. Yana çekildim ve elindekileri mutfağa taşımasını seyrettim. Boğazım yanıyordu ve alt dudağım çok tuhaf bir biçimde titriyordu. Göğsümün derinliklerinde bir yerde hissettiğim o kasvetli düğüm çözölüvermişti. Beynimde bir şalter attı. Ne dış kapıyı kapatmıştım ne de çıplak ayaklarıma vuran

soğuk havayı hissediyordum. Birden öne doğru atıldım ve dış kapıyla mutfak arasındaki mesafeyi bir çırpıda geçiverdim. Cam bana döndüğü an kendimi onun kollarına attım.

Beni yakaladı ve kollarını belime dolarken bir adım geri-
leyerek dengesini buldu. Başımı göğsüne yapıştırdım, göz-
lerimi kapattım. Kalbim deli gibi atıyordu. “Seni özledim.”

On Üçüncü Bölüm

S oğuk rüzgâr iki bina arasında üzerimize inen bir kamçı misali eserken ve ağaçların sararmış yapraklarını hışırdatırken, kapşonlu sweatshirt'ümün içinde büzüşmüş, titriyordum. Birkaç yaprak koparak havaya savruluyor ve döne döne yere düşüp, her tarafı kaplayan kalın yaprak halıya ekleniyordu.

Brit sigarasından derin bir nefes çekti ve yavaşça bıraktı. “Bir dahaki sefere gece yarısı Jimmie beni seks yapmak için aradığında onun evine gidecek olursam, ne yapacaksın?”

Olduğum yerde zıplıyordum ara sıra. “Apiş arana bir tekme indirsem?”

“Aynen!” Son bir fırt daha aldı ve sigarayı söndürdü. “Tanrım, biz kızlar neden bu kadar salağız?”

Kollarımla gövdeyi sarmış halde onunla birlikte yürümeye devam ettim. “Güzel soru.”

“Yani adamın bir ilişki yaşamak istemediğini adım gibi biliyorum. Tek derdi seks yapmak ve çoğunlukla da çakırkeyif halde oluyor ama ben yine de evine gidiyorum.”

“Sen bir ilişkin olsun istiyor musun?”

Yün şapkasını kulaklarının üzerine çekerken dudaklarını büzdü. “Yani, pek değil.”

Kaşlarını çattı. “Öyleyse onun ilişki yaşamak istemesine neden bu kadar bozuluyorsun.”

“Çünkü benle ilişki yaşamayı istemesi gerekir! Ben muhteşem bir kıyım.”

Gülmemek için kendimi zor tutarak ona baktım. “Evet, öylesin.”

Brit gülümsedi. Jimmie’yi birkaç kez kampüste Brit’le birlikte görmüştüm. Fena bir çocuğa benzemiyordu ama samimi düşüncem, Brit’in sadece sarhoş olduğunda kendisini arayan birinden daha iyilerine layık olduğu yönündeydi. Bunu ona da söyledim.

“İşte bu yüzden arkadaşız,” diye yanıtladı, koluma girerken. “Sonbahar nereye gitti bu arada? Kış sanki birdenbire karşımıza çıktı ve kancıkça tokadı suratımıza yapıştırdı.”

“Kesinlikle katılıyorum.” Yol ayrımına gelip durduğumuzda içimden bir titreme geçti. “Yarın gece şeker toplama-yaya çıkacak çocukları düşündükçe üzülüyorum. Donacaklar.”

“Yemişim çocukları,” dedi ve beni güldürdü. “Ben melek kılığına gireceğim ama azgın bir melek.”

“E yani.”

“Bu da seksi iç çamaşırları giyeceğim anlamına geliyor. Muhtemelen göğüs uçlarım soğuktan donup, kopuvereceklerdir. Lafı açılmışken, parti meselesinden nasıl da ısrarla kaçındığını fark etmediğimi sanma.”

Donmuş göğüs uçlarından bu konuya nasıl atladığını hiç bilemiyordum.

Öğrenci işlerinin önünde Brit bana ciddi bir bakış attı. “Sen de bize katılmalısın. Herkes orada olacak.”

Başımı çevirip kampüsün güvenlik görevlilerinden birinin talihsiz birine arabasının kapısını açması konusunda yardım etmesini izlemeye başladım. “Bilmiyorum. Cadılar Bayramı partilerinden hoşlanmam.”

“Sen hiçbir partiden hoşlanmıyorsun ki. Hadi ama, mutlaka gelmelisin. Orada olmana ihtiyacım var. Jimmie de orada olacak ve senin apış arama tekmeyi indirmen lazım.”

Bir kahkaha attım. “Jacob’ın bunu seve seve yapacağından eminim.”

“Aynı şey değil! O beni anlamıyor ve olabilecek en kötü tavsiyelerde bulunuyor. Muhtemelen bana git keyfine bak diyecektir,” şeklinde itiraz etti ve bu sözlerin doğruluğunu inkâr edemezdim. “Mutlaka sen de gelmelisin. Lütfen. N’olur.”

Bu partiye gitmeyi aklımdan bile geçirmemek yönündeki kararım gevşemeye başlamıştı. Jacob bir haftadır bundan bahsediyordu. Dün gece Cam ve ben ödevimizi tamamlarken ve o arada bana çıkma teklif ettikten sonra, arkadaşı Jase’in verdiği bu partiden söz açtı. Jase, Cam’den bir yaş küçüktü ve erkek yurtlarındaki adını şu an hatırlayamadığım kardeşlik örgütlerinden birinde bayağı yüksek bir konumdaydı. Cam’i bir iki defa onunla birlikteyken görmüştüm ama hiç konuşmamıştık. Bunların hiçbirinin bir önemi yoktu aslında çünkü bu partiye gitmeyi düşünmeye başladığım an midemde ülser başlangıcı emareleri olan yanmalar meydana geliyordu.

“Öğrenci işlerine gidip şu aptal ders kaydı işini halletmem gerek.”

Brit ders seçerken çok sıkıntı yaşamıştı. Bense şanslıydım ve istediğim bütün dersleri almayı başarmıştım. “Olay mı çıkartacaksın?”

“Büyük ihtimalle.” Brit bana aceleyle sarıldı. “Buraya kadar bana eşlik ettiğin için sağ ol.”

“Önemli değil.” Bugünlük işim bitmişti ve yapacak başka bir şeyim yoktu.

Geniş basamaklardan yukarı tırmanmaya başlamıştı

ancak durup bana döndü. “Şu parti işini bir düşün. Lütfen? Sadece benim için değil, kendin için de gitmen gerek. Çok eğlenceli olacak. Biraz gevşemen lazım. Tamam mı?”

Derin bir nefes aldım. “Tamam, düşüneneğim.”

“Ciddi ciddi düşün ama.” Ben başımı öne doğru sallayınca, “Söz mü?” diye sordu.

“Söz.”

Brit binaya girerken, ben de eczaneye yöneldim. Mide yanması için bir şeyler alsam iyi olacaktı çünkü vücudum bu tepkiyi bir süre daha sık sık verecekti anlaşılan.

Hayatımda kimi zamanlar düşündüğüm şeyin yanlış olduğunu bildiğim durumlar oldu. Bunu bilmek, işleri kolaylaştırmıyordu. Bir Cadılar Bayramı partisine gitmek fikri, beni elimde bir şişe mide ilacı ve bir kutu dondurmayla televizyon koltuğuma mahkum etmemeliydi.

Yarısı boşalmış bir kutu dondurma hem de.

Mahallenin kedili teyzesi olma yolunda hızla ilerlediğimi hissediyordum. Tek ihtiyacım, kedilerdi.

Kampüsten çıktıktan kısa süre sonra Cam bana partiyle ilgili bir mesaj attı. Benim de gelmemi istiyordu. Brit de gelmemi istiyordu. Jacob da gelmemi istiyordu. Ben de gitmek istiyordum ancak...

İnleyerek dondurma kutusunun kapağını kapattım ve ayağa kalktım. On dokuz yaşındaydım. Kendi başıma yaşıyordum. Anneme siktir çekmişim ve Cam’e sarılıp onu özlediğimi itiraf etmişim. Bu partiye gitmek, o kadar da büyütülecek bir şey olmasa gerekti. Eğer şimdi bunu yapmazsam, bir daha yapabilecek miydim?

Muhtemelen hayır.

Dondurmayı dolaba kaldırdım ve sonra tezgâh altında duran sprey deterjanı aldım. Mutfağımdaki her şeyin üzeri-

ne sprey sıkıp büyük bir hırsla temizliğe koyuldum.

Bunu yapabilirdim.

Kalbim göğsümün içinde ters döndü ve midem sanki ayaklarıma iniverdi.

Hayır, yapamazdım.

Ocağın bitişiğindeki tezgâhı silerken, gümüş bilekliğimden yansıyan ışık dikkatimi çekti. Günlük hayatımın temel taşlarından biri haline gelmiş bu nesneden gözümü alamıyordum. Elimdeki deterjanı ve temizlik bezini bırakıp, bilekliği çıkardım. Kolumu çevirerek kendimi yara izine bakmaya zorladım. Bundan utanç duyuyordum, insanların gözünden saklamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Peki ya ne uğruna? Evinden çıkmayan, asosyal bir zavallı olmak için mi? Bazı şeyler muhtemelen benim için hiçbir şekilde mümkün olmayacaktı veya çok tuhaf gelecekti ama aptal bir partiye de mi gidemeyecektim? Olanlardan bu kadar mı etkilenmiştim ki beş yıl sonra dahi bir partiye gidemiyordum?

Bilekliğimi yeniden koluma takıp tezgâhın üzerine eğildim.

Bunu yapmak zorundaydım. Bunu yapmaya ihtiyacım vardı. En azından denemeye. Tezgâhın başından ayrılıp salona giderken kalbim panik içinde güm güm atmaya başlamıştı. Telefonumu çantamdan çıkardım ve ne yapıyorum ben diye düşünmeden Cam'ın bana gönderdiği bir mesajı açıp *Tamam* diye cevap yazdım.

Birkaç saniye sonra karşılık verdi. *Geliyorum.*

"Geliyorum mu?" Ne alakası va?..

Kapım çalındı.

Gözlerimi devirerek telefonumu kanepenin üstüne attım ve kapıyı açmaya gittim. "Gelmene gerek yoktu."

Cam direk içeri daldı ve başındaki şapkasını ters çevirdi.

"Eh, buyur bari."

Mutfağın girişinde duraksadı ve kaşlarını çattı. “Neden evde çamaşır suyu kokusu var?”

“Temizlik yapıyordum.”

Tek kaşı havaya kalktı.

“Tüm mutfağı temizledim,” dedim aval aval. “Buraya kadar zahmet etmek yerine mesaja cevap atsan yeterdi.”

Bana uzun bir bakış atıp, kanepeye yerleşti. “Spor olsun dedim.”

Çok ihtiyacı vardı sanki de.

Elini yanındaki boş mindere vurdu. “Gel yanıma otur.”

Ona dik dik baktım.

“Haydi.”

Alçak sesle homurdanarak bacaklarının üstünden atladım ve oturdum. “Peki tamam, oturuyorum.”

Kirpikleri aşağı doğru kıvrıldı ve bakışlarının dudaklarıma kaydığını fark ettim. Yanaklarıma ateş bastı ve yüzündeki sırıtma biraz daha büyüdü. “Bana mesaj olarak tamam yazdın. Bugün sana iki şey teklif etmiştim. Acaba nihayet hangisine ikna olduğunu merak ediyorum.”

Bacaklarımı göğsüme doğru çektim ve kollarımı dizlerimin etrafına doladım. “Beni yarın geceki Cadılar Bayramı partisine çağırmıştın.”

“Evet doğru.” Öne doğru eğildi ve ben dizlerimi bırakana dek kolumu çekti. “Sana bir şey daha sormuştum ben.”

Gözlerimi kısarak ona baktım.

Sonra elini kotumun paçasına attı ve bacaklarımı göğsümden uzaklaştırdı. “Sana çıkma teklif etmiştim.”

“Onun cevabını biliyorsun.”

Bu sefer onun gözleri kısıldı.

Dudaklarım seğirdi. “Ben sana tamam, partiye geleceğim demeye çalıştım.”

“Akıllıca bir karar. Eğlenceli olacak ve güzel vakit geçi-

receksin.” Onun istediği pozisyonda oturur hale geldiğinde, rahatlayıp arkasına yaslandı. “Seni ne zaman almamı istersin?”

Başımı sağa sola salladım. “Ben kendi arabamla gelirim.”

“Ne gerek var ki? Aynı binada oturuyoruz ve aynı yere gidiyoruz.”

“Sağ ol ama ben kendim giderim.”

Beni bir süre süzdü. “Benimle gitmek istemiyorsan, en azından Brittany’nin arabasıyla git.”

Bunu kabul ettiğim manasına gelen bir şeyler geveledim ama böyle bir şey planlamıyordum aslında. Kendi arabamla gitmek demek, ne zaman istersem oradan ayrılabilirim demektir. O can simidine ihtiyacım vardı.

“Hey,” dedi Cam.

Başımı ona çevirip kaşlarımı kaldırdım. “Evet.”

“Benimle çıksana.”

Gülümsedim. “Kapa çeneni Cam.”

O kadar gergindim ki telefonumu tuttuğum elim terden sırlıslıklamıştı ve emniyet kemeri beni boğuyormuş gibi hissediyordum. Otoparkta öylece oturuyordum, Jase’in evindeki parti için yola çıkmam gereken saatin üstünden otuz dakika geçmişti. Havam olsun diye geç kaldığımı söyleyebilmek isterdim ama bunun gerçeğe alakası yoktu.

Panik atak geçirmeme çok az kalmıştı.

“Demek kostümün yok?” dedi Brit ve geriden gelen müzik sesiyle kahkahaları rahatlıkla duyabiliyordum. “Mühim değil. Burada bir sürü kostüm giymemiş insan var.”

Bu bahane de geçerliliğini kaybetmişti. Dün gece Cam’le konuştuktan sonra bir kostüm almak için son anda mağazaya koştursam mı diye kısa bir an düşünmüştüm ancak

sonrasında bunun abartılı olacağına karar verdim.

“Yakınlarda mısın?” diye sordu Brit. “Ben burada yalnız kaldım... hey!”

Bir saniye sonra Jacob’ın sesi duyuldu. “Neredesin kızım, aloo?”

Gözlerimi kapadım. “Çıkmak üzereyim.”

“Çabuk olsan iyi olur çünkü Brit devamlı seni sorup duruyor, gerdi beni burada. Hadi kaldır kaçını.”

“Geliyorum. Birazdan orada olurum.”

Telefonu kapatıp yan koltuğa attım ve direksiyonu sıkıca kavradım. *Bunu yapabilirim*. Dairemin penceresine bakarken kendime bunu söyleyip duruyordum. Lambalardan birini açık bırakmıştım ve şu an onun yaydığı ışık bana bir deniz feneri gibi geliyor, salt can sıkıntısından ibaret güvenli ortamıma beni davet ediyordu.

Aptallık ediyordum, bunun tamamen farkındaydım ancak bu, kalbimin deli gibi çarptığı ve midemin bulandığı gerçeğini değiştirmiyordu. Yaşadığım şey kimse için normal değildi ve kilit nokta da buydu. *Bunun* benim için normal olmasını istemiyordum.

“Siktir.”

Cesur olmam gerekiyordu.

Arabayı geri vitese taktım ve hareket ettim. Yolun sonuna varıp da 45. Otoyol’a döndüğümde kollarım tir tir titriyordu. Jase’in evi çok uzak değildi. Sadece birkaç kilometre uzakta, daha büyük ölçekli birkaç yurt evinin bulunduğu, daha küçük bir bölgedeydi.

Oraya giderken bildiğim tüm takımyıldızları sıralamaya konsantre oldum. Andromeda, Antlia, Apus, Aquarius, Aquila, Ara, Aries, Auriga... kim bulmuştu bu isimleri? Cidden. Kocaman, üç katlı bir evin bahçesinden taşan otomobilleri gördüğümde D harfine gelmiştim. Her taraf

arabaydı. Yol boyuna, bahçeye, caddenin aşağısına kadar sıralanmışlardı. Caddenin karşısına, yaklaşık bir blok aşağıya park etmek için yolun aşağısından U dönüşü yapmak zorunda kaldım.

Gece serindi ve sokaklarda çocuklar yoktu. Şeker toplama işi yaklaşık bir saat önce sona ermişti ve birkaç adımda bir yere düşmüş şekerler göze çarpıyordu.

Pencerelerden parlak ışıklar dışarı taşıyor, verandayı aydınlatıyordu. Dışarıda korkuluklara yaslanmış birkaç kişi vardı. Ellerimi kapşonlu sweatshirt'ümün ceplerine sokarak hararetleli bir bira içme yarışmasının döndüğü garajın uzağından geçtim ve evin açık kapısından içeri daldım.

Yok artık...

Evden insan taşıyordu. Millet her yerdeydi. Televizyon başında toplanmış, kanepenin orasında burasında çoğalmış, yerlere, koridorlara yayılmışlardı. Müziğin bas ritmi kalbimle birlikte atıyordu ve ben etrafta seksi bir melek arıyordum. Bir sürü melek vardı; kırmızılar içindeki yaramaz melekler, beyazlar içindeki seksi melekler ve tahmin ediyordum ki siyahlar içindeki çok kötü melekler.

Hımm.

Oz Büyücüsü'ndeki Dorothy gibi giyinmiş bir kızın yanından ezilip büzülerek geçtim. Tabii o Dorothy bunun gibi striptizci tadında değildi. Kız bana gülümseyince, ben de ona gülümsedim. Kendimi çok tuhaf hissetmiştim. Masanın başında toplanmış iskambil oynayan bir grubun yanından geçerken Cam'in ev arkadaşı Ollie'yi aralarında gördüm. Beni fark edemeyecek kadar oyuna dalmıştı. Parmak uçlarımda yükselerek yürümeye başladım. Evin içinde hafiften boğucu bir hava vardı.

Yakınlardan tiz bir çığlık yükseldi ve dönüp baktığımda beyazlar içindeki bir melek üzerime saldırdı.

“Demek geldin!” diye ciyak ciyak bağırان Brit beni sıkıca sardı. “İnanamıyorum! Geleceğini hiç sanmıyordum. Bizi satacağını düşünüyordum.”

“Geldim işte.”

Bana bir kez daha sarıldı ve sonra elimi tuttu. “Gel. Jacob garajda. Cam de.”

Brit beni iskambil masasının etrafından çekeleyerek götürürken, aşırı çalışmakta olan kalbim biraz daha hızlanmıştı. Birkaç çocuk başını kaldırdı ve kot pantolon giyen beni anında göz ardı ederek Brit’in üzerindeki minicik beyaz elbiseye odaklandılar. Gözlerinde bir ilgi ışığı yanmıştı. Bir tanesi sandalyesine yaslandı, kaşlarını çatarak Brit’i iyice bir süzdü. Onu suçlayamazdım. Brit çok seksi görünüyordu.

“Yol verin!” diye bağırdı Brit, boştaki elini havaya kaldırarak. “Bir saniye. Bir saniye.”

Garajın havası daha ferahtı, ışık o kadar parlak değildi ve burada daha fazla insan olmasına rağmen, ensemdeki gerginlik azalmıştı. Brit beni eski tarz siyah bir melon şapka ile mor bir kazak giymiş birinin yanına götürdü.

“Jakey-Jake, bak kimi buldum!” diye bağırdı Brit.

Mor kazaklı, bize doğru döndü ve kalın siyah çerçeveli gözlüğünü görünce yüzümde içten bir gülümseme peyda oldu. “Bruno Mars mı?” diye sordum.

“Aynen! Gördün mü Brit? Bazı insanlar ne kostümü giydiğimi şıp diye anlıyorlar!” Jacob bana dönmeden önce ona pis pis baktı. Sonra da bana bakıp kaşlarını çattı. “Sen ne kılığına girdin böyle?”

Omuzlarımı silktim. “Tembel bir üniversite öğrencisi?”

Jacob gülerken Brit de içki almaya yöneldi. “Bu berbat sweatshirt’ün altında nelerin var bakalım?”

“Nesi varmış giysimin?” diye sordum.

Jacob bana boş gözlerle baktı. “Yataktan kalkıp derse gidiyor olsaydın, hiçbir sorun olmazdı ama partidesin.” Elini fermuarıma attı ve aşağı indirdi. “Çıkar şunu, yoksa ben çıkarırım.”

“Çok ciddi olduğundan emin olabilirsin.” Brit elinde iki kırmızı plastik bardakla döndü. “Bir defasında kendine yakışacak mı diye denemek için benim üstümdeki tişörtü çıkarmış ve kızlarla dolu bir odada beni sutyenle bırakmıştı.”

Anahtarlarımı kotumun cebine atıp sweatshirt’ümü çıkardım ve yanımızda duran kamp sandalyesinin arkasına astım. “Mutlu musun?”

Jacob siyah balıkçı yaka kazağını inceleyip dudaklarını büzdü. “Hımm...” Kazağın eteğini yukarı doğru çekip göbeğimin hafifçe görünmesini sağladı. Sonra saçlarıma elini atıp dalgalı bukleleri her tarafa yaydı. “Daha iyi oldu. Sıkı, minik bir bedenin var. Göster şunu biraz kızım. Şimdi seksi ve tembel bir üniversite öğrencisi gibi oldun işte.”

Brit’in elime tutuşturduğu içkiyi aldım. “Beni kendi Barbie bebeğın gibi süslemen bitti mi?”

“Yavrum, sen benim Barbie’m olsaydın, şu an yarı çıplak olurdun.”

Bu lafına güldüm. “İyi ki değilmişim öyleyse.”

Kolunu omzuma attı. “Geldiğine sevindim. Ciddiyim.”

“Ben de.” Bunu söylediğimde, ben de mutlu oldum. Gelmiştim. Başarmıştım. Bu çok büyük bir olaydı. Hatta biramdan bir yudum bile aldım. Şu halime bakın. Partilerin aranılan simasıydım.

Kendi kendime özellikle birini aramadığımı söyleyerek garaja bakınıyordum. Cam’i bulmak uzun sürmedi. Buradaki erkeklerin çoğundan bir kafa boyu uzun olduğu için onu tespit etmek çok kolaydı. Her zamanki halinden farklı giyinmediğini görünce yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Cam bira içme oyununun oynandığı masanın yanında dikiliyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Pazıları, üzerindeki tişörtün kollarını geriyordu. Erkeklerin hava buz gibiiken gayet sıcakmış gibi giyinmelerini bir türlü anlayamıyordum.

Yanında onunla aynı boydaki ve biraz daha uzun kumral saçlarıyla en az onun kadar çekici olan Jake duruyordu. O da çok bunaltıcı bir hava varmış gibi giyinmişti ve tişörtünün kolunun altından koyu renkli dövmesinin bir kısmı görünüyordu

Brit bakışlarımın nereye odaklandığını fark etti ve iç geçirdi. "Hangisinin daha seksi olduğuna karar veremiyorum."

Bence Cam, açık ara kazanırdı. "Ben de."

"Ben ikisini de alırdım," diye yorumunu yaptı Jacob.

"Aynı anda mı?" Brit'in sesi merak doluydu.

Jacob sırtıttı. "Harika olurdu."

"Cam ve Jase sandviçi." Brit titredi. "Ne alırsan bir dolar mönülerinde bu da olsaydı keşke."

Bir kahkaha attım. "Bence onlar bir dolardan fazla ederdi."

"Doğru," diye mırıldandı ve sonra iç geçirerek, "Benim biriyle sevişmem lazım," dedi.

Jase dirseğiyle Cam'i dürttü ve bir şey söyledi. Hemen sonrasında Cam bizden tarafa baktı. Çarpıcı güzellikteki yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Bardağını masanın kenarına bıraktı.

"İşte bir tanesi geliyor," dedi Jacob, bana hınzırca bakarak. "Birazdan Cam ve Avery sandviçi olacak."

"Kapa çeneni," dedim utanarak.

İnsanlar Cam'e yol açtılar. Sarhoş üniversiteliler denizini ikiye ayıran seksi bir Musa gibiydi. Birden gerilerek arkaya doğru bir adım çekildim.

Cam hiç tereddüt etmedi. Her hareketinde kendine gü-

venen bir rahatlık seziliyordu. Göz açıp kapayınca kadar kollarını belime doladı ve bana sımsıkı sarılarak havaya kaldırdı. Cam beni döndürmeye başlamadan önce Brit akıllılık edip elimdeki bira bardağını kaptı. Garajın duvarları etrafımda dönmeye başlarken Cam'ın omuzlarına yapıştım.

"Vay canına, seni burada gördüğüme inanamıyorum."

Görünüşe bakılırsa, kimse benim geleceğimi sanmıyormuş. Bunu başardığımı bilmek, bana kendimi neşeli hissettirmişti. "Geleceğimi söylemiştim."

Beni yere indirdi ama bırakmadı. "Ne zaman geldin?"

Omuzlarımı silktim. "Bilmem. Pek olmadı."

"Niye gelip selam vermedin?" Gamzesi yine kendini göstermişti ve kendimi onu izlerken buldum.

"Meşguldün ve sana yük olmak istemedim," diye itiraf ettim. Bu sırada etraftaki birkaç kişinin bizi izlediğini fark etmiştim.

Cam başını öne eğdi ve dudakları kulağıma sürterken konuşmaya başlayarak boynumdan aşağı beni ürperten titremeler inmesine neden olmuştu. "Sen *hiçbir zaman* bana yük olmazsın."

Kalbim, bir eğlence treni parkurunun en tepesinden aşağı inmek üzereymişim gibi heyecanla atıyordu. Başımı hafifçe çevirdim ve gözlerimiz birbirine kilitlendi. Zihnim allak bullak olmuştu ve Cam'ın elleri kollarımı sıkıca kavradığında, bindiğim eğlence treni zirveden aşağı tüm hızıyla inmeye başladı. Bir an için partinin tüm sesleri kesildi sanki. Gözbebekleri öyle kocamandı ki; etraflarını çeviren benzersiz maviyle şaşırtıcı bir zıtlık arz ediyorlardı.

"Hey Cam!" diye bağırdı Jase. "Sıra sende."

O büyülü an dağılıvermişti ve tutmakta olduğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım. Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Sakin kaybolma."

Başımı öne doğru salladım. “Tamam.”

Cam, Jase’in yanına döndü ve eline oyunda atacağı pinpon topunu aldı.

“Vay be,” dedi Brit, içkimi bana geri verirken. “Bu çok...”

“Seksiydi gerçekten,” diye tamamladı Jacob. “Üstünüzü başınızı yırtıp hemen şuracıkta bebek yapmaya başlayacaksınız sandım. Ben de artık izlemek isteyenlerden giriş ücreti almaya başladım.”

Ona ters ters baktım. “Abartmanın da bu kadarı olur.”

“Bizim durduğumuz yerden hiç de öyle görünmüyordu şekerim,” dedi Brit, eliyle kendini yelpazeleyerek. “Bu çocuğu daha ne kadar oyalayacaksın?”

“Onu oyaladığım filan yok.”

Brit’in kaşları yukarı kalktı ama bir şey demedi. Şansına Jimmie geldi ve Brit’in kanatlarıyla oynamaya başlayınca konu benden uzaklaştı. Üçlü grubumuz dörtlü olmuştu ve bir anda yan tarafta biz kendi partimizi verir olmuştuk. Hiç rahat değildim ama yine de sohbete ayak uyduruyordum. Biramı yudumlarken partinin sessiz kızı yaftasını yediğimin farkındaydım ancak son yediğim parti yaftasına kıyasla bu çok daha iyiydi.

Dışarıdaki grup kalabalıklaşmış, müziğin sesi biraz daha yükselmiş ve insanlar dans etmeye başlamıştı. Her nasılsa, onca gürültünün içinde derinden gelen, boğuk bir kakhaha dikkatimi çekti ve merak edip arkamı döndüm.

Garaj kapısından içeri Victoria’s Secret defilesinden geliyorlarmış gibi görünen iki kız girdi. Bir tanesi şeytan kılığındaydı ve üzerinde kırmızı bir iç çamaşırı takımı, kuyruk ve boynuzlardan başka hiçbir şey yoktu. Göğüsleri neredeyse tamamen ortadaydı. Diğeri de seksi bir Kırmızı Başlıklı Kız kılığındaydı. Upuzun topuklularıyla içeri girdiklerinde birden ortamın havası değişti.

Birçok erkek o an meşgul oldukları işi bırakıp onlara döndüler. Jimmie'nin çenesi yerlerdeydi. Jacob bile cinsel tercihini değiştirecekmiş gibi bir gözle onları izliyordu. Kırmızı Başlıklı Kız kostümüne bakıp da yıllar önceki o partiye buna çok benzeyen bir kılıkla katıldığımı hatırlayınca mideme kramplar girdi. Üstelik şu anda en önemli sorun bu da değildi.

Kırmızı Başlıklı Kız, aynı zamanda Stephanie Keith adıyla da anılıyordu; nam-ı diğer Steph.

Kız o kadar muhteşemdi ki onu gören her kız kendisini yetersiz ve çirkin hissederci. Parlak kırmızı elbisesinin eteği kışının hemen altında bitiyordu ve bacakları inanılmaz güzeldi. Kostümü kırmızı ruju, buğulu gözleri ve iki yandan örülü saçlarıyla tamamlanıyordu.

Çok seksiydi.

Ve doğruca Cam'i hedef almıştı.

Steph kollarını boynuna dolayınca elbisesinin etekleri iyice yukarı kalktı ve fırfırlı siyah külotu ortaya çıktı. Üzerinde BENİ TOKATLA yazıyordu. Cam ondan kaçmadı ve dönüp o yarım gülümsemesiyle ona baktı. Steph, Cam'in elindeki pinpon topunu alıp kaçarken, arkadaşı da kikirdeyerek Jase'in üstüne atlamıştı.

Karın boşluğumda zehirli bir bitki gibi çirkin bir his uyandı. Cam neden onu masanın etrafında kovalamak yerine, ondan uzak durmuyordu?

Ne aptalca bir soruydu.

Hangi erkek Steph'ten uzak dururdu ki?

Biri bana yandan çarptı ve yarım ağız özür diledi ama ben Steph'e odaklanmışım. Topu göğüslerinin arasına koymuştu ve Cam onu kovalarken şeytanca gülüyordu.

Brit bardağımı aldı ve elimden tuttu. "Haydi dans edelim."

Ayaklarımı olduğum yere sıkıca basarak ona baktım. “Ben dans etmeyeceğim.”

“Hayır. Dans edeceğiz.” Omzunun üstünden bir bakış attı. Cam bir şekilde topu Steph’ten almıştı. “Çünkü eğer dans etmezsek, burada böylece dikilip kıskançlıktan kuduran kız arkadaş misali onları seyredeceksin.”

Siktir. Kız haklıydı. Beni dans eden bir grup kızın arasına çekiştirmesine sesimi çıkarmadım. Bulunduđumuz yer, ne tesadüftür ki içki yarışmasının yapıldığı masaya gayet yakındı. Brit etrafımda dönüp dans ederken, bir yandan da şarkıya eşlik ediyordu. Yıllardır yapmadığım başka bir şeyi daha yapabilmek için kendimi biraz zorlamam gerekti ve keşke o birayı bitirseydim diye geçirdim içimden.

Gözlerimi kapatıp müziği hissettim ve ritmi yakaladım. Bunu başardıktan sonra kalçalarım kıvrılmaya ve yüzüm gülmeye başladı. Artık gözlerim açıktı ve birlikte dans ederken hâlâ Brit’in elinden tutuyordum. Etrafımızdaki grup kalabalıklaşmıştı ve Brit’in omzunun üzerinden bakınca, Cam’i gördüm.

Steph’le ilgilenmiyordu.

Bizi izliyordu... *beni* izliyordu.

Brit tam bir dahiydi.

Arkasını dönüp onlara doğru baktı ve sonra bana döndü, dudağını ısırarak, “Siktir et hepsini,” dedi.

Başımı geriye attım ve güldüm. “Siktir et.”

“İşte benim kızım bu.”

Jimmie de bize katıldı ve Brit’in arkasına geçip ellerini beline koydu. Kaşlarını kaldırarak ona baktım ancak Brit omuzlarını silkti. Apış arasına tekmeyi indirme emrinin bu gecelik rafa kaldırıldığını anlatan parolaydı bu. Saçlarını terleyip şakaklarına yapışmış ve kazağı yukarı doğru sıyrılmıştı. Üçümüze katılan Jacob, etrafımızda yılan gibi

kıvırıyordu. Onun hallerine gülmeye o kadar dalmıştım ki kalçama iki el yapışınca, yerden rahat on santim havaya sıçradım.

Brit'in gözleri kocaman açıldı.

Geriye dönüp baktığımda hiç tanımadığım birini gördüm arkamda. Yanakları kızarmıştı ve kalçalarını kıvrırken gözleri hafifçe kaymıştı.

"Hey," dedi dili dolanarak ve gülümseyerek.

"Selam." Önüme dönüp ileri doğru hamle yaparken Brit'e bakıp yüzümü buruşturdum. Sarhoş eleman bana daha sıkı sarılınca bir santim bile ilerleyemedim.

"Nereye gidiyorsun?" dedi. "Dans ediyorduk."

Yana doğru kaydım ve arkamdaki herif de peşimden ayrılmadan benimle birlikte hareket etti. İçimde rahatsız bir his uyandı ve ensemden aşağı tüm tüylerim diken diken oldu. Birkaç sene geriye gittim o anda ve olduğum yerde donup kaldım. Brit, Jacob, parti –her şey– ortadan silindi. Onun beni kendine çektiğini, ellerini karnımın çıplak tenine koyduğunu hissettim. Bir anda gerçeklik yok olup gitmişti adeta.

Burada değildim.

Oraya geri dönmüştüm, eteğimin altında onun elleri vardı ve ne etrafımı görebiliyor ne de nefes alabiliyordum; kanepenin kumaşı yanağıma sertçe sürtüyordu.

"Yavrum," diye kulağımın içine fısıldadı arkamdaki. "Dans et benimle."

"Yavrum," demişti Blaine, tüm nefesini kulağıma üfleterek. "Bunu istemediğini söylüyor olamazsın."

Garaj önce bodruma dönüştü ve sonra yeniden garaj oldu. Kendimi kurtarmaya çalıştım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki rahatsızlık filan geçireceğim diye korktum. "Bırak beni."

“Hadi ama sadece bir dans.” Elleri kazağımın altına girmiş, karnıma yapışmıştı. “Sen...”

“Bırak beni.” Debelenirken nefesim boğazımı tıkamıştı adeta. “Bırak beni!”

Birden bir bağırış ve bir ciyıklama duyuldu. Aniden sarhoş çocuğun ellerinden sökülüp alınmışım. Sendeleyerek geriledim ve birine çarptım. Kalbim deli gibi çarparken, yüzüme düşen saçlarımı çektim ve başımı kaldırdım.

Aman tanrım.

Cam arkamdaki çocuğu tutup duvara yapıştırmıştı.

On Dördüncü Bölüm

Şimdiden Cam ile sarhoş çocuğun etrafını ufak bir kalabalık çevirmişti. Bazıları ilgiyle izliyor, bazıları da kavga çıksın diye gaz veriyordu.

Cam bir elini çocuğun göğsüne koyup onu duvara mıhlamıştı. Tam suratının dibine girmiş, boştaki elini yumruk yapıp hazır etmişti. “Derdin ne senin göt herif? Kulaklarında sorun mu var?”

“Özür dilerim,” diye zırladı Cam’in karşısındaki çocuk. Ellerini iki yana salmıştı. “Sadece dans ediyorduk. Kötü bir niyetim yoktu.”

“Cam.” Sesim sanki boğazlanıyormuşum gibi boğuk ve hırıltılı çıkmıştı.

Brit hemen yanımdaydı ve kolumdan yakaladı. “Sen karışma Avery.”

Ben nasıl karışmayabilirdim? Midem alt üst olmuştu ve içtiğim azıcık bira da boğazıma kadar gelmişti.

Cam çocuğu bir kez daha itip duvara çarptı ve Jase birden yanına gelip kolunu Cam’in beline dolayarak onu geri çekti. Çocuk duvara dayanmış, gözlerini kapamıştı.

“Sakinleş,” dedi Jase.

Cam yana doğru bir adım atarak arkadaşından sıyrıldı,

öfkeli gözlerle diğer çocuğa bakıyordu. “Bıraksana beni Jase.”

“Olmaz.” Jase aralarına girerek ellerini Cam’in göğsüne koydu. “Buna ihtiyacın yok, unuttun mu? Şu an en son ihtiyacın olan şey, bir kavgaya girmek. O yüzden şimdi geri çekil.”

Jase’in söyledikleri Cam’e tesir etmiş gibi görünüyordu. Duvara yapışmış çocuğa son bir tehditkâr bakış attı ve sonra silkinerek Jase’in ellerinden kurtuldu. Cam arkasını döndü, parmaklarıyla saçlarını düzeltti. Aramızdaki insan kalabalığının içinden bakışları beni ve Brit’i buldu. Bize doğru bir adım atacak oldu fakat Jase onu durduran bir şey söyledi. Birden Ollie yanında belirdi ve Cam’in eline bir şişe bira tutuşturdu. İkisi onu aralarına alıp eve götürdüler. Ben de arkalarından gideyim dedim ancak Brit beni bir köşeye çekti. Bana dönerken kanatları sallandı. “Ne oldu demin öyle?”

“Bilmiyorum.” Göğsüm bir anda yükseldi ve indi. “Çocuğa beni bırakmasını söyledim ama bırakmadı. Sonra birden Cam çıkageldi. Benim onun yanına gi...”

“Hayır.” Önüme çıkarak beni durdurdu. “Bırak sakinleşsin. Arkadaşlarının yanında şu an, kendi haline bırak.”

Ellerimi bilinçsizce kalçalarımın sürterek Brit’in anlatmaya çalıştığını algılamayı yavaş da olsa başardım. Büyük ihtimalle kendimi dışarı atıp buradan kaçacaktım. Etrafıma bakındım, kalbim keşke yavaşlayabilse diye geçirdim içimden. Bazı insanlar bize bakıyorlardı. Diğerleri, kavgaya çıkmayacağını anladıkları an ilgilerini kaybetmişlerdi. Steph bira içme yarışmasının yapıldığı masanın başındaydı. Bakışlarımız birbiriyle buluştuğunda dudakları geriliyordu. Müzik yeniden yükseldi ve kalbimin ritmine uygun olarak güm güm vurmaya başladı. Alnımda boncuk boncuk terler birikmişti.

“Hey Avery, iyi misin?” diye sordu Brit.

Kendimi zorlayarak başımı öne doğru salladım ama iyi değildim. Garaj yine değişmeye başlamıştı; insanların kostümleri ve sesleri büyüyüp artıyordu sanki. Göğsümde korkunç bir baskı hissediyordum. Bira, parfüm ve ter kokusu havayı dolduruyordu. Bir nefes aldım fakat bu yeterliymiş gibi görünmedi.

“Temiz hava almam lazım,” dedim Brit’e ve kendimi onun ellerinden kurtardım.

“Ben de seninle geleceğim.”

“Hayır. Hayır, iyiyim ben. Sen burada kal.” Onun gesini mahvetmek istemiyordum. “Ben iyiyim. Gerçekten. Sadece biraz hava alacağım.”

Biraz daha dil dökerek onu ikna ettim ve aceleyle garajdan çıktım. Yüzlerce gözü sırtımda hissediyordum ama aslında belki de kimsenin bana bakmadığını çok iyi biliyordum.

Serin hava ıslak saçlarımı ensemden kaldırıyordu ama ben pek de hissetmiyordum. Hiç durmadan yürümeye devam ettim. Ellerim iki yanımda bir açılıyor, bir kapanıyordu. Göz açıp kapayana dek arabamın yanına varmıştım. Cebimden anahtarlarımı çıkarıp direksiyona geçtim.

Titreyen ellerimi yüzüme bastırdım. Tanrım, hâlâ o elleri hissedebiliyordum; sarhoş çocuğunkileri değil, Blaine’in-kileri. Kulağıma fısıldadığını duyabiliyordum, arkamda olduğunu hissedebiliyordum ve baskıyı... Başımı koltuğun arkalığına yaslayıp gözlerimi sımsıkı yumdum. “Hayır. Bunu yapmayacağım.”

Sözlerim arabanın içinde yankılanıp yüzüme geri çarpmıştı sanki çünkü bunu yapıyordum. Yapmamam gereken şeyi bire bir yapıyordum.

Oraya geri dönemezdim; ne arkadaşlarım için ne de sweatshirt’ümü almak için.

Anahtarları kontağa takıp arabamı park ettiğim yerden çıkardım. Eve nasıl vardığımı dahi bilmiyorum. Yolda geçen zamana dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Yalnızca dairemin ortasında dikilmiş, nefesimi toplamaya çalışıyordum.

Koridora kadar varabilmişim ki sırtımı duvara yaslayıp olduğum yere çöktüm ve dizlerimi göğsüme çekip oturdum. Tortop olup parmaklarımı saçlarımın arasına gömdüm. Gözlerimi sımsıkı yumdum ancak gözyaşları boşanarak yanaklarımdan aşağı akmaya başladı.

Çuvalladığım konusunda en ufak bir şüphem yoktu; aşırı tepki vermişim. Partideki çocuk iğrenç bir şekilde oramı buramı ellemişti fakat ben de aşırı tepki vermişim. Geçmişin gerçekte olanı çarpıtmasına izin vermişim. Panikledim ve Cam neredeyse benim yüzümden kavga edecekti.

Alnımı dizlerime bastırdım ve saçlarımı geriye çektim. Yapamamışım. Denemişim ve güzel güzel vakit geçirirken bunu bir fiyaskoya dönüştürmüştüm. Ne sorunum vardı benim?

Bunun birkaç geçerli cevabı vardı aslında; çok fazla sorunum vardı. Yeni bir haber değildi bu ama... Bu gecenin iyi geçmesini ne çok istemişim; doğru yöne gidebilmem için, neyse artık o yön, itici bir güç olur diye ummuştum. İçimden bir hıçkırık yükseldi ve çenemi dişlerimi ağırtana kadar sıktım. Doğru yöne gideceğime buradaydım, başladığım yerde.

Başımın içindeki zonklama o kadar yükseldi ki evin tümü onunla birlikte güm güm atıyor gibi hissediyordum. Yüzümü buruşturup gözlerimi açtım ve hâlâ koridorda oturup kaldığım yerde bulunduğumu fark ettim, tüm bedenim tutulmuştu. Uyuyakalmışım, herhalde bir iki saat filan geçmişti.

Zonklama sandığım gümbürtü ise kapıdan geliyordu.

Kendimi yerden kaldırıp kafam bulanık halde kapıya

koşturdum. O kadar dağılmıştım ki kimmiş diye bakmadan kapıyı açtım.

Cam içeri fırtına gibi daldı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kendimi göğsüne yapışmış buldum. Güçlü kolları beni sardı ve eli yukarı çıkıp başımın arkasını okşadı. Derin bir nefes aldım ve hafif parfüm kokusu ile alkol kokusunu içime çektim.

“Neden aptal telefonuna cevap vermiyorsun?”

“Telefonum arabamda kalmış, yani öyledir herhalde.” Sesim göğsünden boğuk boğuk yükseliyordu.

Kendini geri çekerken bir kez daha kalayı bastı. Elleri yanaklarıma gitti ve karanlık hatıralarımı tetiklemeyen bir şekilde beni tuttu. “Kaç saattir sana telefon edip duruyorum: Jacob ile Brittany de.”

“Özür dilerim.” Yavaşça gözlerimi kııptım. “Ben fark etmed...”

“Sen ağlamışsın.” Gözleri kısıldı ve ikisinin birden mavi rengi neredeyse görünmez oldu. “Ağlamışsın işte.”

“Hayır, ağlamadım.” Kıvırdığım yalan çok barizdi.

“Aynaya baktın mı hiç?” diye sordu. Başımı hayır anlamında sallayınca ellerini indirdi ve arkasındaki kapıyı kapattı. Sonra elimi tuttu. Çenesinde bir kas seğiriyordu ve konuştuğu zaman sesi sertti. “Gel bakalım.”

Beni banyoya götürmesine sesimi çıkarmadım. Işığ açtığı anda gözlerimi kısıtım ve sonra kendimi aynada gördüm. “Tanrım...”

Gözlerim kıpkırmızı şişmişti ancak beş yıldır ilk kez bir partiye katılma teşebbüsümün hiç de iyi gitmediğini açıkça gösteren, yol yol akmış siyah rimelimdi. Gözlerim aynada Cam’inkilerle buluştu ve yer yarılrsa da içine girsem diye düşündüm. Başımı ellerimin arasına aldım ve “Harika, gerçekten harika,” diye mırıldandım.

“O kadar da kötü değil tatlım.” Elleri beni kollarımdan yakalarken sesi yumuşamıştı. “Otur bakalım.”

Kapalı klozet kapağına oturdum. Öylece ellerime bakarken uyuşuk beynimi uyandırmaya çalıştım. “Ne işin var senin burada?”

“Burada ne işim mi var?” Bir havluyu ıslattı ve önümde diz çöktü. “Bu ciddi bir soru mu?”

“Sanırım değil.”

“Bak bana.” Dediğini yapmayınca tekrarladı. “Kahretsin Avery, bana bak.”

Öfke, içimde kara bir duman gibi yükseldi. Çenemi kaldırdım. “Mutlu musun?”

Aynı kas yine seğiriyordu. “Neden mi geldim buraya? Kimseye tek kelime etmeden partiyi terk etmişsin.”

“Ben Brittany’ye...”

“Brittany’ye temiz hava alacağını söylemişsin. Bu, üç saat önceydi Avery. Benim yanımda olduğunu sanmışlar ancak sonra beni gördüklerinde olmadığını anladılar. O pislikle olan olaydan sonra, çocuklar da korkmuşlar.”

İçimdeki öfke yerini suçluluk duygusuna bırakmıştı. “Amacım bu değildi. Telefonumu arabada unutmuşum işte.”

Havluyla yavaşça gözlerimin altındaki rimel lekesini temizlerken hiçbir şey söylemedi. “Partiden ayrılmana gerek yoktu.”

“Aşırı tepki verdim.” Bakışlarımı önüme indirdim ve nefes verdim. “O çocuk... aslında yanlış bir şey yapmamıştı. Sadece beni şaşırttı ve aşırı tepki verdim. Partiyi mahvettim.”

“Partiyi mahvetmiş filan değilsin. O orospu çocuğu da seni ellemeseydi. Ben senin ‘bırak beni’ dediğini duydum ve bırakmadığını gayet açık gördüm. Belki ben de o kadar... sert tepki vermemeliydim ama oldu işte. Seni elliyordu ve bundan hoşlanmadım.”

Evet, çocuğa beni bırakmasını söylemiştim ama o da sarhoştur ve aptalca davrandı. Tek istediği benimle dans etmektir. Bir erkeğin ne zaman bir tehdit unsuruna dönüştüğünü biliyordum. O aşamaya henüz gelmemişti. Belki de hiç gelmeyecekti ama beni saçmalamaya iten şey, anılarım oldu.

“Buraya kadar gelmene gerek yoktu,” dedim nihayet ve kendimi birden çok bitkin hissettim. “Partide eğleniyor olmalıydın.”

Cam o kadar uzun süre hiçbir şey demeden durdu ki başımı kaldırıp ona bakmak zorunda kaldım. Yüzündeki ifade beni boğazlama isteği ile çok, çok daha farklı bir şeyin bir karışımıydı adeta. Midemin derinliklerinde sıra dışı bir duygu hissettim, tıpkı partide her şey mahvolmadan önce olduğu gibi.

“Biz arkadaş değil miyiz?” dedi alçak bir sesle.

“Evet.”

“Arkadaşlar böyle zamanlar içindir. Birbirlerinin iyi olduğundan emin olmak isterler. Brittany ile Jacob da geleceklerdi ama ben izin vermedim.”

Belki de az önceki anı tamamen yanlış değerlendirmiştim. “Telefonumu alayım da...”

“Ben Brittany’ye mesaj atarım. Numarasını aldım.” Topukları üzerinde geriye doğru yaylanarak beni izliyordu. “Hiç kimsenin senin iyi olup olmadığını merak etmesini beklemiyor olman... buna ne diyeceğimi bilemiyorum doğrusu.”

Hiçbir şey demedim ve başımı öte yana çevirdim fakat eli gelip yanağımı buldu. Başparmağı tenimde yavaşça gezindi. Gözlerimiz buluştu ve o an söyleyebilecek zekice bir laf bulabilsem diye düşündüm, bu geceyi silecek bir söz. Yani, partide bana bakışları haricindeki her şeyi silmek isterdim. O bakışları sevdim gibiydi.

Peki tamam. Gerçekten sevmiştim ama neye yarar.

“Neden ağladın?” diye sordu. “Bir saniye. O şerefsiz ca-

nını mı acıttı yoksa? Eğer öyleyse yemin ederim..."

"Hayır! Hayır, alakası yok," dedim hemen. Bana zarar verdiğini düşünseydi, o çocuğu bulup ağzını burnunu kıracığını tahmin ediyordum.

"Öyleyse neden?" Başparmağı yeniden kımıldadı ve uzun zamandır unuttuğum bir içgüdü içimde canlandı. Başımı çevirip yanağımı avucunun içine yerleştirdim. "Anlat bana?"

Anlatmak, bazı insanlar için çok kolaydı fakat çoğu insanın anlatmayı isteyecekleri şeyler vardı. "Bilmem. Kızlara özgü duygusallık herhalde."

Kaşları havaya kalktı. "Tek sebebin bu olduğundan emin misin?"

"Evet," diye fısıldadım.

Yine uzunca bir süre hiçbir şey demedi. Bunun yerine, gözlerini ağır ağır hareket ettirerek yüzümü inceledi. "Sen iyi misin?"

Başımınla onayladım.

Eli aşağı kaydı ve başparmağı dudağımın kenarına sür-tündü. Kesik bir nefes alarak ne kadar yakın olduğumuzun fazlasıyla bilincine vardım. Bu gecenin yok olup gitmesini sağlayacak bir şey söylemek istiyordum ancak ihtiyacım olan, illaki sözcükler değildi.

Bir dokunuş, tek bir bakış da aynı derecede etkiliydi.

O anda Cam'den başka hiçbir şey düşünmüyordum. Bunda daha önce yaşamadığım bir özgürlük vardı.

Bakışları dudaklarıma odaklanmıştı ve bunu fark ettiğim an, kalbim deli gibi çarpmaya başladı ve kanımı hızlandırdı. Aramızda çok fazla mesafe yoktu. Tek yapması gereken üç beş santim öne eğilmekti ve bu yeterli olacaktı.

Sonra bakışları yukarı kaydı.

Ben kendimi geri çekme şansı bulamadan Cam aramızdaki mesafeyi sıfırladı. Kalbim, beni öpebileceği, ilk öpüş-

meme kelimesinin tam anlamıyla saniyeler olduğu düşünce-
siyle göğsüm yerinden oynadı ve ne yapacağımı hiç bilemi-
yordum. Onca ağlamanın ardından ağzımda tuhaf bir tat
vardı ve tuvalette otuyordum ki romantizmle uzaktan
yakından alakası olmayan bir durumdu bu.

Fakat beni öpmedi. Alnını alnıma dayadı ve nane koku-
lu nefesini bıraktı. “Bazen beni o kadar deli ediyorsun ki.”

Ben kendimi deli ediyordum bir kere. “Nasıl yani?”

Cam hafifçe geri çekildi, gözleri yüzümü tarıyordu. “Bir
daha öyle kaçma, tamam mı? Seni bulamayınca ve kimse de
nerede olduğunu bilmeyince meraktan öldüm.”

Neredeyse bir kez daha özür dileyecektim ancak özürler
aslında dilekler gibiydi. İkisinden de hayatımda bolca vardı ve
hiçbiri bir fark yaratmıyordu. Bunun üzerine ben de hiç yap-
madığım bir şey yaptım, *o zaman* bile yapmadığım bir şey.

Öne doğru eğilip dudaklarımı pürüzsüz yanağına kon-
durdum. Cam’in gözleri kocaman açıldı ve ben geri çekil-
dim. Odaklanmış bakışlarının altında, acaba yanlış bir şey
mi yaptım diye düşündüm.

Cam öne doğru bir hamle yapacak oldu fakat durdu. Göz-
leri o kadar kocaman ve güzeldi ki. Rengi hiç görmediğim
bir şekilde derinleşiyor ve koyulaşıyordu. “Avery?”

Yutkundum. “Cam?”

Ne o yarım gülümsemesini takındı ne de tek yanağında-
ki gamzesini gösterdi. “Benimle çıksana.”

Nefesimin kesildiğini hissediyordum ve dönem arası ta-
tilinden erken dönüp doğruca bana geldiği o sabahı hatırladım. O zaman içimde bir şey çatırdamıştı ve şu anda da
çatırdıyordu; tıpkı bir... koruma duvarı gibi. Parti fiyaskoydu
ama Cam... o farklı biriydi. En başından beri farklı olmuştu.

Üstelik yanımdaydı. Bunun bir anlamı olmalıydı. Ger-
çekten de öyleymiş gibi geliyordu.

Aklım bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyordu ve ona çenesini kapamamasını söyledim çünkü bana nadiren faydalı bir şey söylüyordu. Derin bir nefes aldım, aslında ihtiyacım olmayan bir nefes. “Olur.”

Kasabadaki küçük kahve dükkânında Jacob, Brittany ile benim karşımızda oturuyor, akşamki kostümünün koyu renk gözlüğünü ve siyah melon şapkasını halen üzerinde taşıyordu. Üçümüz birden tarih dersini asmıştık. Aslında bu Jacob’ın fikriydi. Ben zaten derse giremeyecek kadar gergindim. Hem okula başladığımdan beri girmedığım tek ders, astronominin ilk saatiydi. Bölüm dersim bile olsa, bir kez daha dersi asmak o kadar da büyük bir suç olmasa gerekti.

Jacob latte’sinden bir yudum alırken bitkince inledi. “Dün gece o kadar içmeme kim izin verdiyse, bir dayağı hak ediyor.”

Çikolata parçacıklı kekimi didiklerken göz ucuyla Brit’e baktım. Jacob’a boş boş bakıyordu. “Sen de benim Jimmie ile ‘kaliteli zaman’ geçirmeme izin verdin, aynı şey.”

“Nasıl gitti?” diye sordu Jacob ve gözlüğünü aşağı indirip, kan çanağına dönmüş gözleriyle Brittany’ye baktı. “Arabaya giderken biraz yalpalıyor gibiydin.”

Brit homurdandı. “Sen Jimmie’ye biraz fazla güveniyorsun. Ben seninle çıktım ve sonra Jimmie bana mesaj attığında da cevap vermedim. Terbiyeli bir kız gibi davrandım.”

“İyi yapmışsın. Eğer adam seviştikten sonra yürüyüşünün bozulmasını sağlayamıyorsan, muhtemelen pek de övebileceğin bir performansı yok demektir.” Jacob bakışlarını bana kaydırdı. “Gelelim sana küçük hanım. Sana hâlâ kızgıyım.”

“Ben de,” diye onu katılan Brit, tam çikolatamı almaya uzandığım sırada koluma bir şaplak indirdi. “Dün gece ödümü kopardın. Kaçırıldın filan sandım.”

“Bunun için gerçekten çok özür dilerim. Eve döndüm ve telefonumu arabamda unutmuşum.” Bana bir tokat daha indirmeyeceğinden emin olunca, parmaklarımı bardağımın etrafına doladım. “Kendimi çok kötü hissediyorum. İkinizin de endişelenmesini istemezdim.”

“Ama endişelendik...” Jacob sırtıttı. “Ortalarda olmadığını fark ettiğimiz zaman yani. Bu da bir saatimizi filan aldı.”

Brit başını öne doğru sallarken suratını astı. “Doğru. Eğer kaçırılmış olsaydın, çok fena olurdu yani.”

Kahkahayı bastım, neredeyse boğulacaktım. “Vay be. Suçluluk duygum azaldı gibi sanki biraz.”

“Evet, biz berbat arkadaşlarız.” Jacob arkasına yaslanıp şapkasını yukarı kaldırdı. “Gel gör ki işin içine Cam’i dahil ederek kendimizi tamamen temize çıkardık.”

Kalbim yine yerinden hopladı.

“Biz gerçekten seni onunla beraber sandık,” dedi Brit, kekimden bir parça alarak. “O yüzden yokluğunu anlamamız bu kadar uzun sürdü. Sonra Cam’i evdeki odaların birinden Jase ve Ollie ile birlikte çıkarken gördük.”

“Ona seni görüp görmediğini sorduğumuzda çok endişelendi.” Jacob alnını kaşıdı. “Hemen Ollie ile birlikte dışarı fırladılar ve otomobilini aramaya başladılar.”

Brit göz ucuyla kekimi keserken başını öne doğru salladı. “Aslında romantik bile denilebilir buna; özellikle de bir hendekte ölü bulunmadığını göz önüne alırsak.”

Gülerek keki onun önüne uzattım.

“Sonra ıslıl ıslıl zırhını kuşanmış bir şövalye gibi partiyi ve bir de son derece bedbaht Küçük Şıllık Kırmızı Başlıklı Kız’ı ardında bırakarak koşup gitti.” Brit keke keyifle daldı. “Ciddiyim Avery, bir üst mertebeye geçmemek için hiç de heyecanlanmadığını söylediğinin farkındayım ama bence onunla çıkmalısın.”

“Çıkacağım,” dedim sessizce ve sıcak çikolatamı ellerimin arasına aldım.

“Çünkü sana teklif etmeye bir noktada son verecek,” diye neşeli bir ses tonuyla devam etti. “Hayatına devam edecek ve sen de küçük evinde oturup kafanı duvarlara vuracaksın ve...”

“Brit, iki dakika bir sus ya.” Jacob masaya doğru eğildi ve güneş gözlüğünü indirdi. “Bir saniye. Sen az önce Cam’le çıkacağını mı söyledin?”

“Evet.” Kalbim şimdi de tam tersi duygular içindeydi. Bundan bahsetmek bile beni inanılmaz geriordu. “Bana yine çıkma teklif etti ve ben de olur dedim.”

Brit ağzına götürmekte olduğu keki табаға geri bıraktı, gözleri kocaman açılmıştı. “Nasıl? Ne zaman oldu bu?”

“Dün gece,” diye cevapladım.

“Sana bakmaya geldiği zaman mı?” diye sordu Jacob.

Başım la onayladım.

“Yuh,” dedi Brit fısıldayarak. “Cam’le çıkacaksın ha.”

“Alt tarafı basit bir randevu,” dedi. “O kadar da mühim bir şey değil.”

Elbette ki benim için çok mühim bir şeydi. İlk kez biriyle çıkacaktım; bu çok büyük bir olaydı. Tabii bu minik gerçeği onlarla asla paylaşmayacaktım. Cam’in halihazırda bu utanç verici sırrı biliyor olması yeter de artardı bile.

“Bu kadar akşamdan kalma halde olmasaydım şu an sirkte gösteri yapan bir fok balığı gibi kalkıp alkışlardım seni. Ama içimden taklalar atıp çılgın gibi tezahürat ediyorum.” Bu sözlerine tepki olarak yüzümü buruşturunca Jacob bana güldü. “Zamanı geldi de geçiyordu bile. Ne kadar zamandır sorup duruyordu çocuk sana?..”

Omuzlarımı silktim. “O kadar da uzun değil canım.”

Brit gözlerini pörtleterek bana baktı ve kekinden bir parçayı masaya düşürünce ona güldüm. “Adam ağustos so-

nundan beri peşinde. Bugün kasımın ilk günü Avery, belki takvime bakmayı bilmiyorsundur diye hatırlatayım dedim. Çoğu erkek bu süre boyunca bir kızın ismini bile aklında tutamıyor.”

Kaşlarım yukarı kalktı.

“Doğru söylüyor,” diye yorum yaptı Jacob. “Ben haftada bir senin adını unutuyorum mesela.”

Güldüm.

“Ee, ne zaman çıkıyorsunuz bakalım?” diye sordu Brittany ve atkuyruğunu çözüp yeniden topladı. “Ne planladınız?”

Kalbimin şu an Jacob’ın içinden attığını iddia ettiği taklaları attığından emindim. “Bir sonraki hafta sonuna kadar bir yere çıkmayacağız. Bu hafta sonu yazması gereken bir ödevi varmış ve Ollie ile plan yapmışlar; televizyonda dövüş sanatlarıyla ilgili bir şey mi ne izleyeceklermiş.” Cam bana o gece onlarla takılmamı teklif etmişti ama bu daha ziyade erkekler arası bir gece gibi görünüyordu. “Bir sonraki cumartesi Hagerstown’da bir restorana gideceğiz sanırım.”

Brit’in gözleri ışıldadı. “Yaşasın, hazırlanacak tonla vaktimiz olacak.”

“Hazırlanmak için bir haftaya mı ihtiyacım var?”

Başını hevesle öne doğru salladı. “Saçını yaptırman lazım, tırnaklarını yaptırman lazım, sonra ağda meselesi var, anlarsın ya, aşağıları filan tümnden...”

“Ay yeter! Güneş görmemiş yerlerinizi ağda yaptırmaktan bahsetmeye başladığınızda bana yol göründü demektir.” Jacob çantasını kaptı ve ayağa kalktı. Yanımdan geçerken durup yanağımdan öptü. “Ciddiyim, bence zamanı geldi de geçiyordu.”

Yanaklarım kızardı ve yarım yamalak “Sağ ol,” dedim fakat bunu neden yaptığımı ben de bilmiyordum çünkü hiç de duruma uygun bir söz değildi.

Jacob ayaklarını sürüyerek kapıdan çıktıktan sonra, Brit fincanını eline aldı. "Biraz ciddi konuşalım mı?"

"Tamam." Ağdalarla ilgili detaylı bir ders alacağımı düşünerek kendimi hazırladım.

Brit bana doğru döndü ve konuşmaya başladığında sesini bir anda anlamadığım bir biçimde alçalttı. "Dün geceki partide, o çocuk senle dans etmeye çalıştığında ..."

Hadi bakalım. Bir anda yay gibi gerildim. "Evet?"

"İkinizin arasında ne oldu?" Arada dudaklarını yaladı. "Seni belinden tuttuğunu gördüm."

Başımı öte yana çevirdim, birden ortaya çıkan mide bulantısı karşısında yutkundum. "Hepsi buydu zaten. Boş bulundum ve aşırı tepki verdim. Kendimi tam bir salak gibi hissediyorum."

Brit beni süzerken dudağını dişlerinin arasına almış ke-miriyordu. "Bir adamın sana sarılması hoş bir şey olduğundan değil ki zaten hoş filan değildir ve salak partilerde sürekli insanın başına gelse de, son derece sinir bozucudur." Bir an duraksadı. "Neden aşırı tepki gösterdin peki?"

Oturduğum yerde kıpırdanarak ellerimle bacaklarımın üst kısmını sıvazladım. "Dediğim gibi, boş bulundum. Hiç beklemiyordum."

"Hiç beklemiyordun..." diye tekrarladı ve sonra derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Seninle açık konuşacağım. Arkadaşlar sözünü sakınmaz, değil mi?"

Huzursuzluk içinde birdenbire son noktaya ulaşmıştı. "Doğru."

Bir an sessizlik oldu. "Senin yüzünü gördüm Avery. Ödün kopmuştu. Bu öyle boş bulunmakla ya da partilere alışkın olmamakla açıklanabilecek gibi bir durum değildi. Bu şekilde konuşarak seni kırmak da istemiyorum, lütfen yanlış anlama ama bu hiç de normal bir tepki değildi."

Normal bir tepki değildi ha? Ben bunu bilmiyor muydum sanki? Ona baktım ve birden içimden ona her şeyi anlatma isteği geçti. Bu istek açıklanabilir gibi değildi ve beni tamamen etkisi altına almıştı. Kelimeler dilimin ucuna kadar geldi. Aramızda yılların sessizliği asılı duruyordu adeta. Brit yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle bana bakıyordu ve ben daha ağzımı açamadan bunu gözlerinde ve gerilmiş dudaklarında görebiliyordum. Kız aptal değildi. Bir şeylerden şüpheleniyordu, belki de en kötüsüydü. Sempatı duyuyordu. Hatta belki gözlerinde acıma ışığgı görülüyordu.

“Senin... senin başına bir şey mi geldi Avery?” diye sordu sessizce.

Ona anlatma ihtiyacı, *herhangi birine* anlatma ihtiyacı ufacık bir iğne ucu değen bir balon gibi söndü gitti. Bakışlarım pencereye ve ötesindeki kalabalık caddeye kaydđ. Başımı iki yana salladım. “Hayır, hiçbir şey gelmedi.”

On Beşinci Bölüm

Brit o sabah kahve dükkânında yaptığımız konuşmayı bir daha konu etmedi ve Jacob da tıpkı söz verdiği gibi Cam'le çıkacak olmamızı aşırı bir heyecanla –atlayıp zıplayarak, el çırparak, danslar ederek– karşıladı. Gören de Jacob'ın onunla çıkacağını zannederdi.

Bu her ne kadar imkânsız olsa da, randevuyu kafama pek takmamaya çalışıyordum. Hele Cam'in yanında olduğum zamanlar bunu düşünmemeye çalışmak daha da zordu. Aramızda hiçbir şey değişmemiştir ama bir yandan da her şey değişmişti. Sınıfta yanımda oturduğunda abes bir şekilde onun varlığının aşırı bilincinde oluyordum. Her hareket ettiğinde ve kolu ya da bacağı bana her sürttüğünde, tüm bedenimi bir karıncalanma hissi sarıyor ve dersin sonuna dek etkisini sürdürüyordu. Bunu fark edip etmediğinden emin değildim ve fark etmediğini umuyordum.

Bir sonraki hafta içinde hava bayağı soğudu. Ağaçlar yapraksız kalmıştı ve Potomac Nehri'nden esip gelen rüzgâr, ağaçları içi boş, kuru kemikler gibi sallıyordu. Böyle bir hava görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ne kadar sıkı giyinsem de, her dışarı çıkışımda kendimi Alaska'da zannediyordum.

“Büyük gece”den önceki cuma günü, Cam tuhaf bir ruh halindeydi, derste bildiğin not alıyordu.

“Seni seni,” diye mırıldandım, Profesör Drage projektörden Samanyolu’nun fotoğraflarını gösterirken. “Derse dikkatini veriyorsun.”

Cam bana yan yan baktı. “Ben her zaman derse dikkatimi veririm.”

“Ya, tabii.”

Kalemini parmaklarının arasında çevirirken gözlerini Drage’den ayırmıyordu. “Ben olmasam, sen sınıfta kalırdın.”

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. “Sen olmasaydın daha fazla derse odaklanabilirdim.”

“Öyle mi diyorsun?” Öne doğru eğilince omzu benimkine bastırdı. Sınıfın ön tarafını bir süre gözden geçirip, sonra bana döndü. Konuşurken dudakları şakâğıma sürtünüyordu ve bu da tenimin ateşini yükseltmişti. “Neden beni bu kadar dikkat dağıtıcı buluyorsun tatlım?”

“Senin zannettiğin şekilde demedim,” diye cevap verdim ki bu yalandı.

“Kendine bu masalları anlatmaya devam et.”

“Bir gün bu egon yüzünden kafan içeri göçecek.”

“O günün geleceğinden şüpheliyim,” diye yanıtladı ve sonra kaleminin ucuyla sağ elimin üstünden kazağıma doğru bir çizgi çekti. “Bu dikkatini dağıtıyor mu?”

Söyleyecek hiçbir şey bulamayarak parmaklarımın arasındaki kalemi sıkıyordum sadece.

“Söylesene?” Kalem yeniden elimin üstünde gezinmeye başlamıştı. “Orion’un kuşağının kaç yıldızdan oluştuğunu buldun mu? Hayır mı?” Kalem yeniden hareket etmeye başlamıştı ve bir kalemin bu kadar... tahrik edici olabileceğini kim bilirdi? “Kuşağı oluşturan üç yıldız vardır tatlım.”

Dudağımı ısırdım.

Cam'in göğsünden yumuşak, alçak sesli bir hırıltı yükseldi. "Dikkat dağıtıcı diye işte bu yaptığın şeye denir," diye mırıldandı.

Ciğerlerimdeki hava boşalırken gözlerim kocaman açıldı.

Cam kısık sesle güldü ve ensemden aşağı hafif bir ürper-ti indi. "Ne diyeceğim biliyor musun?"

"Ne?" diye fısıldadım.

Cam gerinir gibi bir hareket yaparak iyice dibime sokuldu. Gerilmiştim, ne yapmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kolu omuzlarıma dolandı ve sonra yakıcı dudaklarını kulağımın hemen arkasında, tenimde hissettim. İçimde garip bir dalga uyandı ve bir de heyecan.

Dudakları kımıldadı ve ben titredim. "Yarın akşamı iple çekiyorum."

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapadım. Cam bir kez daha güldü ve arkasına yaslandı. Gözleri tahtaya odaklanmış, kalemi defterinde yazıp çizmeye başlamıştı. Ben ders-ten tamamen kopmuştum. Şu an tam bir sis bulutu haline gelmiş beynime hiçbir şey girmiyordu ve kafam o kadar onunla doluydu ki.

Brit ve ben öğleden sonrayı tırnaklarımızı yaptırarak geçirdik. O kadar uzun zamandır manikür pedikür yaptırmıyordum ki bu işlem sırasında ne kadar sıkıldığımı ve tırnaklarımda kurumamış oje parıl parıl parlarken gözüme takılan her şeye dokunmayı ne kadar istediğimi unutmuştum.

"Gergin misin?" diye sordu Brit, pembe ojeli ayak tırnaklarını oynatarak.

Ellerimi oje kurutucudan çıkarıp saçlarımdan arasına daldırma dürtüsüne direnerek başımı öne doğru şiddetle salladım. "Evet, gerginim. Bu beni uyuzun teki kılar mı?

Eğer öyleyse, uyuzun önde gideniyim demektir.”

Brit kıkırdadı. “Hiç de değil. Gergin olman, heyecanlı olduğunu gösterir. Ben bile heyecanlıyım be! Senin gıyabında ben yaşıyorum bu olayı. Bu gece randevunuz bitince beni hemen ara.” Yüzünde muzip bir ifade belirdi. “Tabii bu gece, yarınla birleşmezse...”

Ağzım açık kalmıştı.

Sandalyesinde arkasına yaslanırken yeni bir gülme krizine girdi. “Peki tamam. Bunun olacağından şüpheliyim ama beni hemen araman lazım. İyi öpüşüyor mu, bilmem lazım.”

“Öpüşeceğimizi nereden biliyorsun?”

“Ciddi mi soruyorsun bunu?” dedi, gözlerini kocaman açarak. “Seni kesin öpecek.”

Midemde yine o rahatsız edici duyguyu hissettim. “Belki de öpmez.”

“Hayır hayır, seni öpecek. Muhtemelen fazlasını, çok daha fazlasını yapmak isteyecek ama seni öpeceği kesin. Biliyorum işte.” Brit yüzüme gergin bir gülümseme yerleşmesine sebep olan bir çığlık attı. “Eminim harika öpüşüyordur.”

Cam’in öpüşme becerilerini onun hakkında halihazırda bildiklerime dayanarak değerlendirecek olsaydım, muhtemelen çok iyi öpüştüğünü söylemek zorunda kalırdım, özellikle de sadece bir kalemi elimde gezdirerek beni oturduğum yerde kıvrandırmayı başardığı düşünülürse. Bu, kalemle yapılan bir... önsevişme gibiydi.

Güldüm.

Tırnak bakımının ardından Brit benden bir kez daha randevumuz biter bitmez kendisini hemen arayacağımın sözünü aldı ve sonra eve döndüm. Parlak mor renkli tırnaklarıma büyük bir özen göstererek hayatımın en uzun duşunu

aldım ve dolabımdaki tüm giysileri tek tek inceledim. Saate her bakışında ve yediye daha da yaklaştığını fark ettiğimde kalbimin göğsümden dışarı fırlamak istercesine kendini kaburgalarımın vurduğunu hissediyordum.

Tüm dolabım yatağımın üstündeydi ve bir kısmı da yerdedydi. Ne giyeceğime karar verememek biraz aptalca geliyordu bana ama hiçbir fikrim yoktu. En sonunda, tam pes edip tavsiye için Brit'i arayacaktım ki siyah çizmelerimin içine sokarak giyeceğim dar bir kot pantolon ile hafiften gösterişli ve açık denilebilecek koyu yeşil bir bluza karar verdim.

Saçıma ve makyajıma da en az bu kadar vakit ayırdım. Tıpkı Cam film izlemeye geldiğindeki kadar vahim haldeydim. Rimelimi sürerken, her pazar yumurta yapmaya geldiğinde beni yataktan kalktığım en paspal halimle gören bu adamla buluşmadan önce görünüşüm konusunda bu kadar kaygılanmamın çok komik olduğunu düşündüm.

Tanrım, yarın pazardı ve bu çok önemli bir olaydı çünkü o gün her zaman cumartesiden sonra gelirdi ancak yarın, farklı bir pazar olacaktı. Çıkmamızdan sonraki ilk pazar olacaktı. Hâlâ yumurta yiyor olacak mıydık? Ya çıkmamız, yarın sabaha kadar uzarsa? O kadar saf değildim. Cam bu randevunun başka bir boyuta taşınabileceği varsayımına rahatlıkla kapılabilirdi.

Aynadaki yansımamda gözlerim hiç de doğal olmayan bir büyüklükteydi ve göz kalemim göz küreme tehlikeli biçimde yakın çekilmişti.

Bu randevunun benim yatak odamda sonuçlanmayacağı kesindi çünkü burası şu an Old Navy markasının ihraç fazlası tezgâhlarına benziyordu.

Evet. Aptallık ediyordum. Yarının bugünden hiç farkı olmayacaktı. Bu gece birkaç nedenden dolayı seks dolu, saba-

ha kadar süren bir gece olmayacaktı. Ayrıca pazar gününün cumartesiden sonra gelen gün olduğunu bilmiyormuş gibi davranmam için hiçbir sebep yoktu.

Kendi kendime yaptığım minik toparlanma konuşmasını tamamladıktan sonra kendimi banyodan çıkmaya zorladım. Damarlarımda dolaşan gergin heyecan, kötü bir his değildi. Son derece... farklıydı. Güzel türden bir kaygıydı. Cam geldiğinde salonun ortasında kıvrırıp dans etmeme ramak kalmıştı.

Cam içeri girdi. Bakışlarıyla başımın tepesinden siyah çizmelerimin sivri uçlarına dek beni süzdü. Bir bakışın nasıl bir dokunuştan farksız olabileceğine inanamamıştım.

Cam hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “Son derece... muhteşem görünüyorsun.”

Yanaklarım kızarmıştı. “Teşekkür ederim. Sen de.”

Bu kesinlikle gerçek düşüncemdi. Cam koyu renk bir kot pantolon, siyah bir v yaka kazak giymişti. Kazağı geniş omuzları boyunca gerilmişti ve alnına dökülen siyah saçları ile yüzündeki hafif gülümseme onu nefes kesici bir hale sokmuştu. Ne işim var benim burada diye düşündüğümde, onunla çıkmak üzere olduğuma inanamıyordum.

“Hazır mısın? Paltonu almıyor musun?”

Girdiğim trans halinden çıkıp başımı öne doğru salıdım ve hızla yatak odama koştum. Yerdeki bir kazağa takılıp az kalsın düşüyordum. Paltomu aldım ve üzerime geçirip Cam’ın yanına döndüm. Kanepenin üzerinde duran çantamı alırken Cam’ın gözleri keyifle ışıldıyordu. Kendimi çok tuhaf hissederek ona teşekkür ettim.

“Hazırım,” dedim, güç bela nefes alarak.

“Pek sayılmaz.” Cam uzandı ve paltomun kocaman düğmelerini tek tek iliklemeye başladı. “Dışarısı buz gibi.”

Olduğum yerde kımıldamadan duruyordum. Bu minicik

jest bile aklımı başımdan almaya yetmişti. En alttan başladı ve yukarı doğru çıktıkça nabzım hızlandı. Göğsüme yaklaşırken nefesimi tuttum. Elleri paltoma sürtünüyordu ve karşısında adeta taş kesilmiştim. Beklenmedik yakıcı dalgalar göğüs uçlarıma doğru ilerlerken kat kat giysi ortadan kalkmıştı sanki.

“Mükemmel oldu,” diye mırıldandı Cam. Kirpiklerinin arasından gözleri mavi bir kor gibi görünüyordu. “İşte şimdi hazırız.”

Bir süre elimi kolumu kıpırdatmadan ona baktım ve sonra bağı çözülmüş gibi duran dizlerimi zorla ileri attım. Koridora adımımızı attığımız an, Cam’ın dairesinin kapısı açıldı.

Birden elinde bir cep telefonu ve diğer elinde de Raphael’le birlikte Ollie çıkıverdi kapının arkasından. “Gülümseyin!” diye bağırdı ve telefonuyla bir fotoğraf çekti. “İki çocuğum büyümüş de mezuniyet balosuna gidiyorlarmış.”

Cam de ben de serseme dönmüştük.

Ollie neşeyle konuşuyordu. “Bunu aile albümüme koyacağım. Size iyi eğlenceler!” Çıktığı gibi içeri girip kapıyı kapattı.

“Ee...”

Cam yüksek sesle bir kahkaha patlattı. “Vay be, işte bu farklıydı.”

“Normalde böyle şeyler yapmaz mı yani?”

“Hayır.” Bir kez daha güldü ve elini belime koydu. “Bizimle beraber gelmeye çalışmadan önce çıkalım buradan.”

Güldüm. “Raphael’i de mi getirir?”

“Raphael’e kapım açık ama Ollie’ye değil. Bu gece dikkatinin dağılmasını hiç istemiyorum.”

Dikkatimin dağılmasını mı? Çoktan dağılmıştı bile.

On Altıncı Bölüm

İçkilerimiz ve ekmekler getirilip de aramızdaki parlak masanın üzerine yerleştirildiğinde nefesimi kontrol edebilir hale gelmiştim. Gerginlik, Cam'ın kamyonetiyle restorana giderken kendini yeniden göstermişti; gerçi Cam bunu fark etmemiş görünüyordu ve gayet rahatı.

Güzelim tırnaklarımı yeme dürtüsüne direnmeye çalışırken mönü üzerinde çok fazla zaman harcadım.

Cam masanın altından beni bacağıyla dürttü ve ben de başımı kaldırdım. “Ne oldu?”

Başıyla sol tarafımı işaret etti. Garson, yüzünde bir gülümsemeyle beni bekliyordu. “Ee, şey, ben bir...” Gözüme ilişkin ilk yemeği seçtim. “Tavuk sarma alsam?”

Garson siparişimi not aldı ve sonra Cam de orta pişmiş biftek ile salata ve fırında patates sipariş etti. Garson yanımdan ayrılınca Cam ekmeğe el attı. “Biraz ister misin?”

“Olur.” Umarım boğazımda kalmazdı. Bir dilimi ikiye bölüp tereyağı sürmesini izledim. “Teşekkür ederim.”

Ben ekmeği didikleyip her seferinde ağzıma minicik bir parça atarken, Cam'ın tek kaşı havaya kalktı ancak hiçbir şey demedi. Söyleyecek bir şey, herhangi bir şey bulabilmek için beynimi patlatıyordum. İlginç bir şey olması da şart de-

ğildi. Sadece konuşmaya ihtiyacım vardı. Nedendir bilmem, Ollie ile aralarında geçen sohbet geldi aklıma o an ve ben de buradan yola çıktım. “Herhangi bir spor yapıyor musun?”

Cam hazırlıksız yakalanmış gibi gözlerini kırptı.

Yanaklarım kızardı. “Kusura bakma. Öylesine sordum.”

“Önemli değil.” Ekmeğini yavaşça çiğniyordu. “Eskiden yapardım.”

Sohbete katılım göstermesinden ötürü müteşekkire olarak biraz rahatladım. “Hangi sporu?”

Bir dilim eklemek daha kesti. “Futbol oynardım.”

“Gerçekten mi?” Neden tüm futbolcular çekiciydi? Bu, futbolun evrensel bir kuralı mıydı? “Hangi pozisyonda?”

Cam’in futbol hakkında hiçbir şey bilmediğim yönünde şüpheleri olduğundan adım gibi emindim ama yine de anlatmayı sürdürdü. “Forvet.”

“Ya!” O dediği hakkında belirgin bir fikrim varmış gibi başımı tasdik eder biçimde salladım.

Cam’in yanağındaki gamzesi ortaya çıkıverdi. “Yani bir sürü gol atıyordum.”

“İyiydın demek?”

“İyiydin evet. Hızlı olmayı gerektiren bir pozisyondu, çok fazla koşman gerekiyordu.”

Futbol hakkında tüm bildiğim bundan ibaretti; çok fazla koşmak lazımdı. “Lisedeyken mi oynadın?”

“Lise, lise sonrası, üniversitenin ilk yılı.”

Cesaret edip ekmekten bir ısırık daha aldım. Şimdiye dek sorunsuz gidiyordum. “Neden bıraktın?”

Cam bir şey diyecek oldu fakat sonra vazgeçti. Omzunun üstünden uzaklara bakıp daldı ve bir süre sonra toparlanıp omuzlarını silktili. “Artık bunu yapmak istemediğimi anladım.”

Kaçamak cevaplar vermek, benim uzmanlık alanımdı

ve bu türden bir cevap kulağıma çalındığı anda bunu fark ederdim. Bu yüzden de daha fazla eşeleyip, daha çok şey öğrenmek istiyordum ancak o da bana dans etmeyi neden bıraktığımı sorduğunda aynı uyduruk cevabı vermiştim ve bu yüzden de onu sorgulayacak bir pozisyonda değildim.

Parlak mavi gözlerini bana dikti ve loş aydınlatmanın altında yüzümün daha koyu bir kırmızılığa büründüğünü hissedebiliyordum. Tanrım, yüzümün kızarmasına bir son vermem gerekiyordu artık.

Cam güldü ve elimdeki ekmeği suratına fırlatasım geldi. “Avery...”

“Cam?”

Masaya doğru eğildi ve ortada duran minik mumun alevi yüzünde dans eden gölgeler oluşmasına neden oldu. “Bu kadar gergin olmana gerek yok.”

“Değilim.”

Kaşları yukarı kalktı.

İç geçirdim. “Tamam. Öyleyim. Özür dilerim.”

“Neden özür diliyorsun? Hiç gerek yok. İlk defa biriyle çıkıyorsun.”

“Hatırlattığın için sağ ol,” diye mırıldandım.

Dudakları gülümsemek istercesine seğirdi. “O kadar korkunç bir şey değil sonuçta. Tabii ki gergin olacaksın.”

“Sen değilsin yani.”

“Çünkü ben mükemmelim.”

Gözlerimi devirdim.

Bir kahkaha attı. Sesi derinden ve gür çıkmıştı. “Geril-mene hiç gerek yok. Ben burada seninle olmak istiyorum Avery. Beni etkilemek gibi bir kaygın olmasın sakın. Bunu zaten başarmış durumdasın.”

“Bu çok...” Başımı iki yana sallayarak boğazıma oturan yumruyu umursamamaya çalıştım. Gözlerine baktım. “Sen

o kadar... ne bileyim. Ne diyeceğini biliyorsun işte..."

"Nasıl yani?"

Saçlarımı kulaklarımın ardında sıkıştırdım ve elimi kucığıma koydum. Titriyordu. "Hep duruma en uygun sözler çıkıyor ağzından."

"Çünkü ben..."

"Mükemmelsin," diye tamamladım. "Bunu biliyorum zaten."

Cam arkasına yaslandı. "Öyle demeyecektim ama mükemmelliğimin farkına varmaya başladığını gördüğüme sevindim."

"Ne diyecektin öyleyse?"

"Öyle dedim çünkü ben bunun gerçek olduğunu düşünüyorum."

"Neden ben?" sorusu bir anda ağzımdan çıkıverdi ve sonra gözlerimi kısa bir süreliğine kapadım. "Pekâlâ. Buna cevap verme."

Tam o esnada yemekler geldi—Tanrı'ya şükür—ve sohbet ertelendi... yaklaşık iki dakikalığına. "Bu soruya cevap vereceğim," dedi Cam, kirpiklerinin arasından bana bakarak.

Suratımı tavuğuma gömmek istiyordum. "Mecbur değilsin."

"Hayır, bence mecburum."

Çatal bıçağımyı elime alıp, derin bir nefes aldım. "Bunun aptalca bir soru olduğunu biliyorum ama sen harikasin Cam. Naziksin, esprilisin. Zekisin. İki aydır seni reddediyorum. Kimle istesen çıkardın ama burada benimlesin."

"Evet, öyleyim."

"Daha önce kimseyle çıkmamış bir kızla," diye ekledim. "Bu hiç gerçekçi durmuyor."

"Peki." Bifteğinden bir parça kesti. "Burada seninle birlikteyim çünkü... çünkü senden hoşlanıyorum. Bir saniye,

sözümü tamamlamama izin ver. Bunu zaten daha önce söylemiştim. Sen farklısın fakat iyi anlamda farklısın. O yüzden suratındaki şu ifadeyi sil artık.”

Gözlerimi kısıtım.

Cam güldü. “Ayrıca itiraf edeyim, bazen sana çıkma teklif ettiğimde evet demeyeceğini biliyordum. Her defasında ciddi olmasam da, seninle çıkmak konusunda hep çok ciddiydim. Anladın mı?”

Şey, pek sayılmazdı ama yine de başımı öne doğru salladım.

“Hem seninle takılmayı seviyorum.” Bir parça et attı ağzına. “Üstelik ilk randevunda turnayı gözünden vurduğunu söyleyebileceğimiz kadar iyiyim bence.”

“Yüce tanrım.” Güldüm. “Kendini turnaya benzettiğine inanamıyorum.”

Tek omzunu silkti. “Öyleyim. Şimdi tavuğunu ye, yoksa ben yerim.”

Gülümseyerek tavuğu kesmeye koyuldum ve ilk önce iç dolgusundan başladım. Aptalca bir soru sormam dışında ilk randevum fena gitmiyordu. Cam sorulara yön vermeye başlamıştı ve ben de dilsiz gibi karşısında oturmuyordum. Yine de ara sıra bakışlarımız birbirine kilitleniyordu ve ben o esnada ne yaptığımı unutuyor ya da Cam’in anlattığından tamamen kopuyordum. Fakat güzel vakit geçiriyordum; Cam’le birlikte olmak eğlenceliydi. En iyi kısmına gelirsek? Yaşadığım anın ötesini düşünmüyordum. Ben yalnızca... *buradaydım* ve burası güzel bir yerdi.

Yemeğin sonlarına doğru Cam, “Ee, Şükran Günü’nde ne yapacaksın?” diye sordu. “Teksas’a mı gidiyorsun?”

Homurdandım. “Hayır.”

Kaşları çatıldı. “Eve gitmeyecek misin?”

Tavuğumu bitirip başımı iki yana salladım. “Burada ge-

çireceğim. Sen eve gidiyor musun?”

“Evet ama tarihinden emin değilim.” Kadehini eline aldı. “Cidden eve gitmeyecek misin? Bir haftadan fazla tatil var, dokuz gün. Yeterince vaktin var gidip gelmek için.”

“Annem babam... seyahatte olacaklar. O yüzden ben de burada kalacağım.” Bu o kadar da büyük bir yalan değildi. Yılın bu zamanlarında, Şükran Günü ile Noel arasında bizinkiler gemi yolculuklarına ya da kayak tatillerine giderlerdi. “Sizinkiler mükellef Şükran Günü yemeği adetini uygularlar mı?”

“Evet,” diye mırıldandı ve bakışları boş tabağına kaydı.

Bu noktada sohbet biraz kesilir gibi oldu ve hesap geldiği zaman da Cam bana geceyi daha fazla uzatmak istemiyormuş gibi göründü. Dışarıda hava serin denemeyecek kadar soğuktu ve nefeslerimiz anında beyaz bulutlara dönüşüyordu. Şiddetli bir rüzgâr saçlarımı alıp yüzüme çarptı. Titredim ve paltoma daha sıkı sarındım.

“Üşüdün mü?”

“Burası Teksas değil,” diye itiraf ettim.

Cam güldü ve yanıma sokularak kolunu omuzlarıma attı. Vücudunun sıcaklığı anında benimkine eklendi ve iyice gerilip kış üstü yere düşmemek için ciddi bir çaba sarf etmeye başlamam gerekti. “Daha iyi mi?” diye sordu.

Sadece başımı sallayabildim.

Amansız rüzgârın etkisinden kurtulup da arabaya sığındığımızda ilk iş kemerimi bağladım. Cam de bindi, motoru çalıştırdı ve sonra ellerini birbirine çarpıp sıvazlamaya başladı. Dönüp bana baktı. “Yemeği beğendin mi?”

“Evet. Teşekkür ederim yemek için,” dedim ama dilim dolaştı ve saçmalayıp yeniden aynı şeyleri söyledim. “Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.” Sesinde muzipçe bir ton vardı. “Nihayet seni

dışarı çıkarmama izin verdiğin için ben teşekkür ederim.”

Sonra Cam radyoyu açtı. Ses sohbet etmeyi engelleyecek kadar yüksek değildi ama ben o sırada önemli konular üzerinde yoğunlaşmıştım. Hagerstown’ı geçtikten sonra son derece önemli bir karar verdim.

Cam beni öpecek olursa, korkup kaçmayacaktım.

Hayır. Hayır. Hayır.

Az biraz deneyimi olan on dokuz yaşındaki bir genç kız gibi davranacaktım ve korkmayacaktım. Fakat diğer yandan, Cam beni öpmeyebilirdi de. Randevumuzun bir noktasında benim öpmeye değmez bir kız olduğumu fark etmiş olabilirdi ve belki de hemen evine kaçıp Ollie ve Raphael ile takılacaktı. Böyle olursa da, sorun yoktu. Ben bunu dert etmezdim.

Ne var ki oturduğumuz binaya varıp da beşinci kata çıktığımızda, gecenin sona ermesini henüz istemediğimi anladım. Kapımın önünde durduk ve ona döndüm. Parmaklarım la çantamın sapını kavramıştım.

Cam’in dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. “Ee...”

“İçeri gelmek ister misin? Sana bir şey ikram edeyim? Kahve veya sıcak çikolata.” Sıcak çikolata mı? Ne saçmalıyordum ben? Neden on iki yaşındaymışım gibi davranıyordum? Kahretsin. “Bira ya da daha sert bir şey filan yok ama...”

“Sıcak çikolata iyi olur,” diye araya girdi. “Ama içinde o minik şekerlemelerden olan varsa içerim.”

Dudaklarımda bir gülümseme peyda oldu ve ne kadar büyük olduğu umurumda bile değildi. “Var.”

“Öyleyse önden buyur tatlım.”

Kalbim deli gibi çarparken eve girdim ve kanepenin yanındaki lambayı yaktım. Paltomu çıkarıp mutfığa yönel-

dim. Ben sıcak çikolata yaparken, Cam de kanepeye oturdu. Su ısınırken botlarımı çıkardım. Sonra da dumanı tüten iki fincanla salona girdim.

“Teşekkürler.” Fincanlardan birini elimden aldı. “Sana bir sorum var.”

“Evet.” Ona döndüm ve bacaklarımı altıma alarak oturdum.

Bir yudum iti. “İlk ıkma deneyimini değerlendirecek olursan, ikinci kez çıkmaya ne dersin?”

Göğsümde tatlı bir his duydum aniden. “Genel anlamda ikincisi mi?”

“Genel anlamda.”

Omuz silktim ve sonra ikolatamın tadına baktım. “Yani, bu gayet iyi bir ilk seferdi. İkincisi de bunun gibi olursa, o zaman ıkarım.”

“Hımm. Herhangi birisiyle mi yoksa?..”

Bakışlarımı önüme indirdim. “Hayır, herhangi birisiyle değil.”

“O zaman özel birisi olacak yani?”

İçimdeki hoş duygu her yerime yayıldı. “yle olması lazım diye düşünüyorum.”

“İlginç,” diye mırıldandı ve bir yudum daha iti. Başını kaldırıp bana baktığında, gözleri ışıldıyordu. Tanrım. Ak-lım başımdan gitmişti. Gözleri ışıl ışıl bana bakıyordu. “Bu zel kişi sana çıkma teklif edecek olsa, yine iki ay daha beklemek zorunda kalır mı?”

Glmsememe engel olamadığımdan, ikolatamdan bir yudum içtim. “Belli olmaz.”

“Neye bağlı?”

“Ruh halime.”

Cam kıkırdadı. “Hazır ol yleyse.”

“Peki.”

“Sana bir kez daha çıkma teklif ediyorum öyleyse ama bu defa yemek değil çünkü değişikliği severim. Sinemaya gidelim.”

Bu teklifi düşünüyormuş gibi yapıyordum ancak kabul edeceğimi şimdiden biliyordum. Bu aptalca veya anlamsız bir hareket olabilirdi ama yine de onunla bir randevuya daha çıkmak istiyordum. “Sinema mı?”

Başıyla onayladı. “Ama otomobille girilen bir açık hava sinemasından bahsediyorum. Türünün son örneklerinden.”

“Açık havada mı?”

“Evet.” Gülümsemesi iyice yayıldı. “Merak etme. Ben seni sıcak tutarım.”

Kıkır kıkır gülssem mi, yoksa son söylediğinin çok hoş bir klişe olduğunu belirtsem mi diye kararsız kalmıştım. “Tamam.”

Kaşları yukarı kalktı. “Sinemaya gitmeye mi tamam diyorsun?”

Dudağımı ısırarak başımı öne doğru salladım.

“Cidden bu defa da iki ay bekletmeyeceksin beni değil mi?”

Başımı hayır anlamında salladım.

Cam sessizce gülerek başını diğer yana çevirdi. “Peki. Çarşamba nasıl?”

“Önümüzdeki çarşamba mı?”

“Hayır.”

Sıcak çikolatamı sehpayı koydum. “Ondan sonraki çarşamba mı?”

“Evet.”

Günleri hesapladığımda kaşlarım çatılmıştı. “Bir saniye. O çarşamba Şükran Günü’nden hemen önceki gün.”

“Öyle.”

Ona dik dik baktım. “Cam, eve gitmeyecek misin sen?”

“Gideceğim.”

“Ne zaman? Film bittikten sonra gecenin bir yarısında mı? Yoksa Şükran Günü sabahı mı?”

Başını iki yana salladı. “Bak şimdi, bu bahsettiğim açık hava sineması benim memleketimin hemen dibinde. Yaklaşık on beş kilometre uzağında.”

Kanepede arkama yaslandım, aklım karışmıştı. “Anlamadım.”

Cam çikolatasını bitirdi ve bana döndü. Öne doğru eğildiğinde aramızda sadece santimler kaldı. “Eğer benimle bu randevuya çıkarsan, benimle birlikte bizim eve gelmek zorunda kalacaksın.”

“Nasıl?” diye çığlığı basıp oturduğum yerde doğruldum. “Seninle eve gitmek mi?”

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve başını öne doğru salladı.

“Ciddi misin sen?”

“Hiç olmadığım kadar hem de,” dedi. “Benimle eve gel. Çok eğleniriz.”

“Seninle eve, ailenin evine gelmek mi? Şükran Günü için mi?” Tekrar başıyla onayladığında koluna bir şaplak indirdim. “Saçmalama Cam.”

“Saçmaladığım falan yok. Ciddiyim ben. Bizimkiler için sıkıntı olmaz.” Duraksadı, burnunu kırıştırdı. “Aslına bakarsan, benden başka birini gördükleri için mutlu bile olurlar. Hem annem dünyanın yemeğini pişirir. Ne kadar fazla yiyecek boğaz olursa, o kadar iyi.”

Diyecek hiçbir şeyim yoktu.

“Sen ne zaman istersen o zaman yola çıkabiliriz ama tabii ki Çarşamba öğleden sonra olması şart. Sıcak çikolatanın kalanını içecek misin?” Başımı olumsuz anlamda salladığımda, Cam fincanımı kaptı. “Ne zaman istersek de, o zaman dönebiliriz.”

Sıcak ikolatamın kalanını içmesini seyrettim. “Seninle gelemem.”

Kaşlarını yukarı kaldırdı. “Nedenmiş o?”

“İkimizin de bildiğı yüzlerce sebepten Cam. Annemle baban ne düşünür...”

“Hiçbir şey düşünmezler.”

Ona ters ters baktım.

Cam iç geçirdi. “Peki, bir de şu açıdan bak. Bütün hafta boyunca burada tek başına oturmandan iyidir. Ne yapacaksın evde? Sabahtan akşama kadar oturup kitap mı okuyacaksın? Hem beni de özleyeceksin, bunu gayet iyi biliyorsun. Sonra ben de vaktimin çoğunu sana mesaj atıp, bir başına evde oturduğun için üzülererek geçireceğim. McDonalds’tan yemek bile alamazsın çünkü Şükran Gününde kapalılar.”

“Benim için üzülmeni istemiyorum. O kadar önemli bir mevzu değil. Burada kalmak benim için sorun değil.”

“Burada tek başına kalmanı istemiyorum sadece ve bunu çok önemli bir mevzu haline getiren sensin. Ben sadece *arkadaşını* Şükran Günü tatilinde birlikte takılmak için evine davet eden bir *arkadaşım*.”

“Sen daha yeni *arkadaşınla* çıkmış bir *arkadaşsın!*”

“Evet,” dedi, fincanımı sehpaye bırakırken. “Doğru bir noktaya değindin.”

Başımı iki yana sallayarak kanepenin yastıklarından birini kaptım ve göğsüme bastırdım. “Bunu yapamam. Tatilde ailenin evine gitmek mi? Bence bu çok...”

“Hızlı mı?” diye tamamladı.

“Evet. Çok hızlı olur.”

“Bu durumda iyi ki birbirimizle o anlamda görüşmüyoruz çünkü böyle bir durum olsaydı, aşırı hızlı gittiğimizi söyleyebilirdik.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

Cam yastığımı tutup çekti ve arkasına attı. “Sen ve ben birlikte dışarı çıkmış bulunan iki arkadaşız. Benimle gelecek olursan, belki iki kez diyebiliriz. Biz çıkmıyoruz ki. Sadece bir kere çıkmış arkadaşlarız. Bu yüzden de eve iki arkadaş olarak gideceğiz.”

Başımı dönüyordu. “Hiç mantıklı konuşmuyorsun.”

“Tamamen mantıklı konuşuyorum. Biz öpüşmedik bile Avery. Sadece arkadaşız.”

Ona kocaman açılmış gözlerle bakıyordum.

Omzunu silkti. “Benimle bize gel Avery. Kendini rahatsız hissetmeyeceğine söz veriyorum. Ailem seni misafir etmekten mutluluk duyacaktır. İyi vakit geçireceksin ve burada kalmaktan çok daha güzel olacak. Ayrıca senden hiçbir şey, kesinlikle hiçbir beklentim yok. Tamam mı?”

Hayır sözcüğü dilimin ucuna gelmişti ama nedendir bilmem ağzımdan dökülmedi. Düşüncelerim bu önerinin keyfini çıkarmaktan ona doğrudan deli olduğunu söylemeye dek çeşitlilik gösteriyordu. Onunla evine gitmek mi? Bu... Şükran Günü’nü burada tek başıma geçirmekten çok daha iyiydi. Ailemin evinde yaşadığım zamanlarda bizimkilerin beni almadan şehir dışına çıkmaları yeterince kötüydü zaten ama en azından hizmetçi bana hindi pişirirdi. Bayan Gibson. Son üç yıldır bana hindi pişirirdi. Peki ya McDonalds gerçekten kapalı mıydı? Bu çok fenaydı işte. Fakat Cam’le birlikte onların evine gitmek de delilikti. Yürüttüğü mantığın hiçbir geçerliliği yoktu. Tersine mantık gibi bir şeydi bu. Çok lakayt bir davranıştı ve kesinlikle benim yapabileceğim türden bir davranış değildi.

Asla ve asla yapmayacağım bir şeydi.

Başımı kaldırdım ve benden ayırmadığı gözlerine baktım. Gözleri... o kadar çarpıcı bir mavi tondaydı ki. Bunu ciddi ciddi düşünüyor muydum ben? Kalbim hızla çarpmaya

başlamıştı. Yutkundum. “Annen baban gerçekten rahatsız olmaz mı?”

Gözünde bir ışık parlamıştı sanki. “Daha önce de eve arkadaş getirdim.”

“Kızları mı?”

Başını hayır anlamında salladı.

Bak sen... bu çok ilginçti işte. “Sahiden bizim arkadaş olduğumuzu mu düşünecekler?”

“Çıkıyor olsak, neden onlara aksini söyleyeyim ki? Arkadaşız dersem, onlar da öyle olduğumuzu düşünürler.”

İçimdeki tüm mantıklı düşünen sesler hayır diye avaz avaz bağırıyordu. “Peki. Seninle geleceğim.” Bu sözler ağızından çıktığı an, geri alamadım. “Bu çılgınca bir fikir.”

“Bence mükemmel bir fikir.” Dudaklarına yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. “Haydi sarılıp bu işi bağlayalım.”

“Ne?”

“Sarılalım.” Gözlerindeki ışıltı bir kat daha arttı. “Sarıldıktan sonra artık vazgeçemezsin.”

“Tanrım, sen ciddi misin?”

“Kesinlikle.”

Gözlerimi devirerek homurdandım ve dizlerimin üstünde doğrulup kollarımı ona uzattım. “Peki tamam sarılıp bağlayayım bakalım anlaşmamızı da sonra ben fikri değiştirmeden...” Cam’ın kolları belime dolanıp da beni kendine çektiği anda cümlem tiz çığlığım arasında boğulup gitti. Sonunda onun yanı başında, daha doğru üzerinde oturur halde buldum kendimi ve sol bacağım dizlerinin arasından sarkıyordu.

Cam bana sarılmıştı. Çok sıkı değildi, ayakta olsak sarılabileceğimiz kadar sıkı değildi yani ancak bu şekilde yakın olduğumuz gerçeğinin üzerimde çok güçlü bir etkisi vardı. “Anlaşmamız kesinleşmiştir tatlım. Şükran Günü’nde Hamilton’lardayız.”

Ben de bir şeyler geveledim ve hafifçe geri çekildim. Tam o anda yüzlerimiz karşı karşıya kalıverdi. Birden gözlerindeki o ışıltının ne olduğunu anladım. “Sen...”

Cam güldü ve karnımın alt tarafındaki kaslarım gerildi. “Akıllıca hareket, değil mi? Seni bu noktaya kadar getirdim. Sadece sözüne de güvenirdim oysa.”

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. “Çok yanılıyorsun.”

“Birçok konuda yanılıyorum muhtemelen. Sana bir şey itiraf edeceğim.” Aramıza koymaya çalıştığım o küçük mesafeyi yeniden kapattı. Dudakları yanaklarımı yakıyordu ve konsantre olmakta güçlük çekiyordum. “Bu gece sana yalan söyledim.”

“Hangi konuda?”

Elleri belime doğru kaydı. “Sana muhteşem görüldüğünü söylemişim ya? Tamamıyla dürüst değildim bunu söylerken.”

Bu hiç de beklediğim bir şey değildi. Başımı hafifçe yana çevirdim ve sonra dudağımı ısırarak kendimi büyük bir tepki vermemek için zorladım. Ağızlarımız arasında *santimler* vardı ve Brit’in bu gece Cam’in beni öpeceğinden ne kadar emin olduğunu hatırladım. Kendimi bir şey söylemeye zorladım. “Sence muhteşem görünmüyorum yani, öyle mi?”

“Hayır,” dedi. Bir eli omurgam boyunca aşağı inip saçımın bittiği çizginin hemen altında dururken yüzünde ciddi bir ifade vardı. Başını eğdi ve şakâğını benimkine dayadı. “Bu gece çok güzel görünüyorsun.”

Nefesim kesilmişti. “Teşekkür ederim.”

Başını hafifçe oynatınca dudakları yanağımın kıvrımına sürttü ve ben kollarında kaskatı kesildim. Kalbim heyecandan ve farklı bir duygudan ötürü deli gibi atıyordu. Korku muydu bu? Boğazımda duyduğum tat bu muydu?

Birdenbire ortaya çıkmış güçlü bir histi bu. Olduğum yerde durma ve geri çekilme ihtiyacı birbirine karışmış, beni yiyip bitiriyordu.

Cam'in dudakları yanağımın ortasına dokundu ve sonra burnu benim burnuma sürttü. Çikolata kokan sıcak nefesini dudaklarımda hissediyordum. Tadı da öyle mi olurdu acaba? Merakım iyice kabardı ve elimi uzatıp pazılarının üstüne koydum.

"Avery?"

Gözlerim kapandı. "Efendim?"

"Daha önce kimseyi öpmedin değil mi?"

Nabzım patlayacak gibi atıyordu. "Hayır."

"Emin olalım da," dedi. "Bu bir öpücük değil."

Ağzımı açtım ve dudakları dudaklarımla birleşti. Dudakları çok tatlı bir şekilde benimkilere dokundu, nefes kesen bir yumuşaklığı vardı ve çabucak bitiverdi.

"Beni öptün ama," dedim, parmaklarım kazağının kumaşına gömülürken.

"Bu bir öpücük değildi." Konuşurken dudakları benimkilere sürüyordu. Ensemden aşağı titremeler inip çıkıyordu. "Unuttun mu yoksa? Öpüşürsek, benimle eve gitmenin potansiyel olarak daha ciddi anlamları olabilir."

"Ha, doğru."

"Bu da bir öpücük değil."

Dudaklarının ikinci teması beni bitirmişti, uyandırmıştı. Tek düşünebildiğim şey ağzıydı, düşünmek istediğim tek şeydi. Ensemden aşağı muhteşem bir sıcaklık iniyor, göğsüme yayılıyor ve aşağı, bacaklarımın arasına iniyordu. Beni nazikçe öpüyor, dudaklarımın şeklini kendi dudaklarıyla ezberliyordu. İçimin derinlerinde bir şey yükseliyor, açılıyor, sızlıyordu. Cam duruşunu değiştirirken ben de ona tutundum ve birden kendimi sırtüstü uzanmış halde buldum.

Cam üzerime eğildi, kollarının güçlü kasları ellerimin altında esniyordu. Ağzı hâlâ benimkinin üstündeydi. Vücutlarımızın diğer kısımları birbirine temas etmiyordu ve bundan ötürü rahatlasam mı, yoksa hayal kırıklığı mı duy-sam bilemiyordum. Ama o dudakları... tanrım, dudakları benimkilerin üzerinde hareket ediyordu. Ona karşılık ve-rerek öpmeye başladım. Karşımdaki deneyimli hareketle-re kıyasla daha yavaş ve beceriksizceydi tabii. Yanlış mı yapıyorum acaba diye bir kaygı vardı içimde fakat sonra Cam'den hırıltıya benzer derin bir ses yükseldi ve içgüdülerim bana bunun memnuniyet ifadesi olduğunu söylediler. Bütün bedenim ürpermişti. İçimdeki sızı yayılıyor, yoğunlaşıyor ve kendi içinde korkutucu bir hal alıyordu.

Öpücüğü derinleştirdi ve dudaklarımı dudaklarına açıl-maya zorladı. Dili içeri dalıp benimkini yalayınca hislerim zirve yaptı. Bu duyguyu sesli bir tepkiyle karşılayınca dili daha da derine indi. Öpüşmeye kendimi kaptırdım, parmaklarım kenetlendi ve boynum ağrımaya başladı. Çikola-ta ve erkek tadındaydı ve şehvet içimde kaynarken ruhum bedenimden yükseliyordu adeta. Bunun ardından boy göste-ren panik, Cam'in dili damağıma dokunduğunda uçuştı. Başını tekrar kaldırdığında alt dudağımyı dişleri arasında sıkıştırdı ve ağzımdan memnun bir inilti yükseldi. İkimiz de hızla nefes alıyorduk.

"Hâlâ bir öpücük değil mi?" diye sordum.

Cam kanepeye oturdu ve beni de oturur konuma getirdi. Gözleri masmaviydi, yakıyordu. Göğsüm hızla inip kalkı-yordu. Ellerim hâlâ kollarındaydı. Uzanıp parmağıyla alt dudağımyı okşadı ve sonra yeniden öne eğildi.

"Hayır, bu bir öpücük değildi." Dudakları benimkileri olabilecek en kışkırtıcı, umut vaat eden biçimde öptü. "Bu, iyi geceler dileğiymiş."

On Yedinci Bölüm

Cam gittikten sonra uzun bir süre yatakta uyanık halde yattım. Bu uykusuz gece diğerlerinden farklıydı. Hepsini cebinden çıkarırdı. Bedenim kendime yabancı gibiydi, sızlıyordu ve alev alev yanıyordu. Yorganı üstümden çoktan atmıştım ve incecik çarşaf bile tenimi yakıyordu. Yan döndüm ve bacaklarımı sıkıca birbirine bastırırken dudaklarımı ısırdım.

Cam'den nefret ediyordum.

Tam olarak değil aslında.

Ondan “iyi geceler” dileyişi ve sonra da çekip gidişi yüzünden nefret ediyordum; kendimden de bu kadar duyarlı olduğum için ve her hareket edişimde aşırı duyarlı tenimin daha fazlasını istemesi nedeniyle nefret ediyordum.

Çok daha fazlasını hem de.

Cam'den nefret etmiyordum.

Sırtüstü dönüp çarşafı aşağı çektim. Serin hava çıplak kollarımı ve göğsümü okşadı. Penye atletimin altında göğüs uçlarım sertleşti ve karıncalandı. İş öyle bir hal aldı ki sinir bozucu olmaktan çıkıp nerdeyse acı verici oldu.

Dizlerimi yukarı çektim ve bacaklarımın arasındaki basınç göğüslerime doğru çıktıkça aralık dudaklarımdan bir

inilti kaçtı. Bacaklarımı uzatıp ellerimle altımdaki çarşafı kavradım ve zihnimi boşaltmaya çalıştım ancak tek düşünemediğim, Cam'ın öpüşmesi, dudaklarının dudaklarıma dokunması, ağzımın içinde kıvrılan ıslak ve sıcak diliydi. Çikolata tadı hâlâ ağzımdaydı ve kaslarının ellerimin altında esneyişini hâlâ hissedebiliyordum. Ellerinin üstünün göğüslerime sürtündüğü anları hatırladığımda nefesim kesiliyordu.

Hissettiğim şey benim için tamamen yeniydi. Cam'ın öpücüğü bedenimde bir düğmeye basmıştı sanki. Ama ben aptal değildim. Tahrik olduğumu anlamayacak kadar saf ya da toy değildim. Bedenim tıpkı derin uykusundan kalan Uyuyan Güzel gibi uyanmıştı ve daha fazlasını talep ediyordu.

Elim karnıma değince olduğum yerde sıçradım. Nabzımın atışlarını boğazımda hissediyordum, kalbim tekliyor-
du resmen. Bacaklarımın arasındaki sızı yoğunlaşmıştı. Gözlerim karanlık tavana sabitlenmişti. Elimi aşağı doğru kaydırırken nefesimi tuttum. Sanki bedenimin kontrolü benim elimde değil gibiydi.

Elimi şortumun gevşek lastiğinden içeri sokarken gözlerimi kapadım. Karın kaslarım gerildi, nefeslerim hızlandı. Parmak uçlarım aşağıda sinirlerin toplandığı o noktaya erişti ve damarlarımda salt elektrik dolaşmaya başladı. Boğazımdan yükselen haykırışı durdurmak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Kalbim deli gibi çarparken, parmaklarım orada oluşan ıslaklığın içinde geziniyordu.

Bir yandan bunu yaptığımı inanamıyordum.

Bir yandan da bunu yapmamın *bu kadar* uzun sürdüğüne inanamıyordum.

Ancak durma noktasını çoktan geçmiştim. Zihnimde Cam'ın imgesi belirdi. Mavi gözleri alev alevdi ve dudakları benimkileri aralanmaya zorluyordu. Hem aşırı derecede sa-

birli hem de kararlıydı. Parmaklarım beceriksizce hareket ediyordu çünkü yaptığım şey hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de işe yarıyor gibiydi. Kendimi okşuyordum ve zevk alıyordum ancak sadece ateşi daha da körüklüyordum aslında. Kabardığımı hissediyordum ve bu sızı biraz daha artacak olursa avaz avaz çığlık atacağımdan emindim.

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. Parmağımı ileri geri hareket ettiriyordum ve derin bir nefes alıp içeri ittirdim. Tansiyonunun yükselmesiyle ağzımdan minik bir çığlık kaçtı. Evet. Bu çok zevkliydi. Biraz daha derine ittirdim ve avucumun yaptığı baskı içimde bir zevk dalgası daha uyandırdı. Kalçalarım yukarı sıçradı ve ta içimdeki yangın yayıldı. İçgüdülerim kontrolü devralmış görünüyor-du. Kalçalarım ufak daireler çizerek kıvrılıyor ve içimdeki gerginlik daha da yükseliyordu. Ağzımdan çıkan sesleri bir duyacak olsa yerin dibine geçerdim ama şu an, odamın karanlığında, beni daha da tahrik ediyorlardı.

Kalçalarım yükselerek elimin baskısını daha da arttırmaya çalışıyorlardı ve içimde bir ipe sıkıca çekistirilerek düğüm atıldığını hissediyordum adeta. Yaklaştığını biliyordum, saniyeler kalmıştı. Bir anda bunu yapanın Cam olduğunu hayal ettim: *Onun* eliydi, *onun* parmaklarıydı ve işte olmuştu. Atılan o düğüm çözülürken vücudumun derinlerinden bir inleme koptu, bedenimin içinden tıpkı bir kamçı gibi geçip gitti ve aklımda ne var ne yok hepsini dağıttı.

Kalp atışlarım normale dönerken ve titremelerim azalırken, kendimi yastıkların üzerine bıraktım. Kollarım ve bacaklarım titriyordu. Vay be, demek böyle bir histi bu? Yan dönüp yattım, dudaklarımda küçük bir gülümseme vardı. Yastık, boğuk gülüşümü gizlemişti.

Yine de, bu keyifli, mahmur huzur dalgası vücudumu sararken ve beni uykunun kollarına taşırken, hissettiğim

şeyin eksik olduğunu biliyordum. Beraber olmak istediğim bir erkekle –*Cam’le*– bütün bunların daha da fazlasını yaşayacaktım ve bunu istiyordum.

Bunu *Cam’le* birlikte hissetmek istiyordum.

Brit ile Jacob, Şükran Günü tatilinde *Cam* ile gitmeye razı olmama en az benim kadar şaşırdılar. Bana bunun ne kadar manyakça bir fikir olduğu konusunda vaaz vereceklerinden çekiniyordum ama böyle bir şey yapmadılar. İkisi de bu çok mühim bir şey değilmiş gibi davranıyorlardı. Belki de delilik bulaşıcıydı? Üstelik, birlikte geçirdiğimiz gecenin diğer detaylarıyla daha çok ilgilenmişlerdi.

“Ee, güzel öpüşüyor mu?” diye sordu Jacob.

Sınıfa bir bakındım, kimse bizi dinlemiyordur umarım diye dua ettim. Hocamız daha gelmemişti ve sınıfın çoğu da yarı uyuyordu.

Brit kıkırdadı. “Bana dün anlattığını söylese ne ona da.”

Brit aynı soruyu bana sorduğunda ona telefonda anlattıklarımı düşününce yanaklarıma ateş basmıştı.

“Seni öptü yani?” Jacob’ın koyu renkli gözleri kocaman açılmıştı fakat bu defa sesine hâkim olmayı başardı.

Defterimi göğsüme bastırarak Brit’in oturduğu yerde hoplayıp zıplamasını görmezden geldim. “Evet.”

“Anlatsana,” diye fısıldadı Brit.

Jacob başını öne doğru salladı. “Haydi.”

Gözlerimi kapadım. “Güzel öpüşüyor, harika öpüşüyor hatta.”

“Bana böyle söylememiştin.”

Jacob’ın yüzü asıldı. “Ya bana anlatırsın ya da bağıra bağıra anlatırım kimle öpüştüğünü...”

“Tamam,” diye atıldım. Tüm vücudum yanıyordu. İlk öpücüğü yumuşak ve nazikti. İkincisi de kontrollü bir keşif

çalışması gibiydi ancak ben uzandığımda ve o benim üzerine yattığındakiler? Sırf bunu düşündüğümde bile o sızı geri geliyordu ve tarih dersinde olduğum düşünülürse bu çok abesti. “Beni öpüşü sanki... beni yemek ister gibiydi.”

Brit kıkırdayıp duruyordu.

Jacob bir süre bekledi ve sonra, “Eminim öyle yapmıştır,” dedi. Çenesini aşağı indirirken kaşlarını yukarı kaldırdı. “Gerçekten de yemek istemiş gibi...”

“Anladım anladım. Sağ ol. Önemli kısma dönelim,” dedim ve defterimi sıramın üzerine koydum. “Sizce onunla birlikte ailesinin evine gitmek çılgınca değil mi?”

Brit başını iki yana salladı. “İnsanlar her zaman başkalarının evlerine misafir olurlar. Rachel Adkins’i biliyorsun, değil mi? Sanat dersinde aynı sınıftasınız. California’ya gitmek yerine Jared ile birlikte onların evine gidecekler.”

“O ikisi çıkmıyor mu?” diye sordu Jacob.

Omuzlarım birden düşüverdi.

“Artık hayır,” dedi Brit ve çantasından bir şeker çıkarıp bana uzattı. “Ayrıldılar ama kız yine de onunla birlikte gidiyor.”

Bunu bilmek bana kendimi hiç de iyi hissettirmemişti. Ders boyunca Brit’in bana verdiği şekeri yalarken Orta Çağ tarihine kulak vermekle, gelecek hafta nasıl olacak diye düşünmek arasında gidip geldim.

İşin aslı, Cam’le birlikte gitmek sorun değildi. Evet bu son derece çılgıncaydı ancak büyük ölçüde bunu iple çekiyordum. Cam’i daha yakından tanımak istiyordum; ailesini ve onlarla iletişimini görmeyi. Neden futbol oynamayı bıraktığını ve her cuma gecesi neyle meşgul olduğunu öğrenmek istiyordum.

Ayrıca... Cam’i istiyordum.

Daha önce bir erkeği hiç istemediğim biçimde, gerçekten

böyle isteyebileceğimi bile bilmediğim biçimde hem de. Beni öptüğü zaman hissettiğim şey, olması gerektiği gibiydi. Hafiften panik duygusu hâkimdi ama merak, bu korkuya baskın çıktı. Aynı şekilde Cam yanımdayken hissettiğim büyüleyici sıcaklık da.

Cam'i tekrar öpmek istediğime dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. O gittikten sonra yaptığımı onunla beraber yaşamak istiyordum. Onu öpmek değildi sorun. Onunla birlikte gitmek değildi sorun.

Sadece ne kadarına muktedir olduğumu bilmiyordum. Eski korkularım o sıcaklığı gölgelemeden önce bu –neyse artık bu– nereye kadar gidecekti?

Sonraki hafta boyunca milyon defa kendimi Cam'le gitmekten vazgeçirdim ve sonra yeniden ikna ettim. Çantamı toplama noktasına kadar geliyor ve sonra geri adım atıyordum. Çarşamba sabahı kamyonetinde onun yanına oturana dek bunu gerçekten yaptığımı idrak edemedim.

“Annenle baban için bunun sorun olmayacağından emin misin?”

Cam başını öne doğru salladı. Bu soruyu en fazla yüz kere filan sormuştum.

Başparmağımın tırnağıyla oynamaya başladım. “Telefon açıp onlara haber verdin, değil mi?”

Cam bana yan yan baktı. “Hayır.”

Çenem bir anda düşüvermişti sanki. “Cam!”

Başını geriye atarak kocaman bir kahkaha attı. “Şaka yapıyorum. Sakinleş Avery. Gelmeyi kabul ettiğinin ertesi günü haber verdim. Geldiğini biliyorlar ve seninle tanışmak için can atıyorlar.”

Ona ters ters bakarak tekrardan tırnağımı yemeye koyuldum. “Hiç komik değildi.”

Tekrar kahkaha attı. “Evet, öyleydi.”

“Öküz.”

“İnek.”

Camdan dışarı bakmaya başladım. “Göt herif.”

“Heey.” Cam bir ıslık çaldı. “Bu laflar kavgada söylenmez. Böyle konuşmaya devam edersen, arabayı geri döndürürüm emin ol.”

Otobana çıkıyorduk ve bunu görünce sııttım. “Güzel fikir bence.”

“Kahrolursun ve gözyaşlarına boğulursun.” Sonra konuşmayı kesti. Uzanıp elimi ağzımdan çekti. “Şunu yapmayı kes.”

“Affedersin.” Ona baktım. “Kötü bir alışkanlık.”

“Öyle.” Parmaklarını benimkilere kenetledi ve kalbim yine teklemeye başladı. Birleşik ellerimiz bacağımanın üstünde duruyordu ve bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyordum. “Kız kardeşim ancak yarın sabah erken saatlerde evde olacak. Bu gece Pittsburg’de bir gösterileri varmış.”

“Ne tür bir gösteri?” Bakışlarım ellerimizden pencereye, sonra yeniden ellerimize kaydı.

“Sanırım bir bale resitali.”

Dikkatim kısmen elinin elimdeki ağırlığına odaklanmıştı. “En sevdiği tür bale mi?”

“Sanırım bale ile modern dansın bir karışımı.”

Modern dans, baleden büyük ölçüde yararlanırdı ve bunların karışımından hoşlanması akla yatkın geliyordu. Cam sonunda elimi bıraktı ve bu iyi oldu çünkü avucum terlemeye başlamıştı ve bu iğrenç bir şeydi. İki saatlik yolculuk çok hızlı geçti. Otobandan çıkıp da dağın eteğine kurulmuş, ufak, tepelik bir kasabaya girdiğimizde, yola çıkalı henüz dakikalar olmuş gibi geliyordu.

Bir dağcı kasabasının tam ortasıındaydık. Her dükkânın

vitrininden ve ufak evlerin verandalarından bir West Virginia Üniversitesi flaması sarkıyordu. Kasabanın içinden devam ettik ve asfaltı yeni dökülmüş gibi görünen taşra yollarına çıktık.

En son ne zaman bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyordum. Cam yavaşlayıp sağa, yüksek meşe ağaçlarının sıralandığı özel mülkü andıran bir yola dönünce midem adeta ters döndü. Yoldaki virajı dönüp de kocaman, haşmetli bir köşk karşımıza çıktığında ağzım kupkuru oldu.

Bunun sebebi büyük bir evle karşılaşmamız değildi. Ev koloni dönemi mimarisinde inşa edilmiş gerçekten büyük bir yapıydı, ön cephesinde beyaz sütunlar vardı ve bana inanılmaz derecede ailemin evini hatırlatıyordu. Dışarıdan soğuk ve mükemmel görünüyordu ve büyük olasılıkla içi de aynıydı.

Cam evin arkasına doğru dönen garaj yolundan ilerlerken, ben de biçilmiş çimleri ve güzel, sade bahçe peyzajını yakından inceleme fırsatı buldum. Yutkundum ancak hiçbir faydası olmadı. Cam, ufak bir çiftlik evi büyüklüğündeki iki bölmeli garajın önünde durdu. Garajın ardında kapalı bir havuz gözüme çarptı.

Motoru durdurdu ve bana döndü. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Hazır mısın?"

Hayır diye bağıırıp doğruca yakındaki ormana koşmak istiyordum ancak bu da aşırı bir tepki olurdu. Bu yüzden başımı öne doğru salladım ve kapıyı açıp geldiğimiz yere göre en az beş derece soğuk havaya adımımı attım. Bavulumu alacak oldum fakat Cam çok daha küçük olan kendi çantası ile birlikte benimkini de kapıverdi.

"Ben taşıyabilirim."

Cam omzuna astığı bavulumu bakarken sırtıttı. "Ben taşıyırım. Hem pembe ve mavi çiçekler bana çok yakıştı."

Gergin ruh halime rağmen güldüm. “Seni çok açtı gerçekten.”

“Ben de öyle düşünüyorum.” Kendisine katılmam için beni bekledi ve birlikte evin arkasındaki kapalı verandaya doğru giden taş bir yoldan yürümeye başladık. Camdan kapının hemen önünde, örgü bir şezlongun yanında duran Cam, “Birazdan kalp krizi geçirecek gibi duruyorsun,” dedi.

Yüzümü buruşturdum. “O kadar kötü mü?”

“Neredeyse.” Bana doğru bir adım sokuldu ve eli müt-hiş bir hızla hareket ederek saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Yüzünden bir bakış gelip geçti ve gözlerinin rengini en koyu maviye dönüştürdü. Buna karşılık karnımın içinde bir şeyler pır pır etti. “Gergin olman için hiçbir sebep yok, tamam mı? Sana söz veriyorum.”

Yanağımda parmaklarının sürtündüğü yer karıncalanıyordu ve bu kadar yakın olduğumuz için aklıma öpüşme olmayan ilk öpüşmemiz geldi. O gecedен sonra bana hiç bu kadar yakınlaşmamıştı ancak şu an galiba o da bunu istiyordu. “Tamam,” diye fısıldadım.

Uzunca bir süre bana baktı ve sonra başını iki yana salladı. Elini indirip kapıya döndü ve açtı. Elma ve baharat kokularıyla dolu sıcak hava dışarı taşıverdi. İnsanı kucaklayan, samimi bir kokuydu bu. Onun peşinden eve girdim, giriş katın genişliğini idrak etmeye çalışırken gözlerim kocaman açılmıştı.

Burası bir tür oyun odasıydı. Ortada büyük bir bilardo masası, sağ tarafta tıka basa dolu bir bar ve arkada, merdivenlerin yanında kocaman bir televizyon ile karşısında birkaç konforlu koltuk vardı. Bizim evde de böyle bir salon vardı ama bilardo masası hiçbir zaman kullanılmazdı; annem yalnızca kimsenin dikkatinin kendi üzerinde olmadığını düşündüğü anlarda bardan içki doldurup içerdi ve televizyon hiç açılmazdı.

Fakat buradaki her şey... yaşam dolu görünüyordu.

Toplar masanın ortasına düzenli bir şekilde dizili değil, birisi oyunun ortasında bırakmış gibi dağınık duruyordu. Bar tezgâhının üstünde bir şişe viski ile bir bardak duruyordu ve bar sandalyeleri yıpranmıştı. Belli ki üst katın eskiyen eşyalarını buraya indirmişlerdi. Evin her odasında yeni eşyaların bulunması şart olan bizim eve bu açıdan hiç benzemiyordu.

“Burası erkeklerin ini,” dedi Cam, merdivenlere yönelirken. “Babam burada çok zaman geçirir. Beni tepelediği poker masası da şuydu.”

Sola dönüp baktığımda sıradan bir oyun masası gördüm. Dudaklarımda ufak bir gülümseme belirdi. “Buraya güzel gitmiş.”

“Bence de,” dedi Cam. “Annemle babam muhtemelen yukarıdalar...”

Başımı öne doğru sallayarak kendimi odanın ortasından uzaklaştırdım ve Cam’i takip ettim. Sonunda bir salona çıktık. Tıpkı oyun salonu gibi burada da yaşanmışlığın izleri her yerdeydi. Kocaman bir kanepe odanın büyük kısmını kaplıyordu ve karşısında başka bir dev televizyon vardı. Dergiler sehpanın üzerine yayılmıştı ve her köşede saksı bitkileri vardı, tuhaf heykeller ve tablolar değil.

“Salonumuz,” dedi Cam, kemerli bir girişin altından geçerken. “Bu da ikinci salon ya da kimsenin oturmadığı bir oda. Oturma odası diyebiliriz belki de? Kim bilir? Burası da asla kullanmadığımız yemek odamız ve...”

“Yemek odasını kullanırız!” diyen bir kadın sesi duyuldu. “Yılda bir iki kez, misafirimiz olduğunda.”

“Ve yemek takımının ‘güzel tabaklarını’ da bir tek burada görebilirsin,” diyerek cümlesini tamamladı Cam.

Cam’in annesinin sesini duyunca bacaklarım bir anda

duruverdi. Masanın başında dikiliyordum. Annesi kapıdan içeri girerken kalbim ağzımdan çıkacaktı neredeyse.

Cam'in annesi de oğlu gibi uzun boylu ve çok güzeldi. Kuzgun karası saçları gevşek bir atkuyruğu biçiminde toplanmıştı. Gözleri kahverengiydi ve makyaj yapmamıştı. Oğlunu görünce yüzüne yayılan kocaman gülümsemesi göz kenarlarındaki çizgileri ortaya çıkarmıştı. Kot pantolon ve bol bir kazak giliyordu.

Odayı hızla kat edip, Cam'e sarıldı. "O bahsettiğin 'güzel tabakların' yerini bile bilmiyorum Cameron."

Cam bir kahkaha attı. "Her neredayseler, muhtemelen kâğıt ve plastik tabaklardan saklanıyorlardır."

Annesi hafifçe gülerek bir adım geri çekildi. "Seni evde görmek güzel. Baban artık ava gitme muhabbetinden beni iyice deli etmeye başlamıştı." Bakışları Cam'in omuzlarının üzerine doğru kaydı ve benimle göz göze gelince sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bu da Avery olmalı?"

"Yok yok," dedi Cam. "Bu, Candy anne."

Annesinin gözleri kocaman açıldı ve yanaklarına bir anda bir kırmızılık bastı. "Aa, ben..."

"Ben Avery," dedim, Cam'e ters ters bakarak. "Doğru biliyorsunuz."

Annesi hızla dönüp Cam'in koluna bir şaplak indirdi. Bayağı da sert vurdu. "Cameron! Off ya, ben de zannettim ki..." Bir tane daha çarptı ve üstüne bir kahkaha attı. "İğrençsin." Başını iki yana sallayarak bana döndü. "Bu dalgalakla o yola katlanabildiğine göre pek sabırlı bir genç hanım olmalısın."

Onu yanlış mı duydum acaba diye düşünerek gözlerimi kırptım ve sonra Cam'in kaşlarının çatıldığını görünce ben de kahkahayı bastım. "Yok canım, o kadar kötü değildi."

"Ya." Annesi geriye dönüp Cam'e baktı. "Terbiyeli kız bir

de. Önemli değil. Oğlumun ne kadar... haylaz olduğunu biliyorum ben. Bu arada bana Dani diyebilirsin. Herkes öyle der.”

Ardından beni kucakladı.

Çok da içten bir kucaklamaydı: sıcak, şefkatli. Annemin en son bana ne zaman sarıldığını hatırlamıyordum bile. Duygularım kabardı ve boğazım düğümlendi. Kendimi aptal gibi göstermeden önce toparlanıp hepsini bastırdım.

“Beni evinize kabul ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedim. Sesim çatlamadığı için mutlu olmuştum.

“Hiç önemli değil. Misafiri severiz. Gel bakalım, benim diğer yarım olup benden daha iyi olduğunu iddia eden adamlarla tanışalım.” Annesi kolunu omzuma attı ve beni sıkıca kendine çekti. “Hafta sonu kaç tane kuş avlayacağından bahsetmeye başlarsa, lütfen kusura bakma canım, senden şimdiden özür dilerim.”

Annesi beni girişe doğru götürürken Cam’in durduğu noktaya bir göz attım. Bakışlarımız kilitlendi ve göğsümde o kıpırtıyı hissettim. Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve sol yanağındaki gamzesi kendini gösterdi.

Cam bana göz kırptı.

Ben de ona gülümsedim.

On Sekizinci Bölüm

Cam o mavi gözlerini babasından almıştı. Aynı şekilde mizah anlayışını ve... bu dünyadaki en karmaşık mantık yürütme becerisini de. Richard Hamilton'ı böylesine başarılı bir avukat yapan da bu olsa gerekti. Birkaç saatlik sohbetin ardından az kalsın beni hayatımda ilk kez kurtulmuş geyik etinin tadına bakmaya ikna edecekti.

Neredeyse.

Cam iki dakikada bir kulağıma devamlı “Bambi” diye fısıldamasaydı, pes edecektim. Fakat Bambi'yi yiyemezdim; Bay Hamilton bunun ne kadar lezzetli olduğunu iddia etse de.

Ferah ve geniş mutfakta, dört beş kişinin rahatlıkla sığabileceği yıpranmış meşe masada oturuyor ve Cam'in annesinin yaptığı kahveyi içiyorduk. Cam ile babasına gülmekten karnıma ağrılar girmişti. İkisi birbirinin kopyasıydı. Dalgalı, yele gibi saçları, haylazlıkla parlayan parlak mavi gözleri ve her lafı kıvırmadaki nadir görülen yetenekleri.

“Bak baba, kendini rezil ediyorsun burada.”

Babası bana baktı, kaşlarını tam Cam'in yaptığı gibi kaldırmıştı. “Rezil olmuş gibi bir halim var mı Avery?”

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak başımı iki yana salladım.

Cam bana kendisine hiç yardımcı olmadığımı anlatan bir şekilde baktı. “Sen burada oturmuş beni, annemi ve Avery’yi maymunlar varsa, Koca Ayak da vardır diye ikna etmeye çalışıyorsun ama?”

“Evet!” diye bağırdı baba Hamilton. “Buna evrim denir oğlum. Üniversitede size hiçbir şey öğretmiyorlar mı?”

Cam gözlerini devirdi. “Hayır baba, bize üniversitede Koca Ayak’ı öğretmiyorlar.”

“Aslına bakılırsa,” dedim, boğazımı temizleyerek, “primatlarla ilgili olarak kopuk bağlarla ilgili bir sürü teori vardır.”

“Sevdim bu kızı.” Bay Hamilton bana göz kırptı.

“Hiç yardımcı olmuyorsun,” diye homurdandı Cam.

“Tek söylemeye çalıştığım, ormana gidip de benim duyduğum sesleri duyacak olursan,” diye devam etti babası, “Koca Ayak’a da inanırsın, chupacabra’ya da.”

“Chupacabra mı?” Cam’in ağzı bir karış açıldı. “Yapma baba ya.”

Bayan Hamilton başını iki yana salladı. “İşte benim oğullarımın her zamanki halleri. Ne kadar gurur duysam az.”

Koyu kahvemden bir yudum alıp güldüm. “Bir araya geldiklerinde gerçekten bambaşka oluyormuş.”

“Başka bir şey?” Kocasının boş fincanın alıp masadan kalkarken ofladı. “Dingil olduklarını söylemenin kibarcası işte.”

“Hey!” Bay Hamilton’ın kafası bir anda eşine döndü, gözleri fıldır fıldırdı. “Bana bak kadın.”

“Bana bir daha kadın diye hitap edersen, gözlerini oyarım, baktığım zaman hiçbir şey göremezsin.” Bayan Hamilton elindeki fincanı doldurdu ve şekere uzandı. “İstersen bana dava da açabilirsin.”

Cam iç geçirdi ve başını önüne eğdi.

Elimle ağzımı kapatarak kıkırdamamı bastırmaya çalıştım.

Ailesi... harikaydı. Dost canlısı ve sıcakkanlıydılar. Hiç benimkine benzemiyorlardı. Annemin kahve makinesini kullanmayı bildiğinden ve babam bile olsa, kendisini başkasına hizmet edecek kadar alçaltacağından şüphelerim vardı.

Bayan Hamilton doldurduğu kahve fincanını kocasının önüne koydu. "Siz ikiniz bu akşam sinemaya gitmeyecek miydiniz?"

"Evet," dedi Cam ayağa kalkarak. Çantalarımızı aldı. "Vakitlice gitsek iyi olur. Güzel bir yer kapmak lazım."

"Kalın battaniyeler alın yanınıza," dedi annesi, masaya otururken. "Geceleri çok soğuk oluyor."

Sohbet bayağı tuhaf içerikli olsa da, ailenin yanından ayrılışım yoktu. Ayağa kalkıp Cam'in annesine kahve için teşekkür ettim.

"Bir şey değil canım." Bayan Hamilton oğluna döndü. "Avery için sarı odayı hazırladım Cameron. Sen de centilmenlik yap ve ona odasını göster."

Cam'in yüzünden garip bir ifade gelip geçti fakat antreye geçtiğimizde kaybolmuştu. Merdivenlerden üst kata çıkan Cam'in peşinden gittim. "Annenleri sevdim. Çok tatlılar."

"Öyledirler." Elini ahşap tırabzanda kaydırarak ilerliyordu. "Senin baban da Koca Ayak'ın var olduğuna inanıyor mu?"

Güldüm. "Hayır."

"Peki ya chupacabra?"

Bir kez daha gülerek başımı iki yana salladım. "Kesinlikle hayır."

Cam, ikinci katın koridoruna yöneldi. "Annemle babamın odası üst katta ve kardeşim odası da koridorun başında." Bir odanın kapısı önünde durdu ve kalçasıyla iterek açtı. "Burası sarı oda çünkü sarıya boyanmış."

Oda sarıydı ama okul otobüslerini boyadıkları cart sarı değil, açık tonda, yumuşak bir sarıydı. Ben yan bahçeye bakan pencereye doğru ilerlerken, Cam çantamı yatağın üzerine bıraktı. Ona doğru döndüm ve burnuma ferahlatıcı bir vanilya kokusu geldi. “Çok güzelmiş. Umarım annene zahmet vermemişimdir.”

“Yok canım.” Kollarını kaldırıp gerindi ve sırtını küttetti. “Yarım saate hazır olur musun?”

Yatağın kenarına oturdum. “Tabii.”

Cam kolları hâlâ havada olduğu halde kapıya doğru geriledi. Kapının kasasına dokundu. “Sana ne diyeceğim?”

“Ne?”

Yüzünde ufak bir sırıtma oluştu. “Benim odam tam karşısı.”

Yüreğim hop etmişti. “Peki.”

Cam’in sırıtması büyüdü, şeytani bir gülüşe döndü. “Bunu bilmek hoşuna gider diye düşünmüştüm.”

“Bayılacağım şimdi heyecandan,” diye mırıldandım.

Cam odadan çıkarken güldü ve kapıyı arkasından kapattı. Bir an için öylece durdum ve sonra kendimi sırtüstü yatağa attım. Cam tam karşı odadaydı. Apartmandaki durumdan hiç farklı değildi ha? Hayır. Bu gece ve yarın gece bana hiç olmadığı kadar yakın olacaktı.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra, ben Cam’in kamyonetinin yanında dikilirken, o da kasaya iki tane uzun yastık yerleştiriyordu. Aracı geri geri park etmişti. Böylece kasada ferah ferah oturabilecektik. Gecenin dondurucu soğuşuna kafa tutan sadece biz değildik. Birkaç dev kamyonet daha çevremize park etmiş, içindekiler bizim gibi yastıklar ve battaniyelerle uğraşıyordu. Hatta bir tanesinde şişme yatak bile vardı.

Cam kasanın kapağına geldi ve bana elini uzattı. “Hazır mısın?”

Ellerimi onun elerine bıraktım ve Cam beni yukarı çekti. Ani ağırlık değişimi nedeniyle geriye doğru bir adım tökezledi ve dengesini bulmak için kalçalarımın tuttu. Başımı kaldırırken içime birden bir sıcaklık bastı.

Cam’in kalın kirpikleri gözlerini saklıyordu. Dudakları aralandı ve bedenim beklenti duygusuyla gerildi. Yıldızlı gecede öpüşmek için mükemmel bir ortam vardı. Dudaklarının benimkilerin üzerinde hissedebiliyordum adeta.

Ellerini indirdi ve battaniyelerle yastıkların yanında duran iki poşete döndü. Cam poşetlerin başına çömelirken içimde bir hayal kırıklığı uyandı. Neden beni öpmemişti?

İlk çıkmamızdan beri niye beni bir daha öpmemişti?

“Al bakalım,” dedi ayağa kalkarak. “Seni sıcak tutacak bir şeyler getirdim.”

Elindeki bereyi bana uzattı ve elini kaldırdığı sırada burnuma şampuan kokusu geldi. Cam bereyi başıma geçirip de sonrasında hiç acele etmeden saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken olduğum yerde kımıldamadan durdum.

“Teşekkür ederim,” dedim.

Cam diğer poşeti kapıp yastıklara sırtını dayadı. Ben de gidip yanına oturdum. Gelirken aldığımız bir kova kızarmış tavuk ile içecekleri çıkardı.

Film başladı. Herhalde buralarda gelenekselleşmiş eski bir filmdi çünkü ilk sahne perdede belirdiğinde izleyicilerden bağırışlar ve tezahüratlar yükseldi.

“*Evde Tek Başına* mı?” diye sordum, Cam’e dönerek.

Sırttı. “Buralarda bir nevi Şükran Günü geleneğidir bu.”

Ben de güldüm. “Bu filmi bin yıldır izlememiştin.”

Perdede beliren baş karakter Kevin McCallister suratı bir karış asık halde aile üyelerine öfkeyle bakarken, biz de

tavuğa daldık ve ardımızda bir sürü buruşturulmuş, yağlı peçete bıraktık. Kevin'ın annesi uçakta oğlunun yokluğunu fark ettiğinde, midem dolmuştu. Cam'ın koca bir tavuğu yediğinden de emindim.

Omuzlarımı örten battaniye soğuk havayı kesiyordu ama ara sıra bir titreme geliyordu, özellikle de rüzgâr estiğinde.

“Neden yakınıma sokulmuyorsun?” dedi Cam ve kaşlarını kaldırarak ona baktım. “Üşümüş görünüyorsun.”

Biraz daha yakınlaştım ama belli ki bu kadarı yeterince yakın değildi. Cam üstümdeki battaniyeyi kaldırdı ve sonra geriye doğru uzandı. Beni oturduğum yerden kaldırarak bacaklarının arasına oturttu.

Gözlerim nerdeyse yuvalarından uğrayacaktı.

Cam battaniyeyi üzerime örttü ve kenarlarını boynumdan içeri sokuşturdu. Birkaç dakika oklava yutmuş gibi dimdik oturdum. Perdeye bakıyor fakat bir şey görmüyordum. Sonra Cam'ın kolları battaniyenin altına girdi ve belime dolandı. Beni geri çekip vücuduna yapıştırdı.

Tüm kaslarım gerilmişti. Kendimi birkaç yavaş ve derin nefes almaya zorladım. Tam nefesim normale döner gibi olmuştu ki Cam'ın elleri karnıma doğru kaydı.

“Böyle daha sıcak mı?” diye sordu. Nefesi kulaklarımı çevreleyen saçlarımı havalandırıyor.

Boğazım düğümlendiği için başımı öne doğru sallamakla yetindim.

Bir eli yukarı çıkarak göğüslerimin hemen altında ve diğeri de aşağı inerek göbeğimin altına, pantolonumun kemerinde durdu. Eli yanıyordu sanki. Bu bölgelerdeki tenim bir anda ısındı.

“Güzel,” diye mırıldandı Cam. “Seni sıcak tutacağıma söz vermişim.”

Kesinlikle sözünü tutuyordu. “Doğru.”

Göğüslerimin altında başparmağı hareket etmeye, ufak daireler çizmeye başladı. Birkaç saniye sonra, aşağıdaki eli yukarı aşağı hareket etmeye ve bu yavaş, sürekli hareket karşısında nefes alış verişlerim giderek hızlanıyordu.

Parmakları pantolonumun fermuarını gizleyen kumaş parçasının üzerinde her gezindiğinde kotumu hafifçe çekiyor ve pantolonumun dikişleri geriliyordu. Bende ne gibi etkiler uyandırdığından Cam'ın haberi olup olmadığı hakkında bir fikrim yoktu. Cam'i tanırıyorsa, kesin vardı. Bir iki dakika içinde oralarım nabız gibi atmaya, adeta zonklamaya başlamıştı.

Başımı geriye atıp onun göğsüne yasladım ve gözlerimi kapadım. Uyandırdığı hisler çıldırtıcı cinstendi.

“Avery?”

“Hımm?”

Bir an duraksadı. “Dikkatini veriyor musun?”

“Hı-hıh.” Yerimde huzursuzca kıpırdandım.

Cam güldü ve o an ne yaptığını çok iyi bildiğinden hiç şüphem kalmadı. “Güzel. Bunu kaçırmamı istemem.”

Bir saniyesini bile kaçırmıyordum zaten.

Başka bir rahatsız gece daha. Sinemadan döndükten sonra saatlerce yatakta döndüm durdum. Bedenim ilk çıkmamızdan sonraki gece yaşadığı hislerle doluydu. En sonunda pes edip elimi pijamamdan içeri soktuğumda sabahın ikisiydi. Bunu başka birinin evinde, onların yatağında, Cam'in odasının karşısında yapmak bana kendimi kötü hissettirmişti. Rahatlamam fazla uzun sürmedi ve bunun beni ne tür bir insan kıldığını bilemiyordum.

Saat altıya doğru kalktığımda birkaç saat ancak uyumuştum. Tekrar uyumama imkân yoktu artık. Bu yüzden de duş aldım, giyindim ve cesaretimi toplayıp odadan çıktım. Cam'in odasının önünde durdum, kendimi tam bir sa-

pık gibi hissediyordum. Onu uyandırsam ne yapardı acaba? Yavaşça yatağa girsem...

Bu çılgınca düşünce zincirini tamamlamadan kendimi durdurdum. Bunu gerçekten yapmaya kalksam, muhtemelen baştan çıkarıcı veya işveli olmaya çalışırken kendimi sakatlardım.

Kapıdan uzaklaşıp, kimseyi uyandırmam umarım diye düşünerek alt kata yöneldim. Her basamak iğrenç bir biçimde gıcırıyordu sanki. Antreye eriştiğim anda kahve kokusu burnuma geldi ve evde birisinin kalkmış olduğunu anladım.

En alt basamakta dikilmiş, yukarı mı çıksam yoksa varlığımı açık mı etsem diye kararsızlık içinde ellerimi ovuşturuyordum. Gecenin bir yarısı çoğunlukla kâbuslarımdan uyanıp da alt kata indiğimde annemi gizli gizli içerken kaç defa gördüğümü düşündüm.

O zamanlar halinden pek de memnun değildi.

Başkasının evinde dolaşmamalıydım aslında. Misafirliğin kurallarını ihlal etmek gibi geliyordu bu bana. Tam arkamı dönüp odama dönecektim ki Bayan Hamilton kafasını mutfaktan uzatıverdi.

Tüh!

Yüzünde sıcak bir gülümseme vardı. “Seni uyandırdım, değil mi? Ben erken kalkarım da genelde; hele ki Şükran Günü’nde.” Elindeki bezi bana doğru salladı. “Hindinin içini hazırlıyordum.”

“Hayır beni uyandırmadınız.” Ona doğru yaklaştım. Bu kadar erken saatte kalkmış hindi içi hazırlıyor olduğu gerçeği beni çok şaşırtmıştı. “Yardıma ihtiyacınız var mı?”

“Mutfakta yardıma hiçbir zaman hayır demem,” diye yanıtladı ve bana yaklaşmamı işaret etti. “Taze kahve de var.”

Kahvenin cazibesi dayanılmazdı. Bayan Hamilton’ın peşinden mutfaka gittim ve gözlerim tezgâha yayılmış malze-

meleri görünce kocaman açıldı. Büyük bir servis tabağında duran hindi, içinin doldurulmasını bekliyordu.

“Şeker ve süt alıyordun, değil mi?” diye sordu.

Hafifçe gülümsedim. “Unutmamışsınız.”

“Bence iyi bir ilişkiye başlamanın anahtarı, diğer kişinin kahvesini nasıl sevdiğini bilmektir.”

“Cam kahveyi pek sevmiyor.” Bu sözler ağızımdan çıktığı an, yanaklarım kızardı.

Cam’in annesi, halimi fark etmemiş gibi devam etti. “Evet, o kahveci değildir. Süt dedin mi ama...”

“Çin yemeğiyle süt içiyor.” İçimden bir titreme geçti. “İğrenç bir şey.”

Bayan Hamilton kahvemi bana uzatırken bir kahkaha attı. “Babasına çekmiş. Teresa da öyledir. Bu arada kendisiyle de bir iki saate kadar tanışmış olacaksın.”

Cam’in kardeşiyle tanışacağımı düşündükçe karnıma ağırlar giriyordu.

“Daha önce hindi içi hazırladın mı hiç?” diye sordu, ada şeklindeki tezgâha yanaşarak.

“Hayır.” Tezgâhın diğer tarafına geçerek ona katıldım. Önümüzde duran ekmeklere, soğanlara, süte ve yumurtalara baktım.

“Genelde sabahları kızım bana yardım eder,” dedi ve elbezini tezgâha bıraktı. “Hiç zor bir iş değildir. Bu yüzden bana yardım etmen ya da eşlik etmen güzel olur.”

“Yardım edebilirim. Ne yapayım?”

Bayan Hamilton’ın gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı. “Ekmekle başlarsan, harika olur. Tek yapman gereken, şu kabın içine ufalamak.” Büyük, mavi bir kabı işaret etti. “Ekmeği halledince, bir sonraki aşamaya geçeriz.”

“Peki.” Saçımı atkuyruğu topladım ve kollarımı sıvayıp ellerimi çabucak yıkadım.

“Bilekliğin ne güzelmiş,” dedi, soğan doğramaya başlarken.

“Teşekkür ederim.” Ekmeği koparmaya başladım, muhtemelen gerekenden daha sert bir şekilde. “Cam bana kardeşinin bir dans resitaline gittiğini söyledi?”

“Pittsburg’te,” dedi, sesi gurur dolu. “Sadece davetiyeyle izlenebilen bir resitaldi. Richard ve ben giderdik normalde ama Cameron için evde olmak istedik. Teresa anlayışlıdır gerçi. Gösterilerini nadiren kaçıırız çünkü.”

Ekmeği bitirdim. “Sırada ne var?”

“Soğan, tereyağı, süt ve baharatlar. Hepsini elle karıştırman gerekecek.”

Malzemeleri kabın içine boşaltmasını bekledim. Bu esnada Bayan Hamilton bana hangi malzemeden ne kadar konması gerektiğini anlatıyordu. Sonra ellerimi bu karma-karışık bulamaca daldırdım. Kahkahayla güldüm. “Bu biraz tuhaf bir duyguymuş.”

“Öyledir. En azından yemiyorsun.”

“Çiğ halde mi?”

“Evet. Cameron ve Teresa bunu çiğ çiğ yemeye kalkışır-
lar hep.”

Yüzümü buruşturdum ve sütle yağın ekmeklerle dengeli biçimde karışabilmesi için hepsini ezmeye başladım. Ellerimi sildikten sonra ikinci ekmek somununa geçtim. “Eskiden ben de dans ederdim,” diye bir itirafta bulundum.

“Cameron bahsetmişti.”

Ekmeği ufalayan ellerim bir anda kımıldamaz oldu. Cam ailesine bunu anlatmış mıydı? Bu durumu nasıl yorumlayacağımı bilemiyordum.

“Hiçbir şey söylememiş olsaydı bile anlardım,” dedi, kabın içine soğanları boca ederken. “Hâlâ bir dansçı gibi hareket ediyorsun.” Gülümsedi. “Ben de dans ederdim ve yıllar yılı Teresa’yı izleye izleye, başka insanlarda da bu özellikle-

ri görünce insan hemen fark ediyor.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Yani, ben artık kendimi dansçı gibi hissetmiyorum ama.”

“Öylesin.”

Yeniden malzemeleri ezme işine odaklandım ve bunun en hoşuma giden aşama olduğuna karar verdim. Ben de tuhaftım doğrusu.

“Annenle birlikte hindi içi hazırlamadın mı hiç?” diye sordu Cam’in annesi.

Masum bir soruydu ancak göğsümde derin bir sızıya neden oldu. O olaydan önce de annem ve babamla dünyanın en yakın iki insanı değildik fakat sonrasında aramızda ilişki diye bir şey kalmamıştı. “Annemin yemek yapmayı bildiğini sanmam,” diyebilirdim en sonunda.

“Sanmıyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Bizimkiler yemek hazırlayıp misafir ağırlamazlar pek.”

Bir sessizlik oldu. “Cameron, tatillerde sık sık seyahat ettiklerini söylemişti?”

“Evet. Onlar kendi başlarına takılmayı severler, çocuksuz yani.” Kendimi zorlayarak bir kahkaha attım ve omuz silktim. “Yani, benim için sorun yok. Dağ başında kayak yapacağım diye hayatımı tehlikeye atamam ve okyanusun ortasında bir yolcu gemisinde mahsur kalmak, hiç de meraklısı olmadığım bir şeydir.”

Bayan Hamilton, birden sessizliğe bürünerek iç malzemesinin son katkısını da ekledi. Parmaklarımı yeniden karışıma daldırdım, malzemelerin parmaklarımdan arasından akışını sevmiştim. “Eve gittiğin zamanlarda ne yaparsın peki?” diye sordu.

Omuz silktim. “Her zaman tek başıma değilimdir. Akşam evine gitmeden önce bana yemek pişiren bir hizmet-

çileri var. Aslında bu kadıncağızın iyi niyetinden, çünkü tatillerde izinlidir.”

“Peki ya Noel?”

“Aynı,” diye itiraf ettim, kendimi de şaşırtarak. Başımı kaldırdım ve Bayan Hamilton’ın gözlerini dikmiş, beni izlediğini gördüm. “O kadar dert edilecek bir şey değil. Ailem pek birbirine yakın değildir ve muhtemelen böylesi daha iyi.” Bunu söyledikten sonra, aslında hiç de güzel bir laf etmediğimi düşündüm. “Evet, benim işim bitti. Sırada ne var?”

“Hindinin içini dolduracağız.” Bayan Hamilton gülümsedi fakat biraz tadı kaçmış gibiydi. “Bu şerefe nail olmak ister misin?”

“Elbette.” Hindiyi çevirmesini bekledim ve sonra hiç de iç açıcı sayılamayacak hindinin mahrem yerlerine elimi sokma işini tamamladım.

İşim bittiğinde ellerimi lavaboda yıkarken Bayan Hamilton da hindiyi folyoya sardı ve tepsiye yerleştirdi.

“Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim Avery.”

“Bir şey değil,” dedim. “Yardım edebildiysem ne mutlu.” Gerçekten de kendimi mutlu hissediyordum. “Eğlenceliydi.”

Bayan Hamilton bana gülümsedi fakat gözlerinde hüznü vardı. “Şekerim, tatillerde kapımız sana her zaman açık. Yemek yapmak için yeterli sayıda yardımcı olması diye bir şey söz konusu değildir.”

Ağzımın içinde geveleyerek teşekkür ettim ve ellerimi yıkamayı bitirdim. Arkamı döndüğümde Cam’in mutfağın hemen girişinde dikildiğini gördüm. Ne kadar zamandır orada olduğu veya sohbetimizin ne kadarını duyduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ancak uykulu yüzündeki şefkat dolu ifadeye bakılırsa, bizi yeterince dinlemişti.

On Dokuzuncu Bölüm

İnsan kör değilse Teresa ile Cam'in çok yakın olduklarını ve birbirlerine gerçekten değer verdiklerini rahatlıkla görebilirdi. İkisi bir araya geldiklerinde çılgın bir ikili oluyorlar ve sürekli birbirleriyle didişerek bulundukları her yerde sorun çıkarıyorlardı.

Teresa, Cam'in dişi versiyonuydu; uzun boylu, kuzgun karası saçlı, parlak mavi gözlü ve inanılmaz güzeldi. Disiplinli bir dansçının vücuduna sahipti ve adeta enerjiyle dolup taşıyordu.

Beni en çok rahatlatan, Teresa'nın çok sevecen bir kız olmasıydı. Nedendir bilmiyorum ama benden hoşlanmayacağından korkuyordum ancak benimle tanışınca hemen sarıldı.

Hamilton ailesi sarılmaya pek meraklıydı.

Bir süre onlarla oyun salonunda takıldım ve sonra Teresa ile birlikte diğer yemekleri hazırlamakta annesine yardım etmek üzere üst kata çıktık. Kaçmak için belki de en doğru andı çünkü Cam ile babası avcılıktan konuşmaya başlamışlardı ve benim de ufaktan tüylerim ürperiyordu.

Anneyle kızın birlikte çalışmasına ve kahkahalarına tanık olmak, bende tuhaf bir etki uyandırmıştı. Benim için

adeta bilinmeyen yaratıklardı bu halleriyle; komedi dizilerinde izlediğimiz türden ailelerdi. Bu ilişkiye imrenmişim ama bir yandan da annemle benim asla böyle olamayacağımızı kabullenmişim.

Akşam yemeği hazırlıkları boyunca Teresa cep telefonuna yapışık gibiydi. Boyuna biriyle mesajlaşıyordu ve yemek masasında da buna devam etti.

“Kimle mesajlaşıp duruyorsun?” diye sordu Cam, tabağını ikinci kez doldururken.

Teresa alaycı bir ifadeyle gülümsedi. “Sana ne.”

“Ben senin ağabeyinim, ne demek sana ne?”

Bak sen. Onlara döndüğümde Cam’in mesaj yazan kardeşine kısılmış gözlerle baktığını gördüm.

“Anne, şu kızına söyle, yemek masasında mesajlaşmak ayıptır.”

Bayan Hamilton’ın tek kaşını yukarı kaldırdı. “Kimseye bir zararı yok.”

Cam masanın altında beni diziyle dürttü. Masaya oturduğumuzdan beri her beş dakikada bir bunu tekrarlıyordu. “Benim canımı sıkıyor ama.”

Gözlerimi devirerek dizimle ona gerekli karşılığı verdim.

“Yazık sana,” diye yorum yapan kardeşi, telefonunu kucağına bıraktı. “Ee Avery, hangi rüzgâr attı seni West Virginia’ya?”

“Farklı bir yere gideyim istedim,” dedim, patates püresine dalarak. “Ailem aslen Ohio’ludur. Bu yüzden de West Virginia ideal bir yer gibi geldi.”

“Dürüst olmam gerekirse, ben olsam New York ya da Florida, Virginia ya da Maryland gibi bir yerleri filan seçerdim...” O sırada telefonuna mesaj gelince, dikkati bir anda telefona kaydı. Cihazı eline aldığı anda yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Gözleri daha da kısıılan Cam, dizime bir darbe daha indirdi. Biraz daha hindi almak için uzandı fakat aniden yana dönerek kardeşinin telefonunu elinden kaptı.

“Hey!” diye bağırdı Teresa. “Ver şunu bana!”

Cam bana doğru kendini çekerek kardeşinin savru-
lan kollarından sakınmaya çalışıyordu. Kaşlarını çatı.
“Murphy de kim?”

Bay Hamilton başını iki yana salladı.

“Sana ne! Off,” diye tepki verdi Teresa. “Ver şu telefonu bana.”

“Bana Murphy’nin kim olduğunu söylersen veririm. Erkek arkadaşın mı?”

Teresa’nın yanakları kızardı ve o an Cam’in biraz fazla koryucu bir tip olduğunu fark ettim. Telefonunu bir türlü alamayan Teresa, yerine oturup kollarını kavuşturdu. “Anne.”

“Cam, kızın telefonunu ver.” Cam inatla telefonu bırakmayınca, annesi ona gülümsedi. “Biz Murphy ile yeni tanıştık. İyi bir çocuk.”

Cam ikna olmuş gibi durmuyordu ve o an acaba bu hikâyenin dahası da mı var diye merak ettim. Teresa’ya baktığımda gözlerinin parladığını fark ettim. Hemen dik katimi tabağıma verdim.

“Gayet iyi birisi ve ondan hoşlanıyorum,” dedi sessizce.

Cam homurdandı. “Bu bana hiç de...”

“O, Jeremy değil,” dedi Bay Hamilton, birden son derece ciddi ve otoriter bir tavır takınarak. “Teresa’nın telefonunu geri ver.”

Cam ömrünün sonuna dek o telefonu elinde tutacak gibiydi ve o ana dek o evde hiç hissetmediğim gerginlik, şu an odayı doldurmuştu. Masanın altından elimi uzatıp Cam’in bacağına üst tarafından yakaladım ve bunun yarattığı şaşkınlıktan yararlanıp, telefonu elinden kaptım.

“Hey!” Cam’in gözleri kısıldı. “Bu hiç adil değildi.”

Arkasından uzanıp telefonu kardeşine uzatırken sırtıttım. “Kusura bakma.”

“Teşekkür ederim,” dedi Teresa ve bu hareketimle ömür boyu bir dost kazandığımdan emindim.

Cam bana daha sonra ödeyeceğimizi anlatan bir ifadeyle bakıp, kardeşine döndü. “Ben de şu Murphy ile tanışsam diyorum.”

Teresa yüksek sesle iç geçirdi. “Peki. Ne zaman istersen söyle.”

Buna çok şaşırmıştım. Cam’in bu talebini bu kadar kolay kabul edeceğini hiç beklemezdim. Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu ve Cam rahatlamış görünse de, çenesinde o ana dek olmayan bir kasılma belirmişti. Sohbet yeniden başlamıştı ama alttan alta kaynayan bir şeyler vardı sanki.

Veya belki sırf benim paranoyamdı.

Yemekten sonra Cam ile yemek odasında yalnız kalmıştık. Sofrayı topluyorduk. “Kardeşinle aranızda her şey yolunda mı?” diye sordum.

Cam güldü ama içten gelen bir kahkaha değildi bu. “Her şey güzel. Haydi oyun oynayalım,” dedi ve ellerimden tutup alt kata inen merdivenlere yöneldi. “Bahse girerim bilardo da beni yenersin.”

“Orası belli olmaz,” dedim ancak beni yönlendirmesine izin verdim.

“Bilardoyu hiç beceremem.”

Güldüm. “Peki ya sofra ne olac...”

Cam aniden durdu ve bunun sonucunda göğsüne dan diye çarptım. Elleri kalçalarımı kavradı ve başını eğip alnını alnıma dayadı. “Boş ver şimdi sofrayı. Gel oyun oynayalım şimdi tatlım.”

Pijamalarımı giyip de yatağa girmiştim ki odanın kapısında hafif bir tıklama duydum. Cam kapıyı azıcık araladığında kalbim hop etti.

“Hey,” diye selam verdi yüzünde hafif bir gülümsemeyle.

“Selam.” Bu tek sözcük ağzımdan yarı fısıltı, yarı gıkla-ma biçiminde çıkmıştı.

Cam’in yüzündeki gülümseme biraz daha genişledi. “İyi geceler dilemek istedim.”

Göğsümün ve karnımın derinlerinde bir şeyler pır pır etti. Elim yorganın kenarını sıkıca yakaladı. “Dilemiştin zaten.”

“Evet.” Odaya girince onu tepeden tırnağa şöyle bir süzdüm. Cam gri bir tişört ve flanel pijama altını bile üzerine yakıştırabilmişti. “Ama o sayılmaz. Ben o şekilde iyi geceler dilemek istemiyorum.”

Tanrım lütfen bana yardım et...

Cam kapıyı sessizce kapattı. Kilidin dilinin yuvasına otururken çıkardığı sesi duyunca onun odamda olduğu, benimse incecik bir tişört ve penye bir şortla yatağımdaydığımı gerçeği karşısında kalbim güm güm atmaya başladı.

Yatağa yaklaşmasını izlerken nefesimi tuttum. Yanıma oturdu, kalçası bacağıma değiyordu. Odanın loş ışığı altında gözleri koyu mücevherler gibi parıldıyordu. O delici bakışları karşısında göğüs uçlarım şimdiden tişörtün altından fırlayıvermişti.

Cam yüzüme baktı ve ben küçük bir nefes aldım. İçimde yine kelekler uçuşmaya başlamış, bir çıkış yolu arıyorlardı. “Benimle buraya gelmeye karar verdiğin için çok mutluyum,” dedi, boğuk bir sesle.

Ürperdim. “Ben de.”

“Gerçekten mi?” Cam elini kalçamın diğer yanına koyup destek aldı. “Bunu itiraf mı ettin sen az önce?”

“Evet, galiba.”

Öne doğru eğilince belden yukarısı üstüme uzanmış oldu adeta. “Keşke telefonum yanımda olsaydı da bu anı kaydetseydim.”

Bakışlarım dudaklarına kaydı. Alt dudağımı ıslattım ve onun dudakları da aralandı. Kendimi zorlayıp gözlerine baktığımda göğsüm birden yukarı doğru yükseldi. “Harika zaman geçirdim.”

“Ben de.” Gözlerindeki bakış biraz yumuşadı ancak hâlâ yakıcı bir ifade barındırıyordu. “Sömestr tatilinde ne yapacaksın?”

Annesiyle yaptığımız sohbete kulak misafiri olduğunu bildiğim için yalan söyleme gereği duymadım. “Bilmiyorum. Birkaç günlüğüne Washington’a giderim belki diye düşündüm. Smithsonian Müzesi’ni ve National Mall’u gezerim. Hiç gitmedim Washington’a.”

“Hımm, eğlenceli olabilir. İstersen ben de sana rehberlik ederim.”

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. “Bu... çok güzel olur.”

“Bence de,” dedi, nefesi yanağımı sıcacık okşarken. “Bir tarih belirle.”

“Şimdi mi?”

“Şimdi.”

“İki Ocak,” dedim hemen ve sonra yanaklarım kızardı. “O tarihte sen müsait olur musun ki?”

“Sen ne zaman istersen ben müsait olurum.”

Bu beni çok mutlu etmişti ve yüzümdeki gülümseme daha da yayıldı.

“Sana ne diyeceğim Avery?”

“Ne?” Tişörtümün altında kalbimin ne kadar hızlı attığını görebiliyor mudur acaba diye merak ettim.

“Güzel vakit geçirdiğini söylemiştin ya hani?” Cam başını eğdi ve dudaklarımızın arasında sadece santimler kaldı. “Birazdan daha da güzelleşecek.”

“Öyle mi?”

Başını kıınıldattı ve burnu benim burnuma süründü. “Aynen.”

“Beni bir daha öpmeyecek misin?”

“Tam olarak bunu yapacağım zaten.”

Bedenim hoş, lezzetli bir biçimde gerilirken damarlarımda bir sıcaklık dolaşmaya başladı. Dudakları onlar yeniden tanışıyormuş misali benimkilere önce bir kez, sonra ikinci kez dokunduğunda gözlerim kapandı. Hafif, duyulur duyulmaz teması, insanı tahrik ediyordu.

Cam ağırlığını sol kolunun üzerine verdi diğer eliyle yanağımı okşamaya başladı. Dudağımın köşelerine birer öpücük kondurdu ve sonra elini ensemin altına yerleştirdi. Dudakları çenemde ilerliyor ve kulağıma doğru yakıcı bir şekilde yol alıyordu. Tenimde bir ürperti dolaşıyordu ve Cam'den derin, boğuk bir gülme sesi yükseldi. Dudakları kulağımın altındaki duyarlı noktaya dokundu ve boğazımdan bir inleme koptu.

“İyi geceler Avery.”

Sonra beni öptü; çıktığımız gece evden ayrılmadan önceki gibi öptü. Oksijensiz kalmış bir adamdı sanki ve teneffüs edebileceği yegâne havası benimşim gibi öptü. Ensemden kavrayan eli beni olduğum yere sabitlemişti. Beni nasıl öptüğünü doğru bir şekilde ifade edebilmemin tek yolu vardı.

Cam beni yiyip bitirmişti.

Dudaklarım neredeyse hiçbir çabaya ihtiyaç duymadan aralandı ve Cam'in dili içeri girip benimkini baştan çıkarmaya başladı. Eli hâlâ sıkıca ensemden tutuyordu. Ağzında diş macunu tadı vardı ve bu başımı döndürüyordu. Elini

ensemden çekip kendini geriye attığında Cam'in göğsünden bir hırıltı koptu.

Başım yastığa indiği anda ciğerlerimden yukarı küçük bir panik dalgası yükseldi. Bu nereye gidiyordu? Kardeşinin bu katta ve annesiyle babasının da yukarıda yattıklarını düşündüm ancak Cam beni yeniden öptü. Yanağımı avuçlarının arasına alıp tatlı, sevgi dolu bir şekilde öptü. Panik duygusu azaldı ve düşüncelerim dağıldı.

Cam üstüme eğilmişti ve ben onu *üzerimde* istiyordum, bedenlerimiz birleşsin istiyordum. Bu ihtiyaç içimde filizlendiğinde, kafamda duyguların savaşı başlamıştı. Bu kadarı çok mu fazlaydı? Yetmez miydi yoksa? Cam, alt dudakımı dişlerinin arasına sıkıştırdı ve benden bir inilti yükseldi.

Yetmez seçeneğini tercih edecektim.

Arzuyla körüklenen inanılmaz bir cesaret örneği göstererek elimi uzattım ve Cam'in tişörtünün altına soktum. Parmaklarım çıplak, gergin tenine dokununca Cam irkildi. Bir an için öylece kaldı ve sonra kendini geri çekti. Neden diye soracaktım neredeyse. Ben ona dokunma noktasına kadar gelmişim ve o beni bırakıp gidiyor muydu? Ne mantığı vardı şimdi bunun?

Cam elini tişörtüne attı ve başından çekip çıkardı.

Aman.

Aman.

Onun görüntüsünü içime doldururken nefesim kesiliyordu. Cam'in vücudu muhteşemdi. Kaya gibi sert kaslarını pürüzsüz, gergin teni kaplıyordu. Dövmesinin bir anlamı olup olmadığını sormak istiyordum ancak konuşacak mecali kendimde bulamadım.

Üstümdeki yorganı çekti ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Birden aklıma bu yatakta yaptığım şey geldi. Bakışlarımız birbirine kilitlendi. Ne kımıldayabiliyor ne de

nefes alabiliyordum. Üzerime doğru uzandı, kolları beni bir kafese kapatmıştı adeta. Bana kendimi ufacık... ve güvende hissettirmişti. Ellerim karnına indi ve tenine yapıştı. Karnın kasları taş gibi kasıldı.

Cam alnını alnıma dayadı. “Beni ne hale getirdiğini tahmin bile edemezsin.”

Edemiyordum ancak vücudunu benimkinin üzerine bırakınca bayağı bir fikir sahibi oldum. Giysilerimizin altından, karnımın üzerinde hissedebiliyordum onu. Kalın ve sertti. Bunun beni baş döndüren şehvet nöbetinden çıkaracağını sanmıştım ancak öyle bir şey olmadı. Bacaklarımın arası yanmaya başlamıştı, nabzımı tüm vücudumda hissedebiliyordum. Altında kıpırdandım ve onu, onun için sızlayan noktaya yaklaştırdım.

“Off,” diye hırladı Cam. Koca gövdesi sarsılıyordu.

Bacaklarımın arasına yerleşirken dudaklarımı yakıcı bir öpücükle yakaladı ve boğazımdan yukarı yükselen zevk dolu inlemenin boğuk bir şekilde dışarı çıkmasına neden oldu. Kalçaları benimkilerin üzerinde dans ediyordu ve birden sinir uçlarımdan adeta alev aldığını hissettim. Sert, hacimli göğsüyle benimkinin arasında giysilerimin ince kumaşı yok gibi bir şeydi. Kalçalarını bir kez daha yavaşça üzerime bastırırken belinin iki yanından tuttum. Cam elini yanağımdan enseme ve daha aşağıya kaydırırken öpüşü derinleşti ve hararetlendi. Eli göğsümün üzerinden geçti, o duyarlı goncaya çok yakından hem de. Sonra da karnımdan kalçama indi. Elini bacağıma attı ve bacağıma kaldırıp beline doladı. Kendini üzerime daha da sert bastırmasıyla içimde bir heyecan kasırgasıyla birlikte karmaşık duygular da yükseldi. Bir kez daha kalçasını oynatınca dudaklarına doğru inledim.

“Sevdim bu sesi,” dedi, kalçalarını oynatarak. Utanarak bir kez daha yaptım. “Düzelتيyorum. Bayıldım bu sese.”

Tenimde baş döndürücü hisler dolaşüyor ve içimdeki sızı giderek yükseliyordu. Yatağımdaki o gece gibiydi ama çok daha güçlüydü. Cam'in eli yine dolaşmaya başlamıştı. Vücudumda dolaştı ve son olarak gelip elimi tuttu. Parmakları bir an için benimkilerle kenetlendi ve sonra kollarıma doğru kaydılar.

Cam birden taş gibi kımıldamaz oldu ve başını kaldırdı. Derin bir nefes alıp kendimi gözlerimi açmaya zorladım. Yüzündeki ifadeye hiç anlam veremiyordum.

"Cam?"

Tek kelime etmeden kolumu kaldırdı ve bana döndürdü. Kalbim duracaktı sanki. Hayır. Hayır. Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibiydi. Parmakları hareket etmeye başladı ve başparmağı damarımı kesen derin yara izinin üzerindeydi.

Koluma baktı.

Ben de onun bakışlarını takip ettim.

İçimde olanlara inanamayan, tüm o muhteşem duyguları boğup öldüren kapkara bir sıkıntı doğdu. Cam'in başparmağı yeniden hareket etti, sanki yara izini silmeye çalışıyordu ve silinmeyince de bakışları bana döndü. Çok barizdi. Anlamıştı... bunun ne yarası olduğunu anlamıştı.

"Avery?.." diye fısıldadı. Kaşları çatılmış ve bakışları sertleşmişti. "Tanrım, Avery, nedir bu?"

Dehşet, dev bir dalga gibi inanamazlığı süpürüp götürmüştü. Çarpıcı yüzünde beliren acı dolu ifade bana da tesir etti ve jilet gibi keskin tırnaklarını üzerime geçirip beni paramparça yaptı. Yüzündeki bakış... o Cadılar Bayramı gecesinde beri hiçbir şeyin yapamadığı kadar mahvetmişti beni.

Yara izi; kimsenin bunu görmesini, bir zamanlar ne kadar aciz olduğumu öğrenmesini istemiyordum. Utançtan çok daha öte bir şeydi bu.

Kolumu kurtarıp debelenerek altından kalktım. Açıkta-ki bileğimi örterken bedenim sıcaktan soğuğa hızla geçiver-mişti.

“Avery...” Cam elini bana uzattı.

“Lütfen,” dedim, yatağın köşesine doğru çekilerek. “Lüt-fen çık.”

Cam elini geri çekti. “Avery, konuş benimle.”

Başımı iki yana salladım, dudaklarım titriyordu.

Çenesinde bir kas seğirdi. “Avery...”

“Çık dışarı!” Yataktan indim ve sendeleyerek bir adım geriledim. “Çık lütfen.”

Cam bir saniye donup kaldı, bir şey söyleyecek gibi oldu ancak sonrasında yataktan kalktı. O kapıya doğru geriler-ken, vücudumda şiddetli bir titreme başladı. Elini kapının koluna attığı an durdu.

“Avery, konuşabiliriz...”

“Çık dışarı.” Sesim çatlamaya başlamıştı. “Lütfen.”

Omuzları kasıldı ve sonra dediğimi yaptı. Dışarı çıktı ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Girminci Bölüm

Ne pazartesi ne de salı günü astronomi dersine gittim. Cam'le yüz yüze gelmeye bir türlü cesaret edemiyordum. Bileğimdeki yara izinin sebebinin ne olduğunu anladığında bana yönelttiği o bakışlardan sonra yapamazdım. Evlerinden ayrılmadan önce annesiyle babasının önünde her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda kalmamızdan sonra yapamazdım. Onları kısacık bir zamandır tanıyor olmama rağmen, harika insanlar oldukları kanısına varmıştım ve onları bir daha görme olasılığımın düşük olduğunu bile bile evden ayrılıyor olmamız gerçeğinden nefret etmiştim. Cuma sabahı o bitmek bilmeyen yolculuktan ve araçtan indiğimizde Cam'in peşimi bırakmayıp benle konuşmaya çalışmasından sonra yapamazdım.

Pazar sabahı elinde yumurtalarla kahvaltıya gelip de kendisine kapıyı açmamamdan sonra yapamazdım.

Hafta sonunun büyük bölümünü yatağımda geçirdim, gözlerim durup dinlenmeden ağlamaktan korkunç bir şekilde yanıyordu ve bu ağlama faslının henüz bitmediğini biliyordum. Telefonumdan uzak duruyordum. Brit mesaj atıyordu. Jacob mesaj atıyordu.

Cam mesaj atmıştı.

Cam ayrıca pazar gecesi, pazartesi gecesi ve salı gecesi de kapıma gelmişti. Her seferinde karnımın üstüne bir yumruk yemiş gibi hissetmişim.

Onunla yüzleşemedim çünkü suratındaki ifade en az anneminki kadar kötüydü.

Cadılar Bayramı partisinin üstünden beş ay geçmişti ve artık daha fazla anlamıştım. E-postalar, mesajlar, telefon çağrıları ve Facebook mesajları zaten fazlasıyla korkunçtu ama ya okul, gerçek yaşam? Koridorlarda, tuvaletlerde, kantinde ve sınıflarda Blaine ile birlikte onun odasına girdiğimde yaşananları insanlar kulaktan kulağa fısıldamakla yetinmiyorlardı. Benim önümde açık açık konuşuyorlardı. Bana yalancı kaltak damgasının her türlüşünü vuruyorlardı. Ne öğretmenler buna engel olmaya çalışıyorlardı ne de personel.

Böylece ben ve en iyi arkadaşımın –o gün okulda herkesin içinde bana kaltak diyen kızın– fotoğrafının durduğu o fotoğraf çerçevesiyle birden samimi olmuştuk.

Bileğimi kesmeden önce annem babam yüzüme bakmıyordu zaten ama sonrasında? Hastane odasında annem kendini kaybetti. Hayatında ilk kez kendini kaybetti.

Özel odaya peşinde babamla beraber fırtına gibi daldı. Delici bakışları yüzümden bandajlı bileğime kaydı.

Son derece mükemmel yüz hatlarında telaşlı bir ifade vardı ve nihayet beni kollarına alıp her şeyin yoluna gireceğini, bu sıkıntıyı birlikte atlatacağımızı söyleyeceğini sandım.

O acı dolu bakış, hayal kırıklığına, acımaya ve öfkeye dönüştü.

“Ne cüretle kendini ve aileni bu şekilde küçük düşürürsün Avery? Bunu öğrendikleri zaman insanlara ne diyeceğim ben?” dedi annem ve hastane odasında sessiz konuşmaya

çalışırken sesi titriyordu ancak kontrolünü kaybetti. Sonraki sözleri ciyak ciyak bağırarak çıkardı ağzından. *“Bütün olanlardan sonra gidip bir de bunu mu yaptın? Bizi yeterince rezil etmedin mi? Ne derdin var senin Avery? Tanrı aşkına, ne derdin var senin?”*

Hemşireler annemi odadan sürüyerek çıkarmışlardı.

Tuhaf bir biçimde, o geceden aklımda kalan en kuvvetli imge, yüzündeki panik ifadesiydi ve bunu annemin benim için kaygılandığı şeklinde yanlış yorumlamamdı.

O sarsılmış bakış Cam'in yüzünde de vardı ve ben keşke başka birisi olsaydım diyordum çünkü adım gibi biliyordum ki o sarsılmış bakış önünde sonunda başka bir şeye, hayal kırıklığına, acımaya ve öfkeye dönüşecekti.

Bunun Cam'de olduğunu görmeye katlanamazdım.

Bundan kaçınmak için her şeyi yapardım, çok katı adımlar atmak da dahil. Salı gecesiyle çarşamba sabahı arasında bir noktada hayatımın mevcut durumuna ilişkin bir karar aldım.

Cam ile yaşadığımız bu... bu şey, en başından beri fiyaskoyla sonuçlanmaya mahkumdu. Birbirinden hoşlanan bir erkekle bir kız dost kalabilir miydi? Hiç sanmıyordum. İşler çok karışırdı. Ya duygularına göre hareket ederler ya da birbirlerinden uzak dururlardı. Heyecan dolu kısacık bir an süresince o duygulara göre hareket etmeyi denemiştik. Bir iki defa öpüşmüştük. Hepsi bu. Gerçekte de bundan ileri gitmezdi zaten.

Daha ileri gidebileceğimden emin değildim. Hele ki şimdiden sonra. Cam en sonunda hayatına devam edecekti ve ben de tamamen mahvolmuş bir kalple kalacaktım. Kırık değil, bütünüyle yok edilmiş bir kalpten bahsediyorum çünkü Cam... gördüğüne âşık oluyordu ve bunun olmasına izin veremezdim.

Belki de çoktan verdin, diye fısıldadı kulağıma hain, şeytani, pislik bir ses.

Bu yüzden çarşamba sabahı danışmanıma gittim ve derslerimin çok ağır olması filan gibi bir sebep uydurdum. Ders bırakmanın son günü ekimdeydi. Bu yüzden astronomi dersinden çıkabilmek için tamamlanmadı notu almalıydım.

Bu durum yıl sonu ortalamamı mahvedecekti ama işin doğrusu, diğer derslerimde notlarım o kadar iyiydi ki genel not ortalamamı etkilemezdi.

Vermem gereken bir karar vardı.

Cam'le yüzleşmek ve kaçınılmaz kalp kırıklığı ya da tamamlanmadı notu almak.

Ben, tamamlanmadı notunu tercih ettim.

Danışmanımın odasından çıktığımda, yaptığım şeyin karar vermekle filan ilgisi olmadığını biliyordum aslında. Kaçıyordum. Neticede bu konuda iyi değil miydim?

Brit ile Jacob ertesi hafta sonu bana bir müdahale toplantısı yapmaya çalıştılar. İkiisi birden kapıma dayandı ve onları içeri almasaydım kapıyı kıracaklarından ya da daha kötüsü, Cam'i de işin içine sokacaklarından korktum.

Televizyon koltuğuma oturdum ve onlara döndüm. "Çocuklar?.."

Brit kollarını kavuşturdu, çenesini inatçı bir edayla kaldırmıştı. "Biz senin arkadaşlarınız ve açıkça görülüyor ki bir kriz yaşıyorsun. O yüzden de buradayız, bizden o kadar kolay kurtulamazsın."

"Kriz filan yaşadığım yok." Olamaz, yoksa Cam onlara gördüğü şeyi anlatmış mıydı? Birden midem kasıldı ama kendi kendime böyle bir şey yapmaz dedim. En azından ben öyle düşünüyordum.

"Gerçekten mi?" dedi Jacob, mutfaktan yanımıza döner-

ken. “Şükran Günü tatilinden döndüğünden beri ortalıkta zombi gibi dolaşıyorsun ama beyin yiyen hızlı zombiler gibi değil. Görünüşe bakılırsa ağlamaktan için dışına çıkmış, Cam’den ve onunla ilgili her türlü muhabbetten uzak duruyorsun ve dolabında yiyecek adam gibi bir şey yok.”

Son yorumuna kaşlarını yukarı kaldırarak tepki verdim. “Cam’den uzak durmuyorum.”

“Saçmalık,” diye cevap verdi Brit. “Dün konuştum ben Cam’le. Onunla konuşmuyormuşsun, telefonlarını açmıyormuşsun, kapıya geldiğinde içeri almıyormuşsun ve astronomi derslerine de gitmiyormuşsun.”

Göğsüme keskin bir ağrı saplanmıştı. Neredeyse Brit’e sen mi gidip onunla konuştun diye soracaktım ama sonra bunun bir önemi olmadığına karar verdim. Onu ne kadar az düşünürsem, o kadar iyiydi. İsmi anmamak, bana iyi geliyordu.

İki arkadaşımın onunla ilgili olarak bana işkence yapmaları ise hiç iyi gelmiyordu.

“Kavga mı ettiniz?” diye soran Jacob, kendini kanepeye bıraktı.

Etmiş miydik? Pek sayılmaz. Başımı iki yana salladım. “Bir şey yok çocuklar. Kavga filan etmedik. Sadece onunla konuşmaya uygun bir ruh halinde değilim, hepsi bu.”

Bana ters ters baktı. “Avery, bu da çok saçma.”

Ellerimi ne yapayım dercesine kaldırdım.

“Astronomi dersine neden gitmiyorsun?” diye sordu.

“Dersi bıraktım.”

“Dersi mi bıraktın? Avery, ders bırakma günleri en son... aman tanrım, tamamlanmadı notu mu alacaksın?”

“O kadar büyütülecek bir mevzu değil.”

Brit bana dik dik bakıyordu, aynı şekilde Jacob da. “Sen aklını mı kaçırdın Avery?”

Yüzümü buruşturdum. “Hayır.”

Derin bir nefes alan Brit, bir Jacob’a bir bana baktı. “Jacob, sen yurda tek başına dönebilir misin?”

Jacob’ın kaşları çatıldı. “Olabilir, yürünemeyecek bir yol değil ama...”

“Güzel,” dedi Brit. Ona doğru eğilerek yanağından öptü. “Sonra görüşürüz.”

Jacob bir an için oturduğu yerde kalakaldı ve sonra başını iki yana sallayıp kalktı. Bana şöyle bir sarılıp çıktı. “Neden sepetledin çocuğu?” diye sordum.

“Çünkü kız kıza konuşmamız lazım,” diye cevapladı Brit. Eyvah.

Öne doğru eğilip dizlerini kollarıyla kavradı. “Ne geçti aranızda?”

Cam’den neden uzak durduğum konusunda geçerli bir bahane bulmak için cebelleşiyordum. “Onunla bir ilişki sürdürmenin artık doğru bir şey olmadığına inanıyorum, hepsi bu.”

“Peki. Bu kararı almaya hakkın var ama ya arkadaşlığınız? Onunla aynı sınıfta ders alamayacak kadar mı yanlış?”

“Biz arkadaş olamayız,” dedim bir süre sonra. Bu konuşma şimdiden beni yıpratmıştı. “Olay bundan ibaret, tamam mı? Bu konuyu konuşmayı gerçekten istemiyorum. Kabalık etmeye çalışmıyorum ama söylenecek de bir şey yok. Onu görmek istemiyorum. Nokta.”

Onu görmek istemiyorum. Bu ancak kısmen doğrudu. Onu göremeyecek kadar çok utanıyordum ama onu özlüyordum. Yalnızca bir haftadır görüşmüyorduk fakat özlüyordum onun bilmiş yorumlarını, kıvrak zekâsını ve cazibesini... Başımı iki yana sallayarak kendime gem vurdum.

Brit alnına düşen saçlarını çekti. “Peki ama sana tek bir soru soracağım ve bana dürüst cevap vereceksin, tamam mı?”

Gözlerim kocaman açılmıştı. “Tamam.”

“Sana bir şey mi yapmaya kalkıştı?”

“Ne?” diye bağırdım.

Brit gözlerini gözlerime dikti. “Seni incitti mi ya da başka bir şey mi yaptı?”

“Tanrım, hayır.” Ayağa kalktım. “Cam hiçbir şey yapmadı. Yemin ederim. Hiçbir yanlış şey yapmadı. Benimle alakalı. Sakın onun hakkında kötü düşünme.”

Brit yavaşça başını öne doğru salladı. “Yapacağını sandığımdan değil ama sormak zorundaydım. Bilmek zorundaydım.”

Brit biraz daha kaldı ve sohbetin konusunu Jimmie ile en son beraber olmalarına getirdi. Ben de bir süre için Cam’i ve tüm olanları unuttum.

Çıkarken kapıda durdu ve bana döndü. “Merak edersen diye söylüyorum, Cam’le konuştuğumda senin için çok endişeleniyordu. Çok üzgündü. Aranızda her ne geçtiyse, umarım halledersiniz çünkü...”

“Çünkü ne?”

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve nefesini burnundan verdi. “Çünkü bana sorarsan, bu çocuk sana gerçekten değer veriyor Avery. Bence sen de ona değer veriyorsun. Eğer bu durumu düzeltemezseniz veya bir saçmalık yüzünden bir daha görüşmezseniz çok yazık olur.”

Dönemin sonu yaklaşırken kendimi finallere verdim. Astronomiden aldığım eksik not yüzünden diğer tüm derslerimde en üst notları almalıydım ki böylesine çılgın bir kararı almış biri olarak kendimi azıcık daha iyi hissedeyim. Son haftada bu nota razı olduğum için birden fazla defa kendimden nefret etmişim. Bu nadiren mantıklı anlarımda kendime ağzıma geleni söylüyordum. Aptalca, çok aptalca

bir karardı, hele ki bir erkek uğruna verilmiş olması nedeniyle. Ancak bu saatten sonra elimden bir şey gelmezdi. Dersin son iki haftasını kaçırmıştım ve bunu telafi etmem mümkün değildi.

Dönemin son finalinden –müzik– çıktım ve arabamı park ettiğim tren garına doğru yürümeye koyuldum. Gözlerimin içine içine esen şiddetli rüzgâra karşı telefonumu cebimden çıkardım. Hafta boyunca Cam'den gelen bir iki tane okunmamış mesaj vardı. Bir de telesekreter üzerinden bana kaltetmekten sıkılmış olduğunu tahmin ettiğim ve bu yüzden mesaj atmaya başlamış bulunan GİZLİ NUMARA'dan gelen mesajım vardı. Kuzenimin e-postalarından sakındığım gibi, Cam'in mesajlarını da okumuyordum.

Fakat silmiyordum da. Nedenini bilmiyordum. Elim varmıyordu bir türlü.

Brit'ten gelen bir çağrı vardı. Tatile memleketine gitmeden önce bir araya gelmek istiyordu. Ne o ne de Jacob, Cam meselesini tekrar açmışlardı ancak her bir araya gelişimizde bu konu aramızda öylece çözümsüz bir halde asılı duruyordu. Kampüsten çıktıktan sonra markete gittim. Reyonların arasında öylece dolaşıyor, iştah açıcı bir şey bulamasam da öylesine sepetimi dolduruyordum.

Çıkarken alışveriş merkezinin öbür tarafındaki pizzacıya giren Ollie'yi gördüm. Evimize yaklaşık bir kilometre mesafedeydik. Bu nedenle onu burada görmek şaşırtıcı değildi fakat yine de otoparkın ortasında durdum, kalbim güm güm atıyordu. Ollie benden tarafa bakmadı, muhtemelen beni görmemişti bile ancak ben onu görmüştüm ve aklıma o salak kaplumbağa düşmüştü.

Boğazıma bir yumru oturmıştu ve derin bir nefes aldım. Kendimi arabama dönmeye zorlarken, gözlerim yanıyordu. Aldıklarımı bagaja yerleştirdim ve içimde kabaran duygu-

lar dinene dek kendimi bu sıradan ve basit işe odakladım.

Aldıklarımı güçlükle yukarı taşıırken korktuğum başıma geldi.

Cam'ın kapısının açıldığını duydum ve kapıdan çıkanın Ollie olamayacağını biliyordum. Kalbim resmen tekledi ve o beni göremeden kapıyı açıp içeri dalmaya çalıştım ki bu imkânsızdı. Poşetleri koridorda bırakmak şeklindeki salakça fikri pas geçerek yere eğildim ve kaldırabildiğim kadar poşeti yerden aldım.

“Avery.”

Gözlerimi sıkıca yumarak olduğum yerde kaldım. Üç tane poşet zorlanan parmaklarımdan sallanıyordu. Yanıma yaklaştığını *hissettiğim*de boğazım tıkanıp adeta. Sanki bedenim bilinçaltında onun varlığını hissedebiliyordu.

“Sana yardım edeyim.”

Tok sesi göğsümden içeri nüfuz etti ve tüm bedenimi ürpertti. Gözlerimi açtım ancak ona dönmeden doğruca evimin kapısına baktım. “Aldım ben.”

“Hiç öyle görünmüyor,” diye cevapladı. “Parmakların morarmış zorlanmaktan.”

Doğru söylüyordu. “Önemli değil.” Evime yönelecek oldum fakat Cam hızla atıldı. Etrafımdan dolaştı ve tek görebildiğim karın bölgesi oldu. Şansıma üstünde kazak vardı. Elini uzattı ve poşetleri aldı. Bu sırada eli benim elime sürtününce irkilerek kendimi geriye attım ve poşetlerden birini yere düşürdüm. “Siktir.”

Yere eğildim ve saç kremim merdivenlerden aşağı yuvarlanmadan yakaladım.

Cam çömeldi ve yere dökülen diğer nesneleri topladı. Ellerinde şampuanım, diş macunum ve tamponlarım vardı. Ne güzel. İçimden küfrederek kendimi başımı kaldırmaya zorladım.

Cam'in çenesi sıkı sıkıya kapalıydı ve ben de hemen kafamı başka yöne çevirmek zorunda kaldım çünkü onu görmek bana iyi gelmiyordu.

"Eğer gülersen, karnına bir yumruk yersin," dedim ve geri kalan eşyalarımı ondan aldım.

"Gülmeyi aklımdan bile geçirmeye cüret edemem." Sesinde muzip bir ton vardı.

Peşimden daireye girdi, yanımdan geçti ve poşetleri tezgâhın üstüne bıraktı. Ben de aynı şeyi yaptım. Mutfağında olmasından dolayı kalbim deli gibi çarpıyordu. "Yardım etmen gerekmezdi ama yine de sağ ol," dedim ve titreyen ellerimle poşetlerin birinden sütü çıkardım. Hâlâ mutfaktaydı, kapının önünde dikiliyordu. "Benim şunları yer..."

"İçeriye kadar girdikten sonra benden bu kadar kolay kurtulabileceğini mi sanıyorsun gerçekten?" diye sordu.

Sütü dolaba koydum ve donmuş ürünlere yöneldim. "Bir umut işte."

"Ha ha. Komik. Konuşmamız gerek."

Donmuş yiyecekleri üst üste dizip dondurucuya yerleştirdim. "Konuşmamız gerekmiyor."

"Evet gerekiyor."

"Hayır gerekmiyor. Hem ben meşgulüm. Gördüğün gibi yerleştirmem gereken ürünler var ve..."

"Ben sana yardım ederim." Cam öne doğru gelip tezgâha yöneldi. "Bu arada da bir yandan konuşuruz."

"Yardıma ihtiyacım yok."

"Bence var."

Birden arkamı döndüm. Dondurucunun kapağını açık bırakmıştım. Soğuk hava enseme vuruyordu ancak onunla yüzleşmenin yarattığı panik ve öfkeyle hiç hissetmiyordum neredeyse. "Ne anlama geliyor bu şimdi?"

"Zannettiğin anlama gelmiyor Avery. Tanrım." Parmak-

larını karışmış saçlarının arasından geçirdi. “Tek istediğim, seninle konuşmak. Kaç zamandır sadece bunun için uğraşıyorum.”

“Görüyorsun ki ben seninle konuşmak istemiyorum.” Öfkeyle tezgâha gidip hamburger köftesi paketini çıkardım. Paketi dondurucuya fırlatıp kapağı dan diye kapattım. Dolabın içinde ve üstünde bir şeyler tangırdadı. “Ve sen hâlâ buradasın.”

Cam derin bir nefes aldı. Çenesindeki kas yine seğirmeye başlamıştı. “Bak, benden yana bir sıkıntın olduğunu anlıyorum fakat bana bir açıklama yapman lazım. Sana ne yaptım da benimle konuşmak dahi istemiyorsun ya da...”

“Hiçbir şey yapmadın Cam! Sadece seninle konuşmak istemiyorum.” Topuğumun üstünde dönerek mutfaktan çıktım ve dış kapıya doğru ilerledim. “Anladın mı?”

“Hayır, anlamadım.” Peşimden salona geldi ancak kaneenin arkasında durdu. “İnsanlar böyle hareket etmezler Avery. Durup dururken bir insanla arkadaşlıklarını bitirmezler ya da ondan köşe bucak kaçmazlar. Eğer...”

“İnsanların nasıl hareket ettiklerini bilmek ister misin?” Sözlerindeki gerçeklik karşısında çarpılmış bir halde öfkeyle patladım. “Apaçık bir şekilde onları görmek istemeyen kişileri sürekli arayıp taciz etmezler! Buna ne dersin?”

“Taciz etmek mi? Ben seni taciz mi ettim?” Cam bir kahkaha patlattı ama hiç de keyifli değildi. “Sen benle dalga mı geçiyorsun? Senin için endişelenmem taciz mi demek oluyor?”

Ağzımı açtım fakat o iğrenç yumru gelip yine boğazıma oturmıştu ve beni neredeyse boğacaktı. “Öyle demek istemedim. Beni taciz etmedin. Sadece...” Cümlemini tamamlayamadım. İki elimle birden saçlarımı sıvazladım. “Bilmiyorum işte.”

Cam bana bakarken dudakları gerginlikten incelmışti. Başını iki yana salladı. “Bütün bunları sebebi, gördüğüm şey değil mi?” Kolumu işaret etti ve ben daha da gerildim. “Avery, istersen...”

“Hayır,” dedim elimi tutarak. “Onunla ilgisi yok. Hiçbir şeyle ilgisi yok. Sadece bunu daha fazla sürdürmek istemiyorum.”

“Neyi?”

“Bunu!” Bir an için gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım. “*Bunu* yapmak istemiyorum.”

“Off kadın, ben sadece seninle konuşmaya çalışıyorum!”

Sözleri yüreğime dokunmuştu ama başımı iki yana sallayıp gözlerine baktım. “Konuşacak bir şey yok Cam.”

“Avery, yapma...” Cam alt dudağını kemirmeye başladı. “Tamam, ne diyeyim ki artık sana? Kendimi bunun için daha fazla paralayamam. Sokarım böyle işe.”

Yana doğru bir adım atarken irkildim. Bu sözleri tamamen hak etmişim ama yine de acıtmıştı; derin bir yara açmıştı hem de.

Cam bana sürtünerek yanımdan geçti ve kapıya vardı. “Bak, tatil için memlekete gideceğim. Fazla uzun kalmayacağım. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa...” Bir kahkaha daha attı. Sesinde yine son derece keyifsiz bir ton vardı. “Doğru ya, senin bir şeye ihtiyacın yok.”

Kapıyı açmasını izlerken göğsüme bir sancı girdi. Cam koridora çıktı ve sonra bana döndü. “Bütün tatil boyunca burada kalacaksın değil mi? Noel’de bile?”

Sessizce dikilip kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Cam dişlerini sıkarak başını çevirdi. “Neyse. Mutlu Noeller Avery.”

Cam kendi evine gitti ve kapıyı çarpma sesini duymayı bekledim ama çarpmadı ve nedendir bilmem, bu daha

kötü geldi bana. Ben de kapımı kapattım, gözlerim şimdiden bulanıklaşmıştı. Olması gereken buydu. Kapıdan uzaklaşırken kendime sürekli bu telkinde bulunuyordum. Brit yanılmıştı. Halledilecek ya da düzeltilecek hiçbir şey yoktu. Böylesi daha iyiydi. Öyle olmak zorundaydı.

Ne var ki ben böyle hissetmiyordum.

Girmi Birinci Bölüm

Noel günü iki şey oldu. Babam bana mesaj atıp “Mutlu Noel” diledi. *Mutlu Noel*. Uzun uzun yazmaya bile üşenmiş. Ne kadar da samimi. Ben de seni seviyorum baba.

Bir de o gece kar yağdı.

Noel’de kar yağdığına hiç tanık olmamıştım.

Kendimi bu heyecana teslim ederek paltomu ve kalın botlarımı giyip evden çıktım. Evlerinde kimse olmadığını bilmeme rağmen merdivenlere doğru giderken Cam’in kapısına baktım. Raphael’e kim bakıyordu acaba?

Kendimi merdivenlerden aşağı ve apartmanın dışına doğru gitmeye zorladığımda göğsüme bir ağırlık çöktü. Bazı evlerin camlarında renk renk ışıklar vardı. Kimilerinin de de Noel ağaçlarının ışıkları göze çarpıyordu. Ben evimi süslememiştim. Bana anlamlı gelmemişti ancak kendime bir Noel hediyesi sipariş etmiştim.

Yeni bir deri çanta. Yeni dönem için yeni çanta.

Nereye gittiğimi bilmiyordum ancak kendimi son binanın diğer tarafındaki boş arazide buldum. Pamuk gibi kar taneleri zemini kaplamıştı ve lapa lapa yaşıyorlardı.

Ellerimi ceplerime sokup başımı geriye attım ve gözlerimi kapadım. Kar taneleri yanaklarıma ve dudaklarıma

düşüyordu. Her biri soğuk ve ıslaktı. O kadar uzun süre dikildim ki orada, biri pencereden bakacak olsa aklımı kacırdığımı düşünürdü ancak umursamadım.

Cam o günden beridir benle iletişim kurmamıştı.

Böyle bir şey yapmasını beklediğimden değil ama telefonumu ne zaman kontrol etsem ve ondan hiçbir şey gelmediğini görsem göğsümde bir şeyler düğümleniyordu. Ne kadar çarpık bir durumdu bu? Onunla konuşmak istemediğimi söylemiştim ve o da benle iletişimi kesmişti. İstedğim bu değil miydi?

Yanaklarımı farklı türden bir ıslaklık kapladı ve yaşlar kar taneleriyle karışmaya başlayınca iç geçirdim. Gözlerimi açtığımda birkaç saniye daha karın yağışını izledim ve sonra eve döndüm.

Dairemin kapısında bir an için durup Cam'in kapısına baktım ve "Mutlu Noeller," diye fısıldadım.

Yılbaşı gecesinden sonraki gün çektiğim hücre cezası artık burama kadar geldi ve yapmak istediğim şeyi yaptım. Soğuk ve rüzgârlı havada Google haritalarını açtım ve arabama atlayıp başkente gittim, müzeleri gezdim.

Bir park yeri bulduğumda kendimle gurur duyuyordum. Dört kişilik bir aileyi alıp yanımda getirmemişim belki ama Houston dolaylarında büyümüş olmak beni bu yolların çılgınlığına hazırlamıştı belli ki.

Müzelerde çoğunlukla aileler vardı ve tatilden sonraki bir günde bunun normal olup olmadığından emin değildim. Vaktimin çoğunu Antik Mısır'ın Sonsuz Ömrü bölümünde geçirdim. Binlerce yıl öncesinden kalma tarihi eserleri görmek gerçekten muhteşemdi.

Mumya da son derece etkileyiciydi.

Geniş koridorları arşınlarken tek başıma olmama rağ-

men içimdeki tarih meraklısı, heyecanla doluydu. Ancak kaç defa kendime yapma etme dediysem de sürekli Cam'ın benimle birlikte burada olmayı ne kadar istediğini düşünüyordum. Kabul, bu beni öpmesinden hemen önceydi. Bu yüzden de o dakikada ne olsa kabul ederdi.

Hâlâ ailesinin yanında olduğu konusunda da kendimi kandıramıyordum çünkü bu sabah yola çıkarken gümüş rengi kamyonetini otoparkın arkasında görmüştüm. Cam evdeydi.

Camekân içinde sergilenen çeşitli kap kacağın önünde durdum. Cam'ın beni öpmesini düşünmek, bana hiç iyi gelmiyordu. Daha da kötüleştiriyordu hatta. Arkamı döndüm ve önlerinde sergilenen tarihi eserlerden çok birbirinin ağzının içine girmeye meraklı genç bir çifti izledim çaktırmadan.

Göğsümde bir sızı hissettim.

Evet, belki de buraya gelmek akıllıca bir fikir değildi ama evde de duramazdım.

Doğum günümde olmazdı.

20 yaşına girmiştim.

Ailemden hiç ses çıkmamıştı ama bir mesaj filan atarlar diye bekliyordum. Ne var ki öğleden sonra saat dörde gelirken başkentten ayrıldığımda hâlâ arayan soran olmamıştı.

Evimin yakınlarındaki bir pastaneye uğradım ve kendime bir dondurmalı pasta aldım. Dondurmaya pek bayılmazdım ama pastanın ortasında kıtır kıtır kısım gerçekten muhteşemdi.

Küçük dilim pastamı elime alıp kanepeye kıvrıldım ve *Supernatural*'ın ilk sezonunu yarılamıştım ki ayıp sayılabilecek kadar erken bir saatte sızıp kalmışım.

Sabah dört beş gibi uyandım ve beynimin içine bir sis çökmüş gibi hissediyordum. Doğrulup otururken şakakla-

rımdaki korkunç zonklama karşısında yüzümü buruşturdum. Kanepede ters yattığım için olabileceğini düşünerek ayağa kalktım.

“Yuh!” Oda etrafımda fırıl fırıl dönerken elimi alnıma koydum. Tenim alev alev yanıyordu. Terliyor muydum?

Üstümü değiştirmek üzere odama doğru yönlendim fakat yarı yolda aniden banyoya çark ettim.

“Ah tanrım,” diyebildim ancak.

Mideme kramplar giriyordu ve dizlerimin üstüne çöküp klozetin kapağını kaldırdım. Dondurmalı pasta ve gün içinde yediğim her şeyi bir anda kustum. İnanılmaz bir şeydi ve saatlerce sürmüş gibi geldi. Biraz düzelir gibi olunca arkamdaki küvete yaslandım ve yanağımı soğuk yüzeye koydum. Bu iyi gelmişti ancak durgunluk fazla uzun sürmedi. Karınım kasıldı ve tuvalete kafamı güç bela yetiştirebildim.

Artık kesinleşmişti.

Tanrı beni pis bir grip virüsü kullanarak çarpmıştı. Neren kapmıştım bunu? Bilsem ne olacaktı? Soğuk taş zeminin üzerinde uzanmış haldeyken bunun hiç önemi yoktu. Fayansa yapışmış yanağım ezilmişti ve büyük olasılıkla döşemenin deseninin izi çıkmıştı. Aradan ne kadar zaman geçtiğini hiç bilmiyordum. İlaça ihtiyacım olduğunu biliyordum. Ecza-neye gitmeliydim. Portakal. Tavuk suyuna çorba. TheraFlu...

Güç bela ayaklanıp sürünerek salona gittim. Duvarlar bir tuhaftı. Etrafımda dönüyor, bana el sallıyorlardı adeta. Biraz arandıktan sonra cüzdanımı ve anahtarlarımı bulup dış kapıya yöneldim. Tam kilidi açtığım sırada midemdeki o meşum kabarmayı hissettim.

Elimdekileri bırakıp hızla döndüm. Duvarlar etrafımda fırıl fırıldı. Bu hiç iyi değildi. Bir iki adım atmamla birlikte bacaklarım çok tuhaf bir şey yaptı. Çalışmaz oldular. Durdular. Hiçbir hareket yoktu. Onları yerden kaldırıyordum

ama hiçbir şey hissetmiyordum. Mutfığa doğru sürünmeye başladım çünkü halıyı batırmamam gerektiğini düşünecek kadar sağduyum vardı hâlâ ve ben de mutfak lavabosuna yöneldim. Kendimi yukarı çektim ve lavaboya eğildim. Midedem gözümünden yaş gelene dek kabardı.

Off, bu çok fenaydı.

En sonunda fırtına diner gibi olduğunda kendimi yere bıraktım ve tezgâhın altındaki dolaplara yaslandım. Peki. Eczaneye gitmek seçenek dışıydı. Yatak da aynı şekilde. Kendi isteğimle mi uzanmıştım, yoksa düşmüş müydüm bilmiyorum ama yeniden soğuk zeminde yatıyordum. En azından mutfakta daha fazla yer vardı.

Kaslarıma ve kemiklerime derin bir ağrı çöreklenmişti. Kafam o kadar fena zonkluyordu ki gözlerimi açmak bile acı veriyordu. Canımın acıdığı gerçeği dışında bir şeye odaklanmaya çalışmak bile acıtıyordu. Sanki biri boğazımdan aşağı bir halı fırçası sokmuştu. Beynim, çamurlu suların içinde koşmaya çalışıyormuş gibiydi. Hiçbir şey bana anlamlı gelmiyordu. Telefonun mesaj sesini duyuyordum bir yerlerden ve bir süre sonra çalışıyordu da çalışıyordu. Acaba annemle babam mı arıyordu? Belki de dün doğum günüm olduğunu hatırlamışlardı.

Uyuyakalmış olmalıydım çünkü uzaklardan, çok uzaklardan gelen bir gümbürtü duyuyordum. Sonra da salon kapısının açıldığını duydum sandım. Gelen sapık bir katil olsa da umurumda değildi. Acılarıma son vermeye gönüllü herkese kapım açıktı o anda.

“Avery?” Bir duraksama oldu ve ardından da, “Aman tanrım!”

Katil adımı biliyordu ve dindar bir katildi galiba? Ne hoş.

Soğuk eller alnıma dokundu. “Avery, aman tanrım, iyi misin?”

Katilin sesi Brit'inkine benziyordu. Demek ki katil değildi. Gözlerimi zorla azıcık araladım. Brit'in yüzü bir anlığına bulanık bir şekilde belirdi. Kaygı dolu bir ifadeyle bakıyordu ve sonra yüzünü seçemez oldum.

"Grip," diye mırıldandım. "Grip oldum..."

"Demek o yüzden içerisi bir kusma partisi düzenlenmiş gibi kokuyor."

Yüzümü buruşturdum. "Öğğh."

"Evet, öğğh, hem de nasıl."

Bir şeyin yere düşme sesini duydum ve sonrasında serin elleri gitti. Buzdolabımın kapısı açıldı ve muhteşem soğuk hava yerin üzerinden eserek bana geldi. Cennetteydim sanki. Evet evet, cennetteydim.

Kapı kapandı ve Brit elinde suyla yanıma döndü. "Su içmen gerek. Haydi, seni doğrultmalıyız."

İçimden mırıldanarak ellerimi yere koydum fakat kollarım beni kaldıramayacak kadar güçsüz düşmüştü. Koluyla bana sarıldı ve kaldırıp mutfak dolabına yasladı. Kurumuş dudaklarıma şişeyi dayadı.

"Dur." Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama kollarımı kaldıracak mecalim yoktu. "Sen de... grip... olursun..."

"Ben grip aşısı oldum, bir şey olmaz. Şu suyu iç Avery. İç şunu." Şişeyi tekrar ağzıma dayadı ve su boğazımı yaktı. "Canını acıtıyordur muhtemelen, değil mi? Şu suyu içersen eczaneye gidip sana ilaç alacağım, tamam mı? Ateşin var gibi görünüyor." Elini alnıma koydu. "Evet, ateşin var."

Galiba suyu içtim ve sonra galiba yine yere yüzüstü çakıldım. Her şey bulanıklaşmıştı. Brit benimle konuşuyordu ve galiba ona karşılık verdim.

Ağzımdan hangi kelimelerin döküldüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Brit bir noktada beni yere bıraktı ve sonra onu tekrar duydum, salonun önünde alçak sesle konuşuyordu.

Kafamın içindeki ağrı gözlerimi açamayacağım kadardı.

Vücudumu kaldıran kolların varlığını hissettim ve bir saniye sonrasında havada süzülüyordum. Sonra kımıldadım ve sıcak, sert bir şeye başımı dayadım. Başımı ona doğru döndürerek inildedim. Beni saran tanıdık, rahatlatıcı bir koku duydum. Çok daha rahat bir şeyin üzerine yatana dek beni sakinleştirdi ve sonra alnıma soğuk ve ıslak bir şeyin konduğunu hissettim.

Uyudum, uyandım ve uyandığımda da yalnız olmadığımı fark ediyordum. Birisi yatakta yanımda oturuyor, yanaklarıma ıslak bez koyuyordu. Tekrar uykuya dalmadan önce bir şeyler mırıldandım. Bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyordum fakat sonunda gözlerim açıldı ve komadan uyanmış gibiydim. Camdan giren ışık aşırı parlaktı ve kafam hâlâ zonkluyordu ancak eskisine göre şiddeti azalmıştı.

Ağzımı açtım fakat anında kuru bir öksürüğe tutuldum.

Koridordan ayak sesleri duydum ve birden Brit yatak odamın kapısında elinde bir bardak su ve diğer elinde de bir kupayla belirdi. “Yaşıyorsun! Tanrı’ya şükür. Boğazından içeri zorla ilaç tıkararak seni yanlışlıkla öldürdüm zannetmeye başlamıştım.”

Ona aval aval baktım. “İlaç mı içtim ben?”

“Evet.” Bana doğru yaklaştı ve yatağa oturdu. “Sana iki kere ilaç verdim ve şimdi bir daha içeceksin. Bu suyun hepsini içmen gerek ayrıca. Sonra da bunu içeceksin. Annem, kendisi hemşiredir bu arada, dün gece ateşin düştüğü için artık atlatmış sayılabileceğini söyledi. Daha iyisindir herhalde.”

“Dün gece mi?” Ağzımı elimle kapatarak yeniden kuru kuru öksürmeye başladım. Öksürüğün geçmesini beklemek zorunda kaldık. “Saat... kaç oldu?”

Brit yatağın kenarına oturdu. Dumanı tüten kupayı elinde tutuyordu. Limon kokusunu alabiliyordum. “Saat

mi? Tatlım, hangi gündeysen diye sorsan daha doğru olur bence. Bugün cumartesi.”

Suyumu içerken az kalsın boğuluyordum. “Ben... koca bir gündür... kendimde değil miydim?”

“Bir buçuk gün,” dedi tatlı bir sesle. “Sana mesaj attım, aradım ama sen cevap vermeyince, endişelendim. O yüzden koşup geldim. Çok kötü durumdaydın. Annem büyük olasılıkla vücudun susuz kaldığı için olmuştur dedi.”

Suyumu bitirirken bu durumu idrak etmeye çalıştım ve sonra bardağı komodine koyup Brit’in elindeki kupayı aldım. Bir öksürük nöbetine daha tutuldum. Elimdeki sıvıyı üstüme dökmemem mucizeydi. “Sen... sürekli burada mıydın?”

“Kesintisiz bir şekilde değil. Yardım aldım.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Gerçekten çok teşekkür ederim. Sen olmasaydın... Hâlâ yerlerde yatıyor olurdu... yani sen ve Jacob.”

Brit başını iki yana salladı.

Birden çok önemli bir şeyin farkına vardım. Başımı eğip kendime baktım. Uzun kollu bir pijama üstü giyiyordum. Sutyenim hâlâ üzerimdeydi ve altımda da pijama vardı. Aman tanrım, bilekliğim yoktu. Başımı o kadar hızlı kaldırdım ki baş ağrım tüm yüzüme yayıldı. Bileklik komodinın üzerindeydi. “Sen mi?..”

“Hem evet hem hayır,” dedi Brit, başının tepesindeki küçük atkuyruğuyla uğraşırken. “Ben sana pijamanın altını giymende yardım ettim.”

“Öyleyse kim?..” İçimden bir his yine banyoya koşmam gerekebileceğini söylüyordu. “Yok artık...”

Brit yüzünü buruşturdu. “Benden nefret etme Avery fakat ne yapacağımı bilemedim. Seni yerden kaldıramadım. Bu kadar ufak tefek birisi için taş gibi ağırsın ve benim kaslarım bile Jacob’inkilerden güçlüdür. Cam karşı daire-

deydi ve en çabuk çözüm bu gibi göründü.”

Aman tanrım, hasta beynim bu haberi kavrayamamıştı bile. Eğer tere batmış kıyafetimi Brit çıkarmadıysa, o zaman Cam çıkarmıştı ve bu durumda bilekliği komodinin üzerine bırakan da oydu.

Gözlerimi kapadım.

“Yine bağırıp çağırarak mısın?”

“Hayır,” dedim çatlak sesimle. “Demek... demek Cam buradaydı?”

“Seni yatağına taşıdı ve ben eczaneye gittiğimde de yanından ayrılmadı,” dedi Brit, bacak bacak üstüne atarken. “Döndüğümde üstünü değiştirmişti ve göğüslerine bakmadığına yemin etti. Gerçi ben o sırada onun göğüslerine bakmakla meşguldüm. Belden yukarısı hep çıplaktı. Kusmuk kokusundan dolayı evi havalandırmak için tüm pencereleri açtığımda bile.”

Kusmuk mu? Cam benim kusmuğuma tanık olmuştu.

“Mükemmel bir hasta bakıcıydı, görmeliydin. Sürekli alnına ıslak bez koyup ateşini düşürmeye çalıştı.” Brit hayran hayran iç geçirdi. “Ben senin pisliğini temizlerken bile yanından ayrılmadı.”

“Sağ ol,” dedim yeniden ve kupadaki içeceği bitirdim. “Gerçekten, çok çok teşekkür ederim. Sana borçlandım.”

“Aynen.” Suratında bir sırıtma belirdi. “Cam’e de borçlandın.”

Kendimi yatağa geri atıp gözlerimi kapadım. “Buraya getirebilmek için eminim ona yalvarmak zorunda kalmışsındır.”

“Hayır,” dedi Brit ve ben ona dönene dek bacağımı dürtükledi. “İkiletmedi bile. İşini gücünü bıraktı ve koşa koşa sana yardıma geldi.”

Girmi İkinci Bölüm

Hastalık kolay kolay yakamı bırakmadı ve berbat, pis bir öksürüğe dönüştü. Reçetesiz satılan her türlü ilaçla saplantılı bir şekilde kendimi tedavi etmeye çalıştım. Bahar döneminin ilk günü hâlâ öksürüyordum ancak kendimi derse gidecek kadar iyi hissediyordum.

Alt kata inerken cesaretimi topladım ve Cam'in kapısına gittim. Ona teşekkür etmeliydim. Mesajla değil, yüz yüze. Merdivenlerden yukarı koşa koşa çıkmışım gibi çarpan yüreğimle kapısını tıklattım.

Kapının arkasından ayak sesleri duyuldu ve birkaç saniye sonra kapının ardında tüm o dağılmış ihtişamıyla Ollie belirdi. Dudaklarında uykulu bir gülümseme oluştu. "Hey, ayaklandığını gördüğüme sevindim."

"Sağ ol." Yanaklarımın kızardığını hissediyordum. "Cam kalktı mı?"

"Evet, dur bir bakayım. Bir saniye." Kapıyı aralık bırakarak evin içinde kayboldu. Az sonra –bana bir ömür gibi gelmişti ya– biraz daha toparlanmış halde geri döndü. "Ee, şey, Cam derse gitmiş."

"Ya." Hayal kırıklığımı gizlemek için gülümsedim. "Peki o zaman... sonra görüşürüz."

"Tamam." Ollie omuzlarına kadar inen saçlarını eliyle

düzeltirken beni başıyla selamladı. “Hey Avery, umarım kendini daha iyi hissediyorsundur.”

“Evet, iyileştim sayılır. Teşekkür ederim.”

Ona el sallayıp yeni çantamın askısını tekrardan ayarladım ve sonra merdivenlerden aşağı, aydınlık ve dondurucu kış sabahına çıkarken eldivenlerimi taktım. Arabamın biraz gerisinde durdum, kalbim hızla çarpıyordu.

İşte buradaydı... Cam’in kamyoneti.

Derse filan gitmemişti. Evdeydi. Gerçek, dışarıdaki hava kadar soğuktu. Ollie onun yanına gidip geldiğimi söylemiş ve Cam benimle görüşmek istememişti.

Sonraki haftalar boyunca Cam’i kampüste çok defalar gördüm. Sanki hususi olarak yollarımızı kesiştiren bir programımız vardı ve onu her gördüğümde yanında Jase ya da geçen gün olduğu gibi Steph vardı.

Ne zaman Cam’i o kızla görsem, pis bir duygu içime taş gibi oturuyordu. Bu duyguyu hissetmeye hakkım yoktu. Bunu biliyordum ama yine de Steph’i bir karateci gibi ikiye bölme isteğimi azaltmıyordu.

Ne var ki Cam’i görmenin en kötü yanı bu değildi. Çoğu zaman o da beni fark ederdi ve bakışlarımız kesişecek olduğunda, *her zaman* başını çevirirdi. Sanki neredeyse beş aydır arkadaşlık etmemiştik ya da hiç yakın anlar paylaşmamıştık.

Bana lisedeyken Cadılar Bayramı partisinden sonra arkadaşlarımla aramızda olanları hatırlatmıştı. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar silinmişti sanki.

Cuma günü küçük bir fırsat yakaladım. Cam tek başınaydı, caddeden karşıya geçiyordu. Başı önüne eğik, elleri montunun cebindeydi. Bir anda “Cam!” diye bağırdım ve boğazımdaki bu ani zorlanma, soğuk algınlığımdan kalan pek zavallıca bir öksürük nöbetine tutulmama neden oldu.

Cam durup başını yukarı kaldırdı. Başındaki berenin kenarlarından siyah saçlarının uçları kıvrır kıvrır çıkmıştı.

Yokuş yolun geri kalan kısmını göğsüme ve bacaklarıma ağırlar girerek güç bela çıktım. Nefes nefese Cam'ın önünde durdum. "Affedersin," dedim gaklayarak ve birkaç derin nefes alarak. "Biraz soluklanayım da."

Cam'in kaşları çatıldı. "Sesin korkunç durumda."

"Evet, kara vebaya yakalandım galiba. Hiç iyileşmiyor." Boğazımı temizledim ve gözlerimi onunkilere bakmaya zorladım. Bir an için, o kristal mavisî gözlerine bakarken, onu neden durduğumu unuttum.

Yüzünden anlamadığım bir ifade gelip geçti ve sonra bakışlarını benden kaçırdı, çenesinde bir kas seğirmeye başladı. "Derse yetişmem lazım, o yüzden de?.."

Cam derse yetişmek için acele mi ediyordu? Kıyamet alametiymiş bu. O an içimden gelen çekip gitme isteğine karşı koydum. Bu sohbeti sürdürmeye hiç meraklı olmadığı belliydi ama ben ayak diredim. Ona bunu borçluydum.

"Ben sadece hastayken bana bakmasında Brit'e yardımcı olduğun teşekkür etmek istiyordum."

Gözleri ardımdaki bir şeye odaklanırken dudakları büzüldü. "Önemli bir şey değil."

"Benim için öyle," dedim sessizce ve keşke bana baksa diye içimden geçirerek. "Çok teşekkür ederim."

Cam kısaca başını salladı ve sonra derin bir nefes aldı. Bakışları bana döndü ve sonra yine uzaklaştı. Omuzları kasılmıştı. "Bir şey değil."

"Şey... ee..." Söyleyecek söz bulamamıştım çünkü aklıma gelen her şey söylenmemesi gereken sözlerdi. Bu kadar şirretçe davrandığım için özür dilerim ya da keşke o yara izini görmeseydin gibi sözlerdi.

"Gitmek gerek," dedi Cam sonunda ve birkaç öğrencinin

sigara içmekte olduğu binanın yan bahçesine doğru geri adımlarla benden uzaklaştı. “Sonra görüşürüz.”

“Üzgünüm,” deyiverdim birden.

Cam arkasını döndü, gözleri kısıldı. Sanki bir şey bekliyor gibi duruyordu ama sonra başını iki yana salladı. “Ben de.”

Onu tekrar durdurmadım.

Gözyaşlarım boğazımı yakıyordu ve her nasılsa Cam’in bulunduğu binada aldığım İngilizce 102 dersine gitmeyi başardım. Bütün sabah uyuşuk bir bulanıklıktan ibaretti ve öğle yemeği için Jacob ve Brit ile kantinde buluştuğumda sandviçim elimde, sohbetlerini güçlükle takip edebilmişim. Sanırım ikisi de buna alışıktı çünkü hiçbirisi bununla ilgili bir söz söylemedi.

Brit ve ben iktisat dersimiz için sınıfa doğru yürürken, ona Cam’le karşılaşmamızı anlattım. “Benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu.”

“Olayın özünün bu olduğunu sanmıyorum Avery.”

“Evet, öyle. Benden kaçmak için acele etti. Derse geç kalacağını söyledi hatta. Cam ne zamandır derse geç kalmayı umursuyor ki?”

Sosyal bilimler binasının önünde durduk ve Brit beresini iyice aşağı çekti. “Sana karşı açık sözlü olabilir miyim?”

“Elbette.”

Eldivenli ellerini birbirine kenetledi. “Seni severim, bilirsin değil mi? O yüzden sana ne düşünüyorsam açık açık söyleyeceğim. Şükran Günü’nden beri Cam’den kaçırıyorsun ve bana, Cam’e ya da herhangi birine göre, kime sorarsan sor, senin istediğin şey buydu. Onun senden uzaklaşması yani.”

Ağzımı açacak oldum fakat ne diyebilirdim ki? İstediğim buydu.

“O da uzaklaştı. Bunun için onu suçlayamazsın. Çocuk da bir yere kadar tahammül edebilirdi.” Dudaklarını büz-

dü. “Onu bu kadar uzun süre sallamamanın ardından, o da seninle konuşmaya bayılmaz doğal olarak.”

“Biliyorum,” diye itiraf ettim. “Ben sadece...”

“En sonunda kıcına soktuğun kafanı dışarı çıkarmayı akıl ettin ve çok geç olduğundan korkuyorsun değil mi?”

Öyle miydi yoksa? Emin değildim ama geç olmadığını umuyordum çünkü en azından kafamı kıcıma gömdüğümde psikolojim daha az üzüliyordum.

“Biraz zamana bırak,” dedi Brit, kolunu omzuma atarak. “Eğer geri gelmezse de, siktir et gitsin.”

“Siktir et gitsin,” diye tekrarladım ama aslında böyle düşünmüyordum.

Brit bana doladığı koluyla omzumu sıktı. “İşte benim kızım.”

Cuma gecesi oturmuş iktisat ödevime boş gözlerle bakıyordum. Bunun insanların aklını karıştırmak için yapılmış apayrı bir lisan olduğuna tamamen ikna olmuştum. Konsantre olmak, birkaç nedenden ötürü zor geliyordu. Kim bilir kaç defa televizyon ekranına anlamadan boş boş baktığımı fark ettim. Kafam farklı yönlere gidiyordu ve çoğu da sonunda Cam’e çıkıyordu.

Kendime sinir olmaya başlamıştım.

Sonra birden çantamın derinlerinde duran telefonum çaldı. Arayıp bulduğum cihazı çantamdan çıkardığımda, arayanın ismini görüp bir inilti koyuverdim. Kuzenimdi. Umursamadığım onlarca e-postasının ardından beni hâlâ arıyor olmasına biraz şaşırmıştım.

Ancak bana telefon ediyor olduğu gerçeği karşısında cesaretimi toplayıp cevap verdim.

“Alo,” dedim, ruhsuz bir sesle.

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra David, “Telefona cevap

verdin?” dedi. “Neden vermeyeyim?” Evet, bu bana bile komik gelmişti. “Ne var ne yok David?”

“Gönderdiğim e-postaları okudun mu?” Normalde ses tonunda her zaman hissedilen kibirli ton yoktu. Şok olmuş-tum doğrusu.

“Yani, bir iki tanesini okudum ama okul filan çok yoğun olunca.” Ayağa kalktım ve çantamı sehpanın altına bıraktım. “Bu yüzden de...”

David’in iç geçirmesi rahatlıkla duyulabilir tondaydı. “Hiçbir şeyden haberin yok demek? Annenle baban seninle temas kurmaya çalışmadı mı?”

Homurdandım. “Yoo. *Doğum günümü* unuttular.”

“Bunu duyduğuma üzıldüm,” diye yanıtladı ve sesindeki yaltaklanmayı o an karşımdaymış gibi açık ve net anlayabiliyordum. “Burada yaşananları sana haber vermeyi denemişlerdir belki diye düşünmüştüm. Seninle alakalı bir durumdan bahsediyorum.”

Mutfağa geçtim ve dolaptan bir meşrubat alırken duyduklarım karşısında kaşlarımı çattım. “Orada olanların beninle ne alakası olabilir?”

Bir an sessizlik oldu ve sonra David bombaların en babasını patlattı. “Blaine Fitzgerald. Tutuklandı.”

Kola kutusu parmaklarımın arasından kaydı ve yere düşerek masanın altına yuvarlandı. Öylece dikilmiş buzdolabına bakıyordum. “Ne dedin?”

“Tutuklandı. Sana ulaşmaya çalışmamın nedeni buydu. Düşündüm ki... ne bileyim, bilmek istersin diye düşündüm.”

Birden dizlerimin bağı çözülmüştü ve dönüp tek elimle tezgâha tutundum. Oda yine hastaymışım gibi başımın etrafında dönüyordu.

“Avery, orada mısın?”

“Evet,” dedim yutkunarak. “Ne oldu?”

“Yaz başıydı ama ağustosun ortalarına kadar, yani tutuklanana kadar kimselere duyurmadılar. Bir parti düzenlenmiş. Bizden yaşça küçük gençlerin katıldığı bir partiymiş diye duydum,” diye anlatmaya devam etti ve gözlerimi kapadım. “Birlikte okula gittiğiniz bir kız varmış. Senden bir yaş küçük sanırım: Molly Simmons.”

David’in e-postalarından birinde onun adını gördüğümü hatırlıyordum ve ben tamamen başka bir şey zannetmiştim. “Ne... yapmış kıza?”

David hemen cevap vermedi. “Cinsel saldırı ve birkaç başka suçla suçlandı. Haziranda mahkemeye çıkartıldı fakat kefaletle serbest bırakıldı. Durumu hiç de parlak görünmüyor. Aleyhinde bir sürü delil var. Bunları Blaine’in babası babama onun avukatlığını üstlenmesi için başvurduğundan dolayı biliyorum. Babam davayı reddetti. Bunu bilmeni isterim.”

Buna karşılık olarak ne diyeceğimi bilemiyordum. Şeref-sizin savunmasını üstlenmediğiniz için teşekkür ederim mi demeliydim? Genel olarak ne diyeceğimi bilemiyordum aslında. Şok olmuştum. Blaine’in bana yaptığını başka birine de yapıp yapmadığını ve benim sessizliğim sayesinde bunu tekrarlama fırsatı bulup bulamayacağını hep düşünmüştüm. Böyle olmasın diye umuyordum; buna sebep olmamak için dualar etmiştim.

“Kız, yani Blaine’in... tecavüz ettiği kız, ailenle temasa geçmiş.”

Hangisine daha fazla şok olduğumu bilmiyordum: bu kızın ailemle temas kurmasına mı, yoksa David’in ağzından tecavüz kelimesinin çıkmış olmasına mı. “Ne? Niye ki? Ben hiçbir şey söylemedim. Ağzımı hep kapalı...”

“Biliyorum Avery. Kimseye tek kelime etmediğini biliyorum ama kız seninle aynı liseden mezunmuş. Sen ve Blaine hakkındaki dedikoduları duymuş ve ikiye ikiye toplamış.

Önce sizinkilere gitmiş ve eminim bu görüşmenin ne kadar iyi geçtiğini tahmin edersin.”

Bir an önce oturmazsam az sonra yere yığılabilirdim.

“Sizinkiler onunla konuşmayı bile reddedince, kız da bana geldi.” David duraksadı. “Ona hiçbir şey anlatmadım Avery. Bana düşmez. Fakat anladığım kadarıyla bu kız sana ulaşmaya çalışıyor. İletişim bilgilerini nasıl ele geçirdiğini hiç bilmiyorum.”

“Öyle bir bilgiye sahip olduğunu sanmıyorum.” Kendimi kanepeye bıraktım. Böyle demiştim ama göndereni tanımadığım e-postaların neredeyse hepsini silmiştim. “Kız mı? Nasıl... iyi mi? Yani sana iyi gibi göründü mü?”

David boğazını temizledi. “Açık konuşayım mı?.. Hayır.”

Yüzümü sıvazlayarak tuttuğum nefesimi sıkıntıyla bıraktım. “Tabii ki değildir. Ne aptalca soru.”

“Şey... e-postalarına bir bak istersen. Gerçekten seninle konuşmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ve bu ta ağustostaydı.”

“Ona hiçbir şey anlatamam. Eğer anlatırsam ve bu ortaya çıkarsa, Blaine’in ailesi beni ve ailemi dava eder. Hem de kaç *milyonluk*.” Boğazımdan yukarı safra yükseldi. “Gizlilik anlaşmamın bir parçası bu.”

“Biliyorum,” dedi David. “Fakat dediğim gibi, neler olduğunu bilmek isteyeceğini düşündüm.”

Kafam bir anda o kadar dolmuştu ki soracağım bir tanecek soruyu bile zorla seçebildim. “Peki ya Blaine’e yönelik suçlamalar? Sence hüküm giyer mi? Hapse atılır mı dersin?”

“Babamın değerlendirmesine göre hüküm giymesi kesin. En az birkaç sene hapis yiyecek Avery.”

Gözlerim bir anda açıldı. İçime bir rahatlama çöktü. O kadar güçlü bir duyguydu ki bu sanki göğsümden bir kamyon dolusu tuğla kaldırmışlardı. En uçuk hayallerimde bile bunu

beklemezdim. Blaine bana yaptıklarından dolayı hapse girmeyecekti ama yine de adalet yerini bulmuştu. Nihayet. Bunun bir kızın daha başına gelmiş olmasından nefret etmiştim sadece... yaşadıklarını açık açık anlattığı için korkunç bir baskıya maruz kalmış bir kızdı muhtemelen ama yine de direnmişti. Rahatlamam, bir miktar suçluluk ve utanca dönüşmüştü. Annemle babama hayır demiş olsaydım? Bana destek olmuş olsalardı? Molly'nin başına bunlar gelmezdi. Kim bilir bizim hiçbir zaman öğrenemeyeceğimiz daha kaç kızın başına gelmişti bu. Midem bu düşünceyle kasıldı.

"Her neyse," dedi David. "Sana haber vermek istedim sadece."

"Teşekkür ederim," dedim, son derece içten bir duyguyla. "Cevap vermediğim için özür dilerim. Düşündüm ki... neyse, ne düşündüğüm önemli değil."

"Ne düşündüğünü biliyorum. Başka türlüşünü düşünmen için sana hiçbir sebep vermedim ki." Duraksadı ve sonra gözlerini kocaman açmama neden olacak bir şey söyledi. "Şey, senden özür dilemek istiyorum."

"Ne?"

"Bunca yıldır gerçeği hiç bilememişim ama yine de bir şeyler yapmalıydım," dedi. "Özür dilerim. Yaşadığın onca şeyden dolayı senden özür dilerim."

Boğazım düğümlenmişti. Bu gerçek bir mucizeydi. Sadece David benim hayalimdeki "kara listeden" silinmekle kalmamış, aynı zamanda bu iki sözcük, o basit iki sözcük, gecenin karanlığını dağıtan parlak bir deniz feneri gibiydi. Telefonu tutan parmaklarım titriyordu. Gözlerimi sımsıkı yumdum fakat bir damla yaş yine de süzüldü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım çatlak sesimle. "Teşekkür ederim."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Cumartesi günü hâlâ büyük ölçüde şoktaydım. Öyle ki kahve içip ders çalışmak için Jacob ve Brit ile buluştuğumuzda onlara ne yaptım da bana böyle davranıyorlar diye bir süre anlayamadım. Sonrasında eve geldiğimde alelacele bir çizburger atıştırırken çantamı ve dolayısıyla telefonumu arabamda unuttuğumu fark ettim.

Aşırı kafam karışık ve biraz da tembelliğim tutmuştu. O yüzden ayakkabılarımı bile giymeden kapıyı açıp koridora çıktım. Elinde bir kasayla merdivenlerden çıkan Ollie ile karşılaşınca da kalakaldım.

“Hey!” diyerek beni selamladı ve gülümsedi. “Ne işin var burada böyle... ayağında çoraplarla?”

“Şey, çantamı arabada unutmuşum da. Bir koşu gidip alayım dedim.” Sıkıntıyla ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. “Susadın galiba?”

Ollie güldü. “Ben her zaman susamış bir adamımdır ama bunların hepsi benim için değil. Bu gece televizyonda bir dövüş var ve birkaç arkadaşımız gelecek.”

“Eğlenceli görünüyor.”

“Öyle...” Evlerinin kapısına doğru baktı ve kasayı bir elinden diğerine aldı. “Sen de gelir misin?”

Bunu duyunca yüreğim hopladı. “Yani, bilemiyorum. Bir dahaki sefere belki...”

“Hadi ama. Asıl maç daha başlamadı, henüz bir şey çıkırmadın yani.”

Tereddütlüydüm. “Bilemiyorum...”

Ollie alt dudağını büktü ve o kadar komik görünüyordu ki kendimi tutamayıp güldüm. “Cam seni gördüğüne sevinecektir.”

“Bence hiç...”

“Tamam anlaştık işte,” diye araya girdi. “Düşünme bile. Kalk gel. Kısa bir süreliğine de olsa? Belki Raphael’i yürüyüşe çıkarırız sen gelince.”

Tekrar güldüm ve dairelerinin kapısına bakarken Ollie ile zavallı kaplumbağayı düşündüm. Bir uğrasam ne olurdu ki? Gayet normal bir davranıştı. Üstelik Ollie o evde oturuyordu. Beni davet etmeye hakkı vardı. Hem, dürüst olmam gerekirse, Cam’i görmek istiyordum.

Onu... onu özlemiştim.

Derin bir nefes alarak başımı öne doğru salladım. “Peki. Şöyle bir uğrarım.”

“Harika!” Ollie boştaki koluyla beni sardı ve ben fikrimi değiştiremeden koridor boyunca yanında götürmeye başladı.

“Dur! Ayağımda ayakkabı yok.”

“Boş versene.” Kısa mesafeyi kat ederken şebekçe sıırttı. “Ayakkabı o kadar da önemli bir eşya değil, millet abartıyor.”

Ollie dairenin kapısını açtığında kalbim deli gibi çarpıyordu. Kahkaha ve televizyondan gelen sesler anında kapının dışına taşı ve olduğum yerde donup kaldım. Herkes televizyona odaklanmıştı. Ollie kolumu bıraktı ve kasayı buzdolabına yerleştirdi. Tezgâhtan iki tane shot bardağı aldı ve içlerine tekila doldurdu. Ne işim vardı benim burada?

“Jose sana hoş geldin diyor,” diyerek ufak bardaklardan birini bana uzattı.

Bardağı alırken elim hafifçe titriyordu. İçimden bir ses bana hayır diyordu ama artık yeterdi. Bu sestten bıkmıştım. Bana Cam’i hayatımdan çıkarmamı söyleyen de bu sestti. Annemle babamı dinlememi söyleyen de bu sestti. Blaine’in beni o odaya götürmesine bir şey demememi söyleyen de bu sestti. Bu ses beni mahvetmekten başka hiçbir şey yapmamıştı. O sesi bastırdım ve bardaktaki sıvı boğazımı yakarak mideme doğru giderken gözlerimi anında yaşarttı.

“Vay bee,” diye mırıldandım, hızla gözlerimi kırptırarak.

Ollie bardağı alıp yerine bir şişe bira uzatırken güldü ve sonra kolumdan tutup beni salona götürdü. “Bakın dışarıda kimi buldum!” diye bağırdı.

Birkaç kişi kafasını bizden yana çevirdi ve o an bira şişesini tutan parmaklarım daha da kasıldı. Onun dışında kimseyi görmüyordum ve Cam’e gözlerimi diktiğim anda bunun kötü, çok kötü bir fikir olduğunu anladım.

Onu son gördüğümünden beri aylar geçmiş gibiydi.

Cam kanepeye oturmuş, beyzbol şapkasını ters takmıştı. Öne doğru eğilmiş ve televizyonda birbirini pataklayan adamlara bağıırıyordu. Üzerindeki bordo renkli, kapşonlu sweatshirt’ün fermuarı açıktı ve altında beyaz bir tişört vardı. Hemen yanında Steph oturuyordu.

Biramdan bayağı büyük bir yudum aldım.

Steph her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. Saçları ışıltılı ışıltılı ve üzerine oturmuş siyah balıkçı yaka kazağı göğüslerinin üzerinde gerilmişti. Herhalde Cam’e bir şey söylemişti çünkü Cam nihayet kafasını çevirip bana baktı ve o an göğsümün ortasına bir yumruk yemiş gibi hissettim.

Çekici yüzünden bir şaşkınlık dalgası gelip geçti ve sonra bakışları elimdekine yöneldi. Kaşları çatıldı ve sonra bakış-

larımız buluştu. Kalbimin adeta teklediğini hissettim. Bana sorsanız, herkes konuşmayı kesip beni izlemeye başlamış gibi geliyordu ama gerçekte sadece saniyeler geçmişti ve muhtemelen kimse ortada bir gariplik olduğunu düşünmüyordu.

Dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. “Hey.”
“Hey,” diye karşılık verdim.

Bir süre daha beni izledi ve sonra ekrana döndü. Omuzları dikleşmiş ve gerilmişti. Beni burada istemiyordu. Her halinden belliydi ve üstüne üstlük Steph de yanındaydı.

Kapıya yöneldim ancak Ollie her nasılsa arkamda bitti ve bir anda beni televizyona dönük boş bir koltuğa oturttu. Ekranda, belden yukarısı çıplak iki adam birbirlerinin suratına yumruk atıyorlardı.

Hımm.

Gerilmiş bir halde, birayı olması gerekenden daha hızlı içtim. Steph’in kısık sesli kahkahaları karnımın içinden bana tırnaklarını geçirmiş bir canavar gibi geliyordu. Birkaç dakika içinde neredeyse Cam’in kucağına yerleşti ve bir eli de pazısındaydı. Eğilip Cam’in kulağına bir şey fısıldadı. Cam başını iki yana salladı ve kız dudaklarını mükemmel bir şekilde büktü. Ne demişti acaba Cam’e?

Birisi –Ollie’ydi galiba?– bana bir bardak daha Jose verdi ve içtiğim tekila midemi ısıtıp Steph’in içime geçirdiği tırnaklarını alıp götürdü.

“Çorapların ne güzelmiş.”

Başımı kaldırıp baktığımda yanımda Cam’in arkadaşlarından birini gördüm. İsmi bilmiyordum ya da yüzünü tanıımıyordum ancak güzel bir gülümsemesi vardı. Bacaklarını uzatıp gökkuşağı renklerindeki çoraplarının içinden parmaklarını oynattım. “Teşekkür ederim.”

Kısa kesilmiş kahverengi saçlarını eliyle sıvazladı ve ensesini tuttu. “UFC dövüşlerini devamlı izler misin?”

Ekrana baktım. Tekmeyi yiyen bir adam tellere yapışmıştı. “İlk defa izliyorum.”

“Tekrar seyredecekmış gibi de görünmüyorsun.”

Ağzımı açtığımdan dudaklarımdan bir kıkırdamanın dökülmesine ben de şaşırmıştım. “Bilmem, devamlı seyreder miyim hiçbir fikrim yok.”

“Çok yazık,” dedi ve hafifçe sıırttı. “Cam her ay bu maçları satın alır ve senin de gelip izleyeceğini bilmek güzel olurdu.”

Bu lafına bir karşılık vermedim ve televizyona dönüp, elimle dizimi sıvazladım. İçtiğim içkiler kaslarımı ısıtıyor ve düşüncelerimi bulanıklaştırıyordu. Yanımdaki çocuk bir içki daha ister miyim diye sordu ve o an şişemin boşaldığını fark ettim.

“Olur.” Yüzüme yayılan gülümsemenin aşırı geniş ve neşeli olduğunu hissettim.

Elinde soğuk bir şişe birayla dönen çocuk, koltuğumun kenarına oturdu ve arkasına doğru baktığımda, Cam’in başını kaldırdığını ve gözlerinin kısıldığını gördüm. “Al bakalım.”

“Sağ ol.” İçkimden bir yudum aldım ve artık ağzımın içindeki kötü tadı rahatlıkla göz ardı edebileceğim noktaya doğru yaklaşıyordum. Bakışlarım bir saniyeliğine Cam’inkilerle buluştu ve kendimi başımı başka yöne çevirmeye zorladım. Sonunda yanımdakine bakmak zorunda kaldım. “Affedersin. İsmi hatırlayamadım.”

Omzumu dürterek, “Daha önce tanışmadık zaten,” dedi. “Ben Henry.”

“Avery,” dedim.

Gülümseyerek ismimi tekrarladı. “Sevdim. Farklı bir isim.”

“Çoraplarımı da sevdin mi?”

Henry ekrana bakarken güldü. “Evet, onları da sevdim. Demek üniversiteye gidiyorsun Avery?”

Başımla onayladım. “Sen gitmiyor musun?”

“Hayır. İki sene önce mezun oldum. Cam’i... birlikte yaptığımız şeyler dolayısıyla tanırım.” Ben bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken birasından bir yudum aldı. Kaşlarını çatarak bana baktı. “Sen alkol içebilecek yaşta mısın?”

Kıkırdadım. “Hayır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Çok küçük görünüyorsun.”

“O kadar da küçük değilim. Yirmi yaşına bastım geçen gün.”

“Tanrı’ya şükür reşitmişsin,” dedi ve kaşlarını yukarı kaldırırken başını iki yana salladı. “Elindeki biradan kimseye söz etmem, merak etme.”

Başımı yana eğerek yaşını tahmin etmeye çalıştım. “Kaç yaşındasın?”

Oturduğu yerden aşağı, bana doğru baktı. “Senden fazlasını bilecek kadar büyüğüm.”

Bu söylediğini biraz açmasını söyleyemeden Cam karşıdan seslendi. “Hey Henry, bir saniye gelsene.”

Henry koltuğun kenarından kalktı ve bir iki kişinin yanından dolaşarak Cam’e doğru ilerledi. Cam eliyle Henry’ye eğilmesini işaret ederken, Steph arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Cam’in ona ne söylediğini duyma umudum yoktu ancak Henry geri çekildiğinde duvara yaslanmış dikilmekte olan Jase’in yanına gitti.

Orada neler olduğunu çok merak ediyordum ve içimden çok büyük bir araştırma isteği geçiyordu. Tam ağzımı açmıştım ki Steph’in Cam’in koluna yapıştığını gördüm ve dikkatim dağıldı. Kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Sonra elini çekti ve bana ancak “kaltakça” diye tabir edilebilecek bir edayla baktı. Açık konuşmam gerekirse, bu adeta bir sanat eseriymi ve bu hususta böylesine ustalaşmış olmasını kıskanmıştım.

Henry'ye baktığımda başını kaldırdı. Bana göz kırptı ve ben de karşılığında gülümsedim. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve Cam'in oturduğu yöne döndüm. Bana bakıyordu ve ben de ona gülümsemeye başladım ama sonra o Henry'ye doğru döndü.

Cam bir şeyler mırıldandı ve Steph ayağa fırlayıp kordodaki banyoya doğru gitti ve kapıyı açtı. Sonra Cam kalktı, bana doğru geldi ve tüm havailiğim bir anda sönüverdi. Yüzümde kocaman, aptalca bir gülümseme belirdi. En son konuştuğumuzdan beri ne çok zaman geçmişti ve onu özlemiştim, gerçekten özlemiştim.

Cam... özeldi... benim için ve geçmişe gidip o Şükran Gününde aşırı tepki vermemiş olmayı çok isterdim.

Astronomi dersini bırakmamayı ve ondan kaçmamayı da isterdim. Böyle aptalca işler yapan o kız olmamayı isterdim. Cam'in eskiden olduğu gibi bana gülümsemesini isterdim.

Şu an gülümsemiyordu, burası kesindi. "Bir saniye benimle gelir misin?"

Onunla her yere giderdim.

Yerimden fırlamamla birlikte şöyle bir sallandım ve oda etrafımda dönüyormuş gibi geldi. "Vay."

Cam koluma yapıştı ve dişlerini sıktı. "Yürüyebilecek durumda mısın?"

"Evet. Tabii ki." Bir adım attım ve Cam'e güm diye çarp-tım. Yüzünden geçen şüpheli bakışı görünce kıkırdadım. "İyiym ben."

Cam beni aydınlık mutfığa götürürken Ollie'ye ters ters baktı ve sonra beni tezgâha dayadı. Benimle kapının arasında dikilip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sen ne yaptığını sanıyorsun Avery?" diye sordu alçak bir sesle.

Şişeyi kaldırıp gösterdim. "İçiyorum. Sen ne yapıyorsun?"

Mavi gözleri kısıldı. “Benim demek istediğim bu değil ve sen de gayet farkındasın. Ne yapıyorsun?”

Haydi bakalım. Al sana tavrı. Cam’e Steph’in ustalaştığı kaltak bakışından bir tane atayım dedim ama en sonunda nöbet geçiriyormuşum gibi göründüğümünden emin olana dek yüzümü buruşturdum sadece. İç geçirdim ve pes ettim. “Hiçbir şey yapmıyorum Cam.”

“Hiçbir şey demek?” Kaşlarını yukarı kaldırdı. “Sarhoşsun sen.”

“Değilim!”

Bana alaycı bir bakış attı. “Bütün sarhoşlar yüzüstü yere kapaklanmadan önce böyle söylerler.”

“Böyle bir şey olmadı ama... yani henüz.”

Cam başını iki yana salladı ve sonra koluma yapışıp beni tekrar salona çekti. Beni yanına oturtacağını filan sandım ama bunun yerine dış kapıyı açıp beni soğuk sahanlığa çıkardı.

“Ee...” Beklediğim şey bu değildi.

“Evine gitmelisin Avery.” Kolumu bıraktı ve nerede oturduğumu bilmiyormuşum gibi parmağıyla bana evimin kapısını gösterdi.

Ağzım bir karış açık kalmıştı ve elimdeki şişeyi göğsüme bastırdım. “Ciddi misin sen?”

“Evet. Son derece ciddiylim. Sen sarhoşsun ve o zırvalık benim gözümün önünde devam edemez.”

“Hangi zırvalık?” Şaşkınlık içinde geriye doğru bir adım attım. “Özür dilerim. Beni Ollie davet etti...”

“Evet, bunun hesabını ona soracağım zaten.” Dişlerini sımsıkı kenetlemişti ve parmaklarıyla saçlarını taradı. “Evine git Avery. Seninle sonra konuşacağım.”

Boğazım yanıyordu. Ona bakarken aklımdan binlerce düşünce geçiyordu. “Bana kızgınsın...”

“Sana kızgın filan değilim Avery.”

Hiç de öyle görünmüyordu ama. Olduğum yerde gergince kıpırdandım. “Eve gitmek istemiyorum. Orada kimseler yok ve ben...” Boğazımdaki yanma artınca cümlemin sonunu getiremedim.

Cam gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. “Sonra sana geleceğim ve konuşacağız, tamam mı? Ama şimdi eve git. Lütfen evine git.”

Girmi Dördüncü Bölüm

Bir şey söyleyecek oldum fakat ne diyebilirdim ki? Cam açık açık beni evinden kovmuştu. Evime gitmem için bana yalvarıyordu. Boğazımdaki yanma artık tüm ciğerlerime yayılmıştı ve zehir gibi gözyaşları gözlerimi dağlıyordu.

“Tamam,” diye geveledim.

“Avery...”

“Tamam, anladım.” Arkamı dönüp koridoru sendeleyerek geçtim ve evimin kapısına geldim. Ben kapıyı açamadan Cam’in kapısının yeniden açıldığını ve kapandığını duydum. Alnımı kapıya dayayarak gözlerim sıkıca yumdum ancak bir damla gözyaşı sızmayı başardı ve alev alev yanan yanağımdan aşağı süzüldü.

Cam beni kapı dışarı etmişti ve evim bomboştu. Ben bomboştum. Her şey bomboştu. Sadece ben ve elimdeki aptal bira şişem vardı.

Pekâlâ. Belki de biraz sarhoş olmuştum.

Kapıdan uzaklaştım, ne yöne gittiğimi bilmiyordum ama eve giremedim. Sanki Tanrı’nın beni yönlendirmesiyle boynumu kırmadan beş kat merdiveni bir çırpıda indim ve kendimi dışarıda buldum.

Kaldırımın buz gibi soğuşu kalın çoraplarımdan sızıyordu ve sendeleyerek içkimden bir yudum daha aldığımda ayaklarımın uyuşmaya başladığını hissettim. Boş bir park yeri buldum ve kaldırımın kenarına oturdum. Başımı yana eğerek yıldızlarla dolu gökyüzüne baktım. İşte, Corona Borealis oradaydı.

Hâlâ onu taca benzetemiyordum.

Veya belki de baktığım Corona Borealis değildi. Ne bileyim ben?

Yıldızlar... ne kadar güzel olsalar da, çok uzaktaydılar ve bayağı bulanık görünüyorlardı. Gözlerim yaşla dolmuştu ve boğazıma bir yumru oturmuştu. Kollarım bacaklarımın arasına düşmüştü, bira şişesi parmaklarımın ucunda sallanıyordu.

Artık resmi olarak ispatlanmıştı. Ben gerçekten de Señorita Angut'tum. Cam ile aramızdaki her şeyi de bok etmiştim: "bugüne dek olanı" ve "olabilecek her şeyi." Aramızda bir şeyler olabilirdi aslında ama ben çok büyük aptallık etmiştim. Daha da kötüsü, arkadaşlığımızı mahvetmiştim ve o çok iyi bir arkadaştı. Onu tanıdığım kısacık süre zarfında hayatım boyunca sahip olduğum en iyi arkadaş olmuştu. Gerçekten.

Yanağımı omzuma silerek bir yudum daha bira içtim. Serin bir rüzgâr bedenimi sarmıştı ve başımı eğdiğimde saçlarımı kaldırıp yüzüme savurdu. Hiç üşümüyordum gerçi ve muhtemelen bu, bayağı sarhoş olduğum anlamına geliyordu.

İçkiye hiç dayanamıyordum.

İyi de neden kaldırımın kenarında oturuyordum? Hiç bilmiyordum ama evimde yapayalnız oturmaktan daha iyiydi bu. Belki burada da yalnızdım ama öyle hissetmiyordum. Şuradaki ağacın tepesinde bir sincap olduğundan emindim.

Bu da yalnız olmadığım anlamına gelirdi, öyle değil mi?

Bir kahkaha attım ve rüzgâr sesimi alıp çıplak ağaç dallarına çarpmıştı adeta.

Bir yudum daha içmek üzere şişeyi dudaklarıma götürdüğümde boşaldığını fark ettim. “Kahretsin...” Yine de olduğum yerden kalkmayıp otoparka etrafımı görmeden boş boş bakmayı sürdürdüm. Bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyordum ama tekrar başımı kaldırıp gökyüzüne baktığımda sık ve koyu renkli bulutların ardındaki yıldızların hiçbirini göremedim ve yüzümün hissizleştiğini fark ettim. Molly şu an ne yapıyordur acaba diye düşündüm. Doğru şeyi yaptığından ötürü benden farklı mı hissediyordur? Daha mı iyidir, yoksa daha mı kötüdür?

“Avery!”

Adımı duyunca irkildim ve elimdeki boş bira şişesini düşürdüm. Asfalt zeminin üzerinde şangırdayan şişe birinin arabasının altına yuvarlandı.

Cam kaldırımdan bana doğru ilerliyordu. Rüzgâr dalgalı saçlarını yüzüne düşürmüştü. Şapkasına ne olmuştu? Şapkeyi seviyordum ben. Yüzündeki bakış içimi burkmuştu. “Sen burada ne bok yiyorsun böyle?”

“Şey... yıldızlara bakıyordum.”

“Ne?” Yanımda durdu ve çömeldi. “Avery, hava kaç derece senin haberin var mı? Yine hastalanacaksın.”

Omuzlarımı silktim ve kafamı başka yöne çevirdim. “Senin ne işin var dışarıda?”

“Seni arıyordum dangalak.”

Kafamı ona doğru çevirdim ve gözlerimi kıstım. Hava sıcaklığı sıfırın altında olabilirdi ama midemdeki içki sıcaktı ve öfkemi körüklüyordu. “Pardon? Sen de dışarıda olduğuna göre, sen de dangalaksın, dangalak.”

Dudakları gülümsemeye çalışmış gibi büzüldü. “Sana

konusmak için yanına geleceğimi söylemiştim. Önce dairene baktım. Kapıyı çaldım ama cevap alamadım. Kapı açıktı ve ben de içeri girdim.”

“Evime mi girdin? Ne kaba bir davranış.”

Cam bu lafıma hiç alınmış görünmüyordu. “Evet, burada oturduğunu pencereden gördüm.”

Ne olup bittiğini anlamak beynim için normalden uzun sürüyordu. “Dövüş bitti mi?”

Cam yanıma oturdu. Artık omuz omuzaydık. “Hayır. Asıl maç yeni başladı.”

“Kaçıyorsun ama maçı.”

Cam hemen cevap vermedi. Parmaklarıyla saçlarını taradı. “Off Avery...”

Oturduğum yerde kıpırdayınca midemdeki içkiler lıkır lıkır etti.

Az önce benim bakmakta olduğum otomobillere bakarken Cam’ın çenesinde bir kas seğirdi. “Bu akşam seni görünce... Çok şaşırdım.”

“Steph yüzünden mi?” deyiverdim ve bu saçma sorunun sorumlusunun alkol olduğuna kanat getirdim.

“Ne?” Dönüp bana baktı. “Hayır. Jase davet etti onu.”

“Belli ki senin için gelmiş ama.”

Tek omzunu silkti. “Belki de öyledir ama benim umurumda değil.” Sonra bana döndü, başını yana eğdi, elleri dizlerindeydi. “Avery, seninle tanıştığımndan beri Steph ile hiçbir şey yapmadım. Senden beri kimseyle bir şey yapmadım.”

Kalbim göğsümde güp güp atıyordu. “Peki.”

“Peki mi?” Başını hafifçe iki yana salladı. “Gördün mü bak, anlamıyorsun işte. Hiçbir zaman anlamadın. Şükran Günü tatilinden beri benden kaçırıyorsun. O salak dersi bıraktın ve benim yüzümden bıraktığını da biliyorum. Ne zaman seninle konuşmaya çalışsam, manyak gibi kaçtın benden.”

“Bana yardım ettiğin için sana teşekkür ettiğim gün de sen benle konuşmak istemedin,” diye dikkatini çektim.

“Yaa, neden acaba? Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini çok acı bir şekilde apaçık dile getirmiş olmandan ötürü olabilir mi sence? Şimdi de bu akşam çat kapı geliveriyorsun. Durup dururken. Üstüne de *sarhoş* oluyorsun? Anlamıyorsun işte.”

Üşümüş, kurumuş dudaklarımı ıslattım. Cam, söylediklerinin hepsinde haklıydı. “Özür dilerim. Sarhoşum evet, yani biraz. Ayrıca doğru söylüyorsun, bunun için de özür dilerim ve... dengesiz bir tipim.”

Cam bir an için bana baktı ve sonra kısa bir kahkaha patlattı. “Anlaşıldı, bu sohbet için uygun bir zaman değil belli ki. Bak, içeride öyle öküzce davranmak istemezdin, seni evden göndermek filan hoş olmadı ama...”

“Önemli değil. İnsanların beni partilerinde istememelerine alışığım.” Ayağa kalktım. Bu hareketimle birlikte yıldızlar başımın etrafında döner gibi oldular. “Çok dert değil.”

Cam de ayağa kalktı, beni dikkatle izliyordu. “Seni evde istemediğimden değildi Avery.”

“Ya... sahiden mi?” Bir kahkaha attım ve sesim zımparalanmış gibi çıktı. “Benden gitmemi istedin.”

“Ben...”

“Düzelتيyorum.” Elimi kaldırdım ve parmaklarım hafifçe bulanıklaştı. “Bana gitmemi *söyledin*.”

“Evet. Öküzce bir hareketti ama ilk defa evime geldin ve oturup içmeye başladın ve sonra...” Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. “Henry tepene çöktü ve sen de karşısında kıkırdıyordun...”

“Benim onunla ilgilendiğim filan yoktu ki!”

“Öyle görünmüyordun ama Avery. Sarhoştun ve sonra-

dan pişman olacağın bir şey yapmanı istemedim. Çoğu zaman kafanın içinden neler geçtiğini bilmiyorum ve bu gece evimde ne işin olduğunu da hiç anlamadım. Ancak seni içki içerken *hiç* görmemiştim ve ne yapacağın hakkında bir fikrim de yoktu. Kimsenin senden faydalanmasını istemedim.”

“Ben o yollardan geçtim zaten, merak etme,” deyiverdim hiç düşünmeden ve sonra ağzımı sımsıkı kapattım. Aman tanrım, bir daha asla içmeyecektim. Asla.

Cam ellerini kaldıracak oldu ancak sonra durdu. Bana öylece bakıyordu, yüzünde anladığını gösteren korkunç bir ifade vardı. “Ne?”

Büyük bir hata yapmıştım: büyük, çok büyük bir hata hem de. Kaç ya da savaş tepkisi devreye girdi ve doğal olarak kaçmayı tercih ettim. Etrafından dolaşarak yürüyecek oldum.

“Yok artık, olamaz.” Cam tam karşıma dikildi ve ellerini omuzlarıma koydu. “Ne dedin sen az önce?”

Kendi adıma hasar tespit yaklaşımı devreye girmişti. “Ne söylediğimin farkında değilim. Tamam mı? Ben sarhoşum Cam. Ağzımdan ne çıkacağını kim bilir? Şahsen ben bilmiyorum. Dışarıda ne işim olduğunu bile bilmiyorum.”

“Kahretsin.” Gözleri yine kararmıştı, benimkilerin içine bakarken gece yarısı mavisine dönmüştü. “Avery...” Yüzünden acı dolu bir ifade geçti ve omuzlarımı tutan parmakları kasıldı. “Bana anlatmadığın ne var? Bana *neyi* anlatmadın?”

Boğazım daraldı. “Hiç! Yemin ederim. Gerçekten. Öyle saçma sapan konuşuyordum, tamam mı? O yüzden lütfen bende bir tuhafılık varmış gibi bakma bana.”

“Sana öyle bakmıyorum tatlım.” Yüzümü incelerken kaşları aşağı iniverdi.

Ne düşündüğünü bilmek istiyordum çünkü yalan söylediğini biliyordum. Bir an dilimi tutamamam, beni ağzım-

dan çıkanı geri almak için deli gibi çabalamak durumunda bırakmıştı. Aslında ona bir yalan atıp bir defasında çok sarhoş olup kendimi rezil ettiğimi söyleyebilirdim. Kulağa inandırıcı geliyordu ancak gördüğüm kadarıyla ağzımı kesinlikle kontrol edemiyordum.

Sonra Cam aklımı başımdan alan bir hareket yaptı.

Beni tutup kendine çekti ve kollarıyla sardı. En fazla bir iki saniye donup kaldım ve sonra ellerimi belinin iki yanına koydum. Gözlerimi kapadım ve yanağımı göğsüne bastırdım.

Kokusunu içime çekip, kendimi adeta o kokuya gömdüm. “Seni özledim.”

Eli sırtımdan yukarı doğru çıktı ve rüzgârdan dağılmış saçlarımın arasına karıştı. “Seni özledim tatlım.” Kendini geriye doğru verdi ve ayaklarımı birkaç santim yerden kesip sonra geri bıraktı. Ellerini yanaklarıma kaydırıp bir kahkaha attı. “Minik bir buz küpü gibisin.”

“Ben gayet sıcak hissediyorum.” Bu doğrudu. Cildim uyuşmuştu ancak Cam’in sarılmasını ve ellerinin bedenimde hareket etmesini hissediyordum. Başımı kaldırdım ve gözlerimiz buluştu. “Gözlerin gerçekten çok güzel, bunu biliyor muydun?”

“Bence bu sözleri içtiğin tekilalar söylüyor sana,” diye cevapladı sırtıtarak. “Haydi, sen tamamen donmadan içeri girelim.”

Cam bir adım geri çekildi ve omuzlarımı bıraktı. Biraz başım dönüyordu ancak Cam elini uzatıp da parmaklarını benimkilere kenetleyince yüzümde son derece aptalca bir sırıtma peyda oldu. Sanki benden evini terk etmemi istemişti ve ben de sokakta kim bilir kaç zamandır zavallı gibi oturmuyordum.

Tekila ve bira yüzündendi muhtemelen ama etrafta çılgınca koşmak istiyordum.

İyi ki böyle bir şeye kalkışmamıştım yalnız çünkü merdivenleri çıkarken çok fena zorlanmıştım. Her basamağın arasındaki fark devamlı değişiyormuş gibi geliyordu. Aşırı sıcak daireme döndüğümüzde, Cam kapıyı ardımızdan kapattı. Hâlâ elimi sıkı sıkıya tutarken bana döndü. Hiçbir şey söylemiyordu ve içimde gergin bir beklenti duygusu yükseliyordu.

“Maçı kaçırıyorsun,” dedim tekrar.

“Doğru.” Beni kanepeye doğru çekip oturttu. Ancak ondan sonradır ki elimi bıraktı. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim.” Nemli avuçlarımı kotuma bastırdım. “Arkadaşların muhtemelen nerede kaldığını merak ediyorlardır.”

Cam arkasına yaslandı ve kolunu kanepenin sırtına doğru uzattı. “Umurumda değil.”

“Değil demek?”

“Hayır.”

Öne doğru eğildim ve omzumun üstünden ona baktım. Bir şey bekliyormuş gibi bir hali vardı. Yerimde oturamayarak ayağa fırladım ve neredeyse önümdeki sehpaye kapaklanacaktım. Cam kolumdan yakalamasaydı kesindi yani.

“Otursan iyi olur belki Avery.”

“İyiyim ben.” Kendimi onun ellerinden kurtararak sehanın etrafından dikkatle dolandım. İçimdeki gergin enerji alkolle birlikte adeta patlamıştı. Sıcak basmıştı ve kazağım bana fazla geliyordu. “Ee... ne yapmak istersin? Televizyonu açabilirim ya da bir film koyabilirim. Gerçi hiç filmim de yok ama. İstersen hemen bir tane sipariş verebi...”

“Avery, gel bir otur şuraya.”

Dediğini yapmak yerine yere düşmüş bir yastığı alıp kanepeye koydum. Doğrulmak biraz zor oldu fakat kendimi televizyon koltuğuna atmayı başardım. “Sence de burası fazla sıcak değil mi?”

Cam'in mavi gözleri keyifle ışıldıyordu. "Ne kadar içtin sen?"

"Şey..." Bunu biraz düşünmem gerekiyordu. "Çok değil, iki üç tekila veee iki de bira? Galiba."

"Yuh!" Cam öne doğru eğildi ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "En son ne zaman ciddi miktarda içmiştin?"

"Cadılar Bayramı'nda," diye ağızımdan kaçırırverdim.

Cam'in kafası karışmış görünüyordu. "O gece içtiğini gördüğümü hiç hatırlamıyorum."

"Geçen Cadılar Bayramı değil." Ayağa kalktım. Kazağımın kollarını çekiştiriyordum ve parmaklarım bilekliğimi okşadı. "Bu... beş sene önceydi."

"Vay be. Bayağı uzun zaman olmuş." Öne doğru eğildi ve sonra ayağa kalktı. "Evde su var mı? Şişe su?"

"Mutfakta," dedim, dudaklarımı ıslatarak.

Mutfağa gidip hemencecik elinde bir şişe suyla dönüverdi. "Bunu içmen gerek."

Şişeyi aldım fakat susamamıştım.

"Kaç yaşında oluyorsun yani o zaman? On dört? On beş?" Gidip kanepenin kenarına oturdu.

"On dört," diye fısıldadım. Bakışlarım dizlerinin arasına sarkıttığı ellerinin durduğu yerdeydi.

"İçki içmek için çok küçük bir yaş."

Alnımda boncuk boncuk ter damlaları birikmişti. Şişeyi bırakıp, sehpanın üzerinde duran lastiklerden birini aldım ve saçlarımı üstünkörü topladım. "Tabii, sen on dört yaşındayken içki içmiyor muydun yani?"

Yüzünde ufak bir sırıtma belirdi. "Gizli gizli bir iki bira içmişliğim vardır ama ben senin aileni çok sıkı biliyordum?"

Yeniden televizyon koltuğuna otururken homurdandım. "Ne onlar hakkında ne de Cadılar Bayramı hakkında konuşmak istiyorum."

“Peki.”

Terlediğimi hissederek kazağımı yukarı sıyırdım. Bir saniyeliğine kazak başıma sıkıştı ancak sonunda bu kaşındırıcı giysiyi üstümden çıkarmayı başardım. Yüzüme düşen saç tellerini çekip Cam’e baktım. Bana öyle bir bakışı vardı ki gören, üzerimde atletimin olmadığını sanırdı.

Bu konuşmadan uzaklaşma isteğiyle bir kez daha ayağa kalktım çünkü Cam yine bana benim ona gösterdiğimden fazlasını görüyormuş gibi bakıyordu. Bileğimdeki yara izini gördüğünde ve birkaç dakika önce dışarıda bana nasıl baktığını düşündüm.

Aynı bakıştı.

Bir yapbozun parçalarını bir araya getiriyor gibiydi ve parçalar yerine oturmaya başlamıştı. Nedendir bilmem, onca karmaşık düşüncenin arasında Teresa’yı ve Teresa’nın bir sevgilisi olduğunu öğrendiğinde Cam’in verdiği tepkiyi düşündüm. Koruyucu ağabey olmayı yepyeni bir boyuta taşımıştı. Yoksa Teresa da?..

Başımı iki yana salladım ve bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım çünkü bu bana etrafımda beni kollayan kimse olmadığını hatırlatmıştı.

Fakat Cam’in bana öyle bakmasını istemiyordum. Beni kollamasına, yaptıklarım ya da yapacaklarım için endişelenmesine ihtiyacım yoktu. Asıl ihtiyacım olan...

Beni öptüğü ilk gecedeki ve ailesinin evinde yataktaki gibi bakmasıydı. Beni öyle görmesini istiyordum.

“Ne yapıyorsun?”

Mutfakla koridor arasına geldiğimde durdum. Parmaklarım atletimin eteğini kavradılar ve Cam’in bakışlarında farklı bir ilgi, hevesli bir ihtiyat belirdi. Kalbim deli gibi çarpıyordu ve düşüncelerim birbirine girmişti. Cam’den hoşlanıyordum... hem de çok. Bu çılgınca ve kalbimi kıracağı kesin

bir şey olsa bile. Yüreğim şimdiden incinmişti. Onu özlemiştim ve o da beni özlemişti. Arkadaşlarıyla, Steph ile birlikte olabilecekken de şu an benim yanımdaydı.

Bir yandan da düşünmeyi tamamen bırakmıştım. Diğer yanımda bana bekleneni yapmamı, Cam gibi birinin ne isteyeceğini ve neye ihtiyaç duyacağını, zaten burada bu sebeple bulunduğunu söylüyordu. Çünkü şu an konuşmuyorduk ve ben eskiden olduğum o kız olmak istiyordum.

Beynim olanları algılayamadan üzerimdeki atleti çıkarırdım. Tuhaf bir şekilde, hiç zorlanmadan yapmıştım bunu. Serin hava al al olmuş tenimi okşayarak tüylerimi diken diken yapmıştı. Zor olan kısım, Cam'ın nefesini içine çekme sesini duyduğumda başımı kaldırıp ona bakmaktı.

"Avery."

Kalbim deli gibi çarpıyordu ve nabzım güp güp atıyordu. Yüzüme kan hücum etmişti ancak başımı kaldırmayı başardım.

Beni izliyordu. Çenesinin keskin hatlarında gördüğüm gerginlik, göğsünün en az benim kadar hızlı nefes almış gibi inip kalkmasının yanında geri planda kalıyordu.

Hafifçe başım dönünce duvara yaslandım ve kollarımı iki yana saldırdım. Cam birkaç metre önümde dikiliyordu. Kanepenin kenarından ne ara kalktığını görememiştim. Öylece beni izliyordu. Hayır, bundan daha fazlası, çok daha fazlasıydı. Bakışlarıyla beni yiyip bitirdiğini hissediyordum. Tıpkı beni öptüğündeki gibi her detayı hafızasına kazıyordu adeta. Boğazımdan inen sıcaklık göğsüme ve siyah sütyenimin dantelli kenarlarına yayılıyordu. Dudakları aralanmıştı ve ben kendi dudağımı ısıırıyordum. Bakışlarını yeniden yukarı kaldırdığında, karnımın aşağısında yoğun bir his ortaya çıktı. Kristal gözlerinden sıcaklık yayılıyor ve rengini daha da koyulaştırıyordu.

Göğsümde, o muhteşem gerginliğin altında filizlenen bir belirsizlik sızısı duydum ve boğazım kurudu. Bunu hissetmek istemiyordum. Sadece sıcaklığı ve nefessiz kalma hissi istiyordum.

“Cam?”

Başını iki yana salladı, iki yanındaki elleri kapanıp yumruk oluverdiler. “Yapma.”

“Neyi yapmayayım?” diye sordum.

Gözlerini sımsıkı yumdu. “Bunu... bunu yapma tatlım.”

“İstediğin bu değil miydi?” Yutkundum.

Cam’in gözleri kocaman açıldı. “Tabii böyle bir şey beklediğim yok Avery.”

Kendime duyduğum güven, fırtınada sallanan incecik bir ağaç gibi savrulup yıkıldı. Bir nefes aldım ve boğazımda takılıp kaldı. “Beni istemiyorsun.”

Cam göz açıp kapatıncaya dek önümde bitivermişti. O kadar hızlıydı ki hareket ettiğini görmemiştim bile. Elleleriyle başımı iki yanından kavradı ve öne doğru eğildiğinde aramızda birkaç santim mesafe kalmıştı. Gerginlik bedeninden aşağı dalgalar halinde akıyordu. Bedenim kaskatı kesilirken ciğerlerimdeki hava dışarı çıktı.

“Saçmalama Avery. Seni istemediğimi mi sanıyorsun?” Sesi çok alçaktı, adeta bir hırlama gibiydi. “İstemediğim tek bir yanın bile yok, anlıyor musun? Senin üzerinde ve içinde olmak istiyorum. Seni duvara dayamak, kanepeye uzatmak, yatağına yatırmak, *yatağıma* yatırmak ve aklına gelebilecek her yerde seninle olmak istiyorum. Ayrıca inan bana, bu tür konulara gelince muhteşem bir hayal gücüm vardır. Seni istediğimden asla şüphe etme. Bu durumun altında yatan sebep bu değil.”

Söylediklerine bir türlü anlam veremiyordum ve gözlerim kocaman açılmıştı. Düşüncelerim daha da karıştı ki bu

noktada imkânsız görünen bir şeydi bu.

Cam öne doğru eğilerek alnını alnıma dayadı. Bu temas kalbimi daha da hızlandırmıştı. “Ama böyle değil... asla böyle değil. Sen sarhoşsun Avery ve birlikte olduğumuzda çünkü birlikte *olacağız*, sana yapacağım her şeyin tamamen farkına varacaksın.”

Sözlerini idrak etmem için biraz zaman geçmesi gerekti ancak nihayet sarhoşluğumun ve kafamın karışıklığının yarattığı bulutu delip geçtiklerinde bir anlam uyandırdılar. Gözlerimi kapatarak başımı yana çevirdim ve teninin tenime dokunuşunu hissettim. “Sen iyi birisin Cam.”

“Hayır değilim.” Derin bir şekilde nefes verdi ve nefesi yanağımı sıcacık okşadı. “Sadece seninleyken iyiyim.”

Yirmi Beşinci Bölüm

Cam'in beklediği şey, üzerimi çıkarıp da karşısında sustuğumla kalmamdan kısa süre sonra gerçekleşti. Beni kanepeye oturtmuş ve omuzlarımın etrafına bir yorgan örtmüştü. Midemdeki içkiler artık içimde durmak istemediklerine karar verdiklerinde berbat bir bilimkurgu filmi izliyorduk.

Yorgani üzerimden atarak Cam'in bacaklarının ve kucağının üzerinden debelenerek ayağa fırladım. "Ah tanrım..."

"Ne oldu? Miden mi bulandı?" Cam de ayağa kalkmıştı.

Banyoya koşturdum ve kapıyı ardımdan kapattım. Dizlerimin üzerine çöküp klozetin kapağını kaldırdım ve öğürmeye başladım. Vücudumdaki her kas bu harekete uyum göstermişti. Vücudum sarsılırken gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyordu. Gribin ardından bunu yaşıyor olmam hiç doğru değildi.

Çıkardığım korkunç seslerin arasında Cam'in içeri girdiğini duymamıştım ancak buradaydı, yanıma diz çökmüştü. Elini omurgam boyunca gezdiriyordu. Topladığım saçlarımın arasından düşen saç tellerini düzeltirken bir yandan da sürekli beni yatıştırarak şekilde okşamaya devam ediyordu. Yanımdan ayrılmıyor ve anlaşılmasa bile, kup-

kuru öğürme safhasında bana çok iyi gelen sözler mırıldanıyordu.

Bütün eziyet sona erdiğinde beni küvetin kenarına yasladı ve ufak bir havlu alıp ıslattı. Yanıma çökerek yumuşak kumaşla yüzümü sildi, tıpkı Cadılar Bayramı'nda yaptığı gibi. "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Biraz," diye mırıldandım, parlak ışık karşısında gözlerimi kapatarak. "Tanrım, bu çok utanç verici."

Cam güldü. "Hiç önemli bir şey değil tatlım."

"Bu yüzden gitmedin, değil mi?" dedim inleyerek ve kendimi koca bir salak gibi hissederek. "Hastalanacağımı biliyordun ve işte bu haldeyim."

"Hişş," dedi ve düşen saç tellerimi kulağımın arkasına sıkıştırdı. "İçinde ne var ne yok çıkarmanı seyretmek ne kadar çarpıcı bir manzara olsa da, bu nedenle yanında kalmadım ve sen de bunu biliyorsun."

Hafiften başımın döndüğünü hissederek gözlerimi yeniden yumdum. "Çünkü beni istiyorsun ama sarhoş olup sağa sola kusmadığım zamanlarda, öyle mi?"

Cam kahkahalarını tutamadı. "Evet, doğru dedin."

"Hemfikir olduğumuzdan emin olmak istedim sadece," diye mırıldandım. O an üstümde sadece sutyenim ve kotumla olduğumu fark ettim ancak hiç umurumda değildi. Yarın bambaşka bir hikâye olacaktı.

"Değiliz."

Tek gözümü açıp ona baktım. "Öyle mi?"

"Bunun hoşuna gideceğini düşünmüştüm." Serin ve ıslak kumaşı çeneme sürttü.

"Bu işte çok... iyisin."

"Çok pratik yapma şansım oldu." Cam havluyu bir kenara attı, başka bir tane aldı ve aynı adımları tekrarladı. "Birkaç defa ben de bu hale düşmüştüm." Havluyu boynum-

dan aşağı, sutyen askılarımın üzerinde ve sonra kollarımda gezdirdi. “Yatma saati gelmedi mi sence?”

Diğer gözümü de açtım.

Cam başını iki yana salladı ve sol yanağındaki gamzesi kendini gösterdi. “Zihnini biraz doğru yola sevk edelim.”

“Hımm.”

“Evet, hımm,” dedi ayağa kalkarak. Bana arkasını dönüp lavaboda bir şeyler aranmaya başladı. Sonra çeşme açıldı. Yeniden karşıma dikildiğinde elinde macunu sürülmüş bir diş fırçası vardı. “Ağzının tadını düzeltmek istersin diye düşündüm.”

Parmaklarım fırçayı kavramak üzere harekete geçtiler. “Sen harikasin.”

“Biliyorum.” Fırçayı bana uzattı ve işim bittiğinde fırçayı alıp, banyoda duran hiç kullanmadığım kâğıt bardaklardan birini uzattı. İşim tamamen bittiğinde tekrar yanıma çömeldi ve topuklarının üzerinde yaylandı. Kapşonlu sweatshirt’ünün fermuarını açtı ve üzerinden çıkardı. “Bana tosladığın o ilk günden beri sana harika olduğumu söylemeye çalışıyorum. Bunu başarmak için sana bir diş fırçası uzatmanın yeterli olacağını bilseydim, çok önceden yapardım. Benim kaybım, n’aparsın.”

“Hayır. Asıl benim...” Kendimi hafifçe yukarı çektim ve Cam’in tişörtünü başından sıyrmasına baktım. “Kaybım... ne yapıyorsun sen?”

“Giysilerinin yerini bilmiyorum.”

“Hı-hıh.” Bakışlarım aşağı kaydı ve ıslak havluya yeniden ihtiyaç duymaya başladım.

“Giysilerinden kurtulmak isteyeceğini düşündüm.”

Parlak ışık altında Cam’in güneş dövmesinin detaylarını hiç görmediğim kadar yakından görme fırsatı bulmuştum. Güneşin içinde binlerce küçük noktacık vardı ve bun-

lar müthiş gerçekçilik katan detaylardı. “Evet...”

“Bu yüzden yapılabilecek en kolay şey, tişörtümü sana ödünç vermektir.”

Gözlerim daha da aşağıya, koyu renkli meme uçlarına ve en aşağıya, karın kaslarına kaydı. “Tamam.”

“Hem bu şekilde daha rahat edersin.”

Göbek deliğinin altında koyu renkli tüylerden ince bir tabaka vardı ve güneye, pantolonundan içeri doğru iniyordu. San-ki biri kalçalarının iki yanını elleriyle bastırmış ve buraları içe doğru göçertmişti. “Doğru,” diye mırıldandım. Bir insanın vücudunun orasında nasıl kas olabilirdi? Bunun için kendini ne tür karın egzersizlerine maruz bırakman gerekirdi?

“Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemiyorsun.”

Kendimi zorlayıp bakışlarımı yukarı kaldırdım. “I-ıh.”

Kalçalarımı kavrayıp da beni küvetin kenarına oturur halde oturacak şekilde yukarı kaldırırken yanağında yine o gamzesi vardı. “Kollarını kaldırma, daha değil,” dedi.

Olduğum yerde kımıldamadan durarak küvetin kenarlarına tutundum ve Cam tişörtünü boynumdan geçirdi.

“Kollarını kaldırma.” Tişörtün eteklerini aşağı bıraktı ve kollarını sırtıma doğru uzattı. Bir saniye sonra, ustalaşmış eli sutyenimin kopçasını çözdü.

“Ne yapıyorsun?” Midem kasılıvermişti ve az önce yaşadığı kötü tecrübeden sonra bu kasılma hiç de hoş bir duygu değildi.

Sutyenin askıları kollarıma doğru düşüp beni ürpertirken, Cam bir kahkaha attı. “Dediğim gibi, zihnini doğru yola sevk etmemiz gerekiyor. Benimleyken namusun güvende.”

“Namusum mu?” Onun yanındayken güvende olmak istediğimden emin değildim.

Bana baktı. “Şimdilik.”

“Şimdilik?” diye fısıldadım.

Cam başını öne doğru salladı. “Kollarını sok şimdi.”

Bana dediğini yaptım ve sonra Cam törensel bir edayla tişörtün kollarını katladı. Ardından eli sol kolumun aşağısına gidip, bilekliğın üzerinde durdu.

“Yapma...” Bilekliğın kancasını açarken panik duygusu her yanıımı sardı. Kolumu çekip elinden kurtarmaya çalıştım ama Cam başını kaldırdı ve bileğimi daha sıkı kavradı.

“Görmediğim bir şey değil Avery.”

Göğsüme iyice baskı çökmüştü. “Lütfen yapma. Bu utanç verici ve onu görmüş olmanı geri alamam. Keşke alabilseydim ama mümkün değil.”

İki elini birden bilekliğın ve bileğim etrafına sardı ve bir yandan da gözlerimin içinde bakıyordu. “Hepsi bunun yüzündendi, değil mi? Benden manyak gibi kaçman? Benimle konuşmaman? Dersi bırakman?”

Boğazıma öyle büyük bir hızla bir yumru oturdu ki konuşamadım.

“Ah tatlım.” Sesine ve bakışlarına bir yumuşaklık çökmüştü. “Hepimiz hiç de gurur duymadığımız bir sürü şey yapmışızdır hayatta. Sen bir bilsen...” Başını iki yana salladı. “Önemli olan nokta, bunu neden yaptığını bilmemem. Umarım nedeni her ne ise, bu sorunu çözmüşsündür. Bunun varlığından ötürü senin hakkında en ufak bir olumsuz düşüncem yok. Hiç olmadı.”

“Ama o kadar şey görünüyordun ki...” Sesim aşırı hırıltılı çıkıyordu.

Bileklik çıkıverdi ancak Cam’in bir eli bilekliğı lavabonun kenarına bırakırken hâlâ bileğimi sarıyordu. “Sadece şaşırdım ve kaygılanmışım. Bunun ne zaman olduğunu bilmiyordum ve sormayacağım da. Şu anda değil en azından, tamam mı? Sadece benim yanımdayken bunu saklamaya çalışmana gerek olmadığını bil. Anlaştık mı?”

Tek yapabildiğim başımı öne doğru sallamak oldu çünkü her zaman bunu saklamaya çalışmıştım.

Cam başını öne eğdi ve bileğimi havaya kaldırdı, kolumu döndürdü. Böylece avucum havaya bakar halde kaldı. Dudaklarını yara izime bastırdı ve o an nefesim kesildi. Gözlerimi sımsıkı yumarak başımı başka tarafa çevirdim. İçimde bir şeyin, etrafıma ördüğüm o duvarın çatırdadığını hissettim.

“On altı yaşına yeni basmıştım,” dedim. Cesaretimi yitirmeden bunları söylemeye çalışırken sesim hırıltılı çıkıyordu. “O zaman yapmıştım. Gerçekten bunu isteyerek mi yapmıştım, yoksa sadece birisinin...” Başımı iki yana salladım. “Hayatımın her gününde pişman olduğum bir şey.”

“On altı mı?” Sesinde kesinlikle yargılayıcı bir ton yoktu.

Başımı öne doğru salladım. “Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Yemin ederim. Artık o zamanlar olduğumdan farklı bir insanım.”

“Biliyorum.” Bir süre sonra kolumu bacağımın üstüne bıraktı. “Şimdi pantolonunu çıkarma zamanı.”

Konunun aniden değişmesi gülmeme neden olmuştu. “Güzel.”

Ayağa kalkmama yardım etmesinin ardından tişörtü neredeyse dizlerime kadar indi ve sutyenim ikimizin arasında, yerde hüzünlü, zavallı bir halde yatıyordu. Cam kotumun düğmelerine elini attığında, eline bir tokat attım. “Sanırım bunu yapabilirim.”

“Emin misin?” Tek kaşı yukarı kalktı. “Çünkü burada senin hizmetindeyim ve pantolonunu çıkarmak, inanılmaz derecede muhteşem bir şekilde başarabileceğimi düşündüğüm bir iş.”

“Eminim öyledir. Sweatshirt’ünü giy sen de.”

Bir adım geri çekildi ve lavaboya dayandı. Tüm o erkeksi bedeni gözlerimin önündeydi. “Beni izlemen hoşuma gidiyor.”

“Biliyorum,” diye homurdandım ve arkamı döndüm. Sanki bilekliğim çıkmış değildi ancak üstümde hiç kıyafet olmasa bile bilekliğimin olmamasından daha çıplak hissetmezdim kendimi. Ufak bir hareketle kotumdan kurtuldum. Cam’e döndüğümde hâlâ yarı çıplaktı.

Cam sweatshirt’ünü yerden aldı ve sonra elimi tuttu. “Banyodan çıkabilecek kadar iyi misin?”

“Öyle olduğumu umuyorum.”

Salona döndük ve sonrasında Cam gider herhalde diye düşündüm çünkü saat sabahın ikisini geçmişti ancak Cam bana aspirin getirdi, bir şişe su içirdi ve sonra kanepeme oturdu. Kolumdan tutup hafifçe çekeledi. “Benimle otur.”

Bacaklarının etrafından dolaşacak oldum fakat beni durdurdu.

“Hayır. Benimle otur.”

Ne demek istediğini anlamamıştım ve başımı iki yana salladım. Cam geriye yaslandı ve sonra kolumu biraz daha kuvvetle çekti. Ben de teslim oldum ve beni kucağına oturtmasına izin verdim. Vücudumun yan tarafı onun önüne temas ediyordu, bacaklarım yanıımızdaki yastıkların üzerine doğru uzanmıştı. Cam, yorganı bacaklarımın üzerine çekti ve beni istediği gibi oturtuktan sonra, kollarını belime sardı.

“Uyumaya çalışmalısın,” dedi. Sesi televizyonun vınlamasını ancak bastırıyordu. “Sabaha daha iyi olursun.”

Kucağında inanmadığım kadar hızlı bir şekilde yayılıp rahatladım. Ona iyice sokularak başımı göğsüne yasladım. “Gitmeyecek misin?”

“Hayır.”

“Hiç mi?” Gözlerimi kapadım.

Çenesi başımın tepesine sürtünüyordu ve sonra dudakları alnımı okşadı. Yüksek sesle iç geçirdim. “Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi. “Uyandığında yanında olacağım tatlım. Söz.”

* * *

Gözlerimi kör eden ışığın salon penceresinden vuran güneş ışığı olduğunu ve hâlâ Cam'ın kucağında oturduğumu ilk başta anlayamadım. Başım omzuna dayanmıştı ve onun çenesi de benim başıma. Kolları sanki kalkıp kaçmamdan korkarmış gibi beni sarmıştı.

Kalbim göğsümün içinde egzersizlerine başlamıştı yine.

Dün gecenin anıları ilk başta kopuk kopuktu fakat bir araya gelip anlam kazanmaya başladıklarında önce heyecanlandım, sonra utandım, şok oldum ve sonra yeniden heyecanlandım.

Cam hâlâ buradaydı ve dün gece beni istediğini söylemişti, birlikte olacağımızı, kendime yaptığım şeyi öğrenmiş olmasına ve ona karşı çok büyük terbiyesizlik yapmış olma- ma rağmen hem de.

Buna inanamıyordum. Belki de rüya görüyordum çünkü bunları hak ettiğime inanmıyordum.

Elimi göğsüne koydum ve kalbinin avucumun altındaki düzenli ve güçlü atışlarını hissettim. Teni çıplak, sıcak ve gerçekti. Bunu sahiden yaşadığıma tam anlamıyla inanmak için yüzünü görmeye ihtiyacım vardı. Kucaklarında kıpırdandım.

Cam derinden bir hırıltı çıkardı.

Gözlerim kocaman açıldı ve kımıldamaz oldum. Aman tanrım, kalçamda sertliğini hissedebiliyordum. Kolları belimi sarmıştı ve kalbinin benimkiyle aynı tempoda attığını hissedebiliyordum.

"Affedersin," dedi kalın ve hırıltılı bir sesle. "Sabah vak- ti ve üzerimde oturuyorsun. Her erkeği teslim alacak bir kombinasyon bu."

Yanaklarıma ateş basmıştı ve damarlarıma yayılan sıcaklık bana Cam'ın o gece bacaklarımin arasında sür-

tünürken hissettiklerimi hatırlatıyordu. Şu an aklımdan geçirebileceğim en doğru düşünce bu değildi ama. Belimi saran kolu gevşedi ve eli kalçamın üzerine düştü. Tişörtün –onun tişörtünün– ince kumaşının altında tenim karıncalanıyordu.

Tamam. Belki de şu an kafamdan geçirebileceğim en mükemmel düşünce buydu.

“Üzerinden kalkmamı ister misin?” diye sordum.

“Asla.” Diğer eli sırtımdan yukarı çıktı ve parmakları saçlarımın uçlarıyla oynamaya başladı. “Kesinlikle hayır.”

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Peki.”

“Nihayet, bir konuda hemfikir olduk sanırım.”

Onu görebilmek için hafifçe geriye yaslandım. Uyku sersemliği halinde bile çok çekici görünüyordu. “Dün gece gerçek miydi?”

Dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı ve göğsüm kabardı. Bu gülümsemeyi özlemiştim. “Neler olduğunu düşündüğüne göre değişir.”

“Senin için soyundum mu?”

“Evet. Çok hoş bir andı.”

“Sen de beni reddettin mi?”

Kalçamdaki eli daha aşağı kaydı. “Yalnızca ilk seferimizin sen sarhoşken olmasını istemediğim için.”

“İlk seferimiz mi?”

“Hı-hıh.”

Karın kaslarım gerilmişti. “Bir ilk seferimiz olacağı konusunda kendine bayağı güveniyorsun bakıyorum.”

“Evet.” Başını kanepenin yastığına dayadı.

Odaklanmam gerekiyordu. “Konuştuk biraz, değil mi?” Bakışlarım sol elimin bileğine gitti. “Sana bunu ne zaman yaptığımı anlattım mı?”

“Evet.”

Ona baktım. “Benim gözü dönmüş bir manyak olduğumu düşünmüyorsun yani?”

“Yani...”

Başımı yana eğerek ona baktım.

Eli daha da yukarı çıkıp ensemden kavrarken Cam’in gülümsemesi iyice yayıldı. “Ne düşündüğümü bilmek mi istiyorsun?”

“Ne düşündüğüne göre değişir.”

Başımı kendine doğru yaklaştırdı ve dudaklarımız arasında yalnızca birkaç santim kaldı. “Bence konuşmamız gerekiyor.”

“Öyle.” Bu beni germesine rağmen kabul ettim ve kaygılarımın yerini kararlılık aldı.

Cam birden kalçalarımıdan tuttuğu gibi beni kucağından kaldırdı ve kanepeye oturttu. Onun sıcaklığını saniyesinde özlemiştim. Cam ayağa kalkınca kafam karışmıştı. “Konuşmamız gerektiğini sanıyordum,” dedim.

“Doğru. Hemen döneceğim.”

Aklından ne geçirdiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Sen yerinden kımıldama, tamam mı?” dedi, dış kapıya doğru geri geri giderken. “Olduğun yerde kal. Hiçbir şey düşünme. Sadece otur. Hemen döneceğim.”

Merakla onu izliyordum. “Tamam.”

Yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. “Ciddiyim bak, hiçbir şey düşünme. Ne son dakikaları ne de dün geceyi. Son bir ayı bile düşünme. Ya da geleceği. Öylece otur.”

“Peki,” diye fısıldadım. “Söz.”

Gözleri bir saniye daha benimkilerden ayrılmadı ve sonra gitti. Tabii ki o beş dakika boyunca bana söylediği her şeyi düşündüm. Döndüğünde, neredeyse artık dönmeyeceğine ikna olmuştum.

Ancak döndü.

Arkama döndüm ve kanepenin gerisine doğru bakınca Cam'ın elindekileri görüp kocaman gülümsedim. "Yumurta. Yumurta almaya mı gittin?"

"Bir de tavamı." Kapıyı kalçasıyla iterek kapattı. "Ayrıca dişlerimi de fırçaladım."

"Üstüne bir şey giymemişsin."

Mutfağa giderken bana bir bakış attı. "Beni çıplak görmemenin kalbini kıracağını biliyordum da ondan."

Kapıdan girip gözden kaybolduğunda, başımı kanepenin arkasına yasladım ve umarım Cam duymamıştır diye düşündüğüm bir ses çıkardım.

"Avery, ne yapıyorsun orada?"

Başımı kaldırdım. "Hiç."

"Öyleyse kaldır kıçını da buraya gel."

Sırtarak kanepeden kalktım ve odama yöneldim.

"Sakin üzerini değiştirmeye kalkışma."

Durdum ve yüzümü buruşturdum.

"Çünkü seni kendi kıyafetlerim içinde görmek hoşuma gidiyor," diye ekledi.

"Yani, sen şimdi öyle söyleyince..." Geri döndüm ve mutfağa gittim. Kapının eşiğinde dikilip, daha önce nereden baksan on kez izlediğim işi yapmasını izlemeye koyuldum.

Omzunun üstünden dönüp bana baktı. "Yumurtalarımı bu kadar çok mu özledin?"

Bulanık gören gözlerimi kırıştıtırıp kendime geldim. "Bir daha mutfağımda yine yumurta yapacağını hiç zannetmiyordum."

Omuzlarının kocaman kasları esnedi ve ortaya çıkan çekici vadiye yiyecekmiş gibi bakmaktan kendimi almadım. Öne doğru eğilip ocağın ateşini ayarlarken çok cazip bir şekle bürünmüştü sırtı. "Beni *o kadar çok* mu özledin?"

İlk defa tereddüt etmedim. "Evet."

Cam bana döndü. “Seni özledim.”

Derin bir nefes aldım. “O zaman sen... yarımı gördün zaman yani, öyle davrandığım için özür dilerim. Bugüne dek kimsenin onu görmesine izin vermemiştim.” Alt dudağımı ısır-dım ve öne doğru bir adım attım. “Bunun bir mazeret olmadığı-biliyorum çünkü tam bir kaltak gibi davrandım ama...”

“Özrünü tek bir koşulda kabul ederim.” Kollarını göğ-sünde kavuşturdu.

“Ne istersen?”

“Bana güveneceksin.”

Başımı yana eğdim. “Sana güveniyorum Cam.”

“Hayır, güvenmiyorsun.” Küçük mutfak masasına yak-laştı ve bir sandalye çekip oturdu. “Otursana sen de.”

Oturup tişörtünün eteğini aşağı doğru çektiş-tirdim. Cam de bu esnada ocağın başına gidip minik tavasını yerleştirdi.

“Bana güveniyor olsaydın, o tepkiyi vermezdin,” dedi elindeki yumurtayı kırarken. “Ayrıca seni hiçbir şeyden ötürü yargılamıyorum. Bu tür şeyler karşısında ökü-zce ya da saçma sapan tepkiler vermeyeceğime güvenmelisin. Sana çok fazla değer verdiğime güvenmen lazım.”

Nefesim kesilmişti.

Bana döndü, gözlerim cam gibi berraktı. “Hakkında bil-mediğim çok şey var ve umarım bunu düzeltiriz. Seni zorla-mayacağım ama sen de beni tamamen yok saymayacaksın. Tamam mı? Bana güvenmek zorundasın.”

Bilmediği çok şey vardı ancak bunların aramıza girme-sini istemiyordum. Şimdi değil. Hiçbir zaman. “Sana güve-niyorum. Sana güveneceğim.”

Cam gözlerimin içine baktı. “Özrünü kabul ediyorum öy-leyse.”

Sonra ocağa dönüp yumurtamı yapmaya başladı. Ar-kasından da portakal suyunu çıkardı. Cam dört yumurta-

ısıyla birlikte masaya oturana dek neredeyse hiç konuşmadık. “Ee, bu noktadan sonra nereye gidiyoruz?” diye sordu. “Bana ne istediğini söyle.”

Çatalımda yumurtamla öylece kalakaldım. Başımı kaldırdım ve elinde bir yumurtayla bana bakıyordu. “Ne mi istiyorum?”

“Benden.” Yumurtasını ısırp yavaşça çiğnemeye başladı. “Benden ne istiyorsun?”

Çatalımı tabağıma bırakıp arkama yaslandım ve ona baktım. O an anladım ki Cam bana bunu söyletecekti ve... ve ben bunu söyleme ihtiyacı içindeydim. Molly’yi ve onun yüzlerce kez söylemek zorunda kaldığı şeyi düşündüm. Bu, ona oranla çok daha kolaydı. “Seni.”

“Beni mi?”

“Seni istiyorum.” Yanaklarım alev alevdi fakat devam ettim. “Sen de biliyorsun ki hayatımda hiç ilişki yaşamadım ve senin istediğinin bu olup olmadığını bile bilmiyorum. Belki de değildir...”

“Hayır, bu.” Yumurtasını bitirdi.

Göğsüm sıkışmıştı. “Gerçekten mi?”

Cam güldü. “Şaşırmış görünüyorsun, sanki bana inanmıyorsun.” Eline bir yumurta daha aldı. “Çok tatlısın. Lütfen devam et.”

“Devam mı edeyim?..” Başımı iki yana salladım. “Seninle olmak istiyorum.”

Cam ikinci yumurtasını da bitirdi. “Bu sabah ikinci kez bir konuda fikir birliğine vardık.”

“Sen de benimle olmak mı istiyorsun?”

“Beni ilk reddettiğin andan beri seninle olmak istedim. Sadece bana gelmeni bekliyordum.” Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “O yüzden, böyle bir şeye adım atacaksak, bazı temel kurallarımız olmalı.”

Beni mi bekliyormuş? “Kurallar mı?”

Üçüncü yumurtayı soyarken başını öne doğru salladı. “Çok fazla yok aslında. Beni yok saymayacaksın. Sadece sen ve ben olacağız, başka kimse olmayacak.” Duraksadı ve kalbim güm güm atmaya başladı. “Son olarak da benim tişörtümle acayip seksi görünmeye devam edeceksin.”

Bir kahkaha patlattım. “Bence hepsine uyulabilir.”

“Güzel.”

Yumurtalarını bitirmesini izledim ve ne kadar mutlu olsam da, korkularım yine beni teslim aldı. “Ben hayatımda hiç böyle bir şey yapmadım Cam. Ayrıca zaman zaman benimle geçinmek çok zordur. Bunu biliyorum. Bunun senin için kolay olacağına söz veremem.”

“Hayatta eğlenceli hiçbir şey kolay değildir.” Bardağındaki sütünü bitirdi ve sonra yağa kalkıp yanıma geldi. Eli mi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Kolları belime dolandı ve başını öne eğip de konuştuğunda, dudakları yanağıma sürüyordu. “Ben seninle ciddi düşünüyorum Avery. Beni gerçekten istiyorsan, al seninim.”

Gözlerimi kapatıp ellerimi göğsüne bastırdım. “Seni gerçekten istiyorum.”

“Bunu bilmek güzel,” diye mırıldandı, başını yana eğdi ve dudakları benimkilere temas etti. Beklenti hissi, bir balon gibi şişiyordu. “Çünkü eğer öyle bir şey yoksa, bu çok saçma bir hal alır.”

Gülmeye başladım ancak sonrasında Cam’ın ağzı benimkine yapışıp beni susturdu. Öpücüğü ilk başta yumuşaktı. Dudaklarımı ağır ağır keşfediyordu fakat beni en son öptüğü günden bu yana çok zaman geçmişti. Kendimi böyle hissetmeyeli de çok uzun zaman olmuştu. Daha fazlasını istiyordum.

Ellerimi göğsünden yukarı yanaklarına doğru kaydırıp,

parmaklarımı karışık, yumuşacık saçlarının arasına daldırdım. Cam'e gereken yüreklendirme için bu kadarı yeterli olmuştu. Öpücüğünü derinleştirdi, dudaklarımı aralayarak dilini ağızıma kaydırды. Elleri kalçalarımaya, sonra da belime kaydı. Beni kendine çekti ve bir iki saniye içinde öpücüğü masum ve tatlı olmaktan çıkıp, bildiğin seksi ve yakıcı oldu.

Cam birden beni havaya kaldırdı ve benden yükselen hayret nidasına hiç aldırmadı. İçgüdüler devreye girdi ve bacaklarımı beline sardım. Güçlü bir hareketle öne doğru abandı ve sırtım duvara, göğsü göğsüme dayandı. Cam'in bacaklarımın arasında hissetmemle birlikte bedenim yumuşadı, ıslandı. Beni ne kadar istediğinin kanıtı tamamen ortadaydı. Sıcaklığı içime dolarken bedenimin her santimi kasıldı.

İlk kez panikten eser yoktu bende. Bana kendimi canlı hissettiren muhteşem hisler vardı sadece ve bir kerecik de olsa kontrol tamamen bendeydi. Bunda daha önce hiç tatmadığım bir özgürlük vardı ve kendimi o öpüşmenin içine atıvermişim. Cam, göğsünde çınlayan ve oradan da benim göğsüme dolan seksilikte bir ses çıkardı.

Dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde sanki bir ömür geçmişti aradan. "Gitmem gerek."

Titreyerek nefes verdim. "Şimdi mi gidiyorsun?"

"Ben de aziz değilim tatlım," dedi hırslayarak. "O yüzden şimdi gitmezsem, uzunca bir süre gidemem."

Göğüs uçlarımdan bacaklarımın arasına kadar bir elektrik dalgası indi. "Ya gitmeni istemezsem?"

"Off," dedi ve ellerini bacaklarıma doğru kaydırды. "Dün gece bahsettiğin iyi adam olmamı o kadar zorlaştırıyorsun ki."

"Sarhoş değilim artık."

Alnını alnıma bastırıp yumuşak bir tonda güldü. "Evet,

görebiliyorum ve seni hemen şuracıkta, duvara dayalı halde almak benim kontrolümü yitirmem için yeterli bir neden olsa da, ciddi olduğumu bilmeni istiyorum. Sen öylesine takıldığım bir kız değilsin. Yatak arkadaşım da değilsin. Benim için bunlardan çok daha fazlasısın.”

Gözlerimi kapatıp hızlı hızlı nefes almaya başladım. “Bunlar aslında... gayet mükemmel denilebilecek sözlerdi.”

“Gayet mükemmel denilebilecek bir adamımdır,” diye cevapladı ve beline doladığım bacaklarımdan nazıkçe kurtuldu. Beni yere oturttu ve tutmasaydı düşebilirdim. “Bunu senden başka herkes biliyor. Sende biraz akıl kıtlığı var, hepsi bu.”

Güldüm. “Ne yapacaksın peki?”

“Soğuk bir duş alacağım.”

“Ciddi misin?”

“Evet.”

Tekrar güldüm. “Sonra yine gelecek misin?”

“Her zaman,” dedi, beni çabucak öperek.

“Pekâlâ.” Gözlerimi açtım ve gülümsedim. “Seni bekleyeceğim.”

Girmi Altıncı Bölüm

Hayatım kısacık bir sürede hiç beklenmedik biçimde değişmişti. Cam bütün pazar gününü benimle geçirdi ve bu sabah ondan aldığım bir günaydın mesajıyla uyandım.

Cam ile aramda yaşananlara dair haberleri Brit ve Jacob'a yetiştirmeye fırsat bulamadan bu duruma bizzat tanık oldular. Derse girmeden önce binanın önünde dikiliyor ve Brit'in sigarasını bitirmesini bekliyorduk.

Cam birden ortaya çıktı, arkamdan yaklaştı ve kollarını belime sardı. Kısacık bir an için gerildim ancak sonrasında kendimi rahatlamaya zorladım. Beni yanağımdan öptü ve o anda hissettiğim titremenin soğuk havayla hiç ilgisi yoktu. "Hey selam."

Brit ağzındaki sigarayı düşürdü.

Jacob gözlerini kırptırdı, sonra bir kez daha ve bir kez daha. "Bu da ne?.."

Cam dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırırken onu kolundan yakaladım. "Galiba Brittany ayakkabısını yakmaya niyetlendi."

Bakışlarım yere döndü ve Cam'in kollarından sıyrıldım. "Aman tanrım, Brit, ayakkabın!"

Brit ayağına baktı ve ufak bir çığlık attı. Bir tekme sa-

vurarak ayakkabısının üstüne düşmüş sigarayı attı ve geriye doğru zıpladı. “Neredeyse yanarak ölecektim. Hepsi senin suçun!”

“Benim suçum mu?”

“Evet. Çünkü bana bundan hiç bahsetmedin.” Sırıtmakta olan Cam’i işaret etti. “Bundan yani!”

“Siz ikiniz, şey misiniz?” Jacob bizi işaret etti. “*Birlikte misiniz?*”

Cevap vermeye fırsat bulamadım. Cam beni kendine çevirdi ve oracıkta, herkesin önünde öptü. Dudaklara kondurulmuş dostça bir öpücükten bahsetmiyorum. Dillerimiz birbirine değdiğinde, çantam kolumdan kaydı ve buz tutmuş zemine düştü.

“Yok artık,” diye mırıldandı Jacob. “Az sonra bebek yapmaya girişecekler.”

Yanaklarım alev alev yanarken kendimi geri çektim. Cam gayet utanmaz bir tavırla alnıma bir öpücük daha kondurdu. Omzunun üstünden baktığımda Steph ile arkadaşının kocaman açılmış gözleriyle bizi izlediğini gördüm. Belli ki onun da gelişmelerden haberi yoktu.

“Ders başlamadan önce profesörü görmem lazım, o yüzden şimdi koşmak zorundayım,” dedi Cam, geri geri yürürken. “Dersten sonra görüşüyor muyuz?”

“Evet.” Dudaklarım ve bedenimin çeşitli yerleri karıncalanıyordu. “Görüşürüz.”

Arkadaşlarıma döndüğümde, ikisi de bana az önce karşılarında üstümde ne var ne yok soyunmuşum gibi bakıyordu. Eğilip çantamı aldım. “Tamam, siz bana bağırıp çağırmaya başlamadan önce hemen söyleyeyim daha yeni başladık, yani dün filan. O yüzden size bir şey söyleyecek zamanım olmadı.”

Brit kollarını kavuşturdu. “Telefon edecek bir saniyen

de mi yoktu ya da ne bileyim mesaj filan da mı atamadın?”

“Dün bütün gün beraberdik, akşam yemeğe gittik ve sonra...”

“Seks mi yaptınız?” Jacob omuzlarımdan yakalayıp beni hafifçe sarstı. “Konuşsana kızım, detayları istiyorum. Kaç santimdi?..”

“Seks yapmadık.” Ellerine bir tokat vurup uzaklaştırdım. “Daha dün başladık, azıcık zaman ver bana.”

“Ben olsam ağustostan beri onunla yatıp kalkıyor olurum,” diye tavsiyede bulundu Jacob.

Ona ters ters baktım.

Dersimizin olduğu binaya giderken yolda ve ders başlana kadar iki yandan beni sorguya çektiler. Onların yanından ayrılıp dışarıda Cam'i beklemeye başladığımda, arkadaşlarımı sakinleştirmeyi başarmıştım.

Binanın önünde durmuş, sütunlardan birine sırtımı dayamıştım. Yüzümdeki salak salak sırtıma nedeniyle görenler bana salak diyordu muhtemelen ancak işin aslı dün sabahdan beri sırtıyordum ben.

Cam'in kapıdan yanında Steph'le çıktığını görünce gülümsemem bir miktar azaldı. O an bir kaplana dönüşüp kızın üzerine atlamaktan beni alıkoyan tek şey, Cam'in de halinden pek memnun görünmemesiydi.

Bana doğru yaklaşırlarken Steph parlak yele gibi saçlarını tek omzunun üstüne attı. “Selam,” dedi tamamen yapmacık bir neşeyle.

“Hey,” diye cevapladım, gözümü ondan ayırmadan.

Cam yanıma yanaştı ve elimi tuttu. “Erken mi çıktınız dersten?”

Başımla onayladım. “Birkaç dakika oldu.”

Kenetlenmiş ellerimize bakarken Steph'in gözleri ateş saçıyordu. “Cumartesi Jase'in partisine geliyor musun Cam?”

Parti mi varmış? Ne kadar aptalca olsa da, Cam'in Steph'in de olacağı bir partiye gitmesi fikrini hiç sevmemiştim. Yanlış. Yanlış. Ancak ikisinin geçmişte takıldıklarını hatırladıkça içime yılan misali pis bir duygu doluyordu.

"Henüz bilmiyorum." Cam elimi sıktı. "Avery'nin gitmek isteyip istemediğine bağlı."

Steph'in biçimli dudakları açık kalmıştı ve sanırım Cam'i seviyordum. "Avery gitmek isterse mi?.. Neyse." Arkasını dönüp uzaklaştı ve Cadılar Bayramı partisinde beraberinde gördüğüm kızın yanına gitti.

Başımı kaldırıp Cam'e baktım. "Pek mutlu olmadı anlaşılan."

Cam omuz silkti.

Yokuştan yukarı, diğer binaya doğru yürümeye başladık. "Demek yatak arkadaşlığından başka bir ilişkiniz yoktu, ha?"

Cam bana yan yan baktı. "Kırk yılda bir takılırdık ama hafta sonu da söylediğim gibi, seninle tanıştığımdan beri kimseyle birlikte olmadım."

"Biliyorum. Sadece Steph daha fazlasını ister gibi görünüyordu da ondan."

"Sen istemez miydin?"

"Off, şu kendine güvenini biraz törpülememiz lazım."

Cam gülerek beni kendine çekti. Yokuş aşağı kamçı gibi inen rüzgâra karşı birbirimize sokulduk. "Başka törpüleyeceğimiz konular da olabilir aslında."

"Sapık," diye mırıldandım, aslında bu düşüncesine tamamen katılmama rağmen.

Dudaklarını şakâğıma bastırdı. "Suçum sabit tatlım."

Cam cumartesi günü Jase'in partisine gitmedi. Hatta lafını bile etmedi ve acaba ben etmeli miydim bilemedim. Bu du-

rumdan ötürü kendimi biraz suçlu hissediyordum aslında çünkü arkadaşlarına müdahale etmek istemiyordum ama kendisi efsanevi bir bira içme yarışmasını kaçırdığı için hiç de dertlenmiş görünmüyordu.

Yakınlardaki bir kasabaya yemek yemeye gittik ve sonra benim evime döndük. İlişkimizin ciddiyeti konusunda birkaç şüphem varsa da, o gece hepsi kayboldu.

Cam, Raphael'i bana getirdi.

Bir kaplumbağanın mutfağınızda gezinmesine izin vermenizden daha ciddi ne olabilirdi?

"Egzersiz yapması lazım," dedi Cam ve buzdolabının önüne oturup bacaklarını iki yana açtı. "Eğer yapmazsa şişmanlar ve tembelleşir."

"Zavallı Raphael." Onu tutup çevirdim ki Cam'e doğru yürüsün. "Akvaryumda yaşamak çok sıkıcı olmalı."

"Bir kere o bir teraryumda yaşıyor," diye düzeltti Cam. "Üstelik harika bir teraryumu var. Doğum gününde ona yeni aldım."

"Doğum gününü mü biliyorsun?"

"Evet. 26 Temmuz." Duraksayıp bana baktı. "Senin doğum günün ne zaman?"

"Bunun için kaygılanma zamanına daha çok var. Senin ki ne zaman?"

"15 Haziran. Seninki ne zaman Avery?"

Bu mevzu karışacaktı. "2 Ocak'tı."

Cam kaşlarını çatarak öne doğru eğildi. Birkaç saniye boyunca bana baktı. "Doğum gününü kaçırmışım."

"Önemli değil," dedim elimi sallayarak. "Doğum günümde Washington'a gittim ve sonra hasta oldum. Yakınımda olmaman iyi bile olmuş."

Yüz ifadesi gerilmişti. "Hadi yaa, demek o yüzden ayın ikisinde oraya gitmek istemiştin. Yalnız kaldın ha? Tüh.

Kendimi nasıl hissettim şimdi...”

“Hayır.” Elimi kaldırdım. “Kendini kötü hissedecek bir şey yok. Sen yanlış bir şey yapmadın ki.”

Cam bir süre bana öylece baktı. Sonunda, “Ne yapalım, gelecek yıla artık,” dedi.

Bunu duyunca gülümsedim. Gelecek yıl. Vay canına. O kadar ilerisini şimdiden düşünmek biraz korkutucu ve heyecan vericiydi.

Bir süre sonra Cam kaplumbağayı yerden aldı ve ayağa kalktı. “Hemen dönerim.”

Cam evcil hayvanını evine götürdüğünde, ben de hızla banyoya koştum ve dişlerimi fırçaladım. O dönmeden birkaç saniye önce işimi bitirmiştım. Yün kazağını başından çıkardı ve kanepenin arkasına attı. Altındaki gri tişört geniş göğsünün üzerinde gerilmişti ve Cam oturmadan önce gerinince tişört yukarı sıyrıldı ve karnı ortaya çıktı.

Koridordan onu izlerken nabzım hızlanmaya başlamıştı. Cam ve ben öpüşüyorduk –bol bol– ve Cam sarılıp oturmayı seviyordu. Bu nedenle de bir haftadır kollarıyla beni sarmasına ve dudaklarını benimkilerden ayırmamasına alışmıştım ancak bunu istediğini tahmin etmeme rağmen Şükran Günü gecesindeki gibi bir şey yapmamıştık. Birçok gece yatağıma onu düşünerek yatıyordum ve hiç dinmeyen, için için yanan sızılarımı az biraz hafifletmeyi başarsam da, bu kadarı yetmiyordu.

Beni istiyordu.

Ben, onu istiyordum.

Birlikteydik.

Ona güveniyordum.

Dudağımla ısırarak üzerimdeki yünlü elbisenin eteğiyle oynadım. Eve döndüğümüzde çizmelerimi ve taytımı çıkarmıştım ve şimdi çıplak bacaklarım hafiften üşümüştü.

İlk hareketi benden mi bekliyordu acaba? Benimleyken o kadar... dikkatliydi ki; sanki ondan kaçıp gideceğimden korkuyordu. Bense ona doğru *koşmak* istiyordum. Cam dönüp kaşlarını kaldırarak bana baktı. Karanlık odada sadece televizyonunun ışığı vardı. “Buraya gelecek misin, yoksa gece boyu oradan beni mi seyredeceksin?”

Kapıdan uzaklaşırken yanaklarım kızarmıştı. Bunu yapabiliirdim. İlk hareketi yapması için onu beklemek istemi-yordum.

Cesaretimi toplayıp ona yaklaştım. Elini bana uzatırken olağanüstü güzellikteki gözleri beni süzüyordu. Elimi eline bıraktım ancak yanına oturmak yerine kucağına tırmanıp ata biner gibi oturdum.

Cam derhal doğruldu ve elleri kalçalarımı buldu. “Hey tatlım.”

“Hey,” diyebilirdim ben de. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki her an kalp krizi geçirebilirdim.

Cam’in bakışları aşağıya kaydı ve kalın kirpikleri gözle-rini örttü. “Beni bu kadar çok mu özledin? Birkaç dakikalığın ayrıldım sadece yanından?”

“Belki de.” Ellerimle omuzlarından destek alıp kendimi aşağı doğru kaydırdım. Sertliğinin en yumuşak yerlerime dokunduğunu hissettiğim an, omuzlarına daha sıkı tutundum.

Elleri vücudumun iki yanından yavaşça yukarı çıkıyordu ve o kadar yavaştı ki yanaklarımı avuçlarının arasına aldığı anda kendimi ölecek gibi hissettim. “Ne yapıyorsun?”

Dudaklarımı ıslattım ve Cam’in yukarı kalkan kirpiklerinin altında masmavi gözleri bana baktı. “Ne yapıyor gibi görünüyorum?”

“Aklıma bir şeyler geliyor ama.” Başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyordu. “Hepsi de son derece ilgimi çekiyor.”

“İlgini çekiyor demek?” Hızlı ve kesik nefesler alıyordum. “Güzel.”

Sonrasında, Cam’in kontrolü bana bırakmış bir hali olduğu için başımı eğerek ona yaklaştım. Dudaklarımız birbirine sürtündü, sonra tekrar ve ardından onlara adeta yapıştım. Cam de bana ayak uydurdu ve öpüşmemiz daha derin, daha yavaş bir hal aldı. Dili benimkine işkence ediyor, beni yaprak gibi titretip çok daha fazlasını istememe neden oluyordu.

Elleri yeniden yavaşça aşağı indi ve sırtımın geriye doğru bükülmesine neden oldu. Bu konudaki yegâne deneyimim Şükran Günü gecesi yaptıklarımız olsa da, bedenim ne yapacağını biliyor gibi görünüyordu. Kalçalarımı kıvırmaya başladım ve Cam’in elleri belime daha sıkı sarıldı. İri vücudundan aşağı bir titreme indi ve bu hem korkutucu hem de nefes kesiciydi.

Ellerinden biri elbisemin kumaşını kavradı ve bacaklarımdan yukarı doğru sıyırdı. Diğer eli öne doğru hareket etti ve göğsümde durdu. Göğsümü avuçladı ve başparmağıyla ucunu okşamaya başladı. Sertleşen göğüs ucumu kumaşın üzerinden uyarıyordu. İçimden bir inilti koptu ve Cam’in aklını başından alan bir şekilde ağzımdan döküldü.

“Hoşuna mı gitti?” diye sordu, dudakları benimkilere sürtünürken.

Gerçekten teyide ihtiyacı var mıydı? “Evet.”

Başparmağı göğüs ucumda yavaş, çıldırtıcı daireler çiziyordu. Dudakları dudaklarımdan ayrılırken nefesimi toparlamaya çalıştım. Çenemi ve sonra da boynumu öpmeye başladı. Sırtım iyice geriye büküldü ve bu hareket göğsümü onun eline doğru daha da ittirdi. Cam geriye doğru gidip bana bakarken göğsünden olabilecek en seksi hırıltı yükseldi.

“Bana ne istediğini söyle tatlım.” Eli diğer göğsüme geçti. “Ne istersen. Her şeyi yaparım.”

İstedğim tek bir şey vardı. “Dokun bana.”

Cam bir kez daha titredi ve bu hareketi beni iyice kurdurttu. “İzninle?”

Neye razı olduğum hakkında hiçbir fikrim olmaksızın başımı öne doğru salladım fakat ona güveniyordum. İki eli de omuzlarımdaydı, elbisemin geniş yakasından içeri girmişlerdi. Elbiseyi omuzlarımdan sıyrarak beni sutyenimle bıraktı. Elbisemi indirmeye devam etti, ta ki ben kollarımı kurtarana ve kumaş belimde toplanana dek.

“Çok güzel,” diye mırıldandı, parmaklarını sutyenimin dantelli kenarlarında gezdirirken. “Şuna bak. O kadar güzel ki.”

Başını eğip de ağzını göğüs ucuma yapıştırdığı an sözlerine karşılık vermekten filan vazgeçmiştim. Sutyenimin ince saten kumaşı üzerinden beni emiyor, kalçalarımı sıkı sıkı kavrayan elleri beni kendine sertçe çekiyordu. Ağzının her bir yakıcı hareketini ve onun sertliğini bacaklarımın ortasında hissetmek beni çıldırtıyordu. Ellerim başını kavarken, kendi başımı da geriye attım. Diğer göğüs ucuma geçti ve minik ısırtığı yüksek sesle tepki vermeme neden oldu.

Onun kollarında kaybolmuştum, içimde uyandırdığı hisler dört bir yanıma sarmıştı. Şimdiden boşalmaya yaklaşmışım ve elleri bacaklarıma inip de eteğimin altına girdiğinde olabilecek en güzel gerginliği hissettim.

Dudakları boynumda yakıcı bir tur attıktan sonra alt dudağımla buluştu. “Söylesene tatlım,” dedi. Eli bacaklarımin arasında dolaşıyor, minik daireler çizerek oraya doğru ilerliyordu. “Hiç boşaldın mı?”

Tepeden tırnağa kıpkırmızı kesilmiştim ve benden ce-

vap gelmeyince eli bacağımın aşağılarına kayarak onu çok isteyen o noktadan uzaklaştı. Pislik herif. “Evet,” diye fısıldadım. “Boşaldım.”

“Kendi başına mı?” diye sordu, elini yeniden bacağımın yukarısına kaydırarak.

Kıvranarak ona daha da sokuldum. Alnımı alnına dayayarak gözlerimi kapadım. “Evet.”

Sorusuna cevap vermemin ödülü olarak uzun parmaklarından biri külotumun tam ortasında gezinmeye başlayınca tüm bedenim yaprak gibi titredi. Karnımda hissettiğim düğüm iyice sıkılaştı ve parmağı beni deli eden çok hafif dokunuşunu sürdürerek yukarı aşağı hareket etmeye devam etti.

Düşüncelerim arzularımla gölgelenmişti ve ona ne halde olduğumu hissettirmek istediğimi biliyordum. Bunu nasıl yapacağım konusunda az çok bir fikrim vardı. Elimini Cam’in göğsünden aşağı, dümdüz karnına kaydırdım. Kotunun düğmesine geldiğimde tereddüt ettim.

Cam hareketsizleşti ve sonra dudığıma temas ederek sordu. “Ne istiyorsun Avery?”

“Sana... sana dokunmak istiyorum,” diye itiraf ettim, kendimi de şaşırtarak. “Ama neyden hoşlanacağını kestiremiyorum.”

İçimi titreten o sesi tekrar çıkardı ve diğer elini benimkinin üzerine koydu. “Tatlım, senin yapacağın her şey hoşuma gider.”

“Sahi mi?”

“Kesinlikle,” dedi ve geriye çekilerek aramızda mesafe olmasını sağladı. “Bana ne yapmak istiyorsan seveceğinden emin ol. Bu konuda endişelenmene hiç gerek yok.”

Bu açıklamasından cesaret bularak kotunun düğmesini açtım ve fermuarını indirdim. Aman tanrım. O sert pembe-

liğı bir anda karşımda görünce nefesim kesildi. Ne iç çamaşırı ne başka bir şey vardı. Cam pantolonunun altına hiçbir şey giymemişti.

Cam bu keşfim karşısında kıkırdadı. “Kolay erişim.” Sonra elini atıp onu tamamen serbest bıraktı.

Gözlerimi önümdeki manzaradan alamıyordum ve kendimi röntgenci gibi hissediyordum ama onu böyle görmenin müthiş etkileyici bir yanı vardı. Beni istediğini ve benim de onu arzuladığımı bilmenin. Yine de tereddüt ediyordum ve ne istersem yapabileceğimi, bunun hoşuna gideceğini söylese de, şüphelerim vardı ve onu memnun etmek istiyordum. Ona kendini iyi hissettirmek istiyordum.

Elinin aletini kökünden kavrayıp sıvazlamasını izliyordum. “Seni düşündüm,” diye fısıldadım.

Eli bir anda durdu. “Nasıl?”

“Kendime... dokunurken, seni düşündüm.”

“İnanmıyorum,” diye hırladı Cam. “Bu hayatımda duyduğum en etkileyici şey.”

Sonra Cam beni öptü

Öncekinden daha sert ve daha hoyrat. Ancak hiç korkmadım. Sadece daha da heyecanlandım. Elimi tutup kendisine doğru götürdü ve parmaklarım kalınlığını kavradı. Kendini avucumun içinde bulunca hafifçe irkildi ve göğsü aniden kabardı.

Dudaklarımın içine doğru bir şeyler mırıldandı fakat anlayamadım. Elimi yukarı aşağı oynatmaya başladı ve ben bir ritim tutturan dek devam etti. Sonra boşta kalan eliyle beni ensemden kavrarken diğerini de bacaklarımın arasına daldırdı. Külotumun üzerinden beni avuçladığında ikimiz de hızlı hızlı nefesler almaya başlamıştık. Parmakları sıcaklığımın içine girerken avucu en duyarlı noktamin üzerine bastırıyordu ve kendimi kaybetmiş haldeydim. Beni

derin bir şekilde öperken ve ben de onu sıvazlarken, elinin üzerinde kıvranıyordum. Parmaklarını daha da bastırdı, hareketleri yavaş fakat güçlüydü. O tanıdık kasılmayı bacaklarımın arasında hissederken Cam'ın bedeni de titremeye başladı. Karnımda oluşan düğme çözülüyordu. Hırıldayan sesimle ismini fısıldarken tutkulu bir şekilde boşaldım. Cam elini çekmedi, bedenim tir tir titremeye devam ederken külotumun üzerinden beni yavaşça okşamayı sürdürdü. Sonra da o boşaldı. Bedeni kasılıyor ve sarsılıyordu.

Cam nazıkçe elimi bedeninden ayırana dek sanki aradan bir ömür geçmişti. Beni göğsüne yatırırken her yanıma uyuşmuştu. Kalbi en az benimki kadar hızlı çarpıyordu. Göz kapaklarıma bir öpücük kondurdu ve bir tane de aralanmış dudaklarıma. Sonrasında hiç konuşmadık ve bazen sözcüklerin gerekli olmadığını öğrendim.

Ancak kafamın içinde ona söylemem gereken sözcükler olduğunu biliyordum. Daha ileri gitmeden dile getirilmesi gereken gerçekler. Yüzleşmem gereken şeyler.

"Hey," dedi Cam, yumuşak bir sesle. Hiç fark etmeden gerilmiştim. "İyi misin? Ben sadece..."

"Mükemmeldi." Çenesine bir öpücük kondurdum ve keşke beynimin bir düğmesi olsaydı diye içimden geçirdim.

"Bu, mükemmel bir şey."

Tek umudum hiçbir zaman sona ermemesiydi.

Girmi Gedinci Bölüm

Bir gece önce arkadaşları gittikten ve Ollie yattıktan sonra Cam'le birlikte yaptıklarımızı kafamın içinde yeniden canlandırdığımda, iktisat dersi benim için çok daha ilgi çekici geçmişti.

Cam beni odasına götürmüş, kapıyı sessizce kapatmıştı. Bana yaklaşıp da yanaklarımı ellerinin arasına aldığı anda içimde gergin bir enerji birikmişti. Kanepemdeki o geceden beri çokça öpüşmüş ve birbirimizi okşamıştık ama onun odasındaiken daha farklı geliyordu. Daha yakındı. Daha çok olasılık vardı.

Cinsel birleşmeyi pek aklıma getirmemeye çalışıyordum çünkü bu eylemi gerçekleştirebileceğimden emin değildim. Benim için güzel bir deneyim mi olacaktı, yoksa bana yaşananları hatırlatmaktan başka bir sonucu olmayacak mıydı? Canımın yanacağını biliyordum çünkü aslında hâlâ bakire sayılırdım ama o acı çok daha derin bir şeylere dönüşecek miydi, onu bilemiyordum.

Cam o gece daha fazlasını talep etmemişti ve acaba bir şekilde durumumu tahmin etmiş olabilir mi diye düşündüm.

Cam kazağını çıkarmış fakat sutyenimi ve kotumu üzerimde bırakmıştı. Tişörtü yerdeki kıyafetlerimin yanına

katıldı ve beni öperken elleri saçlarıma dolanmıştı. Yatağına devriliverdik ve Cam bacağına bacaklarımın arasına soktu. Öpücükleri boğazımdan aşağı inip de göğüslerimin üzerinde yoğunlaştığında, elleri kalçalarımı kavramış, beni kendine bastırıyordu. Ben üzerinde kıvranırken sertleşmiş göğüs ucumu ağzına sokmuştu. Başımı geriye atmış, ses çıkarmamak için ağzımı sıkı sıkıya kapatmıştım. Beni bu şekilde orgazma taşıdı. Hiç elini sürmeden, kotunun ve iç çamaşırımın üzerinden. Ellerimi eşofmanından içeri daldırıp da o sert, kocaman ağırlığı avuçladığımda kendini elime doğru itirmesi bana tıpkı içime giriyormuş hissi vermişti.

Bir süre öylece, ona sokulmuş halde yattım. Gecenin ilerleyen saatlerine dek her şeyden konuştuk. Cam uykulamaya başladığında ben de kalktım. Ancak o da kalktı ve evime kadar geçirerek, en tatlı iyi geceler öpücüğünü verdi.

Galiba ona âşık olmuştum.

Peki tamam. Muhtemelen aylar önce olmuştum da, şimdi daha gerçek, daha elde edilebilir görünüyordu ve –aman tanrım– aşkın nasıl bir his olduğunu biliyordum artık köpük köpük bir sıcaklıktı. Onun yakınındayken veya onu düşündüğümde, kendimi şampanyanın içindeki köpükler gibi hissettiğimi düşünürdüm, sürekli yükselirdim. Az önce de bunu mu düşünmüştüm acaba?

Yüzümde salak bir sırıtma ortaya çıktı.

Brit bakışlarımı yakaladı ve bana dönüp suratını buruşturdu.

Utanıp önüme döndüm ve dersin son on dakikasına ilgi göstermeye karar verdim. Hoca, seksenlerin başlarında kurulan doğalgaz boru hatlarından bahsediyordu. Arz ve talep dengesi filan, bir şeyler diyordu. Bu bölümü daha sonra mutlaka dikkatle okumam gerekti.

“Sen iyice abayı yakmışsın kızım,” dedi Brit bana ders-ten sonra. “Yüzünden okunuyor.”

Sırıttım. “Öyle.”

Dışarı çıkarken Brit koluma girdi. Kar taneleri yerlere düşüyordu ve bulutlar kopkoyuydu. “Sorununuzu çözdüğünüze sevindim. Birlikte o kadar şirin görünüyorsunuz ki insanın canını sıkıyorsunuz neredeyse.”

“Cam çok...” Başımı iki yana salladım. “Ben çok şanslıyım.”

“Cam çok şanslı,” diye düzeltti ve yokuş yukarı ilerlerken beni dirseğiyle dürttü. “Ee, Sevgililer Günü’nde ona ne alacaksın?”

“Sevgililer Günü mü?” Birden durdum. Arkamızdan gelen birkaç kişi Brit ile benim etrafımdan dolaşmak zorunda kaldılar. “Kahretsin, önümüzdeki hafta.” Gözlerimi kocaman açarak arkadaşıma döndüm. “Hiçbir fikrim yok.”

Brit kolumdan çekeleyerek güldü. Tekrar yürümeye başladım. “Şu an yüzünün halini görmem lazım,” dedi. “Sanki gelecek hafta aptalca, uydurulmuş bir gün olduğunu değil de, dünyanın sonunun geldiğini fark etmiş gibiydin.”

Brit’in dediğini hiç sallamadım. “Ona ne alacağımı hiç bilmiyorum.”

“Daha önceki erkek arkadaşlarına ne almıştın?”

“Hiçbir şey,” diye cevapladım, itiraf ettiğim gerçeği düşünemeyecek kadar telaşa kapılmıştım. “Daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı ki.”

Şimdi durup yaya trafiğini aksatma sırası Brit’teydi. “Ne? Hiç mi? Yok artık. Senin biraz, şey... çekingen olduğunu biliyordum ama bu kadarına da pes. Rahibelerin bile senden fazla deneyimi vardır.”

Ona ters ters baktım. “Hiç bana yardımcı olmuyorsun ve ben burada telaştan aklımı kaçırmak üzereyim.”

“Tamam tamam. Senle sonra dalga geçerim. Ne yapacağımızı belli oldu.” Burnunu kırıstırdı. “Dersten sonra alışverişe gidiyoruz.”

O öğleden sonra kar yağmaya devam etse de yollar Martinsburg’a gidecek kadar açıktı. Alışveriş merkezinde mağazanın tavanından sarkan minik kırmızı kalplere bakarken sorunum tüm ciddiyetiyle sürüyordu.

Brit üzerinde kırmızı kalpler olan siyah, saten bir boxer aldı eline. “Bu...”

“Hayır,” dedim. Hayatımda gördüğüm en rezil iç çamaşır olmasının dışında, Cam’in her zaman iç çamaşır giymediği gerçeği de vardı.

Brit dudaklarını büzüştürdü. “Standart hediyeler her daim bir seçenek olabilir. Parfüm, cüzdan, kravat ya da gömlek filan alabilirsin.”

“Bu çok abes olur bence.”

“Güzel fikir olduklarını söylemedim ki.”

Başka bir mağazaya yöneldiğimizde suratım asılmıştı. Bu gezi tam bir fiyaskoydu. Bulduğu her vücut losyonunu deneyen Brit için değil tabii. Alışveriş merkezinden çıktığımızda buram buram krem kokuyordu.

Eve döndüğümde güzel bir hediye bulabilmek için internetin başına oturdum. Özel bir şey olmasını istiyordum çünkü Cam’le birlikteyken kendimi yeni uyanmış gibi hissediyordum. Her şeyi farklı, daha berrak görüyordum. Bunun sebebinin Cam mi, yoksa onun yanında farklı olmam mı veya nihayet *değişmeye* başlamam mı olduğundan emin değildim. Her halükârda Cam’in bunda payı vardı ve ona anlamlı bir hediye almak istiyordum.

Yaklaşık bir saat sonra bir erkeğe hediye almanın tiksindirici bir iş olduğuna karar verdim.

Kafa patlatıp duruyordum. Ona ömrünün sonuna kadar

yetecek yumurta alabilseydim, bence pek mutlu olurdu.

Umutsuzluk içinde hırıldayarak ayağa kalktım ve camdan dışarı bakmaya başladım. Lapa lapa kar yağıyor, yerleri ve arabaları örtüyordu. Haberlerde yoğun kar beklendiği söyleniyordu ama okulun tatil olacağını sanmıyordum.

Saçlarımı üstünkörü bir atkuyruğu yapıp mutfağa yönlendiğimde birden aradığımı buldum. Cam birkaç defa bundan bahsetmişti.

D.C. United futbol takımının maçına gitmek istiyordu.

Tiz bir çığlık atıp bilgisayarımın başına koştum ve takımın sayfasına baktım. Maç takvimine bakıp, nisanın ilk günlerindeki bir maça iki bilet aldım. Havanın o zamanlarda daha insaflı olacağını düşünerek o tarihi seçmiştim.

Bilgisayarımı kapadığımda yaptığım alışverişten ötürü mutluydum. Cam maça beni de götürebilirdi, arkadaşlarından birini de. Aldığım hediyeden memnun olduğu sürece benim için sorun yoktu.

Aradan bir saat geçmeden Cam kardan ıslanmış bir halde çıkageldi. "Pizza gecesi?"

"Bana uyar." Elindeki kutuyu alırken yanağından öptüm. "Yollar nasıl?"

"Berbat." Buzdolabından iki kutu kola aldı. "Bu da aklıma muhteşem bir fikir getirdi."

Güldüm. "Senin fikirlerin biraz korkutucu olabiliyor."

"Benim fikirlerim hiçbir zaman korkutucu ya da kötü değildir bir kere."

"Yani..."

"Bir örnek ver," diyerek ısrar etti.

Çok düşünmeme gerek yoktu. "Raphael'in kabuğuna sicim bağlayıp da buna tasma demen?"

"Bu yenilikçi bir fikirdi!"

"Zavallı olduğu yerde kalıp kafasını kabuğuna çekmişti."

Cam itiraz etti. “Diğer günlerden hiçbir farkı yoktu bunun.” Güldüm. “Doğru söylüyorsun.”

“Bu seferki mükemmel bir fikir.” Pizza dilimlerini iki kâğıt tabağa aktarırken bana göz kırptı. “Yarın sabaha kadar kar yağışı devam edecekmiş.”

Neşe ve asabiyet arasında kararsız kalmıştım. Kar çok güzel bir şeydi. Yerler kar ya da buzla kaplıyken okulda yürümeye çalışmaksa hiç güzel değildi.

“Yarın okulun tatil olacağını hiç sanmıyorum,” diye devam etti, beraber salona dönerken. “Ama bir sürü insan dışarıda takılacak ve öğretmenler böyle bir şeyle karşılaşacaklarını tahmin edeceklerdir.”

“Anladım.” Kanepeye oturup onu dinlemeye devam ettim.

“Ben de diyordum ki yarın okulu asalım, buradan hiçbir yere kımıldamayalım ve bütün gün berbat filmler seyredelim.”

İlk tepkim bütün bir günün derslerini asamayacağımı söylemek yönündeydi fakat Cam’in yaramaz bakışlarını görünce salla gitsin dedim. “Bence bu harika bir fikir.”

“Ben harikayım, değil mi?” Eliyle başına hafifçe vurdu. “Muhteşem fikirlerle doluyum.”

“Ya evet, paçalarından taşıyor...”

“Ha.”

Peynirli pizzamı ısırmadan önce Cam’e bakıp güldüm. Cam pizzanın yarısını yedi ve kalanı da Ollie uğradığında bitirdi. Bu adamların bu kadar çok yiyip de insanın ağzının suyu akıtacak şekilde olmaları beni hayretler içinde bırakıyordu. Ben iki dilim yiyip fazladan bir popoya sahip olmuştum bile.

Beyler kaçak içki yapımıyla ilgili bir belgesel izliyorlardı ve ikisinin arasında otururken uyuyakalmıştım. Uyandığında Ollie gitmişti ve Cam’e yaslanarak uyuduğum halde, bedeni hiç de doğal olmayan bir şekilde gerilmişti.

Esneyerek doğruldum ve yüzüme düşen saçlarımı çektim. “Affedersin. Üstünde uyumayı planlamamıştım.”

Bana yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bakıyordu. Rahatsızlık, midemde kıvıl kıvıl bir yılan gibiydi. Cam’ın çenesi o kadar sıkı kasılmıştı ki dişlerini kırabileceğini düşündüm.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Cam yavaşça nefes verdi ve bakışlarını sehpaye çevirdi. “Uyurken telefonuna bir mesaj geldi.”

Bakışlarım onunkileri takip ederek telefonumun üzerinde sabitlendi. İlk başta bu kadar dert edilecek ne olduğunu anlamamıştım fakat sonra içimdeki endişe hızla ilerleyen bir fırtına gibi büyüdü. Uyku halini üzerimden tamamen atarak fırladım ve telefonumu kaptım. Ekran dokunduğumda kalbim yerinden fırlayacaktı.

Sen yalancı bir kaltaksın. Kendinden utanmıyor musun?

Bir nefes aldım ama boğazıma takılıp kalmıştı adeta. Öylece mesaja bakıyor ve bir anda yok olsa diye içimden geçiriyordum.

“Mesaj geldiğinde ekranda göründü,” dedi Cam.

Ellerim titreyerek mesajı sildim ve telefonu sehpaye bıraktım. İçimde incinmişlik ve mantıksız bir öfke dalgası uyandı. Bu iki duygu, tehdit yüklü panikten daha iyi geliyordu. “Mesaja mı baktın?”

“Bilerek yapmadım.” Öne doğru eğildi, elleri dizlerinin üstüne yayılmıştı. “Karşımda duruyordu, ekrandan rahatça okunuyordu.”

“Ama okumak zorunda değildin!” diye onu suçladım ve kanepenin köşesine doğru çekildim.

Cam’in gözleri kısıldı. “Avery, senin eşyalarını filan karıştırmıyordum. Kahrolası mesaj gelince kendime hâkim olamadım ve baktım. Belki de bu yanlış bir davranıştı.”

“Yanlıştı tabii!”

“Tamam. Yanlıştı. Özür dilerim.” Derin bir nefes aldı. “Fakat bu, mesajı gördüğüm gerçeğini değiştirmez.”

Donup kalmış, salonunun ortasında dikiliyordum. En büyük korkumun gerçek olmasının eşiğindeydim. Cam’ın olanları öğrenmesi korkularımın arasında ilk sıradaydı ancak bu da ona çok yakındı ve en az o derece korkutucuydu.

“Avery,” dedi alçak ve dikkatli bir sesle. O an bana kızgın olmadığını anladım. Azıcık bile kızmamıştı, hem de aptal mesaja baktığı için ona bağırması olmama rağmen. Bir şekilde bu, bana kızgın olmasından bile kötüydü. “Neden sana böyle bir mesaj geliyor?”

Kalbim kendini kaburgalarımına amansızca çarpıyordu. “Bilmiyorum.”

Cam’in yüzünde şüpheli bir bakış belirdi.

“Bilmiyorum,” dedim tekrar. Bu yalana dört elle tutunmuştum. “Ara sıra böyle bir mesaj alırım hep ama sebebini bilmiyorum. Yanlış numaraya atıyorlar herhalde.”

Cam bana dik dik baktı. “Bunun kimden geldiğini bilmiyor musun?”

“Hayır.” Bu kısmı doğrudu. “Gizli numara yazıyor. Sen de gördün.”

Cam’in omuzları kasıldı ve sonra elleriyle dizlerini kavradı. Nabzım deli gibi atarken birkaç saniye geçti.

“Delirip sana kızdığım için özür dilerim,” diye ekledim telaşla. “Sadece şaşırdım. Uyuyordum ve uyandığımda bir terslik olduğunu anladım. Sonra düşündüm... hiçbir şey düşünmedim aslında. Özür dilerim.”

“Özür dilemeye son ver Avery.” Kanepenin ucuna doğru hareketlendi. “Özür dileyecek bir şey yok. Bana karşı dürüst olmanı istiyorum tatlım. Tek istediğim bu. Madem böyle mesajlar alıyorsun, nedenini bilmem gerek.”

“Niye?”

Koyu renkli kaşları çatıldı. “Çünkü ben senin erkek arkadaşınım ve birisi sana kaltak dediğinde bu beni ilgilendirir!”

İrkilerek geri çekildim.

Cam başını öbür yana çevirdi, göğsü hızla inip kalkıyordu. “Açık konuşayım mı? Yanlışlıkla gönderilmiş bile olsa, beni kızdırır bu. Kimse sana böyle sözler yazamaz.” Bakışları yeniden üzerime odaklandı. Bitmek bilmeyecek gibi bakışıyorduk. “Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi? Seni yargılayacak veya sana kızacak değilim.”

“Biliyorum.” Sesim kendi kulaklarımın bile duyamayacağı kadar zayıf çıkmıştı ve buna sinir olmuşum. Daha yüksek sesle tekrarladım. “Biliyorum.”

Gözlerimin içine baktı. “Bana güveniyorsun, değil mi?”

“Evet. Tabii ki güveniyorum.” Hiç tereddüt etmemiştim.

Sonra bir sessizlik daha yaşandı ve arkasından daha da kötüsü mü çıkacak diye endişeyle beklemeye başladım. “Siktir,” diye bağırdı Cam ve o an kalbim duracak gibi oldu. Biliyor muydu yoksa? Ne düşünüyordu benim hakkımda? Gerçek –tüm yaşananlar– dilimin ucuna kadar gelmişti ki Cam gözlerini kapadı. “Ben sana karşı bütünüyle dürüst olmadım,” dedi.

“Nasıl?” Ondan duymayı beklediğim son şeydi bu.

Avucuyla çenesini sıvazladı. “Sana bana güvenmeni ve her şeyi anlatmanı söylüyorum ama ben aynı şeyi yapmıyorum. Önünde sonunda her şeyi öğreneceksin.”

Vay. Gelen mesajı geç. Her şeyi anlatmayı da geç. Ne dönüyordu burada böyle? Adeta uyuşmuş bir halde sehpanın etrafından aceleyle dolaşıp kanepeye, ondan bir iki metre öteye oturdum. “Neden bahsediyorsun Cam?”

Başını kaldırıp bana o kadar acı dolu bir ifadeyle baktı ki göğsüme bir ağrı saplandı. “Sana hepimizin geçmişimizde hiç de gurur duymadığımız saçmalıklar yaptığımızı söy-

lemiştim, hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Bunu kendimden biliyorum. Sadece birkaç kişi bundan haberdardır,” dedi ve birden aklıma Ollie’ye kızdığı o gün ve partideki çocuğun karşısına dikildiği o gece geldi. Jase’in ona açık açık dile getirmeden anlatmaya çalıştığı bir şey var gibi gelmişti. “Sana anlatmak isteyeceğim son şey bu.”

“Anlatabilirsin,” diyerek onu temin ettim ve ona anlatmadığım onca şeyi düşününce kendimi çok ikiyüzlü hissettim. Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp Cam’e odaklandım. “Ciddi diyorum, benimle konuşabilirsin. Lütfen.”

Tereddüt ediyordu. “Bu sene Ollie ile birlikte mezun olmam gerekiyordu ama olamıyorum.”

“Evet, okula ara verdiğini söylemiştin.”

Cam başıyla onayladı. “İkinci sınıftaydım. Yaz tatilinde eve pek sık gidemiyordum çünkü Maryland’de bir yaz kampımız vardı ve antrenöre yardım ediyordum. Ancak eve gittiğim zamanlarda kardeşim... farklı davranıyordu. Ne olduğunu tam anlayamamıştım ama çok tedirgindi ve evdeyken de odasından çıkmıyordu. Annemle babamdan öğrendiğime göre de eve çok az uğruyordu.”

Cam’i dinlerken içime bir kaya oturmuştu. Yanıldığımı umuyordum ve hikâyenin nereye doğru gittiğini hiç bilmiyordum.

“Kız kardeşim hep yufka yürekli bir olmuştur. Başiboş hayvanları ve insanları severdi, özellikle de tek başına takılan insanları. Küçük bir çocukken bile her zaman sınıftaki en yalnız, dışlanan çocukla sıkı fıkı olurdu.” Dudaklarının köşeleri kıvrıldı. “Neyse, herifin tekiyle tanışmış bizimki. Teresa’dan bir iki yaş büyükmüş ve anladığım kadarıyla ilişkileri ciddiymiş; on altı yaşındayken ilişki ne kadar ciddi olabilirse o kadar işte. Çocukla bir kere karşılaşmıştık. Hiç

gözüm tutmamıştı. Küçük kardeşimle birlikte olmasının bununla hiç alakası yoktu. Hoşuma gitmeyen bir şey seziyordum hal ve hareketlerinde.”

Cam ellerini yanaklarına sürttü ve sonra dizlerinin arasına indirdi. “Şükran Günü tatili için eve gitmişim ve mutfaktaydım. Teresa da yanımdaydı ve şakalaşıyorduk. Beni itti ve ben de karşılık olarak onu kolundan ittim. Hiçbir şekilde sert bir dokunuş değildi ama Teresa canını çok yakmışım gibi bağırdı. İlk önce salakça bir tepki verdiğini düşündüm sadece ama ağlamaya başladı. Benimle şakalaşmayı kesti ve sonrasında ben de kafaya takmadım. Ancak ertesi sabah annem odasına girdiğinde Teresa banyodan çıkmış ve havlusuna sarınmış haldeymiş. Annem de her şeyi görmüş.”

Nefesimi tutmuştum.

“Kardeşimin... her yeri çürük içindeymiş. Kolları, bacakları, her tarafı.” Elleri bir anda kapanıp yumruk olmuştu. “Bize dans ederken olduğunu söyledi ancak hepimiz dans ederken insanın vücudunda böyle morluklar olamayacağını biliyorduk. Gerçeği söyletebilmek için neredeyse bütün sabah uğraştık.”

“Erkek arkadaşı mıymış?” Yemek masasındaki konuşmayı hatırladım ve Cam’in birdenbire kardeşinin kiminle konuştuğunu öğrenme merakı şimdi bir anlam ifade eder olmuştu.

Cam başıyla onaylarken çenesinde bir kas seğirdi. “Küçük şerefsiz onu dövüyormuş. Kafası çalışıyor ya, kolaylıkla görülemeyecek yerlerine vuruyormuş. Teresa da ondan ayrılmıyordu. İlk başta nedenini anlayamamıştım. Sonradan öğrendik ki heriften ayrılmaya korkuyormuş.”

Cam birden ayağa kalktı ve bakışlarım onu takip etti. Pencereye doğru gidip perdeyi açtı. “Annem odasına girip

de onu görmeseydi kim bilir bu daha ne kadar devam ederdi. Teresa sonunda birilerine söyler miydi? Ya da it herif onu dövmeye devam eder ve bir gece kalkıp öldürür müydü?”

Alt dudağımı dişlerimin arasında kemirirken boğazım düğümlenmişti.

“Çok kızmıştım Avery. O şerefsizi öldürmek istiyordum. Adam kardeşimi dövüyordu ve babam polise haber vermekten bahsediyordu. Polis ne yapacaktı ki? İkisi de reşit değildi. Elllerine cetvelle vuracak ve psikolojik danışmana göndereceklerdi. Saçmalığın daniskasıydı bu. Bunu kabul lenemezdim. Şükran Günü akşam evden çıktım ve herifi buldum. Ufacık yer zaten, fazla aramama gerek kalmadı. Kapıyı çaldım ve bu açtı. Ona bir daha kardeşimin yanına yaklaşmamasını söyledim ve pislik ne yaptı biliyor musun?”

“Ne?” diye sordum fısıltıyla.

“Karşıma dikildi ve bana canı ne isterse onu yapacağını söyledi.” Cam kesik, hırıltılı bir kahkaha attı. “Kendimi kaybettim. Bana öfkeli demek hafif kalırdı. *Kudurmuştum*. Ona vurmaya başladım ve durmak bilmedim.” Bana doğru döndü ama gözleri beni görmüyordu. “Ona vurmayı bir türlü bırakmadım. Annesiyle babası dışarı çıktığında ya da annesi çığlık çığlığa bağırmaya başladığında bile kendimi durduramadım. Beni onun üzerinden iki polis memuru alabildi.”

Aman tanrım, ne diyeceğimi bilmiyordum. Televizyon koltuğuna oturan Cam’e bakarken onu birini döverken ve bunu durmak bilmeden yaparken düşünemiyordum. Jase’in partisindeki çocuğa ne kadar kızdığını gördükten sonra dahi.

Cam yeniden yanaklarını sıvazladı. “Beni hapse attılar, herif de komaya girdi.”

Kendimi tutamadım ve ağzım bir karış açılıverdi.

Cam başını öne eğerek başka yöne baktı. “Daha önce de kavga ettiğim olmuştı, normal kavgalardı ama. Hiçbiri böyle değildi. Ellerimin derisi sıyrılmıştı, yara içindeydiler ve hissetmiyordum bile.” Başını iki yana salladı. “Babam... tüm hünerini sergiledi. Yaptığıma karşılık uzun süre hapis yatmam gerekirdi ama yatmadım. Sanırım birkaç gün sonra çocuğun komadan çıkmasının da yararı oldu.”

Her geçen saniye kaslarımın tek tek kilitlendiğini hissediyordum.

“Ucuz kurtuldum, bir gece bile yatmadım hapiste.” Cam gülümsedi ancak bu gülümsemede hiçbir sıcaklık yoktu. “Ancak işler yoluna koyulana dek birkaç ay süreyle evden ayırlamadım. Bizim oradaki bir hayır kurumunda bir yıl süreyle kamu hizmeti cezası aldım ve sonra da bir yıl zorunlu öfke kontrolü terapisine gitmem gerekti. Her cuma akşamı buraya gidiyorum. Son görüşmem yaz bitiminde. Ailem tazminat ödemek zorunda kaldı ve ödedikleri meblağı duymak dahi istemezsin. Kamu hizmeti meselesi yüzünden futbolu bırakmak zorunda kaldım... ama dediğim gibi, ucuz kurtuldum.”

Ucuz kurtulmuştu.

Tıpkı Blaine’in ucuz kurtulduğu gibi.

Hayır. Bu noktada kendime bir dur demem gerekiyordu. Bu ikisi farklı durumlardı, Blaine bir tecavüzcüydü ancak Cam, kız kardeşini döven herifi dövmüştü. Cam’in yaptığı yanlış bir şeydi. Şiddete asla şiddetle cevap verilmemeliydi ama diğer yandan adam, kardeşine zarar vermişti.

“Seni anlıyorum,” dedim ve durumları bir şekilde birbirine benzese de, aslında çok farklı olduğunu idrak etmiştim. Kendime inanamıyordum. Eski ben olsaydı, ikisinin de aileleri, statüleri ve paraları sayesinde yırttığını düşünürdü. Fakat artık eski ben değildim. Bazen iyi insanlar da kötü şeyler yapabiliyordu.

Cam bana döndü. “Ne dedin?”

“Bunu neden yaptığını anlıyorum.”

Cam ayağa kalktı. “Avery...”

“Bu beni nasıl bir insan yapar bilemiyorum ama sen kardeşini savunmuşsun ve birini öldüresiye dövmek hiçbir şeyin çözümü olmasa da o senin kardeşin ve...” Ve benim bir ağabeyim olsaydı, başıma gelenlere aynı şekilde tepki verseydi? Bu her ne kadar rezil bir şey olsa da, benim kahramanım olurdu. “Bazı insanlar dayağı hak ediyorlar.”

Cam bana bakakalmıştı.

“Bazı insanlarsa nefes almayı bile hak etmiyorlar. Bunu söylemek belki hastalıklı bir şey gibi görünebilir ama doğru. Adamın kardeşini öldürmesi işte bile değilmiş. Belki de başka bir kızı döverek öldürecekti.”

Cam bana yüzümde ikinci bir burun çıkarmışım gibi bakmaya devam ediyordu. “Ben hapse girmeyi hak ediyorum Avery. Onu neredeyse öldürüyordum.”

“Ama öldürmedin.”

Cevap vermedi.

“Sana bir soru sorayım madem. Bunu yine yapar mıydın?”

Aradan birkaç saniye geçti ve sonra Cam, “Evet, aynı şey başıma gelse yine kapısına dayanır ve onu döverdim. Belki o kadar kötü dövmezdim ama dürüst olmam gerekirse, değişen hiçbir şey olmazdı. O şerefsiz kardeşimi dövmüştü.”

Derin bir nefes aldım. “Seni suçlamıyorum.”

“Sen...”

Omuzlarımı silktim. “Sapık mıyım?”

“Hayır.” Gerçek bir gülümseme yüzündeki gerginliği kırdı. “Sen muhteşemsin.”

“Ben olsam o kadar iddialı konuşmazdım.”

“Cidden,” dedi, kanepeye doğru yaklaşarak. Yanıma

oturdu. “Bunu öğrendiğinde benden tiksineceğini ya da bana kızacağını sanıyordum.”

Başımı iki yana salladım.

Cam alnını alnıma dayadı ve yanaklarımı nazikçe ellerinin arasına aldı. Gözlerimin içine baktı. “Bunu içimden atmak iyi geldi. Aramızda sır olmasını istemiyorum.”

Öne doğru eğilip, gülümseyerek dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurdu fakat bana dokunduğunu hissetmedim neredeyse. Cam arkasına yaslanıp beni göğsüne yatırdı. Ona sokuldum fakat soğukluğu iliklerime kadar hissediyordum. Onu yargılayacağımdan korkmasına rağmen bu büyük sırrını bana açmıştı ve ben sessiz kalarak kendi sırlarımı kalbime gömmüştüm. Bu adil değildi ve bir şekilde ortaya çıkacağı yönündeki korkunç hissi içimden atamıyordum.

Kendinden utanmıyor musun?

Cam başımın tepesini öptü ve o an nefesim kesildi.

Nasıl olup da utanmadığımı ben de bilmiyordum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

O güne dek bunu fark etmemiştim fakat Cam'in beraberinde taşıdığı bir gerginlik vardı; değer verdiği bir şeyi mahvedeceğinden korktuğu bir sırrı taşımanın ağırlığıydı bu. Daha önce bunu nasıl fark etmediğimi bilemiyordum.

Ama şimdi düzelmişti... büyük ölçüde.

Bir yandan sonunda bana bunu anlatmasının nedeninin mesajla ilgili söylediklerime inanmaması olduğundan şüpheleniyordum. Bana açılarak benim de aynı şeyi yapacağımı umut etmiş olabilirdi.

Keşke böyle olsaydı ancak benim sırrım sen sevdiğim şeyi mahvedebilecek kadar kötüydü.

Bizi.

Ancak bugün Sevgililer Günü olduğundan, bunu düşünmek istemiyordum. Hayatımın en güzel gününü geçiriyordum ve bunu mahvetmeyecektim.

Cam sabahleyin elinde bir kırmızı gülle kapıma dayanmıştı ve her dersten sonra gelip bir tane daha vermişti. Öğleden sonra elimde altı tane gül vardı ve akşam eve geldiğimde güllerin sayısı yirmi dörde çıkmıştı. Nasıl bir planı olduğundan emin değildim ve bu nedenle onu sıradan bir kot ve kazakla karşımda görünce rahatlamıştım. Saat geç

olmuştu, dokuzu geçiyordu ve dışarı çıkıp çıkmayacağımızı bilmiyordum.

Güller için ona teşekkür edip mutfığa geçtim ve çiçekleri vazoya yerleştirdim. Cam kapıda duruyordu. “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Yüzünde haylazca bir sırıtma vardı. “Olduğun yerde kal ve gözlerini kapat.”

“Gözlerimi kapatmam şart mı?”

“Evet.”

Tek kaşımı havaya kaldırarak içimde büyüyen heyecanı saklamaya çalıştım. “Demek bir sürpriz söz konusu?”

“Tabii ki. Kapat gözlerini.”

Dudaklarımı büzdüm. “Sürprizlerin de fikirlerin kadar korkutucu olabiliyor.”

“Fikirlerim *ve* sürprizlerim harikadır benim.”

“Hatırlıyor musun çok güzel bir fikir demiştin de...”

“Kapat gözlerini Avery.”

Gülerek onun sözünü dinledim ve gözlerimi kapadım. Adımlarının uzaklaştığını duydum ve bir süre sonra geri geldi. “Sakın bakmaya kalkma.”

Bakma demek, önüme bir dilim pasta ile bir çatal koyup bunu yemememi söylemeye benziyordu. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. “Cam...”

“Birkaç saniye daha sabret,” dedi ve ağır bir nesnenin yuvarlanarak içeri taşındığını duydum.

Bu da neydi? Meraklanmanın ötesine geçmiştim ve bu haldeyken gözlerimi açmamaya çalışmak, ciddi bir mücadele haline gelmişti. Neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve Cam söz konusu olduğunda, her şey mümkünü.

Elimi tuttu. “Gözlerini sakın açma, tamam mı?”

“Açmıyorum.” Beni mutfaktan çıkarıp salona götürdü.

Sonra Cam elimi bıraktı ve bana arkadan sarılarak yanağını yanağıma dayadı. Aylar öncesine kadar birinin arkamda durmasından nefret ederdim ama Cam yaptığında hoşuma gidiyordu. Kollarını, kuvvetlice sarılmasını, ardındaki sıcaklığı seviyordum.

“Artık açabilirsin gözlerini.” Dudakları yanağıma sürüyor, tenimi ürpertiyordu. “Ya da öylece gözlerin kapalı diki-lebilirsin. Bunu da sevdim.”

Ellerimi karnımda duran ellerinin üstüne koyup güldüm ve gözlerimi açtım. Gördüğüm şeye inanamadım. “Aman tanrım, Cam...”

Önümde bir standın üzerine yerleştirilmiş kocaman bir teraryum duruyordu. Zemini kum ve kayalarla kaplanmış, içine çeşitli bitkiler ve sığınak mahiyetinde bir delik yerleştirilmişti. İçinde de neredeyse elim kadar bir kaplumbağa vardı.

Cam güldü. “Sevdin mi?”

“Sevmek mi?” Zevkten dört köşe bir halde başımı öne doğru sallayarak Cam’in ellerinden kurtuldum ve cama yapıştım. İçerideki küçük adam kafasını kabuğuna çekti. “Bayıldım... bayıldım.”

“Güzel. Raphael’e bir oyun arkadaşı iyi gelir diye düşündüm.”

Bir kez daha güldüm ve gözlerimi kırpıştırıp gözyaşlarımı uzaklaştırmaya çalıştım. “Bu kadar zahmete girmene hiç gerek yoktu Cam. Bu... çok fazla.”

“Hiç de fazla değil. Üstelik herkese evcil bir kaplumbağa lazımdır.” Başını öne eğerek yanağımdan öptü. “Sevgililer Günün kutlu olsun.”

Arkamı dönüp kollarımı boynuna doladım ve onu bir daha göremeyecekmişim gibi öptüm. Geri çekildiğimde gözleri mavi alev toplanı gibiydi. “Teşekkür ederim.”

Cem beni tekrar öptü, yumuşacık ve son derece şefkatli bir biçimde. “Bir şey değil.”

Kollarımı beline doğru indirip, başımı göğsüne yasladım. “Bu erkek mi, kız mı?”

“Hiç bilmiyorum. Kabuklarının şeklinden anlaşılmış güya ama bir fikrim yok.”

Sırıttım. “Ne olursa olsun, ben ona Michelangelo adını koyacağım.”

Cam başını geriye attı ve güldü. “Mükemmel.”

“İki tane daha lazım ama bize.”

“Kesinlikle.”

Kendimi kollarından ayırıp ona gülümsedim. “Hemen döneceğim.” Yatak odama koştum ve biletleri içine koyduğum kartı aldım. Salona döndüğümde, Cam teraryumun ısı lambasını ayarlıyordu. Bana dönüp tatlı tatlı gülümse-di. “Sevgililer Günün kutlu olsun,” dedim ve kartı eline tutuştur-dum. Yanaklarım kızarmıştı. “Senin hediye kadar muhteşem değil ama umarım seversin.”

“Seveceğimden eminim.” Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve dikkatle zarfı açıp kartı çıkardı. Karta fazla bir şey yazmamıştım çünkü ne yazacağımı bilemedim. Sıradan bir dilek karalayıp ismini yazdım.

Cam kartı açarken nefesimi tutmuştum. İki bileti parmaklarının arasına aldığı anda yüzündeki yarım gülümseme kocaman bir gülmeye dönüştü. Kirpiklerini kaldırıp bana baktı. “Bu kesinlikle muhteşem bir hediye tatlım.”

“Sahiden mi?” Memnuniyetle ellerimi çırp-tım. “Seversin diye umut ediyordum. Yani, futbol oynayamamanın çok kötü bir şey olduğunu biliyorum ve umarım maça gittiğinde üzülmezsin. Ayrıca beni götürmek zorunda da değilsin...”

Cam günlerce aç kalmış bir adamın tutkusuyla dudaklarım-a yapıştı. Beni tüm benliğiyle öpüyordu; çok farklı bir

şehvet düzeyiydi bu. “Elbette seni götüreceğim. Bu mükemmel bir hediye,” dedi ve alt dudağımı o kadar güzel bir şekilde dudaklarının arasında sıkıştırdı ki her yanıma ateş basmasına neden oldu. “Sen mükemmelsin.”

O an içimden bir ses duydum. *Mükemmel olmaktan ne kadar uzak olduğumu bir bilse.* Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırarak kendimi Cam’in öpücüğüne bıraktım. Bu hiç de zor değildi. Özellikle de yıllardır bundan mahrum bırakılmışçasına beni kana kana içerken.

Elleri kalçalarımaya kayd ve beni kendine çekti. Karnımda sertliğini hissettim. Cam... cinsel yönü çok kuvvetli bir adamdı ve bu nedenle bu kadar çabuk sertleşmesi beni hiç şaşırtmamıştı. Ancak benim olmayı bu kadar çok isterken, beni buna bir kez olsun zorlamamasına kesinlikle hayran kalmıştım.

Kalçalarımı daha sıkı kavramaya başladığında, kollarımı boynuna doladım. Sanki bilinçaltımızda bir anlaşma yapmıştık çünkü beni kucağına aldığı an bacaklarımı beline doladım. Kendini bana bastırıp dilini ağzıma soktuğunda inledim.

Cam beni kucağında tutarak yürümeye başladığında kanım damarlarımda fokurduyordu. Nereye gittiğini biliyordum ve heyecan ile gerginlik içimde savaşıyordu. Beni yatağa bıraktı ve ben de sırtüstü uzandım. Kazağını başından çıkarmaya yetecek kadar bir süre duraksayıp, sonra başımı ellerinin arasına aldı. Kollarındaki ve bedenindeki güç kendini hissettiriyor ama korkutmuyordu.

Elimi uzatıp parmağımı göğsünün sol yanındaki güneşi saran alevlerin üzerinde gezdirdim. “Bu dövme mi seviyorum,” diye itiraf ettim. “Neden yaptırdın?”

Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Gerçekten bilmek mi istiyorsun?”

“Evet.”

“Çok saçma bir şey aslında.”

Güneşin kıvrımlarını parmağımla takip ediyordum. “Ona ben karar veririm.”

“O kavga olayından sonra yaptırdım.” Cam yerinde kıpırdadı ve bacaklarımı dizlerinin arasına alıp, ellerini tişörtümün altına soktu. Doğrularak tişörtümü çıkarmasına yardımcı oldum. Sonrasında tişörtün nereye gittiğini ise hiç bilemiyordum. Cam arkaya doğru savurup atmıştı. “Bir süre boyunca bayağı kötü bir haldeydim. Okula dönemiyordum, evde tıkılıp kalmıştım ve buna kendim sebep olmuş-tum. Kendimi o gece nasıl kaybettiğimi hatırladıkça acaba bende bir sorun mu var diye kaygılanıyordum.”

Cam elini çıplak karnıma koyduğunda ben de ellerimi iki yana uzattım. Parmak uçları sutyenimin kenarına doğru ilerliyordu.

“Bunalımdaydım,” diye itiraf etti. Saçları alnına düş-müştü ve diğer elini başımın yanına koydu. “Kendime çok kızgındım ve dünyaya ve bütün bu saçmalıklara.” Durak-sayıp elini yeniden karnıma doğru indirdi ve sonra tekrar yukarı çıkınca hafifçe gıdıklandım. O hafif gülümsemesi geri gelmişti. “İki haftada babamın barındaki tüm içkile-rini içmiştim. Annemle babamın kaygılandıklarını biliyor-dum ama...”

Cam başını eğip göğüslerimin arasına bir öpücük kondur-duğu sırada sözlerine ara verdi. Kesik bir nefes aldım ve aynı şeyi bir daha yaptı. “Jase sık sık ziyaretime geliyordu. Aynı şekilde Ollie de. Onlar olmasa aklımı kaçıırırdım herhalde. Müsaade var mı?” Başını kaldırdı, gözlerinde heves dolu bir bakış vardı ve parmakları sutyenimin kopçasındaydı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Bu bizim için bir ilk-ti. Ağzım kupkuru, başımı öne doğru salladım.

“Teşekkür ederim,” dedi ve bunun için teşekkür etmenin garip olduğunu düşündüm. Bakışları yine aşağı döndü ve nefesim toparlandı. Minik kopçayı açtı fakat sutyeni çıkarmadı. “Bir gün ben yine zil zurna sarhoşken Jase’in söylediği bir şeydi bu. Neden bilmiyorum ama bir şekilde beynimde yer etti.”

Cam bir parmağını göğsümün ortasından aşağı doğru kaydırırken hırıltılı bir nefes aldım. “Ne... ne söyledi?”

Cam kalın kirpiklerinin arasından bana baktı. “Güneş yukarıda parıldıyorsa, hiçbir şeyin o kadar da kötü olamayacağı gibi bir şey söyledi. Dediğim gibi, bu laf aklımdan hiç çıkmadı. Belki de doğru olduğundandır. Güneş parıladığı sürece hiçbir şey o kadar kötü olamaz. O yüzden bir güneş dövmesi yaptırdım. Bunu bana hatırlatıyor bir nevi.”

“Hiç de saçma değilmiş,” dedim.

“Hımm...” Sutyenimin kenarından tuttu ve nazıkçe yana doğru çekti. Serin hava, şimdiden sertleşmiş göğüs uçlarımı okşuyordu. Belden yukarım onun için tamamen soyunmuştu. “Tanrım, çok güzelsin Avery.”

Galiba ona teşekkür etmiştim ancak ağzımdan çıkan sözcüklerden emin değildim. Ellerini göğüslerimde dolaştırınca, teninin tenime değmesiyle sırtım yukarı doğru bükülmüştü. Başparmağını göğüs ucumda dolaştırırken duyamayacağım kadar alçak sesli bir şey söyledi. Başımın yanında duran kolu kasıldı.

Cam elini kotumun düğmesine doğru kaydırırken başını kaldırdı ve gözlerime baktı. Gözlerinde soru sorar bir ifade vardı ve ne yapacağını bilme isteğim korkularımdan fazla olduğu için başımı öne doğru salladım.

Kotumu ve çoraplarımı çıkardı. Çorabımdaki kurukafa ve kemik deseni hakkında bir yorum yaptı fakat kalp atışlarım nedeniyle buna dikkat edemeyecek haldeydim. Beni

tüm giysilerimden sıyrıp da sadece külotumla bıraktığında onun karşısında kendimi ağustos ortasında Teksas güneşine çıkmış gibi hissettim.

Dudaklarımız buluştuğunda Cam vücudunu yanıma uzattı. Eli göğsümde dolaşırken öpücükleri yavaş ve derindi. Dudakları çenemden boynuma doğru kayarken, elinin dokunuşları baştan çıkarıcı ve deneyimliydi. Sıcak ağzı göğüs ucumun üzerine kapanmadan önceki saniyede gerilmiştim. Daha önce bunu sutyenimin üzerinden yapmıştı ancak aramızda hiçbir şey olmamasının yarattığı duygu bambaşkaydı. Kanım lav gibi kaynıyordu ve kalçalarım yerinde duramayarak minik daireler çiziyordu. Cam göğüs ucumu emerken diğer eli tenimi yakarak aşağı doğru ilerledi ve çamaşırimdan içeri kayd.

Parmağı klitorisime değdiğinde ayak parmaklarım zevkle kıvrıldı. Yeni, daha güçlü hazlar tüm bedenimi sarmıştı. Başımı geriye attım ve Cam yavaş yavaş kafasını aşağı doğru indirmeye başladı.

Parmağının ucunu içime sokarken gözlerime baktı. Minik bir çığlık attım ve parmaklarım kolunun kaslarına gömüldü.

“Bunun mahsuru var mı?” diye sordu, sesi yıllanmış viski gibi derinden ve tok çıkıyordu.

Bir nefes alıp başımı iki yana salladım. “Hayır.”

Biraz daha yüklendi ve dudaklarında küçük, keyifli bir gülümseme belirdi. Bir ritim tutturduğunda bedenim alev alev yanmaya başlamıştı. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Tüm bedenim sarsılıyordu. Cam bana her dokunduğunda içimde ortaya çıktığını hissettiğim düğüm, bu defa çok daha derin ve yoğundu.

“O kadar darsın ki,” diye mırıldandı ve sonrasında öpücüğü beni bitirdi.

Kalçalarım artık daha hızlı hareket ediyordu ve Cam avucunu döndürerek o duyarlı noktaya baskı yapmaya başladı. Çıplak göğsünün bana sürtünmesi, külotumun içindeki eli, içime giren parmağı, bütün bunlar çok fazlaydı. Bacaklarını sıkıştırarak elini içime hapsettim ve dudaklarımı ondan kopararak ismini haykıra haykıra boşaldım.

Cam boğazıma bir öpücük kondururken derin bir hırıltı çıkardı. “İsmimi söylemene bayılıyorum.”

Elini içimde oynatmaya ve son kasılmaya kadar bende ki her şeyi dışarı dökmeye devam ederken ben bırakın konuşmayı, nefes dahi almakta zorlanıyordum. Titremelerim nihayet dindiğinde, elini çekti ve ben yığılıp kaldım. Ona daha fazlasını vermek istiyordum. Gergin ve heyecanlı bir ruh haliyle elimi hafifçe göğsüne değdirdim ve Cam sırtüstü uzandı. Derin bir nefes alarak üstüne çıktım ve cesaretimi kaybetmeden aşağı kayıp kotunun düğmelerini çözüp çıkardım.

Parmaklarım onu kavradığında ve sıcak nefesim başını ısıttığında Cam kendinden geçti. Elleri iki yandan yorgana yapıştı.

“Off,” diye hırladı.

İşkence çeker gibi çıkan sesini duyunca güldüm ve sonra onu ağızıma aldım. Tüm bedeni kasıldı ve sırtı büküldü. Bunun nasıl yapıldığı hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu ancak çok büyük bir maharet gerektirdiğini sanmıyordum.

Gerektirmiyormuş.

Cam bir eliyle benim elimi tuttu ve diğerini de enseme koyup hafifçe bastırmaya, beceriksiz hareketlerimi yönlendirmeye başladı. Yanlış yapmakla ilgili bir kaygım ya da utancım yoktu. Bedenin kasılmaları ve derinden gelen inlemeleri birer göstergeyse, o zaman bundan keyif alabileceği kadar doğru yapıyordum.

Boşalmadan önce beni kendine doğru çekti, hafifçe doğrularak dudaklarıma yapıştı. Vücudunun sarsılmalarını seviyordum ancak en çok kendimi bunu yapabilecek kadar güvende hissetmeyi sevmiştim. Yorulmuş bir halde kendimi yatağa bıraktım ve Cam de yanıma uzandı. Göğsü hızla yükselip alçalıyordu. “Bu hayatımın en güzel Sevgililer Günü’ydü.”

Derin, yüksek sesli bir kahkaha patlattım. “Sana katılıyorum.”

Eli vücutlarımız arasında elimi buldu ve sıktı. “Acıktın mı?”

“Hayır.” Esnedim. “Sen?”

“Henüz değil,” diye cevapladı.

Saatın kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat kendimi pelte gibi hissediyordum ve beni bu yataktan çıkarmak için ancak ilahi bir müdahale gerekiyordu. Veya çikolata. Kesin olarak bildiğim tek şey, Cam’in gitmesini istemediğimdi. İstedğim şeyi söyleyebilmek için cesaretimi topladım. “Benimle kalır mısın? Bu gece?”

Cam’in elinde çıplak omzumda gezindi. “İki defa sormana hiç gerek yok.” Omzuma bir öpücük kondurdu. “Hemen dönerim.”

Cam yataktan kalkınca yan döndüm ve yorganı üstüme çektim. Banyodan su sesi geldiğini duydum ve sonra Cam geri dönüp yanıma giriverdi. Kolları belimi sararken ve tüm bedeni benimkine dayanırken uykulu gözlerle gülümseyip güneşi düşündüm.

Her şey mükemmeldi.

Girmi Dokuzuncu Bölüm

Şubat ve mart boyunca güneş eksik olmadı. Dönem arası tatilinin yarısını evde Cam ve Ollie ile takılarak, yarısını da Cam'ın ailesinin evinde geçirdim, hatta Brit ailesinin yanındayken onunla bile görüştük.

Brit'in Cam ile kardeşinin eski erkek arkadaşı arasında geçen olaydan haberi yokmuş gibi görünmesini garip bulmuştum ancak bunu dile getirmedim. Cam'ın bana anlattığı şey kişisel bir olaydı ve Brit'in bunu bilip bilmediği konusunu ne kadar merak etsem de, aramızdaki güveni ihlal etmeyecektim.

Özellikle de Cam'e açılmak için bunca fırsatım olmuşken. Kaç defa kendime bunu yapacağımı söylesem de, o sözcükleri bir türlü ağzımdan çıkaramıyordum. Cam'e açılma fikri beni korkutuyordu. Hiç kolay olmayacaktı ve nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Bunun yerine, yöntem değiştirdim ve telefonumu bir daha Cam'ın yanında bırakmamaya özen göstermeye başladım. Hâlâ mesajlar ve çağrılar geliyordu, haftada en az iki defa. E-posta hesabımdan da uzak duruyordum. Son iki ay içinde birkaç kez gelen mesajlara ve iletilere cevap yazacaktım *neredeyse*.

Tıpkı Cam'le olduğu gibi, bununla yüzleşmektense yokmuş gibi davranmayı tercih ediyordum. Bu yönümden nefret ediyordum, cidden, çünkü bir şeylerle yüzleşmek yerine hâlâ kaçıyordum.

Kış ellerini küçük kasabanın yakasından çekmeye ve donmuş toprak çözülmeye başladığında, Cam nisanın ortasında hafta sonu eve mi gitse yoksa burada kalıp tembellik mi etse diye karar vermeye çalışırken, Jacob da öğle tatilini Brit'i gönüllü bir bitki dikme macerasında kendisine eşlik etmeye çalışarak geçiriyordu.

Brit elindeki patates kızartmasını mayoneze batırdı. Ollie onu izlerken yakışıklı yüzü iğrenti dolu bir ifadeyle buruştu. Brit hiç farkında değildi. "Dönemin son dört günlük tatilini papatya ekerek geçiremem."

"Papatya değil." Jacob iç geçirdi. "Burası sevgi dolu muazzam bir botanik bahçesi."

Cam masada yanımda oturuyordu. Başını omzuma dayamış, gülmesini saklamaya çalışıyordu. Bense eski usulle-re başvurarak elimle ağzımı kapatmıştım.

"Bu çok aptalca." Brit mayonez kaplı patatesi ağzına attı ve Ollie inildedi. "Ben dört günümü vejetaryen olarak geçireceğim."

"Vaktini bir salatalık olarak mı geçirmeyi tercih edersin, yoksa ruhunu mutlu edecek bir şeyle uğraşarak mı?"

Cam'ın omuzları sarsılmaya başlamıştı.

"Ben brokoli olmayı tercih ederim," diye yanıtladı Brit.

Karşımızda oturan Ollie nihayet bakışlarını Brit'ten ayırdı ve Jacob'a döndü. "Sen ciddi misin?"

"Evet!" Elini masaya vurdu. "Neden dünyayı rengârenk çiçeklerle bezemeyelim?"

Jacob'a baktım. "Kafan güzel mi senin?"

Jacob şaşırmış görünüyordu... bir iki saniyeliğine en

azından. “Belki biraz.”

Bir kahkaha atarak Brit’e döndüm. “Ona mutlu bahçesi-ni inşa etmesinde yardım etmelisin.”

Birt homurdandı. “Çok istiyorsan sen yardım et.”

“Hayır olmaz.” Cam başını kaldırıp bana doğru sokuldu ve elini bacağıma, dizimin hemen gerisine koydu. “Kendisi bu hafta sonu tamamen benim. Aşk bahçesi filan yok.”

“Meğerki *senin* aşk bahçende ekim yapmıyorsa?” diye sorguladı Jacob.

Gözlerimi devirdim. “Çok tatlısın.”

“Dün gece bir takım ekim dikim çalışmaları yapıyordu belli ki.” Ollie minik mayonez kabını Brit’in önünden uzaklaştırdı. “En azından odandan gelen seslere bakılırsa, öyleydi.”

Ağzım açık kalmıştı. “Ne diyorsunuz siz!”

“Sen benim odamın kapısını mı dinliyorsun?” Cam oturduğu yerde hafifçe diklenmişti ve o anda yanaklarım tamamen başka bir nedenden dolayı yanıyordu.

Ollie omuzlarını silkti. “Başka ne yapsaydım?”

“Sapık,” diye karşılık verdi Cam.

Sonra üçü birden sebzeler hakkında bir tartışmaya koyularak Cam’le beni bu saçma sohbetin dışında bıraktılar ki benim için memnuniyet vericiydi bu durum. Sebze düşkününü filan değildim çünkü.

“Muhteşem bir fikrim daha var,” dedi Cam alçak sesle ve çenesini omzuma dayayarak.

Başımı ona doğru azıcık çevirdim. “Eyvah eyvah...”

“Seveceğinden eminim.”

Göğsümde köpük köpük bir sıcaklık kabardı ve ona seni seviyorum demek istedim ancak kantinin ortasında arkadaşlarımız kuşkonmazın artılarını ve eksilerini tartışırken bunu söylemek için en uygun an olmadığına karar verdim.

Bu yüzden de, “Neymiş fikrin?” dedim sadece.

“Günün geri kalanını salla ve benle takıl.”

Bu mükemmel bir fikirdi aslında. “Dersim var.”

“Sanat dersin var. Dersten sayılmaz ki o.”

“Niyeymiş?”

Başını kaldırıp dudaklarını kulağımın hemen arkasına bastırdı. “Pazartesi günkü derste neredeyse uyuyakaldığınızı söylemiştin.”

“Neredeyse,” diyerek dikkatini çektim.

Cam şu an kulağımın hemen altını öpüyordu ve ben de ürperdim. “Güven bana. Benim aklımdaki, sanat dersinden çok daha iyi.”

Aklım doğruca tek bir şeye gitmişti. Seks. Gerçek birleşmenin yaşandığı gerçek seks.

Tanrım, aklımdan bunu geçirdiğime inanamıyordum. Benim bilmediğim sahte bir birleşme mi vardı? Aslında, vardı. Seks dışında her şeyi yapıyorduk. Birbirimize dokunmuş, sürtünmüş, oral seks yapıyorduk ama ya seks? Asıl eylemin kendisi yaşanmamıştı. Sadece Ollie’nin duyduğunu iddia ettiği son seferde oraya doğru gider gibi olmuştuk. Bu yönde belirgin bir hedefimiz var gibiydi.

Paniğe kapılmış ve hemen Cam’e oral seks yapıyordum. Kendisi bundan şikâyet ettiğinden değildi ama sürekli bunu yapıp duramazdım. İlişkimizi bir sonraki seviyeye taşımak zorundaydık. Hem büyük olasılıkla koca okuldaki yirmi yaşında tek bakire bendim ve Cam benim hazır olmamı daha ne kadar bekleyecekti? Dört aydır beraberdik ve erkeklerin zaman algısı köpeklerin yaşı gibiydi. Yani bu durumda dört senedir filan berabermişiz gibi bir durum söz konusuydu.

Beklenti hissi içimin karıncalanmasına neden oluyordu fakat bu heyecanın altında rahatsızlık, yuvarlanan bir kartopu gibi büyüüyordu.

Cam kollarını belime doladı ve beni oturduğum yerden kaldırıp kucağına çekti. Masamızda oturanlar bizi sallamıyorlardı ancak çevre masalardakiler bize bakmaya başlamıştı.

Başını geriye atıp kocaman sırttan Cam, uyandırdığımız ilgiyi umursamıyordu bile. “Ee, ne diyorsun?”

“İkiniz o kadar manyakça tatlısınız ki neredeyse şirin bulacağım sizi,” dedi Jacob aramıza girerek. Dönüp ona baktık. “Sanat dersini boş verip çocukla gitmezsen, kışına tekmeyle ben basacağım.”

“E peki madem, nasıl hayır diyebilirim ki?”

İçimden yalnızca, iş o noktaya geldiğinde evet diyebilmek geçiyordu.

Cam gerçekten sıra dışı biriydi.

Düşünceliliğiyle devamlı beni şaşırtmayı nasıl başardığını veya bu kadar harika olmasının nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum. Ya da kafamı gömdüğüm yerden çıkarıp bunu görmenin benim için neden bu kadar uzun sürdüğünü.

Kampüsten çıktığımızda beni arabamın yanında yakaladı ve kamyonetine bindirdi. “Ne yapıyoruz?”

“Göreceksin.”

Yüzündeki sır dolu gülümseme merakımı iyice kabartıyordu. Otobana çıkıp da tabelayı görünce nereye gittiğimizi ancak anladım. Cam’e doğru döndüm ve o heyecanla neredeyse kendimi emniyet kemeriyle boğacaktım.

Cam güldü.

“Washington’a gidiyoruz? Değil mi?” diye bağırdım, koltuğumda zıplayarak.

Cam muzipçe yan yan baktı. “Olabilir.”

“Smithsonian Müzesi’ne gidiyoruz, değil mi?”

“Büyük olasılıkla.”

Öne doğru atılıp ellerimi çırpıttım. “Neden?” deyiverdim birden. “Yani tarih seni sıkar, biliyorum. Öyleyse neden?”

“Neden mi?” Beyzbol şapkasıyla oynarken bir kahkaha daha attı. “Sana seninle birlikte Smithsonian’a gideceğimi söylemiştim ve doğum gününde bunu yapma şansı bulamadım. Ben de düşündüm, neden bugün olmasın?”

Neden bugün olmasın? Cam’e dair en sevdiğim şeylerden biri buydu. Bir şeyi aklına geldiği anda, önceden düşünmeden, planlamadan yapabilmesi. Kelimenin tam anlamıyla anı yaşıyordu ve hiçbir şey onu durduramıyordu, hatta yaşadığı sıkıntı bile. Çünkü onu geride bırakmayı başarmıştı.

Bunun büyük ölçüde yaptığını ve bunun sonuçlarını kabullenmesi olduğunu biliyordum. Olaydan sonra bu noktaya varması birkaç haftasını almış olabilirdi ancak en sonunda bununla barışmıştı.

Bu özelliğini takdir ediyordum.

Öğleden sonrasının geri kalanını ve akşamın çoğunu bir salondan diğerine gezerek geçirdik. Cam baktığımız şeylerden çok bana dokunmakla ve benden öpücükler koparmakla ilgiliydi ve benim için hiç sorun değildi bu. Buraya son geldiğimde seyrettiğim çiftleri düşündüm ve onlardan birine dönüştüğümüzü gördüm. Son derece normaldi bu, son derece mükemmel. Onlarla aramızda hiç fark yoktu ve bundan büyük memnuniyet duyuyordum.

Eve döndüğümüzde saat geç olmuştu ve perşembe günü okul olmadığından, tüm gece bizimdi. Plansız gezimizin nesiyle iğrenç kokan kaplumbağa yemlerinden birazını küçük bir kâseye koydum ve Michelangelo’nun evine bıraktım.

Teraryumun kapağını kapatırken Cam arkamdan yaklaştı ve ellerini kalçalarımın koydu. Beni kendine çevirdi ve ben de ayakuçlarımın üzerinde uzanıp dudaklarına bir öpücük kondurdum.

“Bugün için teşekkür ederim,” dedim, kollarımı boynuna dolayarak. “Çok eğlendim.”

“Sana harika bir fikrim olduğunu söylemiştim.”

“Genellikle öyleler zaten.”

“İnanmıyorum.” Gözleri abartılı bir hayretle açılmıştı. “Az önce bunu kabul mü ettin?”

Sırıttım. “Belki de etmişimdir.”

“Sen de biliyorsun ki benim fikirlerim her zaman on numaradır.”

“100'lük bir ölçekte, değil mi?”

“Ha. Ha.” Ellerini göğüs kafesime kadar getirdi. “Bak ne diyeceğim. Bir fikrim daha var.”

“İçinde yumurta var mı?”

Cam derin bir kahkaha patlattı ve sonra kalçalarımı kendine çekti. “Hayır, içinde yumurta yok.”

İçinde ne olduğu konusunda sağlam bir fikrim vardı aslında. “Yok mu?”

Başını iki yana salladı. “Fakat en az o kadar lezzetli başka bir şey var.”

Başımı yana çevirirken yanaklarıma ateş basmıştı.

Hemen ardından Cam'in dudakları devreye girerek yavaş yavaş bir öpücük kondurdu. “İçinde sen, ben, yatak ve çok az, hatta sıfır giysi var.”

Boynumdan aşağı karıncalanmalar iniyordu. “Şimdi mi?”

“Evet.” Cam elini kotumdan aşağı, kalçalarımın yuvarlak kıvrımına indirdi. Dudaklarını kaşlarıma sürüyordu. “Ne düşünüyorsun?”

Düşünmüyordum. Başımı geriye atmamla beraber Cam sessiz davetime ayak uydurdu. Dudakları artık benimdi ve sonra elleri tişörtümün altına girdi. Tişörtümü çıkarmaya yetecek kadar bir süre benden uzaklaştı ve sonra kendi üstünü çıkardı. Dudaklarımız eriyip birleşmiş halde yürüme-

ye başladık, kalçalarımız kanepeye çarptı ve Cam dengesini kaybetti. Sırtüstü kanepeye düştü. Öpücüklerimiz arasına gülüşmeler karıştı ve ellerimiz daha fazla çalışmaya başlayınca kahkahalar dindi. Anlayamadığım bir beceriklilik örneği gösteren Cam, ben onun üzerindeyken kotumu çıkar-mayı başardı ve sonrasında tamamen farklı bir yeteneğini sergiledi.

Eli yukarı doğru çıktı, göğüslerimin hizasına geldi ve saten kumaşın altındaki göğüs uçlarımı buldu. Sırtımı geriye doğru büküp göğsümü ileri çıkardım ve kalçalarını bana doğru iten Cam'ın ağzından yükselen seksi inlemeye dudaklarımı ısırarak karşılık verdim. Tek eli göğsümden ayrılıp da karnıma doğru inince aşağı doğru bir ateş bastı. Eli külotumdan içeri girdi. Beni avuçladı ve başparmağını tam o noktanın üstüne bastırınca bir çığlık attım. Kısacık bir an için bile olsa kendimi duyguların içinde kaybetme arzusu üstün geldi. Ağırlığımı dizlerimin üstüne verip fermuarını açmaya koyulduğumda tenim alev alev yanıyordu.

“Avery,” diye hırlayan Cam kendini ellerime bıraktı.

Adımı dudaklarında duyunca içimde, derinlerde bir yerde gerginliğim çoğaldı. Vücutlarımız birlikte fakat hâlâ ayrı bir şekilde sallanıyordu. Sonra hissettiğim gerilim spiral gibi dönüp parçalanmaya, dağılmaya başladı. Dudağımı ısırarak başımı geriye attım. Tepeden tırnağa mutluluğa kesmiştim.

Cam altımda kıpırdandı ve bir de baktım ki ayağa kalk-mıştı, ben de ona minik bir maymun gibi dolanmıştım. Yatağa geçtiğimizde bedenim hâlâ titriyordu. Başım dönerken soyunmasını izledim. Tamamen.

Tanrım, çok güzeldi.

Parmaklarını çamaşırımın lastiğine geçirdi ve ben de çıkarabilmesi için kalçamı yukarı kaldırarak ona yardımcı

oldum. Beni ilk defa çırlıçıplak soymuyordu ancak ikimizin de tamamen çıplak olduğu ilk seferdi bu. Son dört ayda farklı çıplaklık seviyeleri olduğunu öğrenmiştim. Bu, son aşamaydı. İçim kelebek gibi pır pırdı.

Cam üstüme eğildi, dudakları her yerimdeydi. Parmaklarım yumuşak saçlarının arasındaydı ve Cam yeniden yukarı çıkıp dudaklarımı öptü. Üstümde kıpırdanınca onu bacağımda hissettim.

Kalbim teklemeye başladı ve sonra yeniden hızlandı.

Cam'ın bedeni bir titremeye sarsıldı veya belki de benim bedenimdi buna sebep olan çünkü sanırım titreyen bendim. Heyecandan mı, yoksa başka bir şeyden mi olduğunu bilmiyordum. Ellerim göğsünü buldu ve orada kaldı.

"Bunu istiyor musun?" diye sordu Cam. Kendini geri çekmişti ve sesi gergindi.

"Evet," dedim ve kendime de bunu söyledim. Gerçekten de istiyordum. Cam ile o nihai çizgiyi geçmek istiyordum.

Gözleri bir an için benimle buluştu ve sonra başını eğip beni öptü. Onu orada hissettim. Aletin başı ıslaklığımdan içeri kayıyordu ve o an ne olduğunun farkına varamadığım bir şey oldu. Belki üstümdeki ağırlığından kaynaklanıyordu, belki de bacaklarımın arasında onu hissetmekten. Dehşet verici bir an boyunca kendimi odamda veya Cam'in altında göremedim. O kanepeye dönmüştüm, yanağım kaba kumaşa sürtüyordu. Soğuk hava çıplak olan belden aşağıya vuruyordu ve ardından sert, talepkâr bir el geldi. Bu hatırayı kafamdan atmaya ve o an yaşadığıma odaklanmaya çalıştım ama bir kez içeri sızdıktan sonra onu kafamın içinden atamadım.

Vücudumdaki tüm kaslar kilitlenmişti ve günün erken saatlerinde içimde hissettiğim rahatsızlık; intikamını almak üzere geri dönmüştü. Kutup rüzgârını yemek gibi bir

şeydi bu. İçim dışım buz kesti. Panik, jilet gibi keskin tırnaklarıyla içimi parçalıyordu.

Başımı yana çevirdim ve Cam'ın dudaklarından kendimi kopararak onu göğsünden ittim. "Hayır. Dur. Lütfen dur."

Cam üstümde donup kalmıştı ve göğsü derin derin inip kalkıyordu. "Avery? Ne oldu?.."

"Çekil üstümden." Göğsümdeki baskıyı hissettikçe cildim yanıyordu. "Çekil. *Lütfen*. Çekil üstümden."

Cam üstümden derhal kalktı ve telaşla yatakta duran yorganı üstüme çektim. Ayağa fırlayıp geri geri çekildim, ta ki şifonyere çarpana dek. Losyon şişeleri tıngırdadı. Yere düştüklerinde çıkardıkları yumuşak ses beni kendime getirdi. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki bana bir şey olacak sandım.

"Tanrım," diye fısıldadım hırıltılı bir sesle. Cam'le birlikte yediğimiz hamur işini çıkarabilirdim az sonra.

Koridorun ışığı Cam'ın bembeyaz kesilmiş yüzünde garip gölgeler oluşturunuyordu. Gözleri fal taşı gibi kocaman açılmıştı. Kaşları kaygıyla çatılmış halde bana bakıyordu. "Canını mı yaktım? Ben asla..."

"Hayır. Hayır!" Gözlerimi sımsıkı yumdum. "Canımı yakmadın. Hatta hiçbir şey... Bilmiyorum. Özür dilerim..." Ne diyeceğimi bilemediğimden cümlemin gerisini getirmedim.

Cam birkaç derin nefes aldı, ellerini yatağın üstüne koydu. "Konuş benimle Avery. Ne oldu az önce?"

"Hiçbir şey." Sesim çatlıyordu. "Hiçbir şey olmadı. Sadece şeyi düşündüm..."

"Ne düşündün?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Önemli bir şey değil..."

"Önemli değil mi?" Kaşları yukarı kalktı. "Avery, ödümü

kopardın az önce. Canını yakıyormuşum ya da seni buna zorluyormuşum gibi paniğe kapıldın.”

Dehşet içinde midemin kasıldığını hissettim. “Beni zorlamıyordun Cam. Yaptığın şey hoşuma gitti.”

Aradan birkaç saniye geçti ve sonra Cam, “Seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?” dedi.

“Evet.” Gözyaşları boğazımı tıkamıştı.

“Ayrıca seni istemediğin bir şey yapmaya asla zorlamam.” Her kelimenin üzerine basarak yavaş yavaş konuşuyordu. “Anlıyorsun, değil mi? Eğer hazır değilsen, bu benim için bir sorun değil ancak benimle konuşmalısın. İş bu noktaya gelmeden beni bilgilendirmelisin.”

Yorgana sarılarak başımı öne doğru salladım.

Bir sessizlik daha yaşandı ve Cam’in bana bakışları içimi dağladı. Yüzünden belirli bir idrak ifadesi geçti ve dudaklarımı kemirmekten başka bir şey yapamadım. Ne düşündüğümü bilmek istiyordum ama bir yandan da istemiyordum.

“Bana anlatmadığın ne?” diye sordu, tıpkı otoparktaki o gece sorduğu gibi.

Hiçbir şey diyemedim.

Çenesi kasıldı. “Ne geldi başına?”

“Hiçbir şey!” Bu sözcükler ağzımdan bir top gibi fırlamıştı. “Konuşacak hiçbir şey yok, tamam mı? Kapat şu konuyu artık.”

“Yalan söylüyorsun.”

İşte. Söylemişti. Bana yalancı demişti.

Cam derin ve uzun bir nefes aldı. “Bana yalan söylüyorsun. Mutlaka bir şey geldi başına çünkü bu...” Az önce sarmaş dolaş olduğumuz yatağı işaret etti, “çünkü bu hazır olmamakla ilgili bir şey değildi. Başka bir şeyle ilgiliydi çünkü biliyorsun –*bal gibi biliyorsun*– seni ne kadar istersen o kadar beklerim Avery. Yemin ederim buna ama bana

aklından ne geçtiğini söylemelisin mutlaka.”

Bu sözler karşısında göğsüme bir ağrı saplanmıştı fakat hiçbir şey diyemiyordum.

“Sana yalvarıyorum Avery. Bana karşı açık ve dürüst olmalısın. Bana güvendiğini söylüyordun. Bunu kanıtlamak zorundasın çünkü bana anlatmadığın daha fazla şey olduğunu biliyorum. Ben aptal değilim, kör de değilim. İlk tanıştığımızda nasıl davrandığını hatırlıyorum ve sarhoş olduğun o gece neler dediğini de gayet iyi hatırlıyorum.”

Aman tanrım. Zemin ayaklarımın altından kayıyordu.

Cam kaptırmış gidiyordu. “Peki ya telefonuna gelen o mesaj? Sen şimdi bana o mesajın bununla hiçbir ilgisinin olmadığını mı söylüyorsun? Bana güveniyorsan, neler olduğunu sonunda bana anlatırsın.”

“Sana güveniyorum.” Gözyaşlarım gözlerime inmiş, Cam’i bulanıklaştırmaya başlamıştı.

Cam bir an için bana baktı ve sonra ayağa kalkıp yerde duran kotunu aldı. Kotu bacaklarına geçirdi, fermuarını çekti ancak düğmesini iliklemedi. Yüzünde son derece gergin bir ifadeyle bana döndü. “Sana daha ne yapayım bilmiyorum Avery. Sana utanç duyduğum şeyleri anlattım. Şu koca dünyada kimselerin bilmediği şeyleri ama sen hâlâ benden bir şeyler saklıyorsun. *Her şeyi* benden saklıyorsun. Bana güvenmiyorsun.”

“Hayır... güveniyorum.” Ona yaklaşacak oldum fakat yüzündeki ifadeyi görünce durdum. “Sana hayatımdaki her konuda güveniyorum.”

“Gerçeklere gelince güvenmiyorsun ama? Bu tam bir saçmalık Avery. Sen bana güvenmiyorsun.” Yanımdan geçip salona çıktı.

Ellerim yaprak gibi titreyerek peşinden gittim. “Cam...”

“Kes artık şunu.” Kazağını yerden aldı ve bana döndü.

“Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Şu hayatta her şeyi bilmediğimin de farkındayım ancak şunu biliyorum ki ilişkiler böyle yürümez.”

Korku göğsüme bir yumruk gibi çökmüştü. “Ne demek istiyorsun?”

“Ne dediğimi sanıyorsun Avery? Senin çok bariz sorunların var ve sakın bana yavru köpeğini tekmelemişim gibi bakma. Yaşadıklarından dolayı senden ayrılacağımı mı sanıyorsun? Tıpkı bileğindeki yara izini gördüğümde senin hakkındaki düşüncelerimin değişeceğini sandığın gibi mi? Böyle düşündüğünü biliyorum ve bu çok saçma.” Sesinden hüznün ve saf öfke taşıyordu. “Bana karşı dürüst olamayacaksan bizim nasıl bir geleceğimiz olabilir? Sana karşı hissettiklerimin yeterince güçlü olduğuna güvenemiyorsan, o zaman bizim aramızda hiçbir şey yok demektir. İlişkiler böyle saçmalıklar yüzünden sona eriyor. Geçmişten dolayı değil Avery, *bugünden* dolayı.”

Nefesim kesilmişti. “Cam, lütfen...”

“Yeter artık Avery. Sana daha önce de söylemiştim. Tek istediğim bana güvenmen ve beni yok saymamandı.” Kapıya doğru döndü. “Sense bana güvenmiyorsun ve beni yine yok sayıyorsun.”

Böylece gitti. Kapıyı da arkasından var gücüyle çarptı. Bacaklarım pes edene dek kanepeye kadar yürümeyi bıraktım. Oturup dizlerimi göğsüme bastırdım. Göğsümde, kalbimde bir çatırtı hissettim ve duyduğum acı son derece gerçikti.

Ağzım açıldı ancak ses çıkarmadım.

Hiçbir zaman ses çıkarmamıştım.

Ötuzuncu Bölüm

Perşembe ve cuma günleri boyunca yataktan çıkmadım ve çoğunlukla uyudum. Yoğun ve boğucu bir his üstüme aşırı ağır bir yorgan gibi çökmüştü. Çuvallamıştım. Resmen. Sürekli tekrarladığım kendime acıma ifadem buydu. Gerçek buydu ve tek düşünebildiğim bundan ibaretti.

Bahar tatilime böyle başlamayı hiç planlamamıştım.

Kafamı yastığa gömüp telefonumdan uzak duruyordum çünkü telefona bakıp da Cam'in aramadığını görürsem kendimi daha kötü hissederdim. Bu çok anlamsız bir şeydi aslında çünkü aramayacağını biliyordum.

Ayrıca onu sevdiğime dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Aşk insanın karşısına her gün çıkmıyordu ve ben onun parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermiştim.

Cam'in tepesi atmıştı.

O bana bir şekilde güvenmişti ve bu güveni onun yüzüne geri atmıştım. Eğer her şeyi bilseydi, çarşamba gecesi aramızda yaşananlar farklı gelişebilirdi. Fakat ben sessiz kalmıştım, tıpkı bunca yıldır yaptığım gibi.

Cumartesi günü bir ara içimdeki derin hüznün başka bir şeye dönüştü. Battaniyeyi üzerimden attım ve hırıltılı bir şekilde nefes alarak odanın ortasında dikildim. Arkamı dö-

nüp bir losyon şişesini kaptığım gibi fırlattım. Şişe dolabın kapağına çarptı ve sonra tok bir ses çıkararak yere düştü.

Tatmin olmayarak bir şişe daha aldım ve daha sert fırlattım. Bu şişe duvara çarptı ve duvarın alçısını çatlattı. Depozitom böylece yanmıştı.

Umurumda bile değildi.

Öfke, içimde sıcak bir buhar dalgası gibi yükseldi. Etrafımda dönerek yorganı ve çarşafı yataktan söktüm.

Sonra dolabıma saldırdım.

Bu sıkıcı kazaklardan, balıkçı yakalardan, hırkalardan ve tişörtlerden nefret ediyordum. Her şeyden nefret ediyordum ancak en fazlası, *bunu* yaptığım için kendimden nefret ediyordum. Çılgılık çılgılığa hepsini çekip attım. Askılar sallanıp yere düştüler. Parçalayacak başka bir şey arayışıyla etrafımda dönerken gözyaşları görüşümü bulandırıyordu. Ancak başka bir şey yoktu. Ne fırlatacak resim çerçeveleri. Ne duvarlardan söküp parçalanacak tablolar. Hiçbir şey yoktu. O kadar kızgındım ki, kendime kızgındım.

Koridora çıkıp duvara dayandım ve gözlerimi sımsıkı yumdum. Derin derin nefes alarak başımı geriye attım ve bağırmamak için kendimi tuttum.

Sessizlik beni *öldürüyordu*.

Etrafta sadece bu vardı. Sessizlik. Tek bildiğim buydu. Sessiz olmak. Hiçbir şey olmamış, hiçbir sorun yokmuş gibi davranmak. Bunun ne kadar güzel sonuçlandığı ortadaydı.

Duvara sürtünerek aşağı doğru kaydım ve gözlerimi açtım. En az içim kadar kuruydular.

Bunun suçlusu kimdi? Blaine mi? Ailesi mi? Benim ailem mi? Bir önemi var mıydı? Bir kez olsun annemle babamın karşısına dikilip ne düşündüğümü söylememiştim. Sadece susmuş ve kabullenmişim, kaçabileceğim zaman gelinceye dek kabullenmişim.

Sorun, kaçmanın artık işe yaramamasıydı. En başta da işe yaramamıştı ve bunu anlamak ne kadar zamanımı almıştı? Beş yıl, neredeyse altı? Peki ya kaç kilometremi almıştı? Binlerce?

Sonra salondan kurulmuş gibi telefonumun çaldığını duydum.

Ayağa kalkarak içeri gittim ve ekranda GİZLİ NUMARA'yı görünce başımın gerisinde karıncalanmalar olmaya başladı. Telefonu kaptığım gibi çağrı kabul etme düğmesine bastım.

"Ne var?" dedim, titreyen bir sesle.

Hiçbir şey. Daha fazla sessizlik.

"Ne istiyorsun benden be?" diye sorguladım. "Ne? Söyleyecek hiçbir şeyin yok mu? Dokuz aydır arayıp mesaj atıyorsun? Ben de söyleyecek tonla lafın vardır sanıyordum."

Bir başka her şeye gebe sessizlik yaşandı ve sonra, "Cevap verdiğine inanamıyorum," dedi arayan.

Gözlerim kocaman açılmıştı. Yuh, arayan bir kızdı. Beni arayan ve büyük olasılıkla e-posta yağmuruna tutan kişi bir kızdı.

Bir kız.

Ne beklediğimi tanrı bilir ama kesinlikle bir kız beklemiyordum.

Tek bir kelime edebildim. "Niye?"

"Niye mi?" Kız kuru bir kahkaha attı. "Kiminle konuştuğun hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi? Sana yolladığım tek bir e-postayı bile açıp okumadın mı? Bir tanesini bile mi?"

Beni sorguya mı çekiyordu? "Bir iki tanesinin içeriğini gördükten sonra kendime işkence etmemeye karar verdim."

"Sana *hazirandan* beri yazıyorum, seninle konuşmaya çalışıyorum. İlk yazdığım birkaç e-postada gayet düzgündü. Bir tanesini okusaydın, görürdün. Ama zaten arkanda

bıraktığın gerçeği söyleme konusundaki şöhretinle, sana neden inanayım ki?”

Kanepeye kendimi bıraktım. “*Kimsin sen?*”

“Tanrım, buna inanamıyorum. Adım Molly Simmons.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Molly mi?”

“Sesinden beni tanıdığın anlaşılıyor. E-postaları okudun galiba.”

“Hayır... kuzenim bana senden bahsetmişti.” Tekrar ayaklanıp salonda volta atmaya başladım. “E-postalarını okumadım. Bu konuda yalan söylemiyorum.”

“Öyleyse, bu durumda ilk kez doğru söylüyorsun,” dedi ve bir kapının sertçe çarpıldığını duydum.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Şok olmuş bir haldeydim, kesinlikle kilitlenip kalmıştım. “Bilmiyorum... bak, çok üzgünüm yaşadıklarından dola...”

“Ne cüretle benden özür diliyorsun,” diye sözümü kesti. Sesi jilet gibi keskindi. “Üzgünüm lafları benim için hiçbir anlam ifade etmiyor.”

Başımı iki yana sallarken ağzım bir karış açık kalmıştı ve bu aptalcaydı çünkü kızın bunu görmesi söz konusu değildi.

“Sen yalancı bir kaltaksın. Senin yüzünden...”

“Bana bak! Sen kime kaltak diyorsun?” Telefonu tutan elim kasılmıştı. “Bana gönderdiğin her iğrenç mesaj saçmalıktan başka bir şey değil. Bunu neden yaptığını hiç anlamadım bile.”

“Niye?” Sesi bir anda cırtlak bir tona döndü. “Ciddi misin sen?”

“Evet!”

Nefes alışını rahatça duyuyordum. “Bana tek bir şey söyle. Doğru olan hangisiydi? Polise anlattıkların mı, yoksa Blaine’in herkese anlattıkları mı?”

Nefesimi tuttum.

“Hangisi Avery? Çünkü eğer yaşananlar gerçekse, onun neler yapabileceğini bile bile neden şikâyetini geri çektin? Onun sorunlu olduğunu ve bunu tekrar yapabileceğini bilmen gerekirdi.”

Omuzlarım çökmüştü ve fısıldayarak, “Anlamıyorsun,” dedim.

“Hayır, gayet iyi anlıyorum. Her halükârda sen bir yalancısın.” Molly’nin nefesi hırıltılı geliyordu. “Seninle neden temasa geçmek istediğimi biliyor musun? Çünkü benim yaşadıklarımı yaşamış biriyle konuşmak istedim ve düşündüm ki...” Sesi çatallaşmıştı. “Ne düşündüğümün ya da bunu neden yaptığının bir önemi yok. Bir tane bile e-posta okumak için vakit ayırmadın. En azından bana gerçeği söyleyebilirsin.”

Gözlerimi kapadım ve alnımı avucuma dayadım. Başım hâlâ Cam ile olanlardan dolayı dönüyordu ve aklım başımdan gitmişti. Tanımadığım hesaplardan bir sürü e-posta almıştım. Birçoğunun konu satırında benim adım veya Blaine’in adı yazıyordu. Hiçbirini açmamıştım çünkü bununla uğraşmak istemiyordum ancak gönderenin o olduğunu hiç düşünmemiştim.

Fakat diğer yandan, bu bir şeyi değiştirir miydi? E-postaları okusaydım, onunla temas kurar mıydım? Gizlilik anlaşmasının hukuki boyutlarını bir yana bıraktığımızda bile, bunu yapar mıydım?

Yapardım dersem yalan olurdu.

“Orada mısın?” diye sordu Molly.

“Evet.” Başımı kaldırıp boğazımı temizledim. Göğsümdeki yumru biraz çözölmüştü. “Yalan söylemedim.”

“Demek doğruydun?” Sesi telefona daha da yakınlaşmış gibi geliyordu. “Sen de şikâyetini geri aldın.”

Bedenim gergin bir ip gibiydi. “Evet ama sen...”

“Bunu neden yaptın?” Sesi ciyak ciyaktı. “Nasıl yapabilirsin? Bu kadar uzun süre nasıl sessiz kalabildin?”

“Ben...”

“Sen bir korkaksın. Sessizliğine tutunuyorsun çünkü korkağın tekisin! Yıllar sonra bu olayı geride bırakmış gibi davranan o on dört yaşında korkak kızsın hâlâ!” diye bağırdı ve neredeyse kulağımı patlatacağı. “Bu benim başıma geldi çünkü sen gerçeği söylemedin. Kendine ne anlatırsan anlat ama gerçek bu. Ve ikimiz de bunu biliyoruz.”

Molly telefonu yüzüme kapattı.

Öylece otururken telefonuma bakakaldım. Öfke içimde hâlâ fokur fokur kaynıyordu ancak Molly’nin söylediklerinin bazıları bana mantıklı gelmişti.

“Sessizliğine tutunuyorsun çünkü korkağın tekisin! Yıllar sonra bu olayı geride bırakmış gibi davranan o on dört yaşında korkak kızsın hâlâ!”

Haklıydı.

Tanrım, çok haklıydı hem de. Bunca yıl boyunca o geceden beri bu sözleri hiç sarf etmemiştim. Kimseye söyleye-meyecek kadar korkuyordum, Cam’e bile. Çekip gitmesinin sebebi buydu zaten çünkü Cam de haklıydı. Geçmiş ardımda bırakamıyordum ve bunu yapmadığım sürece geleceğim de olmayacaktı. Bunca zamandır tek yaptığım numaraydı, iyiymiş numarası yapıyordum, tamamen mutluymuşum numarası yapıyordum, güçlüymüş numarası yapıyordum.

Güçlü filan değildim. Yıllardır mağdurdan ötesi olamamıştım.

Molly hikâyenin tamamını bilmiyordu. Bilseydi de muhtemelen hiçbir şey değişmezdi ancak güçlü olmakla hayatta kalmak farklı şeylerdi. Bunca zamandır yaptığım şey buydu sadece. Yalnızca hayatta kalmaya çalışmıştım, Blaine’in

bana yaptığı şeyin hayatımdaki tüm güzellikleri mahvetmediği o günü beklemiştim.

Başımı ellerimin arasına aldım. Gözlerim yaşla doldu.

Bunun yerine çok daha farklı yapabileceğim şeyler vardı. Başıma geleni değiştiremezdim ancak verdiğim tepkileri değiştirebilirdim, özellikle de bu yöndeki tüm girişimlerimi engelleyenlerden bu kadar uzaklaşmışken. Ancak dü-rüst olmam gerekirse, hepsi bundan ibaret değildi. Sebep, her zaman Blaine'den çok daha fazlası olmuştu. Sorumlular annemle babamdı; bendim.

Hayatıma gerçek anlamda devam edebilmemin tek yolu, olanlarla yüzleşmek, en başta cezalandırıldığım mevzulara dair bir şey yapmaktı.

Aramıza giren geçmiş değildi.

Bugündü.

Cam haklıydı.

Birden ayağa fırladım. Ne yaptığımın farkına varamadan harekete geçmiştim. Cam'ın dairesinin kapısında durduğumda kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Muhtemelen bizim için artık çok geçti ama ona anlatırsam –ona kendimi ifade edebilirsem– o zaman bir başlangıç olabilirdi. Her halükârda bunu Cam'e borçluydum.

Kendime borçluydum.

Kapıyı vurdum ve içeriden ayak seslerini duydum. Kapı açıldı ve ardında Cam göründü. Gözleri beni görür görmez kapandı ve dudakları aralandı. Bana gitmemi söyleyeceğini biliyordum.

“Konuşabilir miyiz?” diye sordum, sesim çatlayarak. “Lütfen Cam. Çok fazla vaktini almam. Ben sadece...”

Cam'in gözleri açıldı ve sonra kısılarak bana odaklandılar. “Sen iyi misin Avery?”

“Evet. Hayır. Bilmiyorum.” Bir yanımda arkamı dönüp eve

gitmek istiyordu ancak kaçmama izin vermedim. Artık kaçmayacaktım. “Seninle konuşmam gerek.”

Derin bir nefes alan Cam kenara çekilerek bana yol verdi. “Ollie evde yok.”

Kapıyı yüzüme kapatmamasının rahatlığıyla peşinden salona gittim. Cam uzaktan kumandayı alıp televizyonun sesini kısıtı ve kanepeye oturdu. “Neler oluyor Avery?” diye sordu ve ses tonundan kendisine gerçeği söyleyeceğimi beklediğini hissedince içim acıdı.

Herhangi bir konuda ona karşı açık olmamı beklemesi için hiçbir neden olmamasından dolayı içim acımıştı.

Televizyon koltuğunun ucuna iliştim, nereden başlayacağımı bilemiyordum. “Bir sürü şey.” İlk başta sadece bu kadarını söyleyebildim. “Bir sürü şey.”

Cam öne doğru eğilip, başındaki şapkayı ters çevirdi. İlgisini odakladığını gösteren çok tatlı bir alışkanlığıydı bu. “Avery, neler oluyor?”

“Sana karşı dürüst olmadım ve bunun için senden özür diliyorum.” Alt dudağım titremeye başladı ve kontrolümü kaybetmeme sadece saniyeler olduğunun farkındaydım. “Çok özür dilerim. Muhtemelen bunları dinleyecek zamanın yok ama...”

“Senin için her şekilde zamanım vardır Avery.” Gözlerini ayırmaksızın bana bakıyordu. “Benimle konuşmak istediğinde ben hep buradayım. Buradaydım. Dinliyorum.”

Gözlerimin içine bakmayı sürdürürken, savaş ya da kaç tepkisi yine kendini gösterdi. İçgüdülerini dinle. Kaç. Mücadele etme. Ancak Cam gözlerini benden ayırmadı ve içimde bir şeyler çözüldü. Hiç kolay değildi ancak kelimeler dökülmeye başlamıştı. Kaçmayacaktım.

Üstüme bir sakinlik çöktü ve derin bir nefes alıp yavaş yavaş bıraktım. “On dört yaşındayken bir Cadılar Bayramı partisine gitmiştim,” diye anlatmaya başladığımı fark ettim.

Sesim sanki bir kuyunun içindeymişim gibi geliyordu. “Arkadaşlarımla bir aradaydık. Hepimiz kostümlerimizi giymiştik ve bir de çocuk vardı. Parti onların evinde düzenleniyordu ve... ve çocuk benden üç yaş büyüktü. Kuzenimin arkadaşıydı.”

Derin bir nefes daha aldım, bakışlarım ellerime odaklanmıştı. “Çocuk bayağı popüler biriydi. Aynı şekilde ben de.” Kuru, neşeden yoksun bir kahkaha yükseldi boğazımdan. “Bu o kadar önemli görünmeyebilir ama aslında önemliydi. Onun gibi birinin asla böyle... böyle birisi çıkacağını düşünemezdim. Belki de bu benim aptallığımdı. Bilmiyorum.” Başımı yukarı kaldırıp hafifçe iki yana salladım. “Onunla konuşuyorduk ve bir yandan da içiyorduk. Sarhoş değildim ama. Sana yemin ederim, sarhoş değildim.”

“Sana inanıyorum Avery.” Cam gözlerini kısa bir süreliğine kapatıp elini çenesine dayadı. “Sonra ne oldu?”

“Birbirimizle flört ediyorduk ve çok eğleneliydi. Sen de bilirsin, herhangi bir beklentim olmadan takılıyorduk. İyi bir çocuktuk ve yakışıklıydı. Bir ara beni çekip kucağına oturttu ve o sırada birisi fotoğrafımızı çekti. Eğleniyorduk, hepsi bu.” Bir kahkaha daha attım, yine hırıltılı bir ses çıktı boğazımdan. “Blaine kalkıp beni giriş kattaki boş misafir odalarından birine çekince, aklıma kötü bir şey gelmemişti. Kanepeye oturduk ve bir süre sohbet ettik. Sonra kollarını belime doladı.” Sürekli ellerimi ovuşturuyor, karnımda hissettiğim düğümlerin sıkıntısını aşmaya çalışıyordum. “İlk başta umursamadım ancak sonrasında yapmasını istemediğim şeyler yapmaya başladı. Ona durmasını söyledim ve bir kahkaha atarak beni umursamadı. Ağlamaya başladım ve ondan kurtulmaya çalıştım ancak benden çok daha güçlüydü ve beni yüzüstü yatırıp bastırdığında ona durmasını söylemekten başka bir şey yapamadım.”

Cam kaskatı kesilmişti. Nefes aldığını yalnızca çenesi

boyunca seğiren kasa bakarak anlayabiliyordum. “Durdu mu peki?”

“Durmadı,” dedim alçak bir sesle. “Ne yaparsam yapayım durmadı.”

Bir saniye sonrasında Cam doğruldu. Ayağa kalkmak istermiş gibi görünüyordu ancak fikrini değiştirdi. “Sana tecavüz mü etti?”

Gözlerimi kapatıp başımla onayladım. Bundan bahsetmeye başlayınca Blaine’in ellerini hissediyordum neredeyse. “Hâlâ bakireyim.” Kendimi zorlayıp gözlerimi açtım. “Orama dokunmadı. Bana başka türlü... tecavüz etti.”

Cam bana bakıyordu ve demek istediğimi idrak ettiğini anı gördüm. Gözlerinden okunuyordu. Kucağında duran elleri kapanıp yumruk oldular. Çenesindeki kasın seğirmesi hızlandı. “Orospu çocuğu,” dedi. “*On dört* yaşındaydın ve sana *bunu* mu yaptı?”

“Evet.” Karnımdaki düğümler daha da büyümüştü.

Bir süre daha geçti ve Cam parmaklarıyla saçlarını taradı. “Siktir. Avery. Hep bir şeyden şüphelenmiştim. Böyle bir şeyin başına gelmiş olabileceğini düşünmüştüm.”

Kollarımı gövdeme doladım. “Öyle mi?”

Başını öne doğru salladı. “Bazı davranışların bana bunu düşündürtmüştü. Mesela çok ürkektin ancak ben işin buralara varmamasını umuyordum. Bana hâlâ bakire olduğunu söylediğinde, böyle bir şey olabileceğini tahmin etmiştim.”

Akla yatkın bir çıkarımdı.

“Avery, ben çok, çok üzüldüm. Asla böyle bir şey yaşamamalıydın, özellikle de o yaştayken...” Çenesi kilitlenmişti ve tekrar ayağa kalkacakmış gibi yaptı ancak durdu. “Lütfen bana o şerefsizin bu yüzden hapse girdiğini söyle.”

“Şu an hapiste.” Sesi kısık televizyona odaklandım. “Uzun hikâye.”

“Zamanım var.” Ben konuşmaya devam etmeyince Cam yeniden sözü aldı ve sesinde gerginlik hissediliyordu. “Başka ne var Avery? Lütfen konuş benimle yoksa ilk uçakla Teksas’a gidip orospu çocuğunu geberteceğim.”

Geriye doğru kaykılıp dizlerimi göğsüme çektim. Ona her şeyi anlatma borcum olduğunu bilerek derin bir nefes daha aldım. “İşini bitirdikten sonra yanlış bir şey yaptığına dair bir fikri olduğunu hiç sanmıyorum. Beni öylece kanepe-
nin üzerinde bırakmıştı ve en sonunda ayağa kalkmayı başardığımda, bunu birilerine anlatmam gerektiğini düşündüm. Hastaneye gitmem gerekiyordu. O kadar kötü...” Tüm bedenim yaprak gibi titrerken gözlerimi sımsıkı yumdum. Blaine’in beni öylece bırakıp gitmesinden sonraki dakikalar da en az yaptığı şey kadar korkunçtu. “Arkadaşlarımı bulamıyordum ancak çantamı bulmayı başardım ve sonunda evden çıkıp yürümeye başladım. Yanımda telefonum olduğunu hatırlayana dek yürüdüm. Sonra 911’i aradım.”

Daha fazla oturduğum yerde duramayarak ayağa kalktım. “Beni hastaneye götürüp muayene ettiler. Sonra polis geldi ve onlara olanları anlattım, yani gerçeği.”

“Tabii ki gerçeği anlattın,” dedi Cam, bakışlarıyla beni takip ederek.

“Polis hastaneden çıkıp oraya gittiğinde parti bitmiş ancak Blaine evdeymiş. Onu tutukladılar. Ben de eve gittim ve sonraki iki gün okula gitmedim fakat herkes Blaine’in neyden ötürü tutuklandığını öğrenmiş.” Televizyonun önüne gelince durdum. “Sonra da annesiyle babası çıkageldiler.”

“Nasıl yani?”

Yeniden volta atmaya başladım. “Onun ailesiyle bizimkiler golf kulübünden samimiydiler; *hâlâ öyleler*. Hepsinin de tek dertleri imajlarıydı. Annemle babamın miktarını bilmedikleri kadar çok parası var ama...” Boğazıma bir şey

takılır gibi oldu ve görüşüm bulanıklaştı. “Fitzgerald’lar aileme bir anlaşma önerdiler. Şikâyetimden vazgeçersem ve olanları kimseye anlatmazsam, bana ve aileme korkunç miktarda bir para ödeyeceklerdi.”

Cam’in burun delikleri öfkeyle açıldı. “Ailen onlara defolup gitmelerini söylemiştir herhalde, değil mi?”

Bu sözleri duyunca güldüm ama daha ziyade ağlar gibi bir ses çıkmıştı. “Bizimkilere Blaine ile benim partide çekilen fotoğrafımızı gösterdiler ve mahkemeye gidecek olursak kimsenin ‘oğullarının kucığında oturan fahişe kılıklı kıza’ inanmayacağını söylediler. Benim ailemse skandalla uğraşmak istemedi. Bu konunun kapanmasını tercih ettiler ve teklifi kabul ettiler.”

“İnanmıyorum,” diye fısıldadı Cam hırıltılı bir sesle.

“O kadar hızlı gelişti ki her şey. Ailemin bana yapmamı söylediği şeylere inanamadım. Benimle bir kere bile oturup konuşmamışlardı zaten. Tek dertleri bu olay duyulacak olursa, yani fotoğraf ve benim içki içtiğim öğrenilirse, insanların ne düşüneceği idi. Çok korkmuştum ve aklım karışmıştı. Bana inandıklarını bile sanmıyorum.” Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve midem bulanarak az sonra itiraf edeceğim şeye hazırlandım. “Ben de önüme konan anlaşmayı imzaladım.”

Cam hiçbir şey demedi.

“Parayı almayı kabul ettim. Yarıyı benim hesabıma yatırıldı. On sekiz yaşından sonra hesaba erişebilecektim ve bunun karşılığında şikâyetimi geri alıp kimseye bundan bahsetmeyecektim.” Ellerimi iki yanıma saldı. “Bu beni iğrenç bir insan yapıyor, öyle değil mi?”

“Ne?” Cam’in kaşları yukarı kalktı. “Sen iğrenç bir insan filan değilsin Avery. O zaman daha on dört yaşındaymışsın ve ailen o pisliklere kapı dışarı etmesi gerekirken

neler yapmış. Suçlanacak biri varsa, bunu sana yapan pisliğin dışında, onlardır. Senin bir suçun yok bu konuda.”

Televizyon koltuğuna otururken yavaşça başımı öne doğru salladım. “Birkaç gün içinde okuldaki herkes benim aleyhime döndü. Tabii ki anlaşmada Blaine’in çenesini kapalı tutması konusunda bir madde yoktu. İnsanlara benim yalan söylediğimi anlatmış. Onunla her şeyi kendi rızamla yaptığımı ve sonra haksız yere onu suçladığımı söylemiş. Herkes ona inandı. Neden inanmasınlar ki? Ben şikayetimi geri almıştım. Bu konuda konuşmuyordum. Okul bu olaydan sonra tam bir cehenneme döndü. Tüm arkadaşlarımı kaybettim.”

Cam eliyle çenesini sıvazladı. “Dans etmeyi de bu yüzden mi bıraktın?”

“Evet,” diye fısıldadım. “İnsanların beni izlemesine ve kulaklarına çalınanlar hakkında fısıldaşmasına, hatta benim önümde açık açık konuşmasına katlanamıyordum. Sonra da bunu yaptım...” Kolumu kaldırıp ona gösterdim. “Annem çok kızdı.”

Cam, son söylediğim cümleyi anlamlandıramıyormuş gibi bana baktı. “Sana... bunu yaptığın için mi kızdı?” Başını iki yana sallayarak sözlerine devam etti. “Onları görmeye gitmemenin nedeni şimdi anlaşıldı.”

“O yüzden bu okulu seçtim. Her şeyden kurtulmak için yeterince uzaktı. Tek ihtiyacım olan şeyin kendimi uzaklaştırmak olduğunu sanmıştım.”

“Telefonuna gelen o mesaj? Olanları bilen birindendi, değil mi?”

Yine başımla onayladım. “Geçmişin asla kaçamazsın derler ya, doğruymuş.”

Cam’in çenesindeki kas daha hızlı seğiriyordu. “Başka neler oldu Avery? Şu *Blaine*’in” ismini ağzından tükürür

gibi çıkarmıştı, “hapiste olduğunu söyledin az önce. Öyleyse sana mesaj atan kim?”

Öne doğru eğilip, alnımı açık ellerime bastırdım. Saçım öne düşüp yüzümü sakladı. “Bu mesajları ağustostan beri alıyorum. Pisliğin tekidir diye düşünerek umursamıyordum. Kuzenim de bana erişmeye çalışıyordu ve onu da umursamıyordum çünkü... yani işte malum sebeplerden ötürü. Nihayet kışın, sömestr tatilinde kuzenimle konuştum, sizin eve geldiğim akşam yani.”

“Televizyonda maç izlediğimiz akşam mı?”

“Evet,” dedim. “Blaine’in yaz başında aynı şeyi başka bir kıza yapmasından ötürü tutuklandığını haber vermek için benimle temas kurmaya çalışıyormuş. Kuzenim benden özür diledi. Bunun benim için anlamı çok büyüktü fakat... bunca zamandır bana ulaşmaya çalışan kişinin bu kız olduğunu hiç bilmiyordum.” Derin bir nefes alıp ona Molly ile yaptığım konuşmayı anlattım.

Sözlerim bittiğinde Cam başını iki yana salladı. “Kızın başına gelenler gerçekten çok korkunç ve o şerefsizin kodesi boyladığına sevindim. Bence hadım edilmeli aslında ama o kızın başına gelenler senin hatan değil tatlım. Bunu o herife sen yaptırmadın; ne kendine ne de o kıza.”

“Ama kimseye anlatmadığım için aynı şeyi yine yapma fırsatı buldu.”

“Hayır.” Cam ayağa kalktı, gözleri alev saçıyordu. “Kendine böyle söyleyip durma. Şikâyetini geri almasaydın neler olabileceğini kimse bilemez. Henüz on dört yaşındaymışsın Avery. O durumda yapabileceğinin en iyisini yapmışsın zaten. *Hayatta kalmışsın.*”

Bunu duyunca başımı kaldırıp ona baktım. “Ama hepsi bu kadar işte. Tek yaptığım hayatta kalmaktı. Gerçekten yaşamıyordum. İkimizi ne hale getirdiğime baksana. Ve bunu

ben yaptın! Seni *bir kez daha* kendimden uzaklaştırdım.”

Cam’in yüzündeki ifade yumuşadı. “Ama şimdi anlatıyorsun işte.”

“Beş yıl önce başıma gelen şeyin hâlâ beni etkilemesine izin verdim! Hem de birlikte olmamıza şu kadarcık kalmışken? Senden veya acı duymaktan korktuğum filan yoktu. Blaine’in bana yaptığı şeyin o anı mahvedeceğinden ya da kendim mahvedeceğimden çekiniyordum. Ben korkağım... *korkaktım*.” Ayağa kalktım. “Fakat artık çok geç, değil mi? Aylar önce sana karşı dürüst davranmalıydım ki sen de neyle karşı karşıya olduğunu bilesin. Bunu yapmadığım için özür dilerim.”

“Avery...”

Gözlerim yaşla dolarken boğazım yanıyordu. “Çok özür dilerim Cam. Şu an sana bunları söylemenin hiçbir şeyi değiştirmedığını biliyorum ama sana hiçbir şeyi yanlış yapmadığını söylemem gerekiyordu. Sen mükemmeldin – benim için *mükemmeldin*– ve seni seviyorum.” Sesim yine çatallaşmaya başlamıştı. “Artık bana aynı gözle bakamadığımı biliyorum. Seni anlıyorum.”

Cam’in kolları iki yana düşmüştü. Şok olmuştu. “Avery,” diye söz girdi, yumuşak bir sesle. Sonra birden önümde bitti, yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. “Ne dedin sen?”

“Bana aynı gözle bakamadığımı mı?”

“O değil. Ondan önce.”

Burnumu çektim. “Seni seviyorum mu?”

“Beni seviyor musun?” Gözleri merakla benimkilere dikilmişti.

“Evet ama...”

“Dur.” Başını iki yana salladı. “Sen şimdi benim sana daha farklı baktığımı mı sanıyorsun? Sana en başından beri bir şeyler yaşadığından şüphelendiğimi söyledim...”

“Ama öyle bir şey olmamasını umuyordun!” diyerek geri çekilmeye çalıştım ancak but Cam’in elleri beni kollarımdan yakalayarak kıpırdamama engel oldular. “Eskiden bana *umutla* bakıyordun ve artık gözlerinde bu yok.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Bunca zamandır bana bunları anlatmaktan seni alıkoyan bu muydu?”

“Bunu öğrendikleri zaman herkes bana farklı bakmaya başlıyor.”

“Ben herkes değilim Avery!” Bakışlarımız kilitlendi. “Sen hâlâ umudumun olmadığını mı sanıyorsun? Sonunda bunu atlatacağına dair bir umudum yok mu? Bundan beş sene sonra bunun artık senin peşini bırakmış olacağına dair bir umudum?”

Ne diyeceğimi bilmiyordum ancak ellerimi tuttuğunda kalbim deli gibi atıyordu. Ellerimi alıp kalbinin tam üstüne yerleştirdi. “Benim umudum var,” dedi, gözlerin bir an olsun gözlerimden ayırmadan. “Umudum var çünkü seni seviyorum, ben seni kaç zamandır seviyorum Avery. Muhtemelen bunun farkına bile çok sonraları varmıştım.”

“Beni seviyor muydun?”

Cam alnını alnıma dayadı ve göğsü ellerimin altında kabbardı. “Seni seviyorum.”

Kalbim güm güm atıyordu. “Beni *seviyor* musun?”

“Evet tatlım.”

Bu sözcüklerde bir güç vardı ancak gerçeğin de kudreti büyüktü. İçimde kocaman bir pencere açıldı, tıpkı kocaman, kalın bir duvarın en sonunda dayanamayıp yıkılması gibi. İçimde bir duygu fırtınası esiyor, bir çıkış arıyordu. Onu durduramıyordum. Denemedim bile. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı o kadar çabuk süzölmeye başladı ki Cam’in yüzünü göremez olmuştum.

Cam’in boğazının derinlerinden bir ses yükseldi ve beni

göğsüne çekip kollarıyla sıkı sıkı sardı. Kulağıma beni yatıştıracak sözler fısıldamaya başladı. Bir ara beni kollarına alıp odasına götürdü. Beni yatağa yatırdı ve kendisi de yanıma uzanıp bana sarıldı. Gözyaşları bir kez akmaya başladıktan sonra durmak bilmedi. Konuşmanın, hatta nefes almanın bile çok zor olduğu kocaman hıçkırıklarla dolu, hüngür hüngür bir ağlama nöbeti geçiriyordum. Ayrıca o gözyaşlarının yenileyici bir yönü de vardı; sanki her bir damla en sonunda içimdekini dışarı attığımı temsil ediyordu.

Molly için ve yaşadığı her şey için ağladım. Cam için ve ona yaşattıklarım için ağladım. Ağladım çünkü Cam hâlâ beni seviyordu. Her şeyden öte kaybettiklerim için ve bundan sonra kazanabileceklerim için ağladım.

Onuz Birinci Bölüm

Yatağımda yanımda uzanan Cam saçımın bir tutamını yakaladı ve kızılımsı kahverengi bukleyi parmağına dolayıp, sonra da burnuma sürttü. “Ee, sonunda nihayet ikinci sınıf öğrencisi olmak nasıl bir duygu?”

Elini yakalayıp saçımı kurtardım ve sırtarak, “Sonbaharda okul başlayana dek resmen ikinci sınıf sayılmam.”

“Ben seni şimdiden ikinci sınıf ilan ediyorum.” Yeniden saçımı tutup çekti ancak bu defa yanağımda gezdirdi. “Ne diyorsam o.”

“O zaman nihayet son sınıf olmak nasıl bir duygu. Gelecek sene *senin* son yılın olacak.”

“Muhteşem,” diye cevapladı, saçlarımın ucuyla alt dudakımın çizgisini takip ederek. “Harika bir duydu.”

Ona sokularak parmaklarımı tişörtünün yakasına doladım. “İkinci sınıf öğrencisi olmak çok güzel bir duygu.”

“Yaz okulunda ders almasaydın daha da iyi olurdu.”

“Doğru.” Yaz okulunda aradan çıksın diye biyoloji alıyordum. İyi de olacaktı. Cam yazın çocuklar için düzenlenen bir futbol okulunda hocaya yardımcı olacaktı ve çoğu zaman burada olması gerekiyordu. Yine de Brit ile Jacob’ı özleyecektim. Onlar evin yolunu tutmuştu bile.

Yumuşak bir gülümsemeyle ona daha da yaklaştım. Cam kollarını açtı ve ben de başımı omzuna koyarak bir kolumla bacağıma üstüne attım.

“Yeterince yakın mısın?” diye sordu.

“Hayır.”

Parmakları omurgam boyunca yukarı aşağı gezinirken Cam kıkırdadı. Yumuşak dokunuşları altında bedenim gevşiyordu. Dudakları alnıma sürtünce ben de gülümsedim.

Ona gerçeği söylediğimden beri aramızdaki ilişki farklılaşmıştı. Hemen sonrası zorlu ve tuhaftı. Cam’ın de itiraf ettiği gibi, ilişkimizi nasıl devam ettireceğinden emin olamamıştı. Ne söylemesi ya da yapması gerektiğini bilemiyor-
du ve bir gecede mucizevi bir değişiklik filan yaşamadık. Aramızda herhangi bir cinsellik yaşanana dek üç hafta geçmesi gerekti. Cam bunu istemediğinden değildi bu ama beni zorlamak istemediğini biliyordum. Kontrolü benim ele almam ve mesajı alması için ona bildiğin saldırmam gerekti. Elbette ki henüz seks yapmış değildik fakat o tek seferde de bu anlamda kat ettiğimiz tüm yolu yeniden geçmeyi başardık.

Cam küçük bir değişiklikle de olsa artık bana farklı gözle bakıyordu ancak bu benim korktuğum gibi değildi. Tüm yaşananları artık biliyordu ve bu da bizi değiştirmişti.

Olumlu anlamda.

Artık daha çok kendim olabiliyordum, *eskiden* olduğum gibiydim. Geçen hafta Jase’in evinde verilen bir partiye bile gitmiştim. Zaman zaman rahtsız olduğum anlar yaşadım ancak bunlarla kendi kendime başa çıkmak yerine, yanımda bana yardım eden Cam vardı. Onunla dans ettim.

Cam bundan gerçekten çok keyif aldı.

Aramızda hiçbir sır yoktu ve birbirimizi keşfetmek için önümüzde koca bir yaz mevsimi vardı fakat aklımda bir

şeyler vardı. Cam ile aramızdaki sorunları çözmek önemli ve çok gerekli bir adımdı ancak yüzleşmem gereken, hal-etmem icap eden başka konular da vardı ve bunlar da çok önemliydi.

Yuvarlanarak Cam'in üstüne çıktım. "Hey."

Ellerini belime koyarken gözlerinde o duygu dolu bakış vardı. "Evet."

"Düşündüm de."

"Eyvah eyvah."

"Kapa çeneni." Bir kakhaha attım ve sonra başımı öne eğip dudaklarını öptüm. "Aslında bayağı düşündüm. Yapmak istediğim bir şey var."

"Nedir?" Elleri şortumun üzerinde kayıp bacaklarımda durdu.

Alt dudağımı ısırdım. "Eve gitmek istiyorum."

Cam'in kaşları yukarı kalktı. "Teksas'a mı yani?"

"Evet."

"Ne kadar sürelğine?"

Ellerimi karnına koyarak arkama yaslandım. Cam'in yüzünden bir gerilim dalgası geçti. Kısmen bilinçli yaptığı bir ifadeydi bu. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın. Sadece bir iki günlüğüne."

Cam'in elleri kasıldı. "Tüh! Bütün yazı azgın bir bekâr olarak geçirme olanağım suya düştü."

Gözlerimi devirdim.

"Oraya dönüp ne yapmak istiyorsun?" diye sordu, ellerini bacaklarımda gezdirerek.

"Annemle babamı görmek istiyorum," diye itiraf ettim. "Onlarla konuşmam gerek."

"Olanlar hakkında mı?"

"Olanlar hakkında onlarla hiç konuşmadım, o gecedен beri yani." Parmaklarımı göğsüne hafifçe vurdum. "Onlar-

la konuşmam gerek. Bu biraz saçma gelebilir ama yaptıklarının yanlış olduğunu onlara söylemezsem rahat edemem.”

Cam elini bacağımdan çekip elimin üstüne koydu. “Sen-ce bunun bir faydası olacak mı? Yani sana iyi geleceğinden ve seni incitmeyeceğinden emin misin?”

Yumuşak bir ifadeyle gülümsedim. “Annemle babamın beni incitmek için yapabilecekleri başka bir şey kalmadı ki. Fakat onlarla yüzleşmeliyim. Bu beni kötü bir insan yapar mı?”

“Hayır.”

“Bunu yapmam gerek.” Derin bir nefes aldım. “Ayrıca Molly ile de konuşmalıyım.”

“Ne?”

“Onunla konuşmalı ve yaptığımın nedenini açıklamaya çalışmalıyım. Bunun riskli olduğunu biliyorum ve gizlilik anlaşmasını ihlal ettiğim için başım belaya girecekse de girsin. Ancak beni azıcık da olsa anlamasını sağlayabilirsem, o zaman belki bunun ona faydası olur ve beni aramayı keser.” Bu gerçekten de güzel bir değişiklik olurdu. Telefonla konuştuğumuzdan beri Molly bana mesaj göndermeye devam ediyordu. Tek tük gelen mesajlardı, o yüzden bunu bir gelişme olarak kabul ediyordum ancak bunların sona ermesini istiyordum.

Bu olayı tamamen geride bırakmak istiyordum.

Cam’in gözleri benimkilerle buluştu. “Hiç bilemiyorum. Kız bana pek de dengeli bir tip gibi gelmedi.”

“Kız deli filan değil. Sadece çok kızgın ve bunun için geçerli nedenleri var.”

“Başına gelenini sebebi de sen değilsin. Bunu biliyorsun, değil mi? Sorumlusu sen değilsin.”

Hiçbir şey söylemedim çünkü gerçeğin bu olup olmadığından emin değildim. Şikayetimden vazgeçmeseydim, Blaine yaptığı işten yakasını kurtaramazdı ve belki de bu onu

bunu tekrarlamaktan alıkoymaya yeterdi. Ya da yetmezdi. Bu, büyük bir bilinmez olarak kalacaktı.

“Bunu kendim için ve Molly için yapmam gerek,” dedim en sonunda. Hiç hoş olmayacağını biliyordum. “Daha fazla kaçmak istemiyorum Cam. Bunu hiçbir zaman ardımda bırakmayacağımı da biliyorum. Yaşadıklarım... her zaman benim bir parçam olacak ancak ben bundan ibaret olmayacağım. Artık yeter.”

Cam bir süre bir şey demedi. “Ne düşünüyorum biliyor musun?”

“Muhteşem olduğumu mu?”

“Onun dışında.”

“Ne?”

“Bence sen zaten bu söylediğini başardın Avery. Bence bunun bir parçan olacağını ama senin bundan ibaret olmayacağını kabullendin. Sadece henüz bunun farkında değilsin.” Elleri kalçalarımaya kaydı. “Ancak mademki bunu yapmak istiyorsun, öyleyse yapacaksın ve ben de yanında olacağım.”

“Benimle mi gelmek ist...” Cam aniden yuvarlanıp beni sırtüstü yatağa düşürünce bir çığlık attım. Cam şu an üstümdeydi.

“Bunu kendi başına yapmayacaksın. Kesinlikle hayır,” dedi, ağırlığını dirseğine vererek. “Ben de seninle geleceğim. Beni asla vazgeçiremezsin. Ne zaman gitmeyi düşünüyorsun?”

“Bu hafta sonu için planların var mı?”

Omuzları sessiz bir kahkahayla sarsıldı. “Hadi canım.”

“Bunu yapmam gerek.”

Burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. “Bence öyle bir gerekliliğin yok tatlım ancak gerçekten böyle düşünüyorsan, o zaman önemli olan budur.”

Bana inanması hoşuma gitmişti. Çok güzel bir şeydi. “Gerçekten benimle gelmek istiyor musun?”

“Ne aptalca soru Avery. Tabii ki seninle geleceğim.”

Dudaklarım bir gülümsemeyle aralandı. “Seni seviyorum.”

“Biliyorum.”

“Ukala.”

“Kendinden emin,” diye düzeltti Cam ve başını eğerek bana yaklaştı. Beni yumuşak bir şekilde öptü ancak bednim birden canlandı. “Seni seviyorum tatlım.”

Kollarımı boynuna dolayacak oldum fakat Cam beni yana itip elimi tuttu. “Hey! Gel buraya.”

“Olmaz. Yapacak bir sürü işimiz var.” Beni yataktan kaldırdı. “Beni ellemeye başlarsan, hiçbir işimizi göremeyiz.”

“Ne yapacağız ki?”

Birden eğilip beni kaldırdı ve omzuna atarak kapıya doğru döndü. “Uçak bileti ayırtmamız gerekiyor.”

İki gün sonra Teksas’ta olmamız insana inanılmaz geliyordu ancak işte buradaydık ve bizimkilerin evine çok uzak olmayan bir otele girişimizi yaptırıyorduk. Bugün yapmak istediğim şeyi ertelemek istemediğimden, valizlerimizi odaya bırakır bırakmaz yola düştük. Aileme Teksas’a geldiğimi haber vermemiştim. O yüzden evde olup olmayacakları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Cam eve doğru giden kıvrımlı yolda ilerlerken ve evin kendisi görüldüğünde bir ıslık çaldı. “Vay be, eve bak.”

“Ev demek doğru olmaz aslında,” dedim, bakımlı çimleri ve devasa tuğla yapıyı incelerken. “Senin ailenin bir yuvası var. Burası sadece kocaman bir kabuk.”

Cam, kiraladığımız arabayı evin önünde halka biçimli yolun ortasına, suları çağlayan mermer fıskiyeinin yakınına park etti. Fıskiyeye bakıp hafifçe gülümsedi. “Daha önce

gerçek hayatta ön bahçesinde fıskiye olan bir ev gördüğümü sanmıyorum.”

Derin bir nefes aldım, gergin fakat kararlıydım. “Bunu yapabilirim.”

“Yapabilirsin.” Cam dizimi hafifçe sıktı. “Benim de içeri gelmemi istemediğinden emin misin?”

“Evet.” Gülümseyerek ona baktım. Tabii ki içeride onu yanımda isterdim. “Bunu kendi başıma yapmam gerek.”

Cam arkasına yaslandı. “Fikrini değiştirecek olursan, bana mesaj at, hemen gelirim.”

Eğilip onu hafifçe öptüm. “Sen muhteşemsin.”

“Sen de öyle.”

Onu bir kez daha öptüm ve sonra kapıyı açıp dışarı çıktım. Bir dakika kadar kalsaydım, fikrimi değiştirebilirdim. Kapıyı kapadığım anda Cam beni durdurdu.

“Sana ne söylerlerse söylesinler, bunun senin son derece güçlü bir kadın olduğun ve yaşananların senin suçun olmadığı gerçeğini değiştirmeyeceğini unutma.”

Gözlerim yaşla doldu ve çelik gibi bir iradeyle daha da dik durmaya başladım. “Teşekkür ederim.”

Cam göz kırptı. “Haydi şimdi git ve istediğini yap.”

Sulugözlü bir gülümsemeyle ona bakıp arkamı döndüm ve evin önündeki geniş merdivenlere yöneldim. Sundurmanın tavanındaki bir pervane sıcak havayı dağıtıyor ve saçlarımı hafifçe uçuruyordu. Kapıyı vuracak oldum fakat sonra başımı iki yana salladım. Elimi cebime attım ve anahtarımı çıkardım. Kapıyı vurmama gerek yoktu.

Kilit açıldı ve Cam’in beklediği yere bir kez daha bakıp annemle babamın evine adımımı attım.

Hiçbir şey değişmemişti. Kapıyı arkamdan yavaşça kapatırken ilk izlenimim buydu. Her şey temiz ve parlaktı. Ne koku vardı ne de bir ses. Soğuk antrede insanı davet eden

hiçbir şey yoktu. Altın renkli avizenin altından yürüdüm ve giriş katın salonuna baktım.

“Anne? Baba?”

Sessizlik.

Birileri oturma cüreti gösterecek olsa annemin kriz geçireceği beyaz mobilyaların yanından geçerken iç geçirdim. Yemek odasına ve oturma odasına baktım. Sonunda çalışma odasını ve mutfağı da kontrol ettikten sonra üst kata yöneldim.

Merdivenler tek bir gıcırtı bile çıkarmıyordu.

İkinci katta koridorun sonundaki odaya yöneldim ve kapıyı açıp içeri girdim.

Burası benim odamdı; *geçmiş zaman* kipi doğru bir tercih olmuştu.

“Yuh!” dedim içimden.

Tüm eşyalarım gitmişti; kitaplarım, masam, posterlerim ve ardımda bıraktığım diğer kişisel eşyalarım. Bir önemi olduğundan değildi ama şu odayı gören biri eskiden benim burada yaşadığımı kesinlikle düşünmezdi.

“Eşyalarımı kaldırdık.”

Olduğum yerde zıpladım ve önüme döndüm. Annem eskiden benim olan odanın kapısında dikiliyordu. Bej rengi keten bir pantolon ve beyaz bir bluz giymişti. Sarı saçları yapılıydı ve yüzünde herhangi bir kırışıklık ya da fiziksel kusur görmek mümkün değildi.

“Anne.”

Özenle alınmış narin kaşlarından biri yukarı kalktı. “Eşyalarınızı almaya geldiysen, tavan arasındalar. Sonbaharda seninle konuştuktan sonra oraya kaldırttık.”

“Doğum günümü unuttunuz,” deyiverdim birden.

Başını yumuşak, zarif bir hareketle yana eğdi. “Öyle mi?”

Bir an için ona baktım ve tek düşünebildiğim nasıl bir cadı olduğuydu. Öfke içimde kabarıyordu ancak bastırdım.

Bayan Morgansten karşısında öfke hiçbir işe yaramazdı. Onu kendi silahıyla vurmanız gerekirdi; sakın olup kendinizi kaybetmemeliydiniz. “Eşyalarım için gelmedim.”

“Eve geri taşınmaya mı geldin?” diye sordu ve sesinde en ufak bir umut kırıntısı yoktu. Sesi hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sesi içinde mi estetik ameliyat oldu acaba diye düşündüm. En az yüzü kadar ifade doluydu sesi de.

“Hayır.” Hırlayacaktım neredeyse. “Seninle ve babamla konuşmaya geldim. Evde mi kendisi?”

Annem hemen cevap vermedi. “Dışarıda, verandada.”

Çoğu insan buraya sundurma derdi ama annem demezdi. “İyi, gidelim o zaman.”

Cevabını beklemeden yanından geçtim ve aşağı indim. Annem de peşimden takip etti ve arkamdan gözlerinin sırtımı deldiğini hissedebiliyordum. İçimden saymaya başladım. Beşe kadar saymış ve en alt basamağa gelmiştim ki annem çenesini açtı.

“Son zamanlarda saçlarını kestirdin mi?”

“Hayır.”

Hafifçe ofladı. “Belli oluyor.”

İç geçirdim. “Ne diye soruyorsun o zaman?”

Annem sundurmaya açılan odaya gelene dek cevap vermedi. “O üstündeki giysiler de ne öyle?”

“Bit pazarından aldık,” dedim, oysaki bu doğru değildi.

Alçak bir sesle karşılık verdi. “Çok güzel Avery.”

Kapıyı itip açarken gözlerimi devirdim. İçimden eve geri koşup tüm beyaz mobilyaların üstünde yuvarlanmak geçiyordu. Babam şezlonglardan birinde oturmuş, gazetesini okuyordu. Ben daha ağzımı açmadan annem konuştu.

“Bak kim gelmiş.”

Babam gazetesini indirdi ve başını yukarı kaldırdı. Yüzünden bir hayret dalgası geçti. “Avery.”

“Merhaba baba.”

Doğrulup gazetesini katladı ve kenara koydu. “Seni beklemiyorduk.”

‘Nasılsın’ ya da ‘seni gördüğüme sevindim’ yoktu. Örme koltuklardan birine oturdum. “Biliyorum. Fazla uzun kalmayacağım zaten.”

“Bizimle konuşmak istiyormuş.” Annem ayakta duruyordu. “Ne hakkında olduğunu hiç tahmin edemiyorum ama dışarıda kiralık bir araba, içinde de bir oğlan var.”

Yorumunu kaale almadım. “Konunun kiralık arabayla ya da içinde kim olduğuyla alakası yok.”

“Bunca yolu o konuyla ilgili konuşma gelmemişsindir umarım,” diye yanıtladı annem.

Uzun, derin bir nefes aldım. “David’le konuştum.” Bunu duyan babam gerildi ancak annem şaşırtıcı bir şekilde sessiz kaldı. İyiye işarettti bunlar. “Bana Molly Simmons ile Blaine Fitzgerald’tan ve geçen yaz olanlardan bahsetti ve bu yaz olacıklardan.”

“Avery...”

“Hayır,” diyerek beni sinirlendireceğine emin olduğum başka bir şey söylemeden önce annemin sözünü kestim. “Anlaşmayı bozmadım. Bunca yıldır çenemi kapalı tuttum. Bana ne diyorsanız harfiyen onları yaptım.”

Annem kendisini toparlamıştı. “David’in seni aramaya hiç hakkı yoktu...”

“Nedenmiş?” diye sordum. “Blaine’in tıpkı bana tecavüz ettiği gibi başka bir kıza daha tecavüz ettiğini bilmem kâna aykırı mı?”

Babam ne diyeceğini bilemeyerek sustu ancak annem daha da beyazlaştı; böyle bir şey mümkünse tabii. “Bunu bu kadar kabaca ifade etmene gerek yoktu,” dedi, kollarını kavuşturarak. “Biliyoruz ki senin anlattıklarına göre..”

“O gece hastanede size anlattıklarım, polise anlattıklarımın aynısıydı. Blaine bana tecavüz etti. Şikayetimden vazgeçmeme karar veren ikinizdiniz ve sonrasında herkesin gözünde yalancı durumuna düştüm.”

“Avery,” diyecek oldu babam.

Lafı ağzına tıktım. “Buraya gelmemin sebebi, başıma gelenlerden artık kurtulmak istemem ve bunu yapabilmemin tek yolu, size o zaman söylemem gerekenleri söylemek.” Bir nefes aldım. “İkiniz hatalıydınız. Verdiğiniz kararda inanılmaz derecede hatalıydınız.”

Annem ileri doğru bir adım attı. “Pardon?”

“Beni duydun.” Ayağa kalktım, ellerimi sıkıp yumruk yapmıştım. “Onun ailesine defolup gitmelerini söylemeliydiniz. Evinizden çıkıp gitmelerini söylemeliydiniz. Polise gidip ailesinin ne yapmaya çalıştığını anlatmalıydınız, yani *kızınıza* rüşvet vererek susturmaya çalıştıklarını. Ne uğruna yaptınız peki bunu? Mahkemeye çıkmak zorunda kalmayın diye? Kimse size bir şey sormasın diye? *Külübe* gitmeye devam edebilin ve hiçbir ters durum olmasın diye? Ben de bu arada yalancı bir kaltak damgası yiyeyim? Blaine de gidip başka birine daha tecavüz etmekte özgür olsun? Benim yanımda olup bana inanmalıydınız! Bana yardım etmeliydiniz. Ben sizin kızınızım. Beni düşünmeniz gerekirdi.”

Babam başını çevirdi ki bunun nedenini anlayabiliyordum. Belki de en başından beri şüpheleri vardı. Ben olsam, ben de utanırdım.

“İşler senin için o kadar da kötü sonuçlanmadı Avery.” Annem gürültülü bir şekilde nefes verdi. “Bak, o parayla neler yapma şansın oldu. Üniversiteye gittin. Kendi evini dayayıp döşedin.” Dudaklarını büzdü. “Öyle bir konuşuyorsun ki duyan da senin için hiçbir şey yapmadık zanneder.”

“Nancy,” dedi babam, başını kaldırarak.

“Ne?” Annem çenesini yukarı dikti. “Bir kez olsun bunun bizim için ne kadar güç olduğunu düşündü mü?”

Dönüp anneme baktım ama hiç şaşırmamıştım. İçimden keşke şaşırabilseydim ve söylediklerine bu kadar kı-rılmasaydım diye geçirdim. “Senin sorunun da bu zaten anne. Sen hep her şeyin senin için ne kadar zor olduğuyla ilgilenirsin.” Dönüp babama bakarken başımı iki yana sal-ladım. “Ben çok daha iyiyim. Hani belki merak edersiniz diye söylüyorum. Okul gayet iyi gidiyor. Arkadaşlarım var ve başıma gelenlerin hepsinden haberdar olan harika bir adamla tanıştım. Hayatımın kötü olmayan yanları bunlar işte. Umarım günü birinde bu sözleri bizler için de söyleye-bilirim.”

Babam dudaklarını parmaklarına bastırıyor, hâlâ bah-çeyi seyrediyordu. Onlara son bir kez baktım ve anneme döndüm. Bakışlarına sabit bir bakışla karşılık verdi fakat dudaklarının kenarında ince çizgiler belirmeye başlamıştı. Ne kadar etkilenmemiş görünmeye çalışsa da, damarına bastığımı biliyordum.

“Buraya sizlere kendinizi kötü hissettirmek için gelme-dim,” dedim, yutkunarak. “amacım bu değildi. Nihayet bir şeyler söylemek istedim. Şunu bilmenizi isterim ki sizi af-fediyorum fakat sakın ha bir daha bana hayatımla ilgili ne yapmam gerektiğini söylemeyi aklınızdan geçirmeyin.”

Annem bir süre daha gözlerini benden ayırmadı ve sonra başını öbür yana çevirdi. Çene kasları kaskatıydı. İkisine de bir şey söylesinler diye birkaç saniye vakit tanıdım an-cak aramızda sessizlik hâkimdi. Öyle olsun.

Dimdik, başım yukarıda kapıya doğru yürüdüm. Zorla-ma değildi. Gerçektir. Omuzlarımdan başka bir yük daha kalmıştı ve geriye yapılacak sadece tek bir iş kalmıştı. An-cak o yarındı ve bugün... bugün güzel bir gündü.

Hafifçe gülümseyerek misafir salonundan geçtim. Çıkarken muhtemelen bir aylık ev kirama bedel bir kırlenti alıp yere fırlattım. Çocukça mıydı? Evet. Bana kendimi iyi hissettridi mi? Hem de nasıl.

Sundurmaya çıktığımda Cam'ın arabadan indiğini ve beyzbol kepini başına indirmiş, fıskiyei incelediğini gördüm. Elini suya sokmasını görünce gülümsemem iyice yayıldı.

Arkasını döndü ve beni görünce arabanın etrafından dolaşıp koşarak bana doğru geldi. "Nasıl gitti?"

"Ah..." Gerindim, başımı yana eğerek şapkasının güneşliğinin altına kafamı soktum. Onu öptüm. "Beklendiği gibi gitti."

Elleri anında kalçalarımı buldu. Bu küçücük öpücüğün onu etkilediğinin kesin bir işaretiydi bu, ailemin evinin önünde olmamıza rağmen hem de. "Anlatmak ister misin?"

"Akşam yemeğinde konuşsak?" Bir adım geriledim ve Cam elimi tuttu. "Seni Chuy's'a götüreceğim..."

"Avery?"

Cam birden gerildi. Babamın sesini duyup da ona döndüğümde elimi tutan eli kasıldı. Babam sundurmadan inip bize doğru geliyordu.

"Kabaca bir şey söyleyecek olursa, onu şuracığa gömmeyeceğime söz veremem," diye alçak sesle beni uyardı Cam.

Elini sıktım. "Umarım öyle bir şey hiçbir zaman olmaz."

"Ben söyleyeyim de," diye homurdandı.

Babamın yanımıza gelmesini bekledik. Babam Cam'i ve birleşmiş ellerimizi süzdü.

"Bu Cameron Hamilton," diye onu tanıştırdım çünkü bunu yapmamak kabalık olurdu. "Cam, bu da babam."

Cam boştaki elini babama uzattı ancak çenesi kasılmıştı ve mavi gözleri buz kesmişti. "Merhaba."

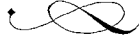
Babam uzattığı eli sıktı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”
Cam cevap vermedi.

“Ne oldu baba?” diye sordum.

Gözleir bi anlığına benimkilerle buluştu ancak sonra başını çevirdi. Ona amansız Teksas güneşinin ışığında bu kadar yakından bakınca, ne kadar çöktüğünü gördüm. O an, yaşananların ona da faturasını kestiğini anladım. Annemin aksine o, bir sürü ameliyat ve makyajla kendini örtmemişti.

Babam derin bir nefes aldı ve, “En çok neyi özledim biliyor musun?” dedi. “Dans etmeni seyretmeyi.”

Onuz İkinci Bölüm

Akşam yemeğinde Cam'e bizimkilerle yaptığım konuşmanın detaylarını anlattım. Annemin tavırlarından bahsettiğimde elindeki et bıçağını karşımızda duvara saplayacak diye korktum.

“Gerçekten,” dedim, “hiç şaşırmadım. Annem her zaman... soğuk birisi olmuştur ve yıllar geçtikçe daha da fenalaşmış.”

Cam'in çenesi kasıldı. “Sen benden daha sabırlısın.”

Omuzlarımı silktim. İçimde kendi kendime yaşadığım diyalogu bilse, böyle demezdi. “Onlarla konuştuğuma memnunum. Peki ya babama ne demeli? O dans muhabbeti pişmanlığını biraz olsun göstermenin bir yoluydu onun için. En azından ne anlatmak istediğimi anlamış, sence de öyle değil mi?”

Cam başıyla onayladı. “Sen kendini nasıl hissediyorsun?”

Güzel soru. Arkama yaslandım. “Hiçbir şey hissetmiyorum aslında. Yani dediğim gibi, bunu yaptığıma memnunum ama bilmiyorum. Dişçiye gitmek gibi bir şey aslında. Bunu yapmak istemezsin ancak yapmak zorundasındır ve sonrasında sırf bunu başardığın için mutluluk duyarsın.”

Masanın üzerinden uzanarak elimi tuttu. “Hâlâ yarın

Molly'yi görmek istiyor musun?"

"Evet." Uçak biletlerimizi ayırttıktan sonra e-posta hesabımı açıp ondan gelen bir ileti bulmuştum. Hiç zor olmamıştı. O kadar çok vardı ki. Şehre geleceğimi ve kendisini görmek istediğimi açıklayan kısa bir ileti yazdım. Bir saat içinde benimle görüşmeyi kabul ettiğini belirten bir cevap alınca şaşırmıştım aslında. "Hâlâ onu görmek istiyorum."

Cam başını çevirdi, dişlerini sıkıyordu. Bu fikirden hiç hoşlanmamıştı ama yine de beni destekliyordu. Astronomi dersine giderken koridorda onunla çarpıştığım için ne kadar şanslı olduğumu fark ettiğim anlardan biri de buydu. Bunun daha sık farkında varmam gerekiyordu.

Artık annemle babamdan ya da Molly ile yapacağım görüşmeden konuşmak istemiyordum. Cam'e onu ne kadar sevdiğimi göstermek istiyordum. Benden böyle bir beklenti olduğunu düşündüğümünden değil, istediğim şey bu olduğu için.

"Otele dönsek mi artık?" diye sordum, nabzım şimdiden hızlanırken.

Hesabı ödedik ve otele dönüş yolunu çabucak kat ettik. Vakit henüz erkendi ve Houston'a bu kadar yakinken Cam'e gösterecek çok şey vardı ancak onunla geçirdiğim zaman konusunda cimriydim. Onu paylaşmak istemiyordum.

Cam yatağın kenarına oturdu. Uzaktan kumandanın tuşlarıyla uğraşırken, beyzbol kepini yine ters çevirmişti. Büyük pencerenin perdeleri çekiliydi ve batan güneşin ışıklarının yalnızca bir kısmı içeri sızabiliyordu.

"Ben iki dakikada bir duş alayım," dedim. Eşyalarımı ayarlayıp banyoya yöneldim.

Cam bana uzun uzun baktı, ağzını açacak oldu ve sonra başını öne doğru salladı. Gözlerinde bir ışık vardı ve bunu görünce içim titredi. Gülümsedim ve sonra banyoya daldım.

Kapıyı kapatıp, çantamı tezgâhın üzerine koydum. Yanımda kıyafet getirmemiştim ve Cam'in bunu fark edip etmediğini düşündüm.

Fark ettiyse, aklından ne geçmişti?

Benim aklımdan geçenin aynısı mıydı?

Çabucak duşumu aldım ve üzerimdeki kaçınılmaz yolculuk pisliğini attım. Annem babamla yaptığım konuşmayı aklımdan çıkarmak için bir süre oturup sakinleştim. Çok uzun sürmedi. Nabzım şimdiden hızlanmıştı ve tamamen Cam'e odaklanmıştım.

Duştan çıkıp göğsümü kalın bir havluyla sardım ve saçlarımı taradım. Midem bir eğlence trenine binmişim gibi kabarıyordu. Dişlerimi fırçaladım ve sonra oyalanacak bir şeyim kalmadı.

Kapıyı açtığımda Cam'i bıraktığım yerde buldum. Tek farkı, sırtüstü uzanmıştı ve bacakları yataktan aşağı sarkıyordu. Şapkası yanındaydı ve kumandayı da karnına koymuştu.

Banyo kapısında durdu.

Cam başını çevirip bana baktı ve anında doğruldu. Siyah saç bukleleri alnına düşmüştü. Kalın kirpiklerinin altında gözleri parlak mavi renkteydi.

Cildim binlerce minik noktadan karıncalanıyordu. Cam'in yanına gittim. Ben önünde durunca başını geriye attı ve yutkundu. Parmaklarım havlunun bağlandığı noktayı yakaladı.

Cam'in sözleri beni süzdü ve dudakları aralandı. "Avery."

Bir elimi omzuna koyarak yatağa çıktım. Dizlerim bacaklarının iki yanındaydı. Elleri havluyla örtülü kalçalarıma gitti. "Cam?"

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı ve sol yanağında gamzesi belirmeye başladı. "Ne yapıyorsun?"

“Hiçbir şey,” dedim, sesimdeki heyecanı fark ederek. “Her şey.”

“Bu ikisi zıt şeyler.”

“Biliyorum.” Kendimi kucağına bıraktım ve kotunun altından hissettiğim sertliğinin sıcaklığıma bastırdığını duyduğumda içim titredi. “Öp beni?”

Cevabını beklemedim. Başımı öne eğdim ve dudaklarımı dudaklarına sürttüm. Sonra bir daha, bir daha. Dilimin ucunu alt dudağında gezdirdim ve içeri soktum. Kalçalarını saran elleri iyice kasıldı ancak ağzını aralayıp öpücüğümü derinleştirirken kontrol tamamen bende idi. Dudakları benimkilerle uyumlu hareket ediyor, benim önderliğimi takip ediyordu. Eriyip onun içine akacağımdan emindim.

“Dokun bana?” Dudaklarım dudaklarına sürtünüyordu. “Lütfen.”

Cam isteğimi yerine getirdi.

Ellerini havlunun altına soktu. Her ikisi de bacaklarımda yukarı aşağı, yavaşça geziniyordu. Her bir dokunuş, parmaklarını onu delice istediğim yere doğru yaklaşıtıyordu. Bir eli bacağımın arkasında dururken, diğeri tam bacaklarımın ortasına çıldırtacak derecede yaklaşmıştı.

“Şimdi,” dedim, başımı kaldırarak.

Cam parmaklarını geri çekerken güldü. Parmaklarının yumruları ıslaklığıma sürtünmüştü ancak sonra elini çekti. Ağzımdan hayal kırıklığımla ifade eden bir inleme kaçtı. “Ne istiyorsun?” diye sordu, gözlerini saklayan kirpiklerinin ardından.

“Bana dokunmanı istiyorum.”

Parmakları bana bir kez daha sürtündü ve sonra eli bacağıma doğru çekildi. “Sana dokunuyorum tatlım.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Bilmiyorum.”

“Lütfen.” Başımı başına dayadım. “Lütfen dokun bana Cam.”

Cam başını tekrar geriye çekti. Our noses brushed and then our lips. “Sen böyle söyleyince, galiba ne demek istediğini anladım.”

“Nihayet,” diye inledim.

Cam bir daha güldü ve elini bacağымda yukarı doğru kaydırırken çenemin ucunu öptü. Beni avuçladığında irkil-dim. “Böyle mi?”

“Evet.”

Parmağı içime girerken dudakları boğazımın ortasına bastırıyordu. “Ya bu nasıl?”

Gözlerimi kapatıp sırtımı geriye doğru bük-tüm. “Ahh.”

Cam elini döndürdü ve başparmağı tüm sinirlerin top-landığı o duyarlı noktaya bastırdı. Bir parmağını daha içi-me sokarken yüksek sesli bir tepki verdim ve Cam’ın bedeni altımda gerildi. “Peki bu?”

İnleyerek kalçalarımı öne doğru ittirdim. Vücudum alev alev yanıyordu. “Evet, kesinlikle harika.”

“Kesinlikle harika,” diye tekrarladı parmakları hareket-lerini sürdürürken.

Dudaklarımın arasından bir inilti daha kaçtı ancak daha fazlasını istiyordum. Onun içimde hissetmek istiyor-dum, buna ihtiyacım vardı. Şehvetten ve daha uzak, daha güçlü bir şeyden doğan vahşi bir arzuydu bu. Gözlerimi aç-tım ve bakışlarımız birbirine kenetlendi. Yavaşça havluyu gözdüm ve sırtımdan aşağı, yere bıraktım.

Cam’in eli hareket etmez oldu ve nefes alışları hızlandı. Boştaki eliyle uzanıp göğsümü avuçladı. “Off Avery...”

Elimi elinin üstüne koydum. “Sakın durma.”

Başparmağı sertleşmiş göğüs ucumu okşuyordu ve “Hiç niyetim yok zaten,” diye hırladı.

“Onu kast etmedim,” diye fısıldadım. Diğer elimi aşağı uzatarak pantolonun fermuarını yakaladım. “Seni istiyorum Cam.”

“Ben zaten seninim,” diye inledi. “Her şeyimle seninim.”

Parmaklarım bileğini kavradığında yüzünde keyif dolu bir gülümseme belirdi. Benim de sahip olduğumu bilmediğim bir kontrol gücüyle elini bacaklarımın arasından çektim. “Seni gerçekten istiyorum.” Kotunun düğmesini açtım ve fermuarını indirdim. Parmaklarım sertliğine dokununca Cam titredi. “Sen beni istemiyor musun?”

“Tahmin ettiğinden çok daha fazla,” dedi ve onu avucumla kavradığımda kirpikleri aşağı doğru döndü. İnledi. “Avery...”

Onu sadece tişörtünü çıkarmasına yetecek kadar serbest bıraktım. Pürüzsüz, altın rengi cildinin altında sert kasları göz alıyordu. “Bunu yapmak istiyorum Cam.”

Göğsü sertçe inip kalkarken kalçalarımın kavradı. “Emin misin Avery? Çünkü eğer değilsen, mecbur değiliz...”

Bir öpücükle onu susturarak ellerimi göğsüne bastırdım. “Eminim.”

Kalçalarımı tutan elleri kasıldı ve sonrasında tek bir güçlü hareketle beni sırtüstü yatırıp üstüme çıktı. Gözleri keyifle parlıyordu. Eğilip dudaklarıma öyle yakıcı ve tutkulu bir öpücük kondurdu ki. Sonra ayağa kalktı, kotunu bacaklarından sıyrırken beni gözleriyle yiyordu adeta. Bakışlarım göğsünde, dövmesinde, muhteşem karın kaslarında ve onların aşağısında geziniyordu. Cam çok büyüktü ve içimdeki o saf kız bunun nasıl mümkün olabileceğini merak ediyordu.

Cam’s yakıcı bakışları çıplak tenimde aşağı doğru iniyordu. Kalbim düzensiz bir şekilde atıyor, midem beklenti hissiyle kasılıyordu. “Seni bir ömür boyu seyredebilirim. Asla sıkılmam.”

“Yaşlandığımda bile mi?”

“O zaman bile.”

Sonra aşağı eğildi ve dudakları bacaklarımda, karnımda dolaşmaya başladı. Oradan göğüslerime çıktı, ikisi de deli gibi şişene dek göğüslerimi öptü, emdi. Cam hiç acele etmiyor, üstümde yavaşça hareket ederek bedenimi ezberlemeye çalışırcasına tenimin her santimini yalıyordu. Hiç dert etmiyordum. Sonsuza dek yapabilirdi bunu. Karnımdan doğan yoğun hararetin aşağılara doğru yayıldığını ve muhteşem bir sızıya dönüştüğünü hissediyordum. İlk defa içimde uyanan arzudan korkmuyordum ya da emin olmak gibi bir durumum söz konusu değildi. Onu keşfetmek istiyordum. Cam’ın onu keşfetmesini istiyordum.

Bedenim onunkiyle birlikte kıvrılıp bükülüyor, Cam içimdeki her nefesi, her inlemeyi çekip çıkardıkça sızlayıp ağrıyordu. Güçlü ve sınırsız bir arzu her yerime yayılıyordu. Kendimi daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Cam dudaklarını yeniden dudaklarımla buluşturdu, ağırlığını dirseğine verdi ve bir yandan ağzımın içinde dilini gezdirirken, bir yandan önce bir, sonra iki parmağını yavaşça içime soktu. Az sonra altında deli gibi kıvranıyordum. Sonra başını kaldırdı. Bakışlarında yakıcı bir şey vardı, vahşi bir ifade. İçimde hissettiğim şeyin aynasıydı adeta. Beni boşalmanın kıyısına kadar getirdi ve sonra yavaşça parmaklarını geri çekti.

“Cam,” diye inledim.

Cam güldü ve aşağı doğru kaydı. Ağzını bana yapıştırdı ve dili içime girip çıkmaya başladığında kafamı delice sağa sola sallıyor, kalçalarımı kıvırıyordum. Şehvetten çıldırmış haldeydim ve parmaklarıyla beni okşamaya başlayınca ismini haykırarak boşaldım.

Cam hemen doğruldu, bedenim tir tir titrerken gözleri-

ni benimkilerden ayırmıyordu. Bacaklarımı ayırdı ve bir an içimde bir soğukluk, bir karanlık hissettim fakat hemen bu düşünceyi aklımdan kovdum. *Hazırdım*. Sertliği bana temas ediyordu ve sonra hafifçe içime kaydı, en fazla bir iki santim.

“Seni seviyorum,” dedi Cam yumuşak bir sesle ve bir eliyle yanağını okşayarak. “Seni çok seviyorum.”

Kolumu koluna doladım. “Seni seviyorum.”

Beni derin bir şekilde öptü ve bir eliyle kalçamdan tutup yüklendi. Keskin, yakıcı bir acı duydum. Şaşkınlıktan doğan yaşlar gözlerime doldu ve içimdeki inanılmaz doluluk hissi karşısında donup kalmıştım.

“İyi misin?” diye sordu, hareket etmeyi keserek.

Başımı öne doğru salladım ve “Evet,” dedim.

Cam’ın gözleri benden bir fikir edinmeye çalışıyordu. Halen kımıldamıyordu ve içime gömülmüş halde eğilip dudaklarıma yapıştı. Beni o kadar yavaş, nazık ve derin öptü ki gözlerim başka türlü bir gözyaşının dolduğunu hissettim. Göğsüm aşkla doldu ve nihayet ilk duyduğum o acı geçince içimdeki baskı hissi zevk vermeye başladı. Kalçalarımı istemsizce ona doğru kaldırdım.

Cam inledi. “Av...”

Aynı şeyi bir kez daha yaptım. Kalçalarımı kavrayıp yüklendi ve benden bir zevk çılgılığı yükseldi. Omuzlarına tutunup bacaklarımı beline doladım ve onu iyice derine soktum. Cam üzerimde, içimde gidip geliyordu ve sonunda delice bir hızla hareket etmeye başladı. İçimde büyüyen keyif ve mutlulukla başım dönüyordu. Cam daha hızlı hareket ediyordu ve her yerime dokunuyordu. Göğüslerimi emen ağzı beni mahvediyordu. Sonra Cam elini ikimizin arasına soktu ve bu kadarı çok fazla geldi. Başımı geriye atıp elektiriğe tutulmuş gibi titremeye başladım. O an inanılmazdı. Kasılmalar tüm vücudumu sarsıyordu.

“Avery,” diye ismimi haykıran Cam başını omzuma dayadı. İki hızlı giriş çıkışla beni kasılmalarım sona ererken o da boşaldı.

Kalplerimiz birlikte atıyor, nemli tenlerimiz birbirine yapışuyordu. O halde dakikalar geçti, belki de saatler. Bilmiyorum. Sonunda yavaşça, dikkatlice içimden çıkarken, beni daha önce hiç öpmediği biçimde öptü.

“Bu... bunu anlatacak kelime bulamıyorum.” Başını iki yana salladı, gözleri ıslıl ıslıldı. “İyi misin?”

“Mükemmel,” dedim, yüzünü ellerimin arasına alarak. “Mükemmeldin.”

Cam ağzını benimkine yaklaştırdı. “Yalnızca seninle birlikte olduğum için.”

Ötuz Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah duşa girdiğimde sıcak su çok tatlı bir şekilde ağrıyan kaslarıma çok iyi geldi. Duşu yukarı asıp suyu yüzümden aşağı akıttım. Dün gece... bütün gece... Dudaklarımda kocaman bir gülümseme vardı. Muhteşemdi. Sadece seks değil –seks zaten inanılmaz güzeldi– sonrasında gelen her şey de. Daha önce olduğumuzdan çok daha yakındık ve bizi bu kadar yakınlaştıran seks değildi.

Birbirimize tamamen güvenmemizdi.

Duş kabininin alçak bir sesle açıldığını duyunca gözlerimi açtım ve Cam'ın arkamdan duşa girdiğini gördüm. Tamamen çıplaktı. Bakışlarım aşağı kaydı. Aynı zamanda sertti.

Utangaçça kollarımı göğüslerimin etrafına dolarken yanaklarım kızardı. Evet, artık daha yakındık ama bu, banyonun parlak ışığı altında çıırılçiplak dikilmenin rahatsız edici olmadığı anlamına gelmiyordu.

“Çok güzelsin.” Cam kollarımı indirirken hafifçe gülümsemi. “Buna rağmen kendini saklamak mı istiyorsun?”

“Hepimize senin özgüvenin bahşedilmemiş.”

“Hı-hıh.” Başparmağını sertleşmiş göğüs ucumda dolaştırdı ve sonra dudaklığımın köşesi öperken elleri kollarımdan

yukarı çıktı. Su sırtımdan aşağı akıyordu. “İçeride yalnız kalınca ben de sana katılayım dedim.”

“Yalnız mı kaldın?” Ona doğru bir adım yaklaştım.

“Evet.” Cam ellerini belime indirdi. Aramızdaki mesafeyi tamamen kapattı. Islak vücutlarımız birbirine yapıştı ve vücudumun çeşitli yerleri bundan pek mutlu oldular. “Kahvaltı sipariş ettim. Yaklaşık yirmi dakikamız var.”

“Tertemiz olmak için yirmi dakika mı?”

“Hayır, onun için birkaç dakika yeter.”

“Geri kalan süre ne olacak peki?”

Cam o dakikaları nasıl geçirmek istediğini bana söylemedi. Bana gösterdi... hem de tüm detaylarıyla. Göğüslerime yapışmadan önce beni bir defa öptü. Beni kendine döndürdüğünde karnımda bir alev topu oluştuğunu hissettim. Su, ikimizin üstüne akıyordu artık. Rüyada gibiydim. Islak saçlarımı yüzümden çektim. Parmaklarımın arasından ipek gibi akıyorlardı. Dudaklarımı dudaklarımla birleştirirken elini bacaklarımın arasına attı. Bana nasıl dokunacağını, kontrolümü kaybetme noktasına beni nasıl getireceğini çok iyi biliyordu.

“Bir saniye,” dedi.

Kollarımı boynuna doladım, beni kaldırıp ıslak fayanslara dayadığında ve bacaklarımın arasında yerini aldığında nefesimi tuttum. İşkence edercesine yavaş giriş çıkışlarla ikimizi de çıldırtıyordu. Cam’ın kalçaları ileri geri hareket ederken inlemelerim banyoyu doldurdu. Kalbim deli gibi çarpıyordu, göğsümde ve karnımda bir şeyler pır pır ediyordu.

Her nasılsa kendimizi düşün dışında bulduk. Sırtım soğuk zeminin üzerindeydi, Cam üstümdeydi, vücudu benimkiyle birlikte kıvranıyordu ve onu bacaklarımın arasında sıkıştırıyordum. Bir eli göğsümde, diğeri ıslak saçlarımın

arasındaydı. Ağzı sıcak ve istekliydi, beni bitiriyordu.

“Cam!” diye haykırdım. Adeta patlayarak boşalırken sırtım geriye doğru büküldü. Cam’ın kolları beni sardı ve kaldırıp kucığına oturttu. Dizlerim şu an sıırılsıklam olan zeminde kayıyordu. Damarlarımda sanki yıldırımlar çakıyordu. Beni sıkı sıkıya kendine bastırırken vücudu sarsılıyordu ve bir kez daha içime girip boşaldı.

Bir süreliğine tek duyduğum ses hırıltılı nefeslerimiz oldu. Birbirimizin kollarında kendimizden geçmiştik. Başım Cam’in omzunda, elim kalbinin üstündeydi.

“Sen...”

“İyiyim,” diyerek sözünü kestim. Kıkır kıkır gülüyordum. “Kırılmam merak etme.”

“Bilemiyorum.” Saçlarımı yüzümden çekti. “Sen...” Oda-
nın kapısı vurulunca sözleri yarım kaldı. “Siktir. Kahvaltı geldi.”

Debelenerek kucığından kalktım ve Cam ayağa kalktı. Yerdeki su birikintilerinde ayağa kayınca az kalsın düşüyordu. Kapıya kadar tek parça varmayı başardı. “Cam!”

“Ne?” Omzunun üstünden dönüp bana baktı.

Ona bir havlu fırlatıp güldüm. “Kapıyı önünden sallanan nesneyle mi açmayı düşünüyorsun?”

“Tam zamanında.” Bana şeytanca gülümserken havluyu beline sardı. “gerçi kitleler muhtemelen bu manzaraya bayılırdı ama.”

Işık suyun altına dönerken güldüm. Gerçekten de bayılmamak elde değildi.

Molly’nin evi şehrin güzel bir mahallesindeydi. Orta sınıfın yoğun olduğu, düzenli ve temiz bir bölgeydi. Müstakil bir evin önünde durduk ve doğru adrese geldiğimizi teyit etmek için telefonumdaki kayda baktım.

“Burası.”

Cam arabayı kaldırımın kenarına park etti. Yüzü hafiften asıktı. “Bunu yapman gerektiğine emin misin?”

“Evet. Bunu ona borçluyum.”

Cam motoru durdurdu. “Ona hiçbir şey borçlu değilsin.”

Cam’in gözlerine baktım. “Borçluyum. Onun başına gelenlerden dolayı kendimi suçladığım filan yok ancak onunla konuşmazsam, neden hiçbir şey söylemediğimi asla anlayamayacak. Bunu anlamasına ihtiyacım var.” Çünkü ondan çirkin bir mesaj almadan bir hafta geçirmek istiyordum.

Cam ellerini direksiyondan çekti. “Tabii ki benim yine burada beklememi istiyorsun?”

Başımınla onayladım.

İç geçirdi. “Bundan hoşlanmıyorum.”

Eğilip onu yanağından öptüm. “Ama benden hoşlanıyorsun.”

“Seni seviyorum.” Dönüp bana baktı. Enseminden tutup beni kendine çekti ve beni öptü. “Yine de bu sen tanımadığın, muhtemelen manyak bir kızın evine giderken burada tek başıma oturmaktan hoşlandığım anlamına gelmiyor.”

“O manyak filan değil.”

“Diyorsun.”

“Diyorum.”

Cam’in dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. “Beş dakika içinde dışarı çıkmazsan, silahımı kaptığım gibi içeri dalıyorum.”

“Senin silahın yok ki.”

“Olsun, o bunu bilmiyor.”

Hafifçe güldüm. “Beş dakikadan daha fazlasına ihtiyacım var.”

“Altı.”

“Daha fazla,” diye yanıtladım.

“Bu kadarına hiç gerek yok tatlım.” Ben hiçbir şey demeyince sıkıntıyla inledi. “Yedi.”

“Saçmalıyorsun. Bana bir şey olmayacak.”

Cam yeniden iç geçirdi. “Peki tamam. Dikkatli ol.”

“Olurum.”

Ben elinden kurtulamadan Cam beni daha sıkı kavradı ve dudaklarıma yapıştı. Öpüşme yumuşak bir şekilde başladı, dili ağzıma girince daha da derinleşti ve hararetlendi. Dilinin hareketleri bana dün gece ve bu sabah yaptıklarını hatırlatıyordu. İnleyerek onu öptüm ve Cam dudaklarını benden ayırdığında nefes nefeseydim.

Mavi gözlerinde şeytani bir sırıtma vardı. “İçeriden ne kadar çabuk çıkarsan, bundan daha fazlasını o kadar çabuk alırsın.”

“Bu çok ayıp.” Kollarından kurtuldum ancak hâlâ gülüyordum.

“Seni seviyorum.”

Bunu duymaktan asla bıkmayacaktım. “Ben de seni seviyorum.”

Kendimi o arabanın dışına atmak neredeyse imkânsızdı ancak başardım. Aceleyle evin kapısına doğru ilerlerken sandaletlerim çatlak kaldırımında şıpıdık sesler çıkarıyordu. Vakit öğlene geliyordu ve güneşte sadece birkaç saniye durmama rağmen alnımda şimdiden ter birikmeye başlamıştı.

Kapıyı çalmak üzere elimi kaldırdım ancak iç kapı açıldı ve evden kısa boylu, sıska bir kız çıktı. Siyah saçları, kocaman gri gözleri vardı; bitkin bakan gözler. Önce bana, sonra da omzumun üstünde arkama baktılar. Güzel bir kızdı ancak çok yorgun ve bitkin görünüyordu.

“O kim?” diye sordu.

Sesini anında tanıdım. “Cam. Erkek arkadaşım.”

Ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturdu. “Onu eve almam.”

“Biliyorum.” Onu hemen teskin etmeye özen gösterdim. “O yüzden arabada bekliyor zaten.”

Molly’nin yüz ifadesi somurtmaya dönüştü ancak kenara çekildi. Sineklik kapıyı açıp onu karanlık salona doğru takip ettim.

“Burası ailenin evi mi?” Gözlerim duvarları süsleyen bir sürü fotoğrafı ve yıpranmış mobilyaları tarıyordu.

“Evet.” Gidip uzaktan kumandayı aldı ve televizyonu kapatıp, kumandayı yanındaki kanepeye atıverdi. “İşteler.”

“Güzelmış.”

Alaycı bir ifadeyle güldü. “Red Hill’de oturan kız diyor bunu.”

Annemlerin oturduğu muhit de gözden kaçmamıştı. Bir sandalyeye oturdum. “Beni görmek istediğin için sevindim.”

Molly oturmamıştı, bir iki metre ötemde dikiliyordu. “Gerçekten mi?”

“Evet.”

Boğuk bir kahkaha attı. “Son konuşmamızı ve yaklaşık dokuz aydır beni görmezden geldiğini düşünürsek, bundan şüpheliyim.”

Evet. Bu kolay olmayacaktı. “Lisede ve sonrasında nefret dolu e-postalar bombardımanına tutulmuş biri olarak tanımadığım insanlardan gelen e-postalara çok da bayılmıyorum. Ayrıca bana tonlarca nahoş içerikli ileti gönderdiğin *gerçeği de var*.”

Kollarını kavuşturup çenesini kaldırdı. “O iletileri sana neden gönderdiğimi bilmek ister misin?”

“Çünkü en başta cevap vermediğim ve olanlardan beni suçladığın için.” Hiçbir şey demeyince öne doğru eğildim. “Bu senenin ocak ayında kuzenimle konuşana dek senin hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylerken yalan söylemiyordum. İlk e-postalara bakmamıştım. Orası doğru.”

Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. “Demek hâlâ ‘ben yalancı bir kaltak değilim’ hikâyene sadıksın?”

Gözlerine bakarken burnumdan bir nefes verdim. Öfke bedenimde kol geziyordu ancak önceki gün annemleyken olduğu gibi sakinliğim korudum. “Sana telefonda da söylediğim gibi, ben polise yalan söylemedim.”

“Öyleyse neden şikayetinden vazgeçtin?” diye sordu.

“Uzun hikâye.”

Kollarını iki yana açtı. “Gördüğün gibi zamanım çok. Anlat bana.”

Emrederek konuşması, aynı şirretlikle karşılık vermemeyi daha da güçleştiriyordu. Ses tonumu alçak bir düzeyde tutarak Molly’ye o Cadılar Bayramı’nda ve sonraki günlerde olan her şeyi anlattım. Beni dinlerken çoğunlukla yüzünde deneyimli bir polis gibi taviz vermez ve affetmez bir ifade vardı. Dış görünümdeki yegane değişiklik ona Blaine’in yaptığını anlattığım zaman oldu. Yaşadıklarımın aynı olduğunu anlamak için ona sormama gerek yoktu. Anlatacaklarım bittiğinde bana arkasını döndü. Omuzları düşmüştü ancak sırtı dikti.

“Bunu kimseye anlatmama izin yok fakat sana anlatmaya ihtiyacım vardı.”

“Erkek arkadaşına anlattın mı?”

“Evet.”

Hâlâ bana sırtı dönüktü, sessizce dikiliyordu.

“Keşke ailem bu anlaşmayı kabul etmeseydi ve keşke ben de etmeseydim. Keşke senin gibi güçlü olabilseydim ve...”

“Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.” Aniden önüne döndü, gözleri çıkmak çakmaktı.

Ellerimi havaya kaldırdım. “Fakat senin güçlü olduğunu biliyorum, benden daha güçlü olduğunu. Doğru şeyi yaptın ve bunun kolay olamayacağını biliyorum.”

“Hiç kolay değildi.”

“Biliyorum.” Galiba bu kız sadece tartışmak istiyordu.

Keskin hatlı çenesi ileri çıktı. “Hiçbir boyutu kolay değildi. Polisle konuşmak sonra dedektifler, ardından avukatlar. Bana yaptığı şeyin her korkunç detayını hepsine tek tek anlatmak zorunda kalmak? Hiç kolay değildi. Sen gerçeği söyleseydin, ben bunların hiçbirini yaşamayacaktım!”

“Özür dilerim...”

Molly bir anda inanılmaz bir hızla harekete geçti ve ben de tamamen hazırlıksız bir şekilde öylece oturuyordum.

Bana bir tokat attı ve tokadın etkisiyle kafam yana savruldu. Duyduğum acı ve şaşkınlık nedeniyle gözlerim yaşardı.

Tam suratımın ortasına indirmişti tokadı.

Buna inanamıyordum. Yüzümün bir yarısı alev alev yanıyordu, acıyordu. Kahretsin. Bu kadar cılız birinden beklenmeyecek kadar eli ağırdı.

Öfke, yaşadığım şoka baskın çıktı ve ellerim ona karşılık verme arzusuyla kaşınmaya başladılar. Ancak Molly’nin öfkesini anlıyordum. Acısı hâlâ çok tazeydi ve çok derine işlemişti. Ben de onun yerinde olmuştum, sık sık da olmaya devam ediyordum. İçindeki öfke asla tamamen dinmiyordu. Belki de hiçbir zaman dinmeyecekti. Bu yüzden de neden bu kadar öfkeli olduğunu anlıyordum.

Yumruğumu acımadan suratının ortasına patlatmamamın sebeplerinden biri buydu.

“Bunu hak ettin,” dedi, titreyen bir sesle.

Ayağa kalkarken yanağım yanıyordu. “Belki de öyledir. Ancak Blaine’in bana yaptığını hak etmedim ve senin on dört yaşındayken hiç de söz sahibi olmadan aldığım bir kararlarla ilgili olarak bana yaptığın pislikleri de hak etmiyorum.”

“Ailen başına silah dayayıp da imzalatmadı o anlaşmayı sana, öyle değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Sen de on dört yaşında olsaydın ve ailen sana bunu emretseydi, ne yapardın?”

Ağzını açacak oldu.

“Hiç boşuna buna cevap vereyim diye uğraşma çünkü bir önemi yok. Senin başına bunlar geldiği için özür dilerim ancak bana bir daha vurmaya kalkarsan karşılık veririm. Ayrıca davayla, mahkemeye uğraşmak zorunda kaldığın için de çok üzgünüm. Hem *inan bana*, en çok pişman olduğum şey, o anlaşmayı imzalamak ve bu teklifi kabul etmektir. Ancak bunu değiştiremem. Tek yapabileceğim geride bırakmak.”

“Geride bırakırken sana iyi eğlenceler o zaman.”

Burada böylece dikilip korkunç bir ortak noktayı paylaştığım bu kıza bakarken kendimi... bomboş hissettim. Ortalıkta cirit atan melekler ya da aydınlanmanın ışığı filan yoktu. Annemle babamın evinden çıkarken hissettiğimden. Hiçbir şey. Birden Cam’in haklı olduğunu anladım. Hayatıma devam etmem için bunu yapmama hiç gerek yoktu. Ailemle yüzleşmeme bile gerek yoktu. Gerçi onun verdiği his de bambaşkaydı.

Cam’e gerçeği anlattığım an, her şeyi geride bırakmaya başlamıştım zaten.

Sadece bir gecede olmamıştı. Geride bırakmak yavaş bir süreçti ve bunu anlamak için insanın suratına bir tokat yemesi gerekiyormuş.

Benim burada olmama gerek yoktu.

Dışarıda Cam’in yanında ve evimde, West Virginia’da arkadaşlarımla olmalıydım. Geride bırakmayı sürdürmeliydim.

Kapıya yöneldim.

“Nereye gidiyorsun?” Kemikli parmakları koluma gömülerek beni durdurdu. “Avery?”

Elini kolumdan ayırarak sakın bir sesle konuştum. “Gidiyorum Molly. Geçmişimde ne yaşamış olursam ve hangi aptalca kararları vermiş olursam olayım beni seven adamın yanına gidiyorum. Evime gidiyorum, Red Hill’deki eve değil ama. Ve arkadaşlarıma gidiyorum.”

Molly yutkundu ancak ben kapıya doğru yürürken hiçbir şey demedi. Durup ona döndüm. “Bak, konuşmak istersen ya da başka bir sebeple beni aramak istersen, numaram sende var nasılsa. İstedığın zaman arayabilirsin. Ancak ben hatalarımdan ders çıkardım. Beni en ufak bir şekilde kızdıracak mesajlar göndermeye devam edersen, polise giderim ve seni savcılığa veririm.”

Ağzını açmamayı tercih etti ve bir adım geri çekildi.

“Umarım senin için her şeyin en iyisi olur. Cidden. Hoşça kal Molly.”

Çıkarken beni durdurmaya kalkmadı ve babam gibi kapıya da çıkmadı. Arabanın soğuk kabinine kendimi attım ve tuttuğum nefesimi sarsılarak bıraktım.

“Nasıl gi... ne oldu senin yüzüne, neden böyle kıpkırmızı?” Cam çenemden tuttu ve yüzümü nazikçe kendine çevirdi. “Sana vurdu mu yoksa?”

“Evet.” Cam’den yükselen küfrü duyunca yüzümü buruşturdum. “Ama bence öfkesini atmasını sağladığı için bu ona iyi geldi sanki.”

Cam’in gözleri kısıldı. “Bu, yaptığını kabul edilir kılmaz.”

“Biliyorum.” Elimi elinin üstüne koydum ve tutup yanan yanağımın üstüne çektim. “Ama artık bitti. Söylemek istediklerimi söyledim ve bir daha ondan haber alacağımı sanmıyorum.”

Cam parmaklarını araladı, nazikçe yanağımı avuçladı. “Avery...”

“Haklıydın. Bunu yapmama hiç gerek yokmuş gerçekten ama ben yine de yaptığıma memnunum. Bununla barıştım.” Gözlerimi kapatarak başımı çevirdim ve avucunun içine bir öpücük kondurdum. “Beni eve götür Cam. Orada olmak istiyorum.”

Onuz Dördüncü Bölüm

İnsan büyüdüğü zaman yaz mevsiminin tek sıkıntısı, daha başladığını anlayamadan bitmesi oluyor. Ya da bunun nedeni yaz okulundan ders almak olabilir ki bu hareket yaz mevsimini insanın hayatından çekip alıyormuş meğer.

Tek gözümü açarak inledim. Önce bilekliğimi gördüm... gümüş olanı değil. Cam bunu üzerinde bir uğur taşı olan iplerden yapılma bir bileklikle değiştirmişti. Sonra saati gördüm. Saati neden bu kadar erkene kurmuştum? Dersim dokuzdaydı.

Altımdaki yatak kıpırdandı.

Cam'in dersi de ondaydı. Üniversite hayatının sonuna geldiği için onu daha hafif bir dönem bekliyordu.

Yüzüstü dönüp gerinirken suratımda uykulu bir gülümseme vardı. Üzerimdeki örtü çıplak tenimden kaymış ve yatağın ayakucunda bir yerlere gitmişti. Ya odamda sapık bir hayalet vardı ya da Cam çoktan uyanmıştı.

Kürek kemiklerimin arasına kondurulan bir öpücükle birlikte belime de bir el dokundu. Yukarı doğru tırmanan parmaklar tenimi ürperterek tüylerimin diken diken olmasına neden oldular.

"Günaydın tatlım." Cam'in sesi uykuluydu.

Saati bu kadar erkene kurmamın sebebi buydu işte, bir yıl öncekinden çok daha farklıydı. Eskiden geç kalkmaktan çok korkardım, hatta sinir bozucu ölçüde kaygılanırdım. Şimdi ise biraz daha baş başa zaman geçirebilmek için saati bir saat erkene kuruyordum.

“Günaydın,” diye ağzımda geveledim. Cam elini yukarı aşağı gezdirirken gözlerimi kapadım.

Sırtımın ortasını öptü ve sonra dudakları kalçama indi. Işık nefesi belimin aşağısında dolaşıyordu ve sonra popomun sağ yanağını öptü.

Kıkırdayarak yılan gibi kıvrandım.

“Bir kızın kıcını öpen bir adam için ne derler bilir misin?” diye sordu Cam.

“Yerini biliyormuş?”

“Ha. Ha.” Saçlarımı boynumdan çekti ve boynumu öptü. “O kıza kesinlikle âşık derler.”

“Hadi ya?”

“Aynen,” diye mırıldandı ve tek eliyle kalçamı kavradı.

“Nereden öğrendin bunu?”

“İnternette okudum.”

“Çok ilginç.”

“Başka ne öğrendim biliyor musun?” Beni havaya kaldırdı ve kolunu altımdan geçirdi. “Kadınların göğüslerinin en duyarlı olduğu zaman sabahmış.”

“Ne?” diyerek güldüm.

“Evet,” diye cevapladı ve sağ göğsümü avuçladı. “Bu teori test etmem lazım şimdi.” Göğsümü hafifçe sıktı ve göğüs ucum sertleşti. Diğer göğsüme geçti ve aynı şeyi yaptı. “Sanırım okuduğum şey doğruymuş. Göğüslerin bu sabah inanılmaz duyarlı.”

Kahkahalara boğularak eline bir tane indirdim ancak eli çok daha hedefe yönelik olarak geri döndüğünde kah-

kahalarım anında dindi. Parmakları göğüs uçlarımda sihirlerini sergilediler ve çok geçmeden kalçalarım yatakta huzursuzca kıvranmaya başlamıştı.

“Zihninin çalışma biçimini seviyorum,” dedi Cam, arkama geçerken.

Omzumun üstünden ona baktım. “Nasıl yani?”

Başıyla saati işaret etti. “Saati erkene kurmak. Sen çok zeki bir kızsın tatlım.”

“Biliyorum.” Gülümsedim ve sonrasında yanağımı yastığıma koydum. Kalbim şimdiden hızla çarpıyordu, bedenim hazırды. Ben hazırдыım. “Bu fazladan zamanı değerlendirmeyi düşünüyor musun, yoksa beni internetin eğlenceli yanları hakkında bilgilendirmekle mi yetineceksin?”

“Emriniz olur.” Dudakları omuzlarımda gezinmeye başlarken elleri kalçalarımın döndü. “Ayrıca internetin eğlenceli yanlarına dair bilgilerimle seni kampüse çıgılıklar içinde gönderebilirim.”

“Bunu bilmek güzel.”

Cam beni tekrar kaldırdı. “Müsaade var mı?”

Bu şekilde yapmadan önce Cam hep tereddüt eder ve benden izin isterdi. Bu davranışı bana hep çok sıcak geliyordu; içinde barındırdığı ince düşünce ve halen bazen yakınlaştığımızda kendimi çok garip hissettiğim ya da kimse bana dokunmasının istemediğim anlar olduğunun farkında olması beni etkiliyordu. Bu anlar çok az ve geniş aralıklıydı ancak yine de ara sıra oluyordu ve Cam bunlara dikkat ediyor, uyum sağlıyordu.

İkimiz de uyum sağlamıştık.

Yaz boyunca okulun psikolojik danışmanlarıyla haftada bir kez görüşmeye başlamıştım ve buna ihtiyaç duymaz olana dek görüşmeyi sürdürecektim. Kim bilir belki bir gün yaşadıklarımın ve deneyimlerimle birilerine yardımcı olabilirdim.

“Evet,” dedim ve belki aklı karıştırmış diye düşünerek kalçamı ona doğru ittim. Cam’ın boğazından bir hırıltı yükseldi. Yüzümdeki gülümseme büyüdü.

Bacaklarımın arasında yerini aldı ve kollarımı yukarı kaldırıp omuzlarımın hizasına getirdim ki Cam’ın ağırlığını kaldırabileyim. Hafifçe kendimi yukarı kaldırıp başımı geriye doğru çevirdiğimde Cam’ın dudakları anında benimkileri buldu. Beni öpmesini seviyordum, sanki özümü içiyordu. Beni bir kere öpmeyegörsün, ellerinde eriyordum. O derece güzel öpüyordu.

Cam dudaklarını benimkilerden ayırdı ve kalçasını ileri doğru iterek arkadan içime girdi. Yavaş ve acele etmeden gidip geliyordu ancak içime her girişi beni deli ediyordu. Alnımı yastığıma gömdüm, kendimi ona doğru ittirirken nefesim kesik kesikti. Elleri ellerimi tuttu ve Cam hızını arttırırken parmaklarımız kenetlendi.

“Seni seviyorum.” Sesi çok güzeldi. Beni zirveye taşıyan hırıltılı bir fısıltıydı kulağımda. İkimiz de birkaç saniye arayla boşaldık.

Onun kulağına fısıldamamla nihayet kalkıp banyoya girdik.

Sonunda derse dört dakika geç kaldım ancak yine de sınıfa girdim. Hocanın yüzüne aptalca bir gülümsemeyle bakıp yerime oturdum.

Hava güzeldi ve bunaltıcı bir sıcak da olmadığında, küçük grubumuz öğle yemeğini dışarıda, kütüphanenin yanındaki kalın meşe ağaçlarının gölgesi altında yemeye karar vermişti.

Jacob geçen sene Cadılar Bayramı’nda taktığı şapkasının ucunu yukarı kaldırmış, önündeki ondan fazla kâğıt bardağa büyük bir ciddiyetle bakıyordu. Bir piramit yapıyordu. Amacının ne olduğunu hiç sormadım.

Pipetimi bardağıma taktım ve parmak arası terliklerimi ayağımdan fırlatıp attım. Brit ayaklarıma dokunacak oldu ve ona ters ters baktım. “Ayaklarıma dokunursan, kendini ölmüş bil.”

“Şakası yoktur ha.” Cam dirseğiyle beni dürttü. “Bir keresinde serçe parmağına dokunacak oldum da neredeyse elimi kırıyordu.”

“Neredeyse kırılmak üzere olan tek yerin orası değildi.”

“Hımm, bu anlatılanlar bayağı korkutucu hakikaten.” Brit önündeki mayonez kutusuna ve patates kızartmalarına baktı ve iç geçirdi. “Ollie’yi özlüyorum. Patateslerimle midesini bulandırmayı seviyordum.”

“Biz varız, bizim midemizi bulandırabilirsin.” Jacob dudaklarını büzdü. “Ki şu anda yapıyorsun zaten.”

“Aynı şey değil. Ollie çekiciydi.”

“Nasıl?” Jacob muhteşem piramidini devirecekti neredeyse. “Ben de çekiciyim.”

Cam’in kaşları çatıldı. “Ben de.”

Karnına bir dirsek indirdim.

“Malum olanı açıklattıracaksınız illaki bana.” Brit patates kızartmasını törenle mayoneze bandı. “Jacob, sen kızlardan hoşlanmıyorsun. Cam, sen umutsuz bir şekilde kendini Avery’ye adamışsın. Eee, geriye bir tek Ollie kalıyordu.”

Bunu duyunca dayanamayıp güldüm.

Jacob başını kaldırdı, dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. “Bir tane daha var.”

Dönüp Jacob’ın baktığı yere baktım. Jase yolun karşısındaydı ve bize doğru geliyordu.

Brit iç geçirdi. “Evet ama onunla başa çıkamam.”

“Nedenmiş?” diye sordum, bir yandan da Cam’in arkadaşını keserken.

“İlişki yaşanacak türden biri değilmiş, öyle duydum.”

“Peki ya sen bir ilişki yaşamak istiyor musun?” diye sordum.

“Hayır.” Bir kahkaha attı ve patatesini mayoneze bandı. “Ama onun gibi biriyle olduğun zaman bir kere tadını aldın mı hep daha fazlasını istersin gibime geliyor.”

“Uyuşturucu gibi mi?” dedi Jacob.

“Ya da Cheetos,” diye cevapladı Brit.

Cam patateslerimden bir kısmını çaldı. Ona düşmanca bir bakış attım ama sonra yanağını öpünce bunun hiçbir etkisi olmadı tabii.

Jase uzun bacaklarını uzatarak yanıma oturdu. Biraz şaşkın görünüyordu, mükemmel yakın yüzü beyazlaşmıştı sanki. “Pekâlâ. Ben hayal mi görüyorum, yoksa az önce senin kardeşini mi gördüm Cam?”

“Hayal görmüyorsun,” diye yanıtladı Cam. “Onu gördün. Buraya kayıt oldu.”

“Ya.” Jase uzaklara dalıp giderken gözleri kısıldı. “Bu... çok iyi olmuş.”

Cam’le birbirimize baktık ve omuzlarını silkti. Bakışları hâlâ kimsenin görmediği bir şeye odaklanmış olan Jase, Cam üstünden uzanıp bir avuç patatesimi yürüttü.

“Ne oluyor be?” diye bağırđım.

Cam güldü. “Patateslerin tehlike altında.”

“Belli oluyor,” diye homurdandım ve ikisine birden ters baktım.

Jase bana göz kırptı ve bunu yaparken en az Cam kadar çarpıcıydı. “Hepiniz bu hafta sonu partiye geliyor musunuz?”

Başımı öne doğru salladım ve o an geçen yıla oranla ne kadar çok şeyin değiştiğini bir kez daha fark ettim. Geçen sene bu zamanlar partiye gitmeyi düşünmezdim bile, hele ki erkekler yurtlarında verilen bir partiye. Çocuklar hep-

sini bitirmeden ben patateslerimin kalanını bitirdim kendi kendime güldüm.

O sırada yanı başımda duran çantam titredi. Kim olabilir diye meraklandım çünkü tanıdığım herkes etrafımda oturuyordu. Çantamı açtım ve telefonumu çıkardım.

Mesaj gelmişti... normal bir telefon numarasından gelen bir mesajdı. Teksas alan kodu vardı.

Ben Molly. Müsait olduğunda konuşabilir miyiz? Lütfen.

Mesaja bakarken kollarımdan aşağı hafif bir titreme indi. Teksas'tan ayrıldığımdan beri Molly benimle temas kurmamıştı. Önceki mesajları hiç bu kadar arkadaşça değildi. Gerçi bu da sonsuza dek en iyi arkadaşım olacaksın diye bas bas bağırıyordu.

Hemen cevap yazdım. *Tamam. Akşama seni ararım.*

Bir süre öylece telefona bakakaldım. Molly cevap olarak tamam yazdı ve ben hâlâ şoktaydım.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Cam, elini belime atarak. Kaşları kaygıyla çatılmıştı.

"Hayır." Telefonumu çantama geri koydum. Her şey yolundaydı. Belki mükemmel değildi ama hayatın kendisi mükemmel değildi ki. Karmaşıktı ve bazen de bir felaketti. Ancak o karmaşıklığın içinde güzellik ve felaketlerin içinde huzur vardı.

Hayatımı burada yeniden kurmaya ve geçmişimden kurtulmaya karar vermeseydim, hayatım nasıl olurdu acaba? Böyle olmayacağını biliyordum. Ayrıca Cam ile tanışmış olmasaydım, şu an burada oturuyor olmayacağımı da biliyordum. Belki ara sıra tek başıma gelirdim ancak yine de yardım almaya ihtiyacım olduğunu itiraf edecek cesaretim vardı.

Geceleyin ne zaman gökyüzüne baksam ve Corona Borealis'i -ya da onu andıran bir şey- görsem, şükreliyordum.

Cam'in göğsüne yaslanıp ellerimi yukarı kaldırdım ve yanaklarını ellerimin arasına aldım. Dudaklarını kendime çektim ve onu yumuşakça öptüm. "Teşekkür ederim."

Dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Ne için?"
"Beni beklediğin için."

Bazı şeyler beklemeye değer...

Beş sene önce bir partide Avery Morgansten'in tüm hayatı değişti. Evden çok uzakta bir üniversite, şimdi her şeyi geride bırakmak için harika bir fırsat. Tek yapması gereken, derslere zamanında girmek, sol bileğindeki bilekliği asla çıkarmamak, dikkatleri üzerine çekmemek ve belki de bir iki arkadaş edinmek.

İhtiyacı olmayan tek şey ise, ince ince planladığı hayatını alt üst edecek bir erkeğin radarına girmekti.

Çoksatan *Lux ve Melez Sözleşmeleri* serisinin yazarı Jennifer L. Armentrout'tan yepyeni bir aşk hikâyesi! Çıktığı gün kitap satış listelerini sarsan ve *Forbes* dergisine kapak konusu olan *Hep Seni Bekledim*'i elinizden bırakamayacaksınız.

DE
X
PLUS

ISBN 978-605-09-2187-8

9 786050 921878

sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 25